

கம்ப ராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்

தன்னுரை வென்றுபல தன்னுரை பகர்ந்தான்
என்றுமுன் தென்றமிழ் இயம்பிஇசை கொண்டான்

கம்ப ராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்

பதிப்பாசிரியர் :

டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

பி. ஏ., பி. எல்.

புதுமைப் பதிப்பகம்

காரைக்குடி

1943

முதல் பதிப்பு : 31 - 12 - 1948

விலை ரூபா ஐந்து

பதிப்புரிமை பெற்றது

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை

மு க வு ர

முதலில் நாம் அயோத்தி நகரத்திலிருந்தோம். அங்கிருந்து ராம லக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரர் ஆகிய மூவரோடும் புறப்பட்டோம். ராமன் பூர்வ கதை தாடகையை வதஞ் செய்தான் ; அதைப் பார்த்தோம். விசுவாமித்திரருடைய வேள்வி சிறப்பாய் நடந்தது. அதன்பின், அகலிகை கௌதம ரிஷியோடு ஒத்து வாழுவதைப் பார்த்தோம். கடைசியாக மிதிலா நகரத்துக்கு வந்தோம். ராமனுக்கும் சீதைக்கும் கலியாணம் நடந்தது. மிதிலா நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, அயோத்திக்குத் திரும்புகிறோம்.

அங்கே கைகேசியின் சூழ்ச்சி நிறைவேறுகிறது. ராமன் காட்டுக்குப் போகிறதென்றும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சித்திரகூடபர்வதமே போய்ச்சேருகிறான் அவன் ; சீதை லக்ஷ்மணன் இருவரோடும் அங்கே சுகமாக இருக்கிறான்.

சிலநாள்க் கழியவும் சித்திரகூடத்துக்கே வந்து விட்டான் பரதன் - அயோத்தி மக்களோடு. பரதன்

ராமனை அழைக்கிறான், பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக. ராமன் பரதனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் : “ தந்தையின் வார்த்தையை நீயும் காப்பாற்ற வேண்டியதுதானே? பதினான்கு வருஷம் வனவாசஞ் செய்துவிட்டு, அயோத்திக்கு வருகிறேன். அதுவரை ராஜ்ய பரிபாலனத்தை நீயே செய்யவேண்டும்” என்பதாக. வேறு வழியில்லாமல் பரதன் ராமனது பாதுகைகளை, அயோத்திக்குக் கொண்டுபோகிறான் ; அந்தப் பாதுகைகளுக்குப் பட்டமும் கட்டிவிடுகிறான்.

ராமன் பார்த்தான் : சித்திரகூட பர்வதத்திலிருந்தால் வனவாசம் என்றெல்லாம் ஆகாது, அயோத்தி நகரத்தார் அடுக்கடுக்காய் வந்துகொண்டிருப்பார்கள், மிதிலை நகரத்தார் வரவேண்டியதுதான் பாக்கி என்று எண்ணிச் சித்திரகூட பர்வதத்தைவிட்டுப் புறப்படுகிறான். நகர சம்பந்தம் இப்போதுதான் விட்டு நீங்குகிறது. வனவாசம் என்பது இனிமேல்த்தான். இங்கே ஆரம்பிக்கிறது ஆரணிய காண்டம்.

* * * *

தண்டகாரண்யம் என்று வளம் பொருந்திய விசாலமான வனம். அயோத்தியை விட்டு எட்டி செளகரியமாக வெகு தூரத்திலிருக்கிறது. அங்கே போகிறோம் நாம் - ராம லக்ஷ்மணர் சீதையோடு.

* * * *

இதிகாசத்தின்
வித்து
ராமாயண இதிகாசத்தின்
லக்ஷ்யத்துக்கு இங்கேதான் வித்து
விதைத்தாகிறது.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் உயர்ந்த
லக்ஷ்யங்களோடு கேடான லக்ஷ்யங்களும் கலந்து
கிடக்கக் காணலாம். உயர்ந்த லக்ஷ்
கம்பர்
யங்கள், கேடான லக்ஷ்யங்களைத்
லக்ஷ்யங்களைக்
தொலைக்கப் பார்க்கும். அப்படியே
கண்டார்
கேடான லக்ஷ்யங்கள் உயர்ந்த
லக்ஷியங்களை அழிக்கப் பார்க்கும். இன்றும் நாம்
கண்கூடாகப் பார்க்கிற காரியங்கள்தான் அவை.
பூர்வமான காலத்தில் இருந்தவர்களும் இதைக்
கண்டார்கள். கம்பரும் ஆயிர வருஷத்துக்கு முன்
சமூகத்திலிருந்த மேலே சொன்ன முரண்பாடான
லக்ஷ்யங்களைக் கண்டார். “இதென்ன அனாதியான
தத்துவமாக இருக்கிறதே!” என்று ரொம்ப
ரொம்ப அனுபவித்தார்.

தம் பண்பாட்டுக்கு ஒத்த லக்ஷ்யங்களைக்
குறிக்கும்போது, வானவர் என்றும், தேவர்கள்
என்றும், அந்தணர் என்றும், வேதம்
என்றும் ஸ்தூலமாக ஆக்கிப் பாராட்
லக்ஷியங்
களுக்கு
உருவம்
டிப் பேசுவார் கம்பர். தம்முடைய
பண்பாட்டுக்கு முரணான விஷயங்
களைப்பற்றிப் பேசும்போது, அவைகளையும் ஸ்தூல
மாக்கிப் பேசவேண்டியதுதானே? அரக்கர் என்
றும், அவுணர் என்றும், ராவணன் என்றும் பெயர்

கொடுத்துப் பேசுவார். இப்படியெல்லாம் பேசுவதில் யாதொரு சந்தேகமும் ஏற்படாது. வலிந்து பொருள்கொள்ளுவதும் ஏற்படாது. லக்ஷ்யங்களும் உண்மைகளும் தாமாகவே, பாத்திரங்களாக உருவெடுத்துக்கொள்ளும்.

உண்மைகள் உருவெடுத்துக் கொள்ளுகின்றன என்று சொல்லும்போது, தமிழ் நாட்டில்க் கம்பர் கண்ட உண்மைகள்தான். ஏதோ, நம்முடைய பூமி சாஸ்திரத்துக்குள் வராததேவலோகம், இந்திரலோகம், அரக்க உலகம் அல்லது கோசலம், தண்டகாரண்யம் ஆகிய பாவனைப் பிரதேசங்களுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப், போய்க் கண்டவைகளல்ல அவை. இதெல்லாம் காரணமாக, கம்பர் காட்டும் காட்சிகள், ஆட்டிவைக்கிற பாத்திரங்கள், எல்லாம் ஒரு உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏன், நாமே அனுபவித்த காட்சிகளையும், பார்த்துப் பேசிய மக்களையுந்தான், கவிஞர் எடுத்து விளக்குகிறாரோ என்று எண்ணத்தோன்றும்.

பாத்திரங்
களின்
தொனி

பாத்திரங்கள் என்றால் உண்மை
யான மக்களது அனுபவங்கொண்ட
பாத்திரங்களே.

தண்டகாரண்யத்து ரிஷிகள், அகத்திய முனி, சடாயு, சூர்ப்பனகை, கரன், தூஷணன், ராவணன்

என்றெல்லாம் பாத்திரங்கள். ஒவ்வொன்றும், தனியான நாதத்தோடும் வேகத்தோடும் பேசும். பாத்திரங்களை இனங்கண்டு, மனசில்ப் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டியது மிக்க அவசியம். அப்படிப் பதிய வைத்துக் கொண்டால்தான் கட்டங்கள் (வெகு அற்புதமான கட்டங்கள்) விளங்கும். செய்யுள்களின், நாடகப் பண்பும் தெய்விகமான கவிப்பண்பும் விளங்கும். அப்போதுதான், வார்த்தை தாளங்களாலாகிய இறக்கைகள் கொண்டு, செய்யுள்கள் நம்மை அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு போகும். அதி அற்புதமான உணர்ச்சி உலகங்களுக்குள் நம்மைக் கொண்டுபோய்விடும் ; பிறும்ம சிருஷ்டியோடு, ஒத்துச் சொல்லக்கூடிய, பாவ ரூபங்களை அனுபவிக்கச் செய்யும். தமிழர் ஆனந்த பரவசமாய் அனுபவிப்பதற்கு இதைப்போல் வேறொரு சாதனமும் உண்டோ என்று கூசாமல்க் கேட்கலாம்.

டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்

குறிப்புகள்

க

கும்பர் எழுதிய இதிகாசத்தை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும், அவரது கவியிடம் எப்படி நெருங்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி, பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம் சேர்ந்த முதல் புஸ்தகத்தின் முகவுரையில் விளக்கியிருக்கிறது.

உ

பாடலைப் பாடுவதற்கு, “ சீரும் சந்தமும் ” என்று முதல்ப் புஸ்தகத்தில் ஒரு அனுபந்தம் இருக்கிறது : அதைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

பாடலுக்குக் கொடுத்திருக்கிற சந்தத்தையும், பாடலை அலகிட்டு வைத்திருக்கிற முறையையும் பார்த்தாலே போதும், எந்தப் பாடலையும் பாடிவிடலாம். ஆனால் ஒன்று : சாவகாசமாகப் பாடவேண்டும் ; பாடித்தான் ஆகவேண்டும்.

தன் இதயத்தோடு ஒட்டிய அனுபவங்களை யும், பாத்திரங்களையும் அவைகளின் உணர்ச்சிகளை யும் வெளியிட வந்த கருவிதான் கம்பரது ராமாயணக் கவிதை. இதுகாரணமாகவே பாத்திரங்களும் கதையும், மூலத்திலிருந்து வேறுபட்டு அமைந்திருக்கின்றன. இதை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக, வால்மீகி ராமாயணம் மூலத்திலோ அல்லது பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பிலோ கீழ்க்கண்ட சருக்கங்களை உதாரணத்துக்காக வாசித்துப் பார்த்தால் போதும்.

சருக்கம்	விஷயம்	பக்கம்
9	இராக்கதர்களை வதைக்க இராகவர் செய்த பிரதிக்கை விஷயமாகச் சீதை செய்து கொண்ட விண்ணப்பம்	25
10	சரணமென்று தம்மையடைந்த முனிவர் களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உபத்திரவம் பண்ணும் அரசுக்கர்களை வதைப்பதில் தரும வழுவில்லை என்று இராமர் சொல்லுதல்.	29
45	சீதை இராமரைத் தேட லக்ஷ்மணரை அனுப்புதல்.	142

சருக்கம்	விஷயம்	பக்கம்
46	இராவணன் சந்நியாசி வேடம் பூண்டு சீதை இருந்த விடம் சென்றது.	146
47	இராவணன் கெட்ட எண்ணங் கொண்டதைச் சீதை தெரிந்துகொண்டு நிந்தித்தல்.	149
48	சீதையிடம் இராவணன் தனது மகிமையை உரைத்தல்.	154
67	இராவணனால் வெட்டப்பட்டு விழுந்த சடாயுவை இராமர் காணல்.	200
68	சடாயுவைத் தகனஞ் செய்தல்.	211

விராதன் வதைப் படலம்

தமிழில் பக்திப் பாடல்கள் மிக உயர்ந்தன வாய் எத்தனையோ இருக்கின்றன. சமய சம்பந்தமான கம்பரது பாடல்கள் தனித்த உணர்ச்சியும் பாவமும் கொண்டுள்ளன. மூல தத்துவங்களைக் கசடற அறிந்து, பரம்பொருளோடு ஒன்றித் திளைத்தவர் கம்பர். காப்புச் செய்யுள்களிலும் ஆங்காங்கு பக்தியில் கரைந்து பேசும் கட்டங்களிலும் கம்பரது பக்திமயமான கவிகள் எப்படி யிருக்கின்றன என்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இவை போக, விராதன் வதைப்படலம் சரபங்கர் பிறப்பு நீங்குபடலம் என்று ஆரம்பத்தில் பெய்துவைத்திருக்கிற இரண்டு படலங்களிலும் சில அபூர்வமான பக்தி வாய்ந்த கவிகளைக் காண்கிறோம். கதையும், கதையைச் சொல்லுகிற செய்யுள்களும் கம்பரது சிருஷ்டி தத்துவத்துக்கு ஒவ்வாதனவாய் இருக்கின்றன. கதைப் போக்கு எப்படியிருக்கிறதென்று அனுபந்தம் 1-ல் பார்த்தால் தெரியவரும். ஆனால், நாம் குறிக்கிற பக்தி ரசமான செய்யுள்கள் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரது ராஜமுத்திரையுடன் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதுகாரணமாக அந்தப் பாடல்களை இங்கே கொடுக்கிறோம்.

விராதன் ராமனைப் பார்த்துத் துதிப்பதாக விஷயம்.

“ நீயோ, இறுதியில்லாத பேரண்ட முழுவதும், வியாபித்துள்ளவன். உன்னுடைய பாதங்கள் நாங்கள் காணும் சிருஷ்டி தத்துவத்தை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

வேதங்கள் இந்த உனது திருவடிகளைப் பாடுகின்றன. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் பொதிந்துகொண்டிருக்கின்றன இதே திருவடிகள். அத்தனை விரிவானவை இவை. பாதங்கள் இப்படியிருந்தால் உனது முழு உருவம், அட்டா, எவ்வளவு பெரிதாய் இருக்கும்! இன்னொரு அதிசயம். கடலில் நிறைந்திருக்கிறாய். அது மாத்திரமா? பஞ்சபூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலுமே நிறைந்திருக்கிறாய். அந்தப் பஞ்சபூதங்களின் ஒவ்வொரு அணுவிலுமே நிறைந்தவனாய்த் தங்கியிருக்கிறாய்.”

வேதங்கள் அறைகின்ற,
உலகெங்கும் விரிந்தன, உன்

பாதங்கள் இவைஎன்னில், -
படிவங்கள் எப்படியோ!

வேதங்கள் அறைகின்ற - வேதங்கள் ஆனந்தமாய்ப் பாடுகிற பாடலுக்கு லக்ஷ்யமாயுள்ள. உலகெங்கும் விரிந்தன - உலகம் முழுவதையும் பொதிந்தனவாய்மிருக்கிற.

ஓதங்கொள் கடலன்றி

ஒன்றினோடு ஒன்றெவ்வாப்

பூதங்கள் தொறும் உறைந்தால்

அவையுன்னைப் பொறுக்குமோ

ஃ

அணுக்களுக்குள் எல்லாம் நீ இருக்கிறாய் என்பது மாத்திரமல்ல. எல்லா உயிருக்குள்ளும் உணர்ச்சிக் குள்ளுமே இருக்கிறாய். உயிரையும் உணர்வையும் அறிந்துகொண்டுதான் இருக்கிறாய். அவைகளைப் பாதுகாத்து வளர்க்கவுஞ் செய்கிறாய். ஆனாலும் அந்த *உயிர் உணர்வு இரண்டையுங் கொண்ட, பிராணிகளுக்கோ உன்னைத் தெரியாது. என்ன விசித்திரம்!

ஓதங்கொள் கடலன்றி - சதா சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிற கடல்மாத்திரமே யல்லாமல். ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வா பூதங்கள் தொறும் உறைந்தால் - ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லை என்று சொல்லும்படியாக, அவ்வளவு வேறுபாடுகொண்ட - கடல், நீர், சுடர், வாயு அதைவிட நுண்ணியதான ஆகாயம் ஆகிய - ஐந்து பூதங்களிலும் அவைகளின் ஒவ்வொரு அணுவிலேயும் நீ பூரணமாய் நிறைந்திருக்கிறாய். இந்த விதமாக ஒவ்வொரு அணுவிலும் நீ நிலைகொண்டு நின்றால் அவை உன்பளுவை எப்படித் தாங்கும்? சொல்லி அருளுவாயாக.

தாய்தன்னை அறியாத
கன்றில்லை ; தன்கன்றை
ஆயும் அறியும் ;
உலகின்தாய் ஆகி, ஐய !
நீயறிதி எப்பொருளும் ;
அவையுன்னை நிலையறியா ;
மாயைஇ(து) என்கொலோ ?
வாராதே வரவல்லாய் !

००

சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு படலம்

தேவேந்திரன் ராமனைத் துதிக்கும் விஷயம்

கடவுள் எல்லாப் பொருள்களிலும், அணு
வுக்கு அணுவான பொருள்களிலும் தோய்ந்திருக்
கிறார். ஆனாலும் ஒட்டாமலே இருக்கிறார். மரத்
தின் இலையூடாக வந்த சூரிய கிரணம், கீழேயுள்ள

ஆயும் அறியும் - தாய்ப்பசுவும் அறியத்தானே
செய்யும். நீ அறிதி எப்பொருளும் - நீ அறிகுறிய் எப்
பொருளையுமே. அவை உன்னை நிலையறியா - அந்தப்
பொருள்கள் உன்னுடைய நிலை இன்னது என்று சிறிதும்
அறியமாட்டா. வாராதே வரவல்லாய் - எல்லா இதயத்
துக்குள்ளும் நீ இருக்கிறாய் : ஆனால் ஞானமுண்டான
போதுதான், ஞானிகளுக்குத் தென்படுகிறாய். அதனால்
ஞானிகளின் இதயத்துக்கு வந்தாய் என்று சொல்ல
முடியுமா? அறியாத காலத்திலும் இதயத்துக்குள்
இருக்கத்தானே செய்கிறாய். இந்த உண்மை பற்றித்
தான், வாராதே வரவல்லவன் நீ.

தெளிந்த நீரில்ப் பாய்ந்து பிரகாசிக்கிறது; நீரின் ஒவ்வொரு அணுவிலுமே தோய்ந்து பிரகாசிக்கிறது; ஆனாலும் ஒட்டுவதில்லை. அதுபோலவே கடவுளும் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் தோய்ந்தும் தோயாமலுமே நின்று பிரகாசிக்கிறான்.

ஏதோ நாம் துன்பத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறோம் என்று சாமான்யமாய் எண்ணுகிறோம். உண்மையில் அந்தத் துன்பங்களையெல்லாம் அனுபவிக்கிறது இறைவனேதான். நமக்கும் துன்பத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. ஏன், கடவுளை உணர்ந்த மாத்திரத்தில் இறுதியில்லாத ஒரே ஆனந்த மயமாக ஆகிவிடுகிறோம். அப்படியானால் அவனைக் கருணை வெள்ளம் பெருகி நிற்கும் சமுத்திரம் என்றுதானே சொல்லவேண்டும்.

உலகப் பற்றையெல்லாம் துறந்தவர்களுக்கு ஆதாரமாய் நிற்பவன் கடவுள்.

வேதமானது, நேரான வழியில் கடவுளைத் தேடி ஆராய்ந்து அனுபவிக்கிறது. அந்த அனுபவத்துக்குள் அனுபவமாய் உணர்ந்து நிற்பதும் அவன் தான்.

* * * * *

தேவர்கள் கஷ்டப்பட்டு விட்டார்கள். அதன் பேரில் வைகுண்டத்துக்குப் போய் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தொழுதார்கள். அந்த மூர்த்தியும் தேவர்களைக் காப்பதாக வரம் கொடுத்தார். அந்த வரத்

தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நெடுந்தாரம் நடந்து
வந்திருக்கிறார் : செய்யுளின் குறிப்பு இது.

தோய்ந்தும் பொருள் அனைத்தும்

தோயாது நின்ற

சுடரே ! தொடக்கறுத்தோர்

சுற்றமே ! பற்றி

நீந்த அரிய

நெடுங்கருணைக்கு எல்லாம்

நிலையமே ! வேதம்

நெறிமுறையின் நேடி.

ஆய்ந்த உணர்வின்

உணர்வே பகையால்

அலைப்புண்டு அடியேம்

அடிபோற்ற அந்நாள்

நந்த வரம் உதவ

எய்தினையே எந்தாய் !

இருநிலத்த வோ ? நின்

இணையடித்தா மரைதாம்.

*

*

*

*

தொடக்கறுத்தோர் - ஆணவப்பற்றை அறுத்தோர்.
பற்றி நீந்த அரிய : ஏதோ மிதப்பு ஒன்றைப் பற்றி
நீந்துதல் என்பது முடியாது என்று சொல்லத்தக்க
கருணை சமுத்திரம். நேடி-தேடி. நிலையமே - சமுத்திரமே.
பகையால் அலைப்புண்டு - பகைவர்களால் மொத்துண்டு.
அடியேம் அடி போற்ற - நாங்கள் உன் திருவடிகளைப்
போற்ற. இருநிலத்தவோ - இந்தப் பூமியில் பட்டு நிற
பவைதானோ அந்த அடிகள், பரம பதத்தில் இருப்பவை
அல்லவா அவை !

கடவுள், எங்கும் ஒரேபடியாய் நிறைந்த வஸ்து. அவனுடைய உணர்ச்சியும் எங்கும் வியாபித்துள்ளது. இதுகாரணமாகக் காலங்கடந்தவன் என்றும் ஆகிறான். ஆதி என்றும் நிகழ்காலம் என்றும் முடிவு காலம் என்றும் சொல்லுகிற முக்காலத்தையும் ஒரு விநாடியிலே உணர்கிறவன் அவன். இனி.

அவனைப் பொருந்தாதவரில்லை, பொருந்தின வருமில்லை, அறிவுடைமை அறிவின்மை என்கிற வேறுபாடில்லை, மேல் கீழுமில்லை என்றெல்லாம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

மேவா தவரில்லை,

மேவினரும் இல்லை,

வெளியோ டிருள்இல்லை,

மேல்கீழும் இல்லை,

மூவாமை இல்லை,

மூத்தமையும் இல்லை,

முதலிடையோ மறில்லை,

முன்னொடுபின் இல்லை ;

வெளியோடு இருளில்லை - ஞானம் அஞ்ஞானமில்லை. மூவாமை இல்லை - மூப்பாகாமை இல்லை. முதலிடையோடு ஈறில்லை - முதல் என்றும் இடை என்றும் கடை என்றும் இல்லை. முன்னொடு பின் இல்லை - முற்காலமும் பிற்காலமும் ஒன்றாய்த் தெரிவதால் முன் என்றும் பின் என்றும் இல்லை.

தேவாஇங்(கு) இவ்வோநீ

சென்றநிலை என்றால், -

சிலையேந்தி வந்ததெம்மைச்

சேவடிகள் நோவக்

காவா தொழியில்ப்

பழிபெரிதோ ? அன்றேலக்

கருங்கடலில் கண்வளர்வாய்

கைம்மாறும் உண்டோ ?

* * * *

சாதாரணமாக, ஒரு புல்லை எடுத்துக்கொண்டால் எண்ணிறந்த தத்துவங்கள் அதனிடத்தில் இருக்கின்றன.

உலகத்தில் ஐடப்பொருள்களாய் எத்தனையோ இருக்கின்றன. கல்லானாலும்சரி, மண்ணாலும் சரி, வெள்ளி பொன் முதலான லோகங்களானாலும் சரி, அவைகளின் அமைப்பும் வேறுபாடும் அற்புதமே. புற்பூண்டுகளின் வேறுபாட்டையும் அதிசயித்து முடியாது. பிராணிகளை (நம்மையும் சேர்த்துப்) பார்த்தாலோ தத்துவ வேறுபாடுகள் நம்முடைய அறிவைச் சிதற அடித்து விடுகின்றன. வானத்தை எட்டிப் பார்ப்போமானால் கிரகங்கள் சூரிய சந்திரர்கள் கோடிக்கணக்கான நக்சத்திரங்கள் அவைகளுடைய பிரம்மாண்டமான உருவம், அவைகள் ஓடும் வேகம் எல்லாம் நம்முடைய அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவை. எத்தனை எத்தனை தத்துவங்கள் இந்தப் பேரண்டத்தில் என்று கையை நெரிக்கத் தோன்றும்.

இவ்வோ நீ சென்ற நிலை என்றால் - இவ்வாறாக உன் காரியம் நிகழ்கிறது என்றால், உன்மேல் குற்றம் கற்பிப்பதற்கு இடமுண்டா, பிறர் கைம்மாறு செய்ய கிறதுமுண்டா, நீ அதை எதிர்பார்ப்பதும் உண்டா.

பேரண்டத்திலுள்ள இத்தனைத் தத்துவங்களை எல்லாம் சேர்த்து அளக்கவைத்த ஒரு நாழியாகக் கொண்டு, இறுதியில்லாத கடவுள் தத்துவத்தை அளக்கவேண்டுமாம். அளந்தால் எப்படியிருக்கும்! ஒரு உதாரணம்.

பத்துமைல் நீளம் பத்துமைல் அகலம் பத்துமைல் உயரமும் கொண்டதான களஞ்சியம் ஒன்று. அதில் தானியம் நிறைந்திருக்கிறது. அவ்வளவு தானியத்தையும் அளப்பதற்குக் கருவி ஒன்றும் இல்லை. இரும்பினால் செய்த சின்னஞ்சிறு மாகாணிப் படிதான் இருக்கிறது. அந்த ஒரு மகாணிப் படியைக் கொண்டு தானியம் முழுவதையும் அளக்க முயன்றால் எப்படி யிருக்கும்? இடைவிடாது இராப்பகலாய் அளக்கிறதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்; வருஷங்களே ஆகட்டும், களஞ்சியத்தில் தானியம் கொஞ்சமாவது குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லமுடியுமா? இனி.

கடவுள் தத்துவம் அளவற்றது. இறுதி இல்லாதது. பேரண்டத்தையே அளவு கருவியாக (நாழியாக) வைத்துப் பிரமனே அளக்கட்டும், இடைவிடாது ஊழி ஊழி காலம் அளந்து கொண்டே இருக்கட்டும், கடவுள் தத்துவம் கொஞ்சமாவது குறைந்தது என்று சொல்லமுடியுமா? முடியாது.

இத்தகைய அளப்பரும் கடவுள் தத்துவத்தின் நேர்சாயலாய் இருக்கிறான் ராமன். அதோடு ஒன்றிய ஞானமூர்த்தி அல்லவா அவன்?

நாழி நவைதீர்

உலகெலாம் ஆக,

நளினத்து நீதந்த

நான்முகனார் தாமே

ஊழி பலபலவும்

நின்றளந்தால் ஒன்றும்

உலவாப் பெருங்குணத்(து)

உத்தமனே ! மேல்நாள்

தாழி தரையாகத்

தண்தயிர்நீ ராகத்

தடவரையே மத்தாகத்

தாமரைக் கைநோவ

ஆழி கடைந்தமுதம்

எங்களுக்கே ஈந்தாய் :

அவுணர்கள்தாம் நின்அடிமை

ஆகாமை உண்டோ ?

நவைதீர் உலகெலாம் - யாதொரு பழுதும் இல்லாது இயங்கும் சிருஷ்டி தத்துவம் அடங்கிய பேரண்டம் முழுதும். நளினத்து - உனது உருத்த தாமரையிலிருந்து. நின்றளந்தால் - இடைவிடாது அளந்துகொண்டே இருந்தாலும். உலவா - கொஞ்சமும் குறையாத. மேல்நாள் - ஆதியான பூவகாலத்தில. தாழி தரையாக - இந்தப் பூமியே தயிர கடையும் பாணியாக. தண்தயிர நீர் ஆக - சமுத்திரமே தயிராக. தடவரையே மத்தாக - மேருமலையே மத்தாக. ஆழி கடைந்து - பாறகடலைக் கடைந்து. அவுணர்கள் - அசுரர்கள். நின் அடிமை ஆகாமை உண்டோ. எல்லாரும் உன் ஆணைக்கு உட்பட்டவர்கள் ஆயிற்றே : எப்படி அரக்கர்கள் மாத்திரம் உட்படாதிருக்கக் கூடும் !

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முகவுரை	...	௩
குறிப்புகள்	...	௧௦
1. கடவுள் வாழ்த்து	...	3
2. அகத்தியப் படலம்	...	6
3. சடாயு காணப்படலம்	...	53
4. சூர்ப்பனகைப் படலம்	...	92
5. கரன வதைப்படலம்	...	159
6. மாரீசன வதைப்படலம்	...	236
7. சடாயு உயிர்நீதத படலம்	...	297
அனுபந்தம் - 1. கதைக் குறிப்புகள்	...	377
அனுபந்தம் - 2. திருத்தங்கள்	...	381
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	...	387
பிழை திருத்தம்	...	392

ஆரணிய காண்டம்.

கடவுள் வாழ்த்து

1. கடவுளுடைய தன்மையை அறிவது ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டம். ஏதோ மரமென்றும், மனுஷ்யன் என்றும், மலையென்றும் தனித்த உருவங்களோடு வஸதுக்கள் அமைநதிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த உருவ பேதம் ஒன்று. இதோடு, புலப் பூண்டு முதல் ஞானி வரையும் பலதிறப்பட்ட உணர்ச்சித் தன்மைகளைப் பார்த்தால, அவைகளும் எண்ணுக்கு அடங்காதன. ஆகவே, ஐட உருவங்களும் உணர்ச்சி பேதங்களும் எண்ணிறாதனவாய் இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும் அவைகளெல்லாம் பேதமற்ற கடவுளின் அம்சங்களே. எதுபோல? சமுத்திரத்தில் கோடி கோடியான அலைகள் எழுகின்றன. மலைபோல எழுகின்றன. எழுந்தால என்ன, சமுத்திரத்தை விட்டுப் பிரிந்தா நிற்கின்றன? இல்லை.

எவ்வளவாக நிமிர்நது நின்ற போதிலும் அலைகள் சமுத்திரத்தை விட்டு எப்படிப் பிறழ்ந்து நிற்க வில்லையோ அப்படியே, இயற்கையில் காண்கின்ற உருவங்களும் உணர்ச்சிகளும் எவ்வளவாக நிமிர்நது நின்ற போதிலும், அவைகள் கடவுள் தத்துவத்தை விட்டுப் பிறழ்நது நிற்கவில்லை.

இப்படிப் பேதியாமலும் பேதித்தும் நிற்கிற கடவுளின் நிலையை அறிவது கஷ்டந்தான்.

வேதங்களில் மேலே சொன்ன கடவுள் தத்துவமானது விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி விவரிக்கப்பட்ட கடவுள் தத்துவம், இறுதியிலாதபடி விரிவும்

ஆழமும் பெற்றதாய் இருக்கிறது. அது காரணமாக ஆராய ஆராயப் புதிய உணர்ச்சிகளைத் தந்து கொண்டே இருக்கின்றன அந்த வேதங்கள். வேதங்களில் ஈடுபட்டு ஆராய்ந்த நிபுணர்கள், வேதியர். இந்த நிபுணத்துவத்தை உயர்த்திச் சொல்ல வேண்டுமானால், சிருஷ்டிகளையெல்லாம் செய்து வகுத்த நான்முகனது அறிவைத்தான் சொல்லவேண்டும். ஆனாலும், வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன் (நான்முகன்) இவர்களுக்குத் தெரியாத வஸ்து அந்த ஆதிதேவன்.

இப்படியெல்லாம் அவர்களால் அறிவதற்கு அரிய வஸ்துவாய் இருந்தாலும், 'நான் அறிந்துவிட்டேன்' என்று மார்பு தட்டுகிறார் கம்பர்.

சந்தம்

தான தன்ன னை

தன்ன னை தன்ன னை தன்

பேதி யாது நிமிர்

பேத உரு வம்பி றழ்கி லா, -

ஓதி ஓதி உண -

ரும்தொ றும் உணர்ச்சி உத வும்

வேதம், வேதி யர்வி -

ரிஞ்சன் முத லோர்தெ ரிகி லா,

ஆதி தேவர் அவர் !

எம்அ றிவி னுக்க றிவ ரோ !

1. பேதியாது நிமிர் பேத உருவம் - ஒரு தன்மையாய் இருக்கிற கடவுள்த் தத்துவத்திலிருந்து நிமிர்ந்து நின்று பேதப்பட்டவைகள்போல் இருக்கின்ற உருவங்கள். பிறழ்கிலா - வேறுபட்டில்லாத (ஆதிதேவர்). ஓதி

ஓதி உணரும் தொறும் - பாடிப்பாடி ஆராய்ச்சி செய்யச் செய்ய. உணர்ச்சி உதவும் - புதிய உணர்ச்சியை எழச் செய்கிற - வேதம். விரிஞ்சன் முதலோர் - நான்முகனுக்கே சமானமான தத்துவ ஞானிகள். தெரிகிலா ஆதிதேவர் அவர் - அறியமுடியாத ஆதியாகிய அந்தப் பரம்பொருள். எம் அறிவினுக்கு அறிவரோ :—ஒரு புஸ்தகத்தை யெடுத்து வாசிக்கப் பார்க்கிறோம். எழுத்துக்கள் தெளிவாய் இல்லை. கண்ணாடியைப் போட்டுப் பார்க்கிறோம். எழுத்துக்கள் தெளிவாகிவிடுகின்றன. அப்போது, கண்ணின் பார்வைக்குக் கண்ணாடி கருவியென்று எண்ணுகிறோம்.

இனி, கண்ணைக்கொண்டு பார்க்கிறோம் என்று சொல்லும்போது கண் ஒரு கருவி என்றும், அதைக்கொண்டு பார்ப்பது அறிவு என்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த முறையில் ஆராய்ந்து அறிவுத் தத்துவத்துக்குப் போவோமானால் அதுவும் ஒரு கருவிதான் என்று முடியும். அந்த அறிவாகிய கருவியை உபயோகிப்பது எது? எங்கும் நிறைந்த அறிவு மயமாய் இருக்கிற கடவுள்தான். ஆகவே, கண்ணுக்கு எப்படி என்னுடைய ஆணவ அறிவு அமைந்திருக்கிறதோ, அப்படியே தான் என்னுடைய ஆணவ அறிவுக்குக் கடவுளாகிய பேரறிவு அமைந்திருக்கிறது.

குறிப்பு :—நம்முடைய ஆணவ அறிவு அறிவல்ல. வெறும் ஐட தத்துவத்தோடு ஒத்ததுதான், கடவுளுக்கு மாத்திரமே அறிவுத் தத்துவம் உண்டு, என்பதை வின்னியாசமாக ஹாஸ்ய பாவத்தோடு சொல்லுகிறார் கவிஞர். யாருக்குத் தெரியாது தமக்குத் தெரிந்துவிட்டதாகச் சொல்வதில் ஹாஸ்ய பாவம்.

2. அகத்தியப் படலம்

1. ராமன் சீதை லக்ஷ்மணன் ஆகிய மூவரும், அயோத்தியை விட்டுச் சித்திரகூட பருவதத்தில் வந்து தங்கினார்கள். அங்கே யாதொரு தொந்தரவு மில்லாமல் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். அந்த நிலைமையில், பரதனும் அவனுடன் அயோத்தி ஜனங்கள் பலருமே வந்து, ராமனை அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும்படியாக ரொம்பவும் வற்புறுத்தினார்கள்.

பதினாலு வருஷம் வனவாசம் செய்துவிட்டுத் தான் அயோத்திக்குத் திரும்புவதாக ராமன் சொல்லி விட்டான். அதன்பேரில் பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளைச் சுமந்துகொண்டு மிக்க வருத்தத்துடன் அயோத்தியை நோக்கித் திரும்புகிறான். அவனோடு அயோத்தியிலிருந்து வந்தவர்கள் எல்லாரும், குகனும் உள்பட, திரும்பிப் போய்விடுகிறார்கள்.

ராமன் பார்த்தான். சித்திரகூடத்திலிருந்தால் அயோத்தியிலுள்ளவர்கள் அடிக்கடி வரத்தான் செய்வார்கள், தொந்தரவும் செய்வார்கள், என்று எண்ணிச் சித்திரகூடத்தைவிட்டு சீதை லக்ஷ்மணர்களுடன் புறப்படுகிறான்.

எத்தனையோ மலைகளையும் காடுகளையும் ஆறுகளையும் கடந்து போகிறார்கள். பலநாள்ச் சென்று, கடைசியாகத் தண்டகாரணயத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

தண்டகாரண்யம் என்றால், மிகப் பூர்வமான ரிஷி பரம்பரைகள் வசிக்கும் ஆசிரமங்களை உடைய காடு. யோக சித்திகளால் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் தவஞ்செய்து, நீண்டு வளர்ந்த ரோமத்தால் பொதிந்துள்ளவர்கள் அங்கே சிலர். அவர்களுடைய வயசைக் கணக்கிட முடியாது. வேறு சிலருக்கு ரோமம் வளராமல் மழுங்கலாகவே இருந்தது. யோகம் காரணமாகத்தான். வேறு சிலர் மௌனம் சாதித்த வண்ணமாய்த் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களோடு முனிவர்களும் எண்ணிறந்த ஆசிரமங்களில் இருந்தார்கள்.

சுத்தம்

தானன தானன

தான தன்னன

பண்டு அயன் பயந்தருள்

பால கில்லரும்,

முண்டரும் மோனரும்

முனிவ ரும்எனத்

1. பண்டு அயன் பயந்து அருள் பால கில்லர் - பிரமனே பெற்றான் என்று சொல்லும்படி அத்தனை நெடுங்காலம் தவம் செய்து வந்த பாலகில்லர். பால கில்லர் - பகவானது ரோமத்தினின்று தோன்றியவர் என்பது பொருள். முண்டர் - ரோமம் முனையாதவர். மோனரும் - மனம், வாக்கு, காயம் எல்லாம் கடவுளிடத்தில் சென்ற காரணத்தால், பேச இயலாதிருந்த யோகிகள். முனிவர் - மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்து தவத்தில் ஈடுபட்டவர்.

ஆரணிய காண்டம்

தண்டக வனத்(து)உறை
தவத்து னோர்கள்தாம்,

கண்டனர் இராமனைக்
களிக்கும் சிந்தையார்.

உ

2. தண்டகாரண்யம் வளமுள்ளது தான். தவஞ் செய்ய அங்கே எவ்வளவோ வசதிகள் இருந்தாலும், அரக்கர்களுடைய கொடுமை காரணமாக, முனிவர்கள் சொல்ல முடியாத கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகியிருந்தார்கள். தங்களால் செய்யக்கூடிய செயல் ஒன்றுமில்லை. உள்ளம் வெதும்பி அப்படியே அழுங்குகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் ராமனைத் தூரத்தே கண்டார்கள். கண்டவுடன் அவர்களுக்குப் புத்துயிர் வருகிறது.

கனைவரு கடுஞ்சினத்(து)
அரக்கர் காய, ஓர்

வினைபிறி(து) இன்மையின்
வெதும்பு சின்றனர் ; -

1. தண்டக வனத்து உறை - தண்டகாரண்யத்தில் வசிக்கும். களிக்கும் சிந்தையார் - ஒரே ஆனந்தக் களிப்பினராய்.

2. கனைவரு கடுஞ்சினத்து அரக்கர் - மிக்க ஆர்ப்பாட்டத்தோடு தங்கள் கோபத்தைச் செலுத்தும் அரக்கர்கள். காய - ஹிம்சைசெய்ய, வினை - செயல்.

அனல்வரு கானகத்(து)

அமு(து)அ ளாவிய

புனல்வர உயிர்வரும்

உலவை போல்கின்றார்.

ந

3. அரக்கர்களுடைய பலம் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாகி வருகிறது. அவர்களுடைய பெயரை அகஸ்மாத்தாய் வாய்சொல்ல நேர்ந்துவிட்டால், அப் படியே நடுங்கிவிடுவார்கள் முனிவர்கள். ராமனுடைய வருகையால் அந்தப் பயம் எல்லாம் நீங்கிவிட்டது அவர்களுக்கு.

ஆய்வரும் பெருவளி

அரக்கர் நாமமே

வாய்வர அலமரும்

மறுக்கம் நீங்கினார் ; -

2. அனல் வரு கானகம் - கோடையினால் அக்கினி மயமாயுள்ள காடு. அமுது அளாவிய புனல் - இனிமை கலந்த நன்னீர். உயிர்வரும் உலவை - தளிர்ந்து வரும் உலர்ந்த மரஞ்செடிகள். உலவை - உலர்ந்துபோன பூண்டுகள்.

3. ஆய்வரும் - விருத்தியாய் வரும். அலமரும் மறுக்கம் - வருந்தி அதன் காரணமாக அடையும் மயக்கம்.

திவரு வனத்திடை

விட்டுத் தீர்ந்ததோர்

தாய்வர நோக்கிய

கன்றின் தன்மையார்.

சு

4. ராமனுடைய அரிய குணத்தையும் நன்றாய் உணர்ந்து அனுபவித்தார்கள். அந்த அனுபவம் மோகக்ஷ வீடு அடையும் அனுபவத்துக்குத்தான் ஒத்ததாயிருந்தது.

3. திவரு வனத்திடை விட்டுத் தீர்ந்ததோர் தாய்வர நோக்கிய கன்றின் தன்மையார் : ஒரு காட்டில் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டது ; நாலாபக்கமும் அந்த நெருப்பு குழந்து கொண்டது ; நெருங்கி நெருங்கியும் வருகிறது ; வெக்கையும் சுவாலையும் வந்து தாக்குகின்றன ; அகப் பட்டுக்கொண்ட ஜீவப்பிராணிகள் அங்கு மிங்குமாக ஓடுகின்றன ; சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன ; பிழைப்பதற்கு வழியொன்று மில்லையென்று ஒரே வெறியில் நெருப்புக் குள்ளேயே பாய்ந்து ஓடுகின்றன. ஒரு மானும் கன்றும் அந்த வெறியில் நெருப்புக்குள் பாய்ந்து, தாய் ஒரு பக்கமாகவும் கன்று வேறு ஒரு பக்கமாகவும் ஓடிவிட்டன. நெருப்புப் படலத்தைக் கடந்து தப்பிப் போய்விட்டன. கன்றானது மிகவும் அலமலந்து, நா வறண்டு, அங்கு மிங்குமாக ஓடுகிறது. தாயைக் காண முடியவில்லை. நெடுநேரங்கழித்துத் தூரத்தில் தாய் வருவதைக்கண்டு கொள்ளுகிறது. கன்றின் ஆனந்தம் எப்படி யிருக்கும் !

ராமன் வருகையால், முனிவர்களுடைய ஆனந்தம், அந்தக் கன்றின் ஆனந்தத்தைப் போலிருந்தது.

தெரிஞ்சு)உற நோக்கினர், -
செய்த செய்தவம்

அருஞ்சிறப்பு) உதவ,நல்
அறிவு கைதர,

4. தெரிஞ்சு உற நோக்கினர் - ராமனுடைய குணதிசயங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து அனுபவித்தார்கள். செய்த செய்தவம் :

நாம் உண்மையில் கடவுளோடு ஒன்றுபட்டுக் கடவுள் மயமாகவே இருக்கிறோம். ஆனாலும், இந்த உடலோடு ஒட்டிப் பிறந்த காரணமாக, நாம் தனியாக இருக்கிறோம், கடவுளுக்கு நமக்கும் சம்பந்தமில்லை, கடவுளே இல்லை என்றுகூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

இதைக் குறித்துச் சொல்லும்போது, இருள்ப்பட்ட சிறையிலிருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். இதைவிட்டு நம்மை மீட்டுக்கொள்ள வேண்டுமானால், இரண்டு உபாயந் தேவை. ஒன்று, சதா கடவுளைப்பற்றித் தியானிக்கிறது ; அதாவது, நம்முடைய செயல் ஒவ்வொன்றும் கடவுள் செயல்தான் என்று தியானிக்கிறது. இந்தச் சாதனத்துக்குத் தவம் என்று பெயர். இரண்டாவதான உபாயம் : தத்துவங்களின் நிலை இன்னது என்று ஆராய்ந்து அதன்படி அறிவைச்செலுத்தி மார்க்கத்தைக் கண்டு கொள்ளுவதுதான். ஆகவே, தவத்தாலும், அறிவினாலும், பிறவியாகிய பெருஞ் சிறையைக் கடந்து, பேரானந்த நிலையை அடையலாம் என்பது தெரிகிறது.

அருஞ்சிறப்பு உதவ - அரிய நிலைகளைக் காட்ட. நல் அறிவு கைதர - உயர்ந்த அறிவு நமக்குத் துணைசெய்ய.

விரிஞ்சுறப் பற்றிய

பிறவி வெந்துயர்ப்

பெருஞ்சிறை வீடுபெற்ற(று)

அணைய பெற்றியார்.

௫

5. ராமனைத் தூரத்தே வரக் கண்டார்கள் முனிவர்கள் ; கூர்ந்து நோக்கினார்கள் ; அப்படியே எழுந்து ஓடினார்கள். ஒரே படியாய் வழிய வழிய ஊறிவரும் கண்ணீர்ப் பெருக்கோடு ராமனைக் கிட்டினார்கள்.

எழுந்தனர், ஓடினர் ;

இருண்ட மேகத்தின்

கொழுந்தென நின்றஅக்

குரிசில் வீரனைப்,

4. விரிஞ்சுறப் பற்றிய - வாழ்க்கையில் எல்லாத் துறையிலும் நம்மை அழுத்திய. பிறவி வெந்துயர்ப் பெருஞ்சிறை - இந்தப் பிறவியினால் ஏற்பட்ட பலவிதத் துன்பத்தையும் கொடுக்கக் கூடிய அஞ்ஞானமாகிய சிறையில் நின்றும். வீடுபெற்று அணைய பெற்றியார் - விடுதலை பெற்றதற்குச் சமானமான தன்மை யுடையார் ; ஜீவன் முக்தர்கள். இவர்கள் தெரிஞ்சு உற நோக்கினர்.

5. குரிசில் வீரனை - அரசினங் குமரனான ராமனை.

பொழிந்தெழு காதலில்ப்

பொருந்தி னார், - அவன்

தொழுந்தொறும் தொழுந்தொறும்

ஆசி சொல்லுவார்.

சு

6. ராமனை ஒரு அழகிய பர்ணசாலைக்கு அழைத்துப் போய், 'இங்கேயே சௌகரியமாய் இருக்க வேணும்' என்று மரியாதையாய்ச் சொல்லிவிட்டு, வேறொரு தனியான பர்ணசாலைக்குப் போய்விட்டார்கள் அவர்கள்.

இனியதோர் சாலையென(டு)

ஏகி, 'இவ்வயின்

நனியுறை' என்(று)அவற்(கு)

அமைய நல்கித்,தாம்

5. பொழிந்தெழு காதலில் - ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழியப் பொழிய ஊறி வரும்படியான அன்போடு. பொருந்தினார் - கிட்டினார்கள். ஆசி சொல்லுவார் - வாழ்த்துக் கூறினார்கள்.

குறிப்பு :—முனிவர்களுடைய ஆனந்தம் துள்ளித் துள்ளிப் பெருக்கெடுத்துப் போவதைச் செய்யுளின் ஓசையிலேயே பார்க்கலாம்.

6. இவ்வயின் - இந்த இடத்தில். நனியுறை என்று - சௌகரியமாகத் தங்குவாய் என்று. அவற்கு அமைய நல்கி - ராமனுக்குச் சௌகரியமாக அமைத்து விட்டு.

தனியிடஞ் சார்ந்தனர் ,

பின்னர்த் தாபதர்

அனைவரும் எய்தினர்

அல்லல் சொல்லுவான்.

எ

7. வந்து சேர்ந்த முனிவர்களை ராமன் வணங்கி, அவர்களுடைய வாழ்த்துக்களை அனுபவித்தவனாய் உட்கார்ந்தான். ரிஷிகளைப் பார்த்து ' உங்கள் கட்டளை எதுவோ, சொல்லவேண்டும் ' என்றான்.

எய்திய முனிவரை

இறைஞ்சி, ஏத்(து)உவந்(து)

ஐயனும் இருந்தனன்

' அருள் என் ? ' என்றனும், -

' வையகங் காவலன்

மைந்த ! வந்ததோர்

வெய்யவெங் கொடுத்தொழில்

விளைவு கேள் ' எனா.

அ

6. பின்னர் தாபதர் அனைவரும் - சிறிது நேரங் கழித்து மற்றுமுள்ள எல்லா முனிவர்களும். எய்தினர் அல்லல் சொல்லுவான் - தங்கள் கஷ்டங்களைச் சொல்லும் பொருட்டு ராமனிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

7. இறைஞ்சி - வணங்கி. ஏத்து உவந்து - வாழ்த்துக்களை அனுபவித்தவனாய். அருள் என் என்றனும் - நீங்கள் இடும் கட்டளை எதுவோ, என்று ராமன் சொல்லவும். வையகம் காவலன் மைந்த - சக்கரவர்த்தித் திருமகனே. வந்ததோர் வெய்ய வெம் கொடுந் தொழில் விளைவு - பூர்வத்தில் நாங்கள் ஏதோ செய்த மகா பாதகங்களினால் இப்போது நேர்ந்த கேட்டை. கேள் எனா - கேட்க வேணும் என்று.

8. முனிவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் : ' அரக்கர் என்று பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் அறத்துக்கும வெகுதூரம். அவர்கள் எங்களை ரொம்பவும் ஹிமசை செய்து தீய ஒழுக்கங்களில்ப் புகுத்திவிட்டார்கள்.

‘ இரக்கமென்(று) ஒருபொருள்
இலாத நெஞ்சினர் ;
அரக்கர்என்(று) உளர்பலர் ;
அறத்தின் நீங்கினார்
நெருக்கவும், யாம்படர்
நெறிய லாநெறி
துரக்கவும், - அருந்தவக்
துறையின் நீங்கினேம்.

க

9. தவததை விட்டு நீங்கிவிட்டோம். அதனால் என்ன என்ன ஏறப்பட்டது? கேட்பாயாக. வேதங்கள் ஒதுவதையே விட்டு விட்டோம். வேதங்களை யாருக்கு இனி நாங்கள் கறபிககமுடியும்? பிறருடைய நன்மைக்காக வாடர்த அக்கினி வளர்த்துவநதோம். இப்போது அதெல்லாம் இல்லை.

8. நெருக்கவும் - தொந்தரவு செய்யவும். யாம படா நெறியலா நெறி - நாங்கள் ஒழுகுவதற்கு என்று ஏறப்பட்ட ஒழுகுகங்கள் பல, அவைகளுக்கு மாறான ஒழுகுகங்களில். துரக்கவும் - அரக்கர்கள் எங்களைச் செலுத்தவும். அருந்தவத் துறையில நீங்கினேம் - எங்களுக்கு ஏறப்பட்ட உயாந்த தவ ஒழுகுகங்களைவிட்டு விலகிவிட்டோம். ராமனே, இது எங்கள் விருத்தாந்தம்.

மாதவத்(து) ஒழுகலெம்,
 மறைகள் யாவையும்
 ஓதலெம், ஓதுவார்க்(கு)
 உதவல் ஆற்றலெம்,
 மூதெரி வளர்க்கிலெம்,
 முறையின் நீங்கினேம்,
 ஆதவின் அந்தண
 ரேயும் ஆகிலெம் !

க௦

10. இந்திரனுக்குச் சமானமான சக்தி ஒழுக்கம் எல்லாம் வாய்ந்த பிரமுகர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்து என்ன செய்ய? அவர்களும் அரக்கர் ஏவிய அக்கிரமக் காரியங்களையெல்லாம் அங்கீகரித்துச் செய்கிறவர்களாய்ப் போய்விட்டார்கள் !

இந்திரன் எனில், அவன்
 அரக்கர் ஏயின,

சிந்தையில்ச் சென்னியில்க்
 கொள்ளுஞ் செய்கையான் ;

9. அந்தணரேயும் ஆகிலெம் - எங்களை முனிவர் என்றும் சொல்லமுடியாது ; அவ்வளவு கேட்டுக்கு உள் ளாகி விட்டோம்.

10. இந்திரன் - செல்வாக்கினாலும், ஒழுக்கத்தினாலும், இந்திரனைப்போல மதிப்புக்கு உரியவர்கள். ஏயின - ஏவின காரியங்களை. சிந்தையில் சென்னியில் கொள்ளும் - மனசினால் அங்கீகரித்துத் தலையால் பணிந்து செய்யும்.

எந்தைமற்ற(று) யாருளர்
இடுக்கண் நீக்குவார்?

வந்தனை யாம்செய்த
தவத்தின் மாட்சியால்.

கக.

11. முனிவர்கள் கடைசியாகச் சொல்லுகிறார்கள் : தசரத சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனே, நாங்கள் திக்குத் திசை தெரியாது இருளில் அகப்பட்டுக் கொண்டோம், எங்களைப் பார்த்துக்கொள்.

10. எந்தை - என் அப்பனே. வந்தனை - எங்களிடம் வந்து சேர்ந்தாய்.

குறிப்பு:—உயர்ந்த லக்ஷ்யத்தோடு கூடியவர்கள், நல்ல நிலையம் ஒன்றை வகுப்பார்கள். பலரையும் தீய வாழ்க்கையைவிட்டு நல்ல வாழ்க்கைக்குக் கொண்டுவந்து ஒழுகச் செய்வார்கள். இத்தகைய நிலையங்கள் எத்தனையோ உற்பத்தியாகின்றன. பிறகு, அந்த லக்ஷ்யங்கள் எல்லாம் மறைந்துபோய், அந்த நிலையங்கள் அக்கிரமங்களுக்கு உறைவிடமாகி விடுவதைச் சரித்திரத்தில் பார்த்திருக்கும். நேரிலுமே பார்க்கிறோம். மேல்நாடுகளானாலும் சரி, கீழ்நாடுகளானாலும் சரி, ஆரிய வர்த்தமானாலும் சரி, தமிழ் நாடேயானாலும் சரி, எங்குமே, மேலே சொன்னபடி உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களோடு ஒழுகி வந்த நிலையங்கள் கீழான நிலைக்கு வந்திருப்பது வெளிப்படையுள்ளது. இந்தச் சரித்திர உண்மையைக் குறித்தே கம்பன் பேசுகிறார்.

உருளுடை நேமியால்

உலகை ஓம்பிய

பொருளுடை மன்னவன்

புதல்வ ! போக்கிரா

இருளிடை வைகினேம் :

இரவி தோன்றினாய் !

அருளுடை வீர,நின்

அபயம் யாம்'என்றார்.

கஉ

12. இந்த விதமாகத் தண்டகாரணயத்து நிஷி கள் ராமனிடம் முறையிட்டார்கள். ராமனுக்கு முனிவர்களிடத்தில் மிக்க பரிவுண்டாகி, 'இனி உங்களுக்கு யாதொரு பயமும் வேண்டாம். அரக்கர் கள் வெகு சீக்கிரத்தில் என்னிடம் சரணாகதி புகப் போகிறார்கள்' என்று உறுதி கூறுகிறான்.

11. உருளுடை நேமியால் - சுற்றிக்கொண்டிருக் கும் சக்கராயுதத்தினால். சக்கராயுதம் என்பது கூரிய முனையோடு கூடிய உருக்கால் அமைந்த வட்டு. நடுவி லுள்ள துவாரத்தில் ஆள்காட்டி விரலைப் புகுத்தி வேக மாகச் சுற்றி விட்டுவிட்டால், எதிரிகள் கழுத்தை அறுத்து விடும். இந்தச் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகிப்பதில் மிக்க வல்லவர் சிலர் பூர்வகாலத்தி லிருந்தார்கள். அந்த வல்லமை காரணமாக அவர்கள் எதிரிகளை வென்று ஜனங்களைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். இதிலிருந்துதான் சக்கரவர்த்தி யென்ற பெயர் வந்தது. பொருளுடை மன்னவன் புதல்வ - அழியாச் செல்வத்தனான தசரத னுடைய புதல்வனே. இரவி தோன்றினாய் - இருளி லுள்ள எங்களுக்குச் சூரியனாகத் தோன்றினாய். அபயம்- பயமில்லாமல் இருப்பதற்கு உரிய புகலிடம்.

சத்தம்

தானன தன்னன
தன்னன தன்னன

‘புகல்பு குந்தில
ரேல்பு,புறத்து) அண்டத்தின்

அகல்வர் ஏனும்என்
அம்பொடும் வீழ்வரால் ;

தகவில் துன்பம்
தவிருதிர் நீர் 'எனப்

பகல வன்குல
மைந்தன்ப ணிக்கின்றான். கந

13. ஏதோ கேடென்று சொல்லுகிற காரியங்
கள், கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்த்தால், நன்மைக்கான
காரியங்கள் என்றே சொல்லத் தோன்றும். கேடாக
நேர்ந்தவைகள் ராமனுக்கு எப்படித் தோன்றுகிறது,
பாருங்கள்.

12. புகல் புகுந்திலரேல் - அரக்கர் வந்து என்
காலில் விழாமல்ப் போனால். புறத்து அண்டத்தில்
அகல்வரேனும் - மேலே வெட்ட வெளியாயுள்ள வானத்
துக்கே போனாலும். தகவில் துன்பம் - தங்களுடைய
உயர்ந்த லக்ஷியங்களுக்கு ஒவ்வாத துன்பம். பகலவன்
குல மைந்தன் - சூரிய குலத்தவனான ராமன். பணிக்கின்
றான் - அதிகாரத்தோடு சொல்லுகிறான்.

‘ வேந்தன் வீயவும்,
யாய்வரம் ஏவவும்,

ஏந்தல் எம்பி -
வருந்தவும், என்நகர்

மாந்தர் வந்துயர்
கூரவும், யான்வனம்

போந்த(து) - என்னுடைப்
புண்ணியத் தால் 'என்றான். கசு'

14. வனம் வந்தது காரணமாகப் பலருக்கும் கஷ்டம் நேர்ந்தது உண்மைதான். தந்தையே இறக்க நேர்ந்தது. அதுகூட ஒரு விஷயமாய்த் தோன்ற வில்லை. காரணம் என்ன? முனிவர்களின் உயர்ந்த லக்ஷியங்கள் மறுபடியும் உயிர் பெற்று விளங்குவதற்கு. தான் காரணபூதமாய் ஆவதுதான். இந்தவிதமாக உறுதி கூறிவிட்டான் ராமன். முனிவர்களுக்கு உண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுவானேன்! பதிநாலு வருஷங்களையும் தங்களுடன் தண்டகாரணயத்திலேயே

13. வேந்தன் வீயவும் - தசரத சக்கரவர்த்தி யாகிய தந்தை உயிர் விடவும். யாய் வரம் ஏவவும் - என் அன்னையாகிய கைகேசி தந்தையிடம் வரம்பெற்று அதன் படி எனக்குக் கட்டளையிடவும். ஏந்தல் எம்பி - அரசனாகிய என் தம்பி பரதன். வன் துயர் கூரவும் - பெருந்துயர் அடையவும். யான் வனம் போந்தது - இவ்வளவுக்கும் காரணமாய் நான் இங்கே வனவாசம் செய்ய வந்தது.

கழிக்க வேண்டுமென்று ராமனைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

‘ அன்ன(து) ஆதலின்,
ஏயின ஆண்டெலாம்

இன்னல் காத்திங்கு)
இனி(து)உறை வாய் ! ’ எனச்

சொன்ன மாதவர்
பாதம்தொ மு(து), உயர்

மன்னர் மன்னவன்
மைந்தனும் வைகினான்.

கரு

15. பத்து வருஷங்கள் தண்டகாரணயத் திலேயே இராமனும் லக்ஷ்மணனும் தங்கினார்கள். செளகரியமாகவே தங்கினார்கள். பிறகு முனிவர்கள் யோசனை பண்ணி, ‘ பத்து வருஷம் ஆகிவிட்டது. நம்முடைய காரியம் பூரணசித்தி பெறவேண்டுமானால், அகத்திய முனிவரைக் கண்டுதான் கேட்க வேண்டும் ’ என்று ராமனிடம் சொன்னார்கள்.

14. ஏயின ஆண்டெலாம் - வனவாசத்துக்கு ஏற்பட்ட பதிநாலு வருஷங்களும். இன்னல் காத்து - முனிவர்களுக்கு அரக்கர்களால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து. உறைவாய் - தங்குவாய். உயர் மன்னர் மன்னவன் மைந்தனும் வைகினான் - ராஜாதி ராஜானை சக்கரவர்த்தித் திருமகனாயிருந்தும். ராமன் அந்த வனத்தில் தங்கினான்.

ஐந்தும் ஐந்தும்

அமைந்துள ஆண்(டு), அவண்

மைந்தர் தீதிலர்

வைகினர் ; மாதவர்

சிந்தை எண்ணி

அகத்தியற் சேர்கென, -

இந்து நல் நுதல்

தன்னொடும் ஏகினார்.

கக

16. அகத்திய முனிவர் தங்குமிடத்துக்கு வழி கூறி, பலவிதமான ஆசிமொழிகளும் கூறி நின்றுவிட்டார்கள் முனிவர்கள். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே போய், வெகு விரைவிலேயே அகத்திய முனிவர் தங்கும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

15. ஐந்து ஐந்தும் அமைந்துள ஆண்டு - பத்து வருஷங்கள். அவண் - அந்த வனத்திலேயே. மைந்தர் தீதிலர் வைகினர் - வீரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் அரக்கர்களால் ஏற்படும் தொந்தரவு யாதுமின்றித் தங்கினார்கள். மாதவர் சிந்தை யெண்ணி - முனிவர்கள் மிக்க ஆலோசனை செய்து. அகத்தியற் சேர்க என - அகத்தியனை அணுகவேண்டும் என்று முனிவர்கள் சொல்ல. இந்து நல் நுதல் தன்னொடும் - பிறைச் சந்திரனை ஒத்த நெற்றியையுடைய சீதையோடும் புறப்பட்டார்கள்.

குறிப்பு:—வீரர்கள் காட்டு வழியாகப் போகிறார்கள். வீரர் மாத்திரமா போகிறார்கள்? மெல்லியலாள் சீதையும் காட்டினாடே நடந்து போகிறாள் என்பதை நமக்கு நினைவூட்ட வேண்டாமா? அதற்காகத் தான் நாலாவது அடியில் வருகிறாள் சீதை.

வழியும் கூறி,
 வரம்பகல் ஆசியின்
 மொழியும் கூறி
 முனிவரர் நின்றிட, -
 பிழியும் தேனில்ப்
 பிறங்கு)அரு வித்திரள்
 பொழியும் சாரல்
 விரைவினில்ப் போயினார். கள

17. அகத்திய முனிவர் எத்தனையோ துறைகளில் - ரசாயனம், வைத்தியம், ஆயுதம் வடித்தல், அணிகட்டி நீர் வளத்தைப் பெருக்குதல், சமய ஞானம் முதலிய எத்தனையோ துறைகளில் - மேதாவி யாயிருந்தார். அவருடைய உயர்ந்த பண்பாட்டினால்,

16. வரம்பு அகல் - அளவில்லாதபடி. பிழியும் தேனில் பிறங்கு அருவித்திரள் பொழியும் சாரல் : இன றைக்கும் அகத்தியர் ஆசிரமமென்று திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள பாவநாசத்துக்கு மேலே மலையில் ஒரு ஆசிரமம் இருக்கிறது. ஆசிரமத்துக்கு அருகாமையில் ஒரு நீண்ட அருவித்துறை, திரள் திரளாக அருவிபொழிவதை வெகு தூரத்தில் நின்றே பார்க்கமுடியும். அந்த அருவி நீரைப் பருகினவர்களுக்குத்தான், தேனடையிலிருந்து அப்போது பிழிந்த தேன்போல் ருசியுள்ளதென்று தெரிய வரும். இப்படியெல்லாம் அருவி பொழியும் மலைச்சாரலை வந்து அடைந்தார்கள் ராம லக்ஷ்மணர்.

குறிப்பு :—பாவநாசத்து அருவியைப் பற்றிச் சொல்லி யிருக்கிற வர்ணனையிலிருந்து, அந்த இடத்தைக் கண்ணா ரப் பார்த்துக் களித்திருக்கிறார் கம்பர் என்று உறுதி சொல்லலாம்.

உலகத்தார், எவ்வளவோ தொலைவில் உள்ளவரும். பயன்பெற்று வளம்பட வாழ நேர்ந்தது.

இத்தகைய அகத்திய முனிவர், தன் ஆசிரமத்தைக் கிட்டி ராம லக்ஷ்மணர்கள் வருகிறார்கள் என்பதை அறிந்து, தானே எதிர் வந்தார். மரியாதை முறைப்படி, தான் தன் ஆசிரமத்திலேயே இருக்க வேண்டும். ராம லக்ஷ்மணர்கள், தான் தங்கியிருக்கும் ஆசிரமத்துக்கு வந்து தன் பாதத்தை வணங்க வேண்டும். இந்த மரியாதை முறைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், வருகிற வழியிலேயே அவர்கள் வணங்கட்டுமே யென்று எதிர் செல்லுகிறார் ; ராமனிடம் அவ்வளவு மரியாதை அகத்திய முனிவருக்கு. அகத்திய முனிவர் சாமானியப்பட்டவரா !

சந்தம்

தான னன தன்ன னன
தன்ன னன தன் ன

ஆண்த கையர் அவ்வ யின்அ -

டைந்த மைஅ றிந் தான் ;

ஈண்(டு)உ வகை வேலை, துணை

ஏழு லகும் எய்த

17. ஆண்தகையர் - வீரர்களான ராம லக்ஷ்மணர். அவ்வயின் அடைந்தமை அறிந்தான் - அங்கே வந்து சேர்ந்ததை அறிந்து கொண்டவனாய். ஈண்டு உவகை வேலை - நிறைந்த ஆனந்த சமுத்திரத்தை (உயர் வாழ்க்கையை). துணை ஏழலகும் எய்த - பதினாலு உலகங்களும் தினைத்தனுபவிக்கும்படி.

மாண்ட வர தன் ; ச ரண்வ -
முங்க எதிர் வந் தான் ; -

நீண்ட தமிழ் மூல் உலகை,
நேமி யின், அ ளந் தான்.

கஅ

17. மாண்ட வரதன் - கடாஷும் பெற்ற மேதாவி யான அகத்திய முனி. சரண் வழங்க எதிர் வந்தான் - ராம லக்ஷ்மணர்கள் தன் பாதங்களை வணங்குவதற்காகத் தானாகவே எழுந்தருளி எதிர் வந்தான். நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான் - அகத்திய முனிவர் காலத்திலேயே தமிழ்ப் பண்பாடு வெகு விரிவாக இருந்தது ; பேரண்டத்திலுள்ள பெரிய பெரிய கலைகள், அதனுள் அடங்கியிருந்தன. திருமாவின் இரண்டு அடிகளுக்குள் பேரண்டமே ஒடுங்கியதுபோல உலகத்திலுள்ள கலைகள் எல்லாம் தமிழுக்குள் அடங்கி யிருந்தன. நேமி - சக்கராயுதத்தை ஏந்திய திருமால்.

குறிப்பு:—சாமான்ய மக்கள்கூட ஒரு விஷயத்திலீடுபட்டு அதை எடுத்துச்சொல்ல வரும்போது உருவக அலங்காரங்களோடு பேசுகிறார்கள். பூர்வத்திலுள்ளவர்களோ, உருவக அலங்காரங்களையே பாஷையாகக் கொண்டிருந்தார்கள். விரிவான பயனில் சொற்களுக்குள் உண்மை மறைந்து விட்டதென்றால், செல்வத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கருங்கடலுக்குள் புகுந்தார்கள் என்று தானே சொல்லத்தோன்றும். தமிழ்ப்பண்பாடு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக வளர்ந்து சகலவிதப் பண்பாட்டையும் தன்னுள் அடக்கியிருந்தது என்பதைச் சொல்லக் கம்பருக்கு ஒரே ஆத்திரம். அந்த ஆத்திரபாவம் 'நீண்டதமிழ் மூல் உலகை நேமியின் அளந்தான்' என்ற கடைசி அடியில் அருமையாய்த் துலங்குகிறது.

18. மேலைநாட்டுக் கலைச் சரித்திரத்தில் ஒரு உண்மையைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லக் கேட்கிறோம்.

இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன்பு கிரேக்கர்கள் மிக உயர்ந்த பாணியில் கலைகளையும் இலக்கியங்களையும் அமைத்து வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய ரசிகத் தன்மை அபூர்வமாயிருந்தது. பிற்காலத்தில் ரோமாபுரியிலுள்ளவர்கள் மேலேசொன்ன கிரேக்கக் கலைகளைக் கற்கத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், அந்தக் கலைகளின் உண்மைத் தத்துவமும் ரஸமும் அவர்களுக்குப் பிடிபடவில்லை. அது காரணமாக, இலக்கண கர்த்தாக்களும் வியாக்கியான கர்த்தாக்களும் அவதரித்து விட்டார்கள் ; புற்றீசலபோல அவதரித்து விட்டார்கள். உண்மையுணர்ச்சி குறையக் குறைய, வியாக்கியான கர்த்தாக்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாய்ப் போய்விட்டது. கலைக்கு, அவர்களெல்லாம் அசுரர்களே ஆனார்கள். அவர்கள் எழுதியுள்ள கணக்கில்லாத வியாக்கியானங்களுக்குள் உண்மைக் கலையை இருக்கிற இடம் தெரியாதபடி புதைத்து விட்டார்கள். உண்மைக் கலையொன்று இருப்பதாக அவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாமலே போயிற்று.

இந்த நிலையில், பெரியார் ஒருவர், வியாக்கியான கர்த்தாக்களையும் அவர்களது படாடோபங்களையும் கண்டித்து ஒதுக்கத் தலைப்பட்டார். அதற்காக எவ்வளவோ நூல்களை, எத்தனையோ ஆண்டுகளாக, ஆராய்ந்தார். ஆராய்ந்ததன் பலனை உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொன்னார். மறைந்துபோன பூர்வ கலை

அவரால் மக்களுக்கு உதவ வந்தது. (இது நடந்து 550 வருஷங்கள் ஆய்விட்டன.)

* * *

மேலே சொன்னபடி உயர்ந்த பண்பாடுகள் மறைந்து போகவும், மறுபடி அவைகளை மீட்கவும் ஏற்பட்டது கம்பா காலத்திலேயே. அதி பூர்வமான காலத்திலும் அப்படியே, கலைகள் மறையவும் அகத்திய முனிவர் அவைகளை விரிந்த ஆராய்ச்சியினால் மீட்டு உலகத்துக்கு உதவினார். இதையும் கம்பர் கண்டார். இதைக் கம்பர் எப்படி விளக்குகிறார் என்று பார்ப்போம்.

அவுணர்கள் என்ற வேண்டாத வர்க்கத்தவரிருந்தார்கள். அவர்கள் உலகத்திலுள்ள அரிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு போய் சமுத்திரத்துக்குள் ஒளித்து வைத்து விட்டார்கள். தேவர்கள் போய் அகத்திய முனிவரிடம் குறையிரந்தார்கள். விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, சமுத்திரத்தை உள்ளங்கையில் வாரி முகந்து அப்படியே உண்டுவிட்டார் அகஸ்தியர். தேவர்கள் உமிழவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவரும் உமிழ்ந்தார். உலகத்துக்குச் சிறந்த பொருள் எல்லாம் கிடைத்தன. அதாவது, உயர்ந்த கலைகள் மக்களுக்கு மீண்டு வந்தன.

பண்(டு)அவுணர் மூழ்கினர்

படார்கள் என வாநோர்

‘என்தவ!எ மக்கருள்’

எனக்குறையி ரந்தார்க்

18. பண்டு - பூர்வ காலத்தில். அவுணர் மூழ்கினர் படார்கள் என - சமுத்திரத்தில் மூழ்கிய அவுணர்கள் தொலைய மாட்டார்கள் என்று எண்ணி. வாநோர் எண்

கண்டு, ஒருகை வாரி னன்

முகந்த கடல் எல்லாம்

உண்டு, அவர்கள் பின் 'உமிழ்க'

என்ற லும், உமிழ்ந்தான்.

கக

19. நாம் வேறு, கடவுள் வேறு என்ற வித்தி யாசம் அற்றுக் கடவுள்த் தத்துவத்தோடு, ஒன்றுவது தான் யோகம். இப்படிக் கடவுள்த் தத்துவத்தோடு ஒன்றுவதற்கு இடையூறும் நிற்பது ஆணவம். அது ஒரு மலை போலவே நிற்கிறது. ஏறிச்செல்ல முடியாத மலை அது. ஆனால், ஆணவம் என்பது வெறும் மாயை, அதைக் கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்த்து விட்டோமானால், அப்படியே அமிழ்ந்து போய்விடும், பாதாளத்துக்கே போனமாதிரி ஒழிந்துவிடும் என்று சொல்லுவார்கள் ஞானிகள். அத்தகைய ஞானியாய் அகத்திய முனிவர் விளங்கினார். அவருடைய ஞானத்தை மற்றவர்களுக்கும் உதவினார். ஞானத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு ஆணவத்தைக் கடந்து, கடவுள்த் தத்துவத்தோடு ஒன்றுவது எளிதாயிற்று. விந்தியமலை (நாகமது) பாதாளத்துக்கே போய் ஒழிய, (நாகம் உற) யோகக் களிறாக (நாகம்) நின்றார், அகத்திய முனிவர்.

தவ எமக்கு அருள் என - யாவராலும் மதிக்கப்படுகின்ற தவசிரேஷ்டரே, எங்களைக் காப்பாற்றி அருளவேண்டும் என்று சொல்ல. குறையிரந்தார்க் கண்டு - அப்படிக்குறையிரந்த தேவர்கள் நிலையைப் பரிவுடன் பார்த்து, ஒரு கை வாரினன் முகந்த கடல் எல்லாம் உண்டு - ஒரு கையினால் வாரி முகந்த கடலை எல்லாம் உண்டு. அவர்கள் பின் உமிழ்க என்றலும் உமிழ்ந்தான் - தேவர்கள் அடுத்தாற்போல் உமிழ்ந்தருள வேண்டும் என்று சொல்லவும். உமிழ்ந்தான் - கடலைத்தான் உமிழ்ந்தான்.

யோகம் உறு பேர்உயிர்கள்

தாம்உலைவு ரு மல்

ஏகும் நெறி யாதென, -

மிதித்த டியின் ஏறி,

மேக நெடு மாலை தவழ்

விந்தை எனும் விண் தோய்

நாக மது நாகம் உற

நாகம் என நின் ருன்.

உ௦

19. யோகம் உறு பேருயிர்கள் - யோக நிலையை அடைய முயலும் பெரியார்கள். தாம் உலைவுருமல் ஏகும் நெறியாது என-தங்களுக்குக் கஷ்டமில்லாமல் கடவுள்த் தத்துவத்தை அடைவதற்கான மார்க்கம் எது என்று கேட்கவும். மிதித்து அடியின் ஏறி - விர்திய மலைபோல் தாண்டமுடியாதபடி இருந்த ஆணவத்தைக் காலால் மிதித்துத் தாண்டிக் கடவுள் தத்துவத்தோடு கலப்பதை எடுத்துக் காட்டினார். மேக நெடு மாலை தவழ் - மேகங்கள் நீண்ட நீண்ட மாலையாகக் கோத்துத் தவழ்கின்ற சிகரங்களையுடைய. விந்தை எனும் விண்தோய் நாகமது - விர்திய பருவதமென்னும் வானத்தை எட்டுவதான மலையானது. நாகம் உற - நாகலோகமாகிய பாதாளத்துக்குப் போய்த் தொலைய. நாகமென நின்றான் - களிறுபோல் நின்றான் ; அதாவது யோக உலகில்.

குறிப்பு :—உத்ஸாகம் உண்டாகிற காலத்திலும், உத்ஸாகத்தை எடுத்துச் சொல்லும் காலத்திலும் கும்மாளியைக் காட்டும் மடக்குகளும் நொடிப்புகளும் பாஷையில் தாமாக வந்து ஒலிக்கும். அந்த விதமாக ஒலிக்கிறது - 'நாகமது நாகம் உற நாகமென நின்றான்' என்ற கடைசி அடி. வெறும் சிலேடைச் சிலம்பம் என்று தள்ளிவிடலாகாது.

20. கிரேக்க தேசத்தில் ஈஸாப் என்ற பேராசிரியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எழுதிய கதைகள் உலகெங்கும் பிரசித்தி பெற்றவை. கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் எல்லாம் அனேகமாய் மிருக வகையைச் சேர்ந்தவையாய் இருக்கும் அல்லது தேவலோகத்திலுள்ள பெரும் பூதங்களாகவோ குறும் பூதங்களாகவோ இருக்கும். பாத்திரங்கள் பலவகையாய்ப் பேசும். எப்படிப் பேசினாலும் மனிதர்களுடைய இதய பாவத்தையே எடுத்துக் காட்டும். ஆகவே, பாத்திரங்கள் எல்லாம் மக்கள்தான். அவர்கள் என்ன என்ன வேஷத்தை எல்லாமோ மேலே போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். கதைகள் உலகப் பிரசித்தியாய் இருப்பதற்கு, மேலே சொன்ன நம் இதய தத்துவங்களும், உண்மைகளுந்தான் காரணம்.

நம்முடைய முன்னோர்களும் இந்த விதமாகக் கதை கட்டினார்கள். கதை ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

புலவர்கள் பிரம்மாண்டமான ஒரு தராசைத் (துலாக்கோல்) தூக்கிப் பிடித்தார்கள். பிடித்த இடதுகை, நகைத்திர மண்டலங்களுக்குள் நிற்கிறது. தராசின் இரு தட்டுக்களும், வடதிசை தென் திசையாகிய தூருவ மண்டலங்களில் நிற்கின்றன. ஒரு தட்டில் உலகத்தையே தூக்கிப் போட்டார்கள். அந்தத் தட்டுக் கீழேபோய் நின்றது. உடனே அடுத்த தட்டில் மதுரை நகரத்தைத் தூக்கி வைத்தார்கள். அவ்வளவுதான் : அந்தத் தட்டுக் கீழே இறங்கியது, பளுவினால். உலகமிருந்த எதிர்த் தட்டோ மேலேயே போய்விட்டது.

இதன் பொருள் என்ன? உலகமெங்கும் பரந்துள்ள புலமையைவிட மதுரை மாநகரம் புலமை செறிந்தது, (பளுவானது) என்பது தான்.

வெண்பா

உலகம் அனைத்தும்
எதிர்துலையா வைத்துப்,
புலவர் புலக்கோலால்த்
தூக்க, - உலகம்அது
தான்வாட, வாடாத
தன்மைத்தே, தேன்னவன்
நான்மாடக் கூடல்
நகர் !

இந்தப் பாட்டிலுள்ள பொருளை அபாண்டமென்று யாரும் சொல்ல முன்வருவார்களா? மாட்டார்கள். கவிஞரது சாதுரியத்தையும் ஆர்வத்தையுங்கண்டு வியப்பார்கள், அனுபவிப்பார்கள். இதயத்தின் உண்மைத் தத்துவம் எல்லாருக்கும் பட்டுவிடும். இனி:

*

*

*

இமய மலையில் பார்வதிக்கும் சிவபிரானுக்கும் கல்யாணம் நடக்கப் போகிறது. நாளைக் காலை கல்யாணம். இன்று மாலை உலகத்திலுள்ள சகல ஆன்மாக்களும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். இமயமலையின் பாரம் போதாதென்று விருந்தினர்கள் பாரமும் சேர்ந்து கொண்டது. அப்படியே அந்த இமயமலைப் பிரதேசம் பாதாளத்தேநோக்கிக் கீழேபோய்க் கொண்டிருந்தது. பார்த்தார் சிவபெருமான். குறு முனியாகிய

அகத்தியரைக் கூப்பிட்டு, 'தென்கோடிக்கு உடனே செல்லுவீராக' என்று சொன்னார். முனிவரும் அப்படியே பொதிகை மலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். பூமி சமமாயிற்று. ஏன், அகத்தியமுனிவரிருந்த பிரதேசமே, பளுவாய்ப் போய்க் கொஞ்சம் கீழே இறங்கியது. சிவ பெருமானும் மற்றவர்களுமிருந்த வடபக்கம் உயர்ந்து போய்விட்டது. தெற்கிலுள்ள அகத்திய முனிவரது பண்பாடு மிகப் பெரிது என்று சொல்லவந்த கதை இது.

அரவாபரணம் குடிய சிவபெருமான், என்றென்றும் புகழுக்குரியவரான அகத்திய முனிவரைப் பார்த்துத் 'தெற்கு நோக்கி ஏக வேண்டும்' என்றார்.

மூச ரவு குடும் முத -

லோன், 'உரையில், மூவா

மாசில் தவ! ஏ'கென, -

வடாது திசை மேல் நாள்

நீசம் உற, வானில் வளர்

மாமலயம் நேரா,

ஈசன் நிக ராய் உலகு

சீர்பெறஇ ருந்தான்.

உக

20. மூச அரவு குடும் முதலோன் - வேகத்தோடு சுவாசம் விட்டுக்கொண்டிருக்கும் சர்ப்பத்தைத் தலையில் குடிய சிவபெருமான். உரையில் மூவா மாசில் தவ - சோர்வுபடாத புகழையுடைய குற்றமற்ற தவ ஒழுக்கத்தில் நிற்கும் அகத்திய முனிவரே. ஏகு என - செல்ல வேண்டும் என்று சொல்லவும். வடாது திசை மேல் நாள் நீசமுற - உத்திர திசையென்று பாராட்டிய வட திசையானது, அந்தப் பூர்வ காலத்தில் இழிவுபட்ட வானில் வளர் மாமலயம் நேரா - வானத்தை ஊடுருவி

21. தென்னாட்டுக் கலைகளுக்கெல்லாம், சமயத் தத்துவங்களுக்கெல்லாம், அதிதேவதையாக அகத்திய முனிவர் விளங்குகிறார். ஆகவே, வட நாட்டிலுள்ள சமய தத்துவ உண்மைகளையும் அறிந்து அனுபவிக்கக் கூடியவர் அவர்தானே ?

ராமன் என்ற சக்கரவர்த்தித் திருமகன் கடவுள் தத்துவத்தில் நன்றாய்த் திளைத்துள்ளவன். அவனுடைய தியாகமும் வாழ்க்கையும், அப்படித் திளைத்தவன் என்பதைத் தெளிவுபட எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ராமனைக் கடவுளாகவே கருதவேண்டும் என்றெல்லாம் பாராட்டுகிறார் முனிவர்.

கடவுள் எங்கும் வியாபித்தவன். எப்படி வியாபித்தவன் ?

வானத்தில் நிறைந்திருப்பவன், பூமிக்குள் நிறைந்திருப்பவன், பஞ்ச பூதங்களில் நிறைந்திருப்பவன், பேரண்ட முழுதும் வியாபித்திருக்கும் வஸ்துவின் உள்ளத்திலும் நிறைந்திருப்பவன் : இவைகளையெல்லாம் கண்டறிந்து பாடும் வேதங்களில் எல்லாம் நிறைந்திருப்பவன் என்றும் ஞானிகள் உணருகிறார்கள். அப்படி உணரும் உணர்வும் கடவுள்த் தத்துவந்தான்.

நிற்கும் நீண்ட பொதிகை மலையைச் சேர்ந்து. ஈசன் நிகராய் - உலகத்தின் கோணல் நிமிர்ந்து சீர் பெற.

குறிப்பு:—தமிழ் நாட்டிலுள்ள பண்பாடு மிக உயர்ந்ததென்று வட இந்தியாவிலுள்ள தற்காலத்துச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் சகலரும் சொல்லுகிறார்கள். கம்பர் அதற்கு வியாக்கியானம் செய்த முறையில் பாடல் வகுக்கிறார்.

அது கண்ணுக்கு எவ்விதத்திலும் தென்படாத பொருள். அந்தப் பொருளையே நான் கண்ணூரப் பார்க்கப் போகிறேன் என்று ஒரே எக்களிப்போடு பேசுகிறார் முனிவர்.

விண்ணி னில், நி லத்தி னில், வி -

கற்ப உல கில், ப் பேர்

எண்ணி னில், இ ருக்கி னில், இ

ருக்கும் என ஓ ரும்

உள்நி னை உ ணர்வி னை

உறப்பெ றுவெ னால் என்

கண்ணி னில் ! எ னக்கொ டு

களிப்பு றும் னத் தான்.

உஉ

21. விகற்ப உலகில் - வேறுபட்ட பஞ்ச பூதங்களிலும் அவைகளால் ஆகிய எண்ணிறந்த பேத உருவங்களிலும். பேர் எண்ணினில் - எப்படி நம்முடைய எண்ண உடம்பெங்கும் வியாபித்த ஒரு தனித்த மனசு இருக்கிறதோ, அப்படியே பேரண்டம் முழுதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்துள்ள தனி மனசு, அதாவது இறைவனது அறிவு வியாபித்திருக்கிறது. இருக்கினில் இருக்கும் என ஓரும் - இருக்கு வேதத்தைப்போன்ற நூல்களிலும் கடவுள் தத்துவத்தைக் காணலாம் என்று உணரும். உள் நினை உணர்வினை - ஞானிகள் உள்ளத்திருந்து உணர்கிற உணர்வுத் தத்துவமாகிய கடவுளை. (அதாவது ராமனைத்தான்.) கண்ணினில் உறப்பெறுவனால் - என் கண்ணுக்குத் தென்படப் போகிறது. எனக்கொடு களிப்புறும் மனத்தான் - என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒரே எக்களிப்பில் எதிர்பார்க்கிற அகத்திய முனி.

22. சித்த வைத்தியம் என்பதாகப் பூர்வமான மருத்துவக் கலையொன்று இருக்கிறது. அது அகத்திய முனிவர் காலத்திலிருந்தே தொடர்பாய் வந்திருக்கிறது. அதன்படி எத்தனையோ பக்குவங்களுண்டு. அதில் ஒன்று, சில உலோகங்களை, முக்கியமாகப் பொன்னை, சில மூலிகைகளோடு சேர்த்துப் பெரிய குழி அம்மியில் வைத்துப் பளுவான குழவிகொண்டு அரைப்பார்கள். இடைவிடாது அரைப்பார்கள். ஆறுமாசம், ஒரு வருஷங்கூட அரைக்க வேண்டியிருக்கும். அப்படி யெல்லாம் அரைத்தபின்தான், மருந்தின் சக்தி வெளி வரும் என்று சொல்வார்கள். இந்தவிதமான வைத்தியத்தின் கரைகண்டவர், அகத்தியர்.

*

*

*

ஞான மார்க்கத்தில் கடவுள் தத்துவத்தைக் காணப் பேரறிவாளர் (பிரம்மா போன்ற பேரறிவாளர்) எவ்வளவோ முயலுகிறார்கள். வேதங்களின் உட்பொருள்களையும், வேதங்களோடு சேர்ந்த பிற சாஸ்திரங்களையும் தங்கள் பரந்த அனுபவ ஞானத்தில் வைத்து அழுத்தமாய் ஆராய்கிறார்கள். எவ்வளவோ காலம் விடாது ஆராய்கிறார்கள். அப்படி ஆராய்ந்தும், கடவுள்த் தத்துவம் கிட்டுவதில்லை. அப்படிக்கிட்டாத பொருளே, அதாவது கடவுளே, தனக்குமுன் வந்து

குறிப்பு :—கடவுள்த் தத்துவம் சர்வ வியாபகம் என்றால் போதாது : இங்கே அங்கே என்று சுட்டிக் காட்டுவதில் உண்மைக்கு வேகமும் பாவமும் உண்டாகிறது. அத்தகைய வஸ்துவோடு ஒன்றாகக் கலந்தவன் ராமன் என்பது பொருள். பாட்டின் துள்ளலில் எக்களிப்பு பாவத்தை நன்றாய்ப் பார்க்கலாம்.

வார்த்தையாடப் போகிறது என்ற உணர்ச்சியில நிற்கிறார் அகத்தியர்.

இரைத்த மறை நாளி னே(டு)

இயைந்த பிற யாவும், -

நிரைத்த நெடு ஞான நிமிர்

கல்லின் நெடு நாள் இட்(டு)

அரைத்தும், அய னாலும் அறி

யாத பொருள், நேர் நின்(று)

உரைக்கு தவு மால்எ னும்

உணர்ச்சி யின்உ வப் பான். உந

22. இரைத்தமறை - உணமையையெடுத்து வேகத்தோடு சொல்லுகிற (வேதங்கள்) மறைநூல்களையும். இயைந்த பிற யாவும்-அந்த மறைநூல்களோடு சம்பந்தப்பட்ட சாஸ்திரங்களையும். நிரைத்த நெடு ஞானம் - வெகுநாளாக வரிசைப்படுத்திவைத்த அனுபவ ஞானமான. நிமிர் கல்லின் - மலைபோன்ற ஒரு பெரிய குழி அமையில. நெடுநாளிட்டு அரைத்தும் - யுகம் யுகமாகவே வைத்து அரைத்தும், அதாவது ஆராய்ச்சி செய்தும். அயனாலும் அறியாத - பிரமமாபோன்ற பேரறிஞர்களாலும் கண்டறியாத. பொருள் - கடவுளாகிய வஸ்து. நேர்நின்று உரைக்கு உதவுமால் - எனக்கு நேராகவந்து வார்த்தையாடப் போகிறது, அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டிவிட்டது என்று. உணர்ச்சியின் உவப்பான் - மிக்க உணர்ச்சியோடு பரவசமாகிறார் முனிவர்.

குறிப்பு:—கமபர் சமயக்கலையில் எவ்வளவு தெளிந்திருந்தாரோ அப்படியே, மருத்துவம் முதலிய கலைகளிலும் பயின்றிருந்தார். இது பற்றியே அவரைக் 'கலவியில் பெரியவர்' என்றார்கள்.

23. தேகத்தில் ஒரு நோய் புகுந்துகொள்ளுகிறது. எலும்புக்குள்ளுமே புகுந்து விடுகிறது. சரியான மருத்துவன் வந்தானானால் நோயையும் அதனால் ஏற்பட்ட விஷத்தையும் வேரறக் களைந்து விடுவான். தேகம் ஆரோக்கியம் அடைந்து பல நன்மைகளைச் செய்யவும் அனுபவிக்கவும் வசதி பெறுகிறது.

இதுபோலவே சமூகமாகிய தேகத்துக்குள் தீய கொள்கைகள் பிரவேசித்து அதன் காரணமாக ஒழுக்கம் பண்பாடு எல்லாம் ஒழிந்துபோக நேருகிறது. இந்த நோய்வாய்ப்பட்டுக் கஷ்டப்படுகிறது சமூகம். உயர்ந்த லக்ஷ்யத்தோடு கூடிய மகா புருஷன் ஒருவன் வருகிறான், தவறான கொள்கைகளையெல்லாம் அகற்றுகிறான், உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை இதயத்தில்ப் பதியச் செய்கிறான். அது காரணமாகச் சமூகத்துக்கு இன்ப வாழ்க்கை எய்த நேருகிறது. இது நமது அனுபவம்.

‘ உய்ந்த னர்இ மைப்பிலர் ;

உயிர்த்த னர்த வத் தோர் ;

அந்த னர்அ றத்தின் நெறி .

நின்ற னர்க ளா னார் ;

23. உய்ந்தனர் இமைப்பிலர் - தேவர்கள் பிழைத்தார்கள் ; அதாவது உயர்ந்த லக்ஷ்யத்திலிருப்பவர்கள் பிழைத்தார்கள். தவ ஒழுக்கத்திலிருந்த முனிவர்களுக்கு உயிரே போன மாதிரி யிருந்தது. அவர்களுக்கு உயிர் வந்து விட்டது. அந்தணா - வைதிகத் துறையில் நிற்பவர்கள்.

வெந்தி றல்அ ரக்கர் விட

வேர்மு தல்அ றுப் பான்

வந்த னன்ம ருத்து வன்

எனத்த னிவ லிப் பான்.

உச

24. ராமன் வருவதைக் கண்டுகொண்டார் முனிவர். அவ்வளவுதான் : இதய மிளகிக் கண்ணீராய்ப் பொழியலுற்றது. அடி எடுத்துவைக்க இயலவில்லை. நின்று விட்டார்.

23. வெந்திறல் அரக்கர் - கொடுமை செய்வதில் திறமையுடைய அரக்கரை ; அதாவது நல்ல பண்பாடுகளைக் கெடுக்கும் தீய கொள்கைகளை. விட வேர்முதல் அறுப்பான் - சமாதாயத்துக்குள் எங்கெங்கும் புகுந்துள்ள விஷ வேர்களை அடியோடு பிடுங்கி எறியும் படியாக. வந்தனன் மருத்துவன் - நம்மிடை வந்தான், ராமனாகிய மருத்துவன். தனி வலிப்பான் : என்று மில்லாத உறுதியோடு நிற்கிறார் முனிவர்.

குறிப்பு :—சமூகம் எவ்வளவு கெட்டுப் போயிருந்த போதிலும் உண்மையான லக்ஷ்யங்களை யெடுத்துப் பரப்பும் சக்தி வாய்ந்த மகா புருஷன் ஒருவன் இருந்தால் சமூகம் நிச்சயமாகத் திருந்திவிடும் என்ற நம்பிக்கையிலிருக்கிறார் கம்பர். இது பற்றியே உய்ந்தனர், உயிர்த் தனர், நின்றனர்களானார் என்ற இறந்த கால இலக்கண வழக்கைக் கையாளுகிறார். இதனால், கவிக்கு உறுதிபாவம் ஏற்படுகிறது.

கூண்ட னன்னி ராம னை

வரக் ;க ருணை கூ ரப்

புண்ட ரிக வாள்ந யனம்

நீர்பொ ழிய நின் ருன் ; -

எண்தி சையும் ஏழுலகும்

எவ்வு யிரும் உய் யக்

குண்டி கையி னில்ப்,பொ ருவில்

காவி ரிகொ ணர்ந் தான்.

உரு

24. கருணைகூர - அனபிஞ்சு மனம் இளக. புண்ட ரிக வாள் நயனம் - தாமரை மலாபோன்ற பிரகாசமான கண்ணிலிருந்து. நீர் பொழிய நினருன் - ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிய அப்படியே நினறுவிட்டான். எண் திசையும் ஏழுலகும் எவ்வுயிரும் உய்ய - விரிவான பிர தேசத்தில் வாழும் உயிர் வாக்கங்களுக்கெல்லாம். உணவு ஏராளமாகக் கிடைத்து வாழும்படி. குண்டி கையினில் பொருவில காவி ரிகொணர்ந்தான் - வெள்ளப் பெருக்கோடுகூடிய ஒப்பிலலாத் காவி ரியையே கலசத்திலக கொண்டு வந்தவரான அகத்திய முனி, நினருன்.

குறிப்பு :—அணை தடுத்தும், ஏரி வெட்டியும், உழவுத் தொழிலுக்கு எவ்வளவோ பெரும் உதவி பூரவகாலத்தில் செய்வா அகத்தியர். இதை யாரும் அனுபவிகக வேண்டியதுதான். கம்பரும் அனுபவிககிரார். அந்த அனுபவம் பாவமாக உருவெடுக்கிறது செய்யுளில் :

எண்தி சையும் ஏழு லகும்

எவ்வு யிரும் உய் யக்

குண்டி கையி னில்ப்பொ ருவில்

காவி ரிகொ ணர்ந் தான் !

25. அப்படி நின்ற அகத்திய முனிவரை ராமன் வந்து அடி பணிகிறான். முனிவரும் ராமனை அன்போடு தழுவிக் கொண்டார். முனிவருக்கு வாய் பேச எழவில்லை. ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழியும் கண்ணுலேயே, ' உன் வரவு நல்வரவாகுக ' என்று சொன்னார்.

நின்ற வனை வந்த நெடி -

யோன்அடிபணிந்தான் ;

அன்ற வனை அன்பொடுத

ழீஇ,அமுதகண்ணால்

' நன்று வர(வு) ' என்று, பல

நல்உரைபகர்ந்தான், -

என்றும் உள தென்தமிழ்

இயம்பி இசை கொண்டான். உசு

25. நின்றவனை - ராமன் வருவதைக் கண்டவுடன் அப்படியே நின்ற அகத்திய முனிவரை. வந்த நெடியோன்-வடக்குத் திக்கிலிருந்து வந்த ராமன். அடிபணிந்தான் - காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். அன்று அவனை - அப்பொழுது அந்த ராமனை. அன்பொடுதழீஇ - மிக்க பரிவோடு ஆலிங்கனம் செய்து. அமுத கண்ணால் நன்று வரவு என்று - வாய் பேசமுடியாத நிலையில் கண்ணீர் ததும்பும் கண்ணினாலேயே நல்வரவு கூறிவிட்டு. (சிறிது நேரங் கழித்து.) பல நல் உரை பகர்ந்தான் - மன அமைதி ஏற்பட்டவுடன் உபசார வார்த்தைகள் சொன்னான். என்றும் உள தென்தமிழ் இயம்பி இசை கொண்டான் - என்றென்றும் உளதாய் நிற்கும் அழகிய தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடிப் புகழ்பெற்றவனான. தென்தமிழ் -

26. ராமனைச் சந்தித்து உபசார வார்த்தையெல்லாம் அகத்தியர் சொல்லி முடித்தார். சொல்லி முடித்ததும் ரிஷிகள் குழாமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். ராமனை வரவேற்பதற்காக. மறை பாட வல்லவர்கள் பல வேறு வகைப்பட்ட பாடல்களைப் பாடினார்கள். பாடல்களைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே ஆனந்தத்தில் மூழ்கியவனாய் அப்படியே நின்றுவிட்டான் ராமன். சிறிது நேரங் கழித்துத்தான் அவனுக்குத் தன் வசம் வந்தது. கலசங்களிலுள்ள தீர்த்தத்தை மாங்குழை கொண்டு, வழியில் தெளித்தார்கள். புஷ்பங்களையும் நீள நீளமாகத் தூவினார்கள்.

வேத யர்கள் வேத மொழி

வேறு பல கூற,

காதல் மிக நின்(று)எழில்

மண்டலுவின் நன்னீர்

வடமொழி ஒன்றுதான் வடநாட்டில் பிரசித்தி பெற்றதாய் இருந்தது. தெற்கே தமிழ் மொழியொன்று மிக்க விரிவாயும், பண்பாடுடையதாயும் இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லுவது மரபாயிருந்தது. தென் தமிழுக்கு மாறான பதம் வட தமிழ் அல்ல; ஆனால் வடமொழி. தமிழ் என்றால் தமிழ் மொழி அல்ல. தமிழ் இலக்கியம்.

26. காதல் மிக நின்று - ஆனந்தமேலிட்டினால் அப்படியே நின்று. எழில் கமண்டலுவின் நன்னீர் - அழகிய கலசத்திலிருந்த தீர்த்தத்தை.

மாத வர்கள் வீசி நெடு

மாம லர்கள் தூ வப்,

போது மணம் நாறு குளிர்

சோலை கொடு புக் கான்.

உஎ

27. ரிஷிக் குழாத்தோடு ராமன் சோலைக்குள் புகுந்து, அங்கே விருந்துண்டு செளக்கியமாக இருந்தான். அப்போது, தன் ஆனந்தத்தை வெளியிடுகிறார் அகத்தியர்.

பொருந்த அம லன்பொழில்

அகத்தி னிது புக் கான்

விருந்த வண்அ மைத்த பின்

விரும்பி னன்னி ருந் தான்,

‘ இருந்த வம்இழைத்த(து) என(து)

இல்லி டையில் வந் தென்

அருந்த வம்மு டித்தனை

அருட்க ரச !’ என் றான்.

உஅ

26. நெடு மாமலர்கள் தூவ - நீள நீளமாகப் புஷ்பங்களை வழியில்த் தூவ. போது மணம் நாறு குளிர் - புஷ்ப வாசனையும் குளிர்ச்சியுங் கொண்ட. சோலைகொடு புக்கான் - சோலைக்குள் புகுந்தான் ராமன்.

27. பொருந்த - ரிஷிக்குழாத்தோடு ஒத்து நடந்து. அமலன் - ராமன். பொழில் அகத்து இனிது புக்கு - சோலைக்குள் புகுந்து. விருந்து அவண் அமைத்த பின் - அங்கே விருந்து நடத்திய பின்பு. விரும்பினன் இருந்தான் - விருப்பத்தோடு உண்டு இனிது இருந்தான் ராமன். இருந்தவம் இழைத்தது எனது இல் - என்னுடைய குடிசை எவ்வளவோ பெரிய தவத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும். அல்லாத பகையும், நீ இங்கே வந்து தங்க நேருமா? இடையில் வந்து என் அருந்தவம் முடித்தனை -

28. அகத்திய முனிவர் மகா ஞானி. அவரே ராமனைப் பார்த்து நீ தான் மகா ஞானியென்று பாராட்டி விட்டார். ராமனுக்கு இதைவிட மேலான அங்கீகாரம் இந்த உலகத்திலிருக்க முடியுமா ? இதை நன்றாய் உணர்ந்து, ராமன் தன் ஆனந்தத்தை வெளியிடுகிறான். “ தேவர்களும், தவசிகளுக்குத் தவசி என்று சொல்லக்கூடிய பெரியோரும் கூட உன்னிடம் இந்த அங்கீகாரத்தைப் பெறவில்லை. எனக்கல்லவா கொடுத்து வைத்திருக்கிறது அது. எனக்குக் கிட்டியது சாமான்யமான இந்த உலகமா ? அல்ல. எல்லா உலகத்தையும் அடக்கியுள்ள இறுதியில்லாத பரலோகமே கிட்டிவிட்டது ” என்று அகத்தியரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ராமன்.

என்ற முனி யைத்தொ மு(து)

இராமன், ‘ இமை யோ ரும்,

நின்ற தவம் முற்றும் நெடி

யோரின் நெடி யோரு ம்,

இன்னும் எத்தனையோ வருஷங்கள் அரிய தவம் செய்தால்தான் அதன் பயன் எனக்குக் கிடும். அப்படியெல்லாம் செய்யவேண்டாதபடி எனக்கு இப்போதே அந்தத் தவத்தின் பயன் கிடைத்துவிட்டது. எல்லாம் உன்னைக் காணக் கிடைத்த காரணமாகத்தான். அருட்கு அரச - அருளுக்குப் புகலிடமாயுள்ள அரசனே ; ராமனே.

28. இமையோரும் - தேவர்களும். நின்ற தவம் முற்றும் - ஏற்றுக்கொண்ட தவத்தைக் கடைசிவரை செய்து சாதித்த. நெடியோரின் நெடியோரும் - பெருமைவாய்ந்தவர்களுக்குள் பெரியோராய் உள்ளவரும்.

உன்தன் அருள் பெற்றி லர் ; யான்
உன் அருள் மந் தேன் !

வென்ற னென் அ னைத்து லகும் !
மேல் இ னிஎன் ? ' என் றுன். உசு

29. முனிவரைச் சந்தித்ததனாலாகிய அளவிலா ஆனந்தத்தை ராமன் சொல்லவும், முனிவருக்கு ஊக்கமும் துணிவும் உண்டாய் விடுகிறது. ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் : ' தண்டகாரண்யத்தில் நீ வசித்துக் கொண்டிருந்த செய்தியை எனக்கு சொன்னார்கள். அதனால் இந்தப் பக்கமும் வருவாய் என்று எதிர் பார்த்தேன். '

‘ தண்ட கவ னத்து றைதி
என்று ரைத ரக் கொண்டு),
உண்டு வரவு) இத்தி சை
எனப்பெ ரி(து) உ வந் தேன் !
என்த குகு ணத்தி னை !'
எனக்கொடு உயர் சென் னி
துண்ட மதி வைத்த வனை
ஒத்த முனி சொல் லும் : ௩௦

28. மேல் இனி என் என்றான் - இதற்கு மேலான பாக்கியம் வேறு என்ன இருக்கிறது என்றான் ராமன்.

29. தண்டக வனத்து உறைதி - தண்டகாரண்யத்தில் நீ வசிக்கிறாய் என்பதை. உரைதரக் கொண்டு - சொல்லக் கேட்டு. உண்டு வரவு இத்திசையென - இந்தப் பக்கமாக வர உத்தேசமுண்டு உனக்கு என்பது தெரிந்து. பெரிது உவந்தேன் - மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். எண் தகு குணத்தினை - உன் குணத்தை யார்தான் மதிக்க மாட்டார்கள், அப்படிச் சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்தவனாகிய நீ. எனக்கொடு - என்று சொல்லி

30. முனிவர் ராமனைத் தன் ஆசிரமத்திலேயே தங்கும்படி சொல்லுகிறார்.

‘ ஈண்டு ஹைதி, ஐய ! இனி,
இவ்வ யின்இ ருந் தால்,
வேண்டி யன மாத வம்
விரும் பினமு டிப் பாய் :
தூண்டு சின வாள்நி ருதர்
தோன்றி யுளர் என் ரூல்,
மாண்டு கம லைந்தெ மர்
மனத்து யர்து டைப் பாய். ’

ந க

விட்டு. உயர் சென்னி துண்ட மதி வைத்தவனை ஒத்த முனி - மிக்குயர்ந்த சென்னியில் பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சிவபிரானையே ஒத்த அகத்திய முனிவர்.

30. ஈண்டு உறைதி - இங்கேயே தங்குவாயாக. இவ்வயின் இருந்தால் - இந்த இடத்திலேயே இருந்தால். வேண்டியன மாதவம்-எவ்வளவு தவங்களானாலும். விரும் பின முடிப்பாய் - உன் விருப்பத்துக்கு ஒத்தபடியெல்லாம் செய்து முடிக்கலாம். தூண்டு சின வாள்நிருதர் - மனசிலிருந்து சதா கோபாக்கினி தூண்டிக் கொண்டிருக்கிற வாள்ப்படை ஏந்திய அரக்கர்கள். தோன்றியுளர் என்றால் - இங்கே வரமாட்டார்கள்தான், ஆனால் வருவார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டாலும். மாண்டு உக மலைந்து - இறந்து ஒழிந்து போகும்படியாகப் போர் செய்து. எமர் மனத்துயர் துடைப்பாய் - எம்போலியரான முனிவர்களது துயரை நீக்கவும் செய்வாய்.

31. அகத்திய முனிவருக்கு என்றுமில்லாத உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. அப்படி உண்டாகும் உற்சாகத்திலிருந்து வருகிற வார்த்தையைப் பாருங்கள்.

‘வாழும் மறை, வாழும் மனு
நீதி, அறம் வாழும்,

தாழும் இமை யோர் உயர்வர்,
தான வர்கள் தாழ் வர்,

ஆழி உழ வன்பு தல்வ!
ஐயம் இலை, மெய் யே

ஏழ் உலகும் வாழும் இனி,
இங்கு றைதி’ என்றான். ந.உ

31. வாழும் மறை - வேதங்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது. தாழும் இமையோர் உயர்வர் - தற்போது இழிந்த நிலையிலிருக்கிற தேவர்கள் உன்னத நிலையை அடைவார்கள். தானவர்கள் தாழ்வர் - அரக்கர்களது ஆதிக்கம் கீழே போய்விடும். ஆழி உழவன் புதல்வ - சக்கராயுதங்கொண்டு சமூகத்தைப் பண்படுத்திய தசரத சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனே. ஐயம் இலை - அரக்கர்கள் ஒழிவதில்ச் சந்தேகமில்லை. மெய்யே ஏழுவகும் வாழும் இனி - உண்மையாகவே ஏழு கண்டங்களில் உள்ளவர்களும் இனிமேல்ச் சுகமாய் வாழ்வார்கள். இங்கு உறைதி என்றான் - கட்டாயம் இங்கே தங்க வேண்டும் என்று சொன்னான்.

குறிப்பு:—உத்ஸாக பாவத்தைச் செய்யுள் உருவத்தில் நன்றாய்ப் பார்க்கலாம்.

32. உலகமெல்லாமே இனிது வாழும், தன்னுடன் ராமன் தங்கினால், என்று சொன்னார் முனிவர். ஆனால், அப்படிச் சௌகரியமாகப் பொதிகை மலைச் சாரலில் தங்கிக்கொண்டிருப்பது தன் லக்ஷ்யத்துக்கு ஏற்றதல்ல என்று விண்ணப்பிக்கிறான் ராமன்.

‘செருக்க டைஅ ரக்கர் புரி
தீமை சிதை வெய் தித்

தருக்க ழித ரக்,க டிது
கொல்வ துச மைந் தேன் ;

வருக்க மறை யோய் ! அ வர்
வருந்தி சையில் முந் துந்(று)

இருக்கை நலம் : நின் அ ருள் என் ?’
என்ற னன்னி ரா மன்.

ந.ந.

32. செருக்கு அடை அரக்கர் - மிக்க மன உறுதியோடு போர் புரியும் அரக்கர்கள். சிதைவு எய்தி - ஒழிந்து போக, தருக்கு அழிதர - அரக்கர்களுடைய எக்களிப்பெல்லாம் ஒழிந்து போக. கடிது கொல்வது சமைந்தேன் - அரக்கர்களை வெகு சீக்கிரத்திலேயே கொன்று தொலைக்க வேண்டும் என்ற லக்ஷ்யத்திலிருக்கிறேன். வருக்க மறையோய் - விதம் விதமாகவுள்ள கலைகளில் எல்லாம் நிபுணரான பெரியோய், அவர் வரும் திசையில் - அரக்கர்கள் வந்து சேரக்கூடிய பிரதேசத்தில். முந்து உற்று இருக்கை நலம் - முன்னதாகவே நான் போய் இருத்தல் பிரயோசனமாய் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். நின் அருள் என் - உன்னுடைய கருத்து என்னவோ.

33. 'வாஸ்தவந்தான். நீ சொல்லுகிறது ரொம்பவும் சரி' என்கிறார் முனிவர்.

‘விழுமியது சொற்றனை :

வில்இ(து) இவண் மேல் நாள்

முழுமுதல்வன் வைத்து ளது ;

மூவுலகும் யானும்

வழிபடஇருப்பது ; இது

தன்னை, வடிவாளிக்

குழுவிறைபுட்டிலொடு

கோடி !’ என நல்கி.

நச

34. பொதிகை மலைப் பக்கத்தில், சமீப காலம் வரை ஆதிதொட்டு இரும்புக் கணிகளும், கொல்லர் சேரிகளும் வளமாய் இருந்தன. அகத்திய முனிவரே அந்தக் கைத்தொழிலை வளர்த்து வந்தார் என்று சொல்லுவார்கள் - ‘குறுமுனிவன் கோத்தெடுத்த கொல்ச்சேரி’ - உலகத்தில் எங்குமே யில்லாத

33. விழுமியது சொற்றனை நீ - மிகவும் சிறந்த காரியத்தை நீ சொல்லுகிறாய். வில் இது இவண் மேல் நாள் முழு முதல்வன் வைத்து ளது - இந்த வில்லை ஆதி காலத்தில் சிவபெருமானே இங்கே வைத்துவிட்டுப் போனார். மூ உலகும் யானும் வழிபட இருப்பது - உலகத்தாரும் நானும் இந்த வில்லுக்குச் சகலவித வழிபாடும் செய்து வருகிறோம். இது தன்னை - இந்த வில்லை. வடிவாளிக் குழுவு நிறை புட்டிலொடு - கூரிய அம்புக்கட்டுகள் நிறைந்த அம்பரூத் தூணியோடு. கோடியென நல்கி - கொள்வாயாக என்று கொடுத்து.

தோய்ச்சலுள்ள ஆயுதங்களை அங்கே செய்து வந்தார்கள். அனேக விதமான அம்புகள் - சிறிய அம்புகள் (வாளி), நீண்ட பெரிய அம்புகள் (கணை), பலவிதமான வாள், வேல் எல்லாம் செய்து வந்தார்கள். யுத்தத்துக்கு அரிய கருவிகளாய் இருந்தன அவை. அந்த ஆயுதங்களின் வீரச் செயல்களை ரொம்பவும் புகழ்ந்து பாராட்டி வந்தார்கள். அவைகளுக்கு வழிபாடு செய்தும் வந்தார்கள்.

* * *

முனிவர் சொல்லுகிறார் ஒரு வானைக் குறித்து. -- உலகத்தை எதிராக வைத்தாலும் போதாது என்று. ஒரு கணையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார் - 'திரிபுரத்தைச் சிவபெருமான் சிதைத்தது இந்தக் கணையைக் கொண்டு தானே' என்று சொல்லத் தோன்றும் என்பதாக.

இப்பு வனம் முற்றும் ஒரு
தட்டின் இடை இட்டால்
ஒப்பு வரவு இற்றென
உரைப்பரிய வாளும்,
வெப்பு ருவு பெற்ற அரன்
மேரு வரை வில்லா
முப்புரம் எரித்த தனி
மொய்க்கணையும் நல்கா.

௩௫

34. இப்புவனம் முற்றும் - இந்த உலகமுழுவதையுமே. ஒப்பு வரவு இற்று - சமமாக வராது. உரைப்பரிய வாளும் - புகழ்தற்கு அரிய வாளும். வெப்பு உருவு பெற்ற அரன் - அக்கினி உருவமாயுள்ள சிவபெருமான். மேரு வரை வில்லா - மேருபருவத்தையே வில்லாகக் கையில் கொண்டு. முப்புரம் எரித்த - திரிபுர சம்ஹாரம் செய்த. தனிமொய்க்கணையும் நல்கா - ஒப்பற்ற உறுதிவாய்ந்த கணையையும் கொடுத்து.

35. வாணையும் கணையையும் . ராமனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, 'வீரனே! நான் சொல்வதைக் கேள்: பஞ்சவடி என்பதாக, கோதாவரி உற்பத்தியாகிற இட மொன்றிருக்கிறது. அங்கே, பெரிய பெரிய மரங்கள் வானத்தை அளாவி ஓங்கி நிற்கும். அதைவிட ஓங்கி நிற்கும், மூங்கில்கள். எல்லாவற்றையும் விட ஓங்கி மலைச் சிகரங்கள் நிற்கும். இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, ஆசிரமத்தை ஒட்டி நாலா பக்கமும் பூங்கொத்துகள் நிறைந்த சோலைகள் அடர்ந்து நிற்கும். மெதுவாக அலைகளை வீசிக் கொண்டிருக்கும் நதியும், ஸ்நான வசதிக்காகத் தவழ்ந்த வண்ணமாய் ஓடும். இப்படி அழகிய காட்சிகள் சூழ்ந்துள்ள இடம் பஞ்சவடி.'

‘ ஓங்கு மரன் ஓங்கி, கழை

ஓங்கி, மலை ஓங்கிப்,

பூங்கு லைகு லாவு குளிர்

சோலை புடை விம் மித்,

தூங்கு திரை ஆறு தவழ்

தூய தொரு குழல், -

பாங்கர் உள தாஸ்உ றையுள்

பஞ்ச வடி, மஞ்ச! ’

நக

35. ஓங்கு மரம் ஓங்கி - ஓங்கி வளரக்கூடிய மரங்கள் ஓங்கி நிற்க. கழை ஓங்கி - மேலே சொன்ன மரங்களைவிட மூங்கில்கள் ஓங்கி நிற்கவும். மலை ஓங்கி - எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மலைச் சிகரங்கள் ஓங்கி நிற்கவும். சோலை புடை விம்மி - சோலைகள் நாலாபக்கமும் அடர்ந்து நிற்கவும். தூங்கு திரை ஆறு தவழ் - சின்னஞ்சிறு அலைகள் அசைந்து தவழும் நதியும் ஒரு பக்கம

36. 'இப்படி அழகாய் அமைந்துள்ளது பஞ்சவடி (ஐந்து பெரிய ஆல மரங்களையுடைய இடம்). அங்கே போய் நீங்கள் சுகமாய் இருங்கள் ' என்று வாழ்த்தி யனுப்புகிறார் அகத்திய முனிவர்.

‘ ஏகி, இனி(து) அவ்வ யின்
இருந்து றைமின் ' என் றுன் :
மேக நிற வண்ண னும்
வணங்கி விடை கொண் டான் ;

ஒட்டியோடவும். தூயதொரு குழல் பாங்கர் உளதால் - இப்படிப் புனிதமான காட்சிகள் எல்லாம் பக்கத்தில் அமைந்துள்ளன. எதன் பக்கத்தில்? உறையுள் பஞ்சவடி - வாசஸ்தலமாகிய பஞ்சவடியின் பக்கத்தில்தான். மஞ்ச - மைந்தனே (வீரனே).

குறிப்பு:—மரம் மூங்கில் மலை இவைகள், யாரும் வியக்கும்படி, ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் நிற்கின்றன என்னும் பாவத்தை முதலடியின் ஓசையிலேயே காணலாம் :

ஒங்கு மரம்
ஒங்கி, கழை
ஒங்கி, மலை
ஒங்கி.

அதிசய பாவத்தைச் செய்யுள் உருவத்திலேயே பார்க்கிறோம்.

36. ஏகி - பஞ்சவடிக்குப் போய். இனிது அவையின் இருந்து உறையின் என்றான் - சுகமாக அங்கே தங்குங்கள் என்று சொன்னார் அகத்திய முனிவர். மேகநிற வண்ணனும் - ராமனும்.

பாகணைய சொல்லியொடு, -
தம்பி பரி வில்ப் பின்

போக, முனி சிந்தை தொட
ரக், கடிது போனான்.

௩௭

36. பாகணைய சொல்லியொடு கடிது போனான் -
தேன்பாகுபோல் இனிதாய்ப் பேசும் சீதையொடு வேக
மாய்ப் போனான் - கொஞ்ச தூரமே போய்விட்டார்கள்.
தம்பி பரிவில்ப் பின் போக: முன்னே வேகமாய்ப்போகும்
ராமனையும் சீதையையும் பார்த்த இலக்குவனுக்குப்
பரிதாபமே உண்டாகிறது. அதனால் வேகமாய் நடக்கக்
கால் இடம் கொடுக்கவில்லை. மெள்ளவே பின்னாலே
போனான். முனிவரும், ஒருவிதமான ஏக்கத்துடனேயே
அவர்களது செல்லுகையைச் சிந்திக்கிறார். ராமன் சீதை
இருவர் மாத்திரம் வேகமாய்ச் செல்லுகிறார்கள். ராம
னுக்குத் தன் லக்ஷ்யத்தில் குறி. சீதைக்கு, வசிப்பதற்கு
நல்ல இடம் வாய்த்தது என்பதாக எண்ணம். இந்தக்
காரணத்தினாலே, பஞ்சவடி நோக்கிச் சொல்லுவதில்
இருவருக்கும் நடையில் வேகம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு :—ராமனும் சீதையும் வேகமாக நடந்தார்
கள் என்பது, 'கடிது போனான்' என்று சொல்வதால்
ஏற்படுகிறது. எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்குமிடையே
தம்பியையும் முனிவரையும் வைத்துத் தயக்க பாவத்
தைக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

3. சடாயு காண் படலம்

1. பொதிகைமலைச் சாரலிலிருந்த அகத்திய முனி வரது ஆசிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, வடதிசையை நோக்கி நடந்து போகிறார்கள். ராமன் இலக்குவன் சீதை ஆகிய மூவரும். அனேக காததூரம் நடந்து செல்லுகிறார்கள். வழியிலே ஆறுகளும் அருவிகளும் எத்தனையோ. அருவிகளைப் பார்த்தால், படுத்திருந்த ஆறுகள் ஏதோ நிமிர்ந்து நின்றனபோல் தோன்றுகின்றன. மலைகளும் எத்தனையோ. யானைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ப் போவதுபோல் மலைத் தொடர்ச்சிகள் சில. ஆலோசனைக்காக யானைகள் கூட்டங்கூடியிருந்த மாதிரிச் சில மலைகள். இத்தகைய பிரதேசங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வெகுதூரம் போய்விட்டார்கள்.

சீந்தம்

தானன தானன

தான தன்னன

நடந்தனர் காவதம்

பலவும் ; நல்நதி

கிடந்தன நின்றன,

கிரிகள் கேண்மையின்

1. நடந்தனர் காவதம் - பல காத தூரம் நடந்து விட்டார்கள். நல் நதி கிடந்தன நின்றன - அவர்கள் பார்த்த நதிகள் படுத்துக்கிடந்ததாகவும், சில இடங்களில்

தொடர்ந்தன துவன்றின,

சூழல் யாவையும்

கடந்தனர், - கண்டனர்

கமுகின் வேந்தையே.

ந.அ

2. பல மலைகளுக்கிடையே முன்னேறி நின்றது, கருங்கல் மலை. அதன்மீது கமுகு அரசனாகிய சடாயு நிற்கிறான்.

முந்தொரு கருமலை

முகட்டு முன்றிலில், -

சந்திரனோடு ஒளி

தழுவச் சாத்திய,

நிமிர்ந்து நின்றதாகவும் (அருவிகள்) தோன்றின. கிரிகள் கேண்மையில் தொடர்ந்தன துவன்றின - மலைகள், யானை யினத்துக்கு ஏற்பட்ட அன்போடு, ஒன்றன்பின் ஒன்று கத் தொடர்ந்து போவதாய்த் தோன்றின. வேறு சில இடங்களிலோ, நட்புப்பற்றிக் கூட்டம் போட்டிருப்ப தாய்த் தோன்றின. சூழல் யாவையும் கடந்தனர் - இந்த விதமாக நதிகளும் மலைகளும் இருந்த பிரதேசங்களை எல்லாம் கடந்தவர்களாய். கண்டனர் கமுகின் வேந்தையே - கமுகுகளுக்கு அரசனாகிய சடாயுவை எதிரே கண்டார்கள்.

2. முந்து ஒரு கரு மலை முகட்டு முன்றிலில் - முன்னேறி நின்ற ஒரு கருமலைச் சிகரத்தை ஒட்டிநின்ற முற்றத்தில். சந்திரனோடு ஒளி தழுவச் சாத்திய - சந்திரனையும் அதன் நிலவையும் சேர்த்துச் சாத்திய.

அந்தமில் கணைகடல்
அமரர் நாட்டிய

மந்தர கிரியென
வயங்கு வான்தனை.

நக

3. உலகத்தில் தூரதிருஷ்டியுடைய பிராணிகள்
இரண்டு : ஒன்று, கூரிய அறிவோடு ஆராய்ச்சியில்
சிறந்த மந்திரி. மற்றது, சிறு கண்ணை உடைய கழுஞ்.

தூய்மைய இருங்கலை
துணிந்த கேள்வியன்,

வாய்மையன், மறுவிலன்,
மதியின் கூர்மையன்,

2. அந்தமில் கணைகடல் - ஒரே பரப்பாயுள்ள அலை
கள் சபதிக்கும் பாறகடலில். அமரர் - தேவர்கள். மந்தர
கிரியென-பொன் மயமான மந்தரகிரி என்று சொல்லும்
படி. வயங்குவான தனை - விளங்கியிருப்பவனை ; சடா
யுவை. சடாயுவின் கழுத்துக்குக் கீழுள்ள மேனி பொன்
நிறமாயிருந்தது. கழுத்தும் சிரசும் ஒரே வெண்ணிறமாய்
இருந்தது. மந்தர கிரிமேல் சந்திரனது ஒளி படாந்த
சிகரம். வாயப்பான உவமை.

3. தூய்மைய இருங்கலை துணிந்த கேள்வியன்-கலை
களையெடுத்ததுச சொல்லும் நூல்களில் உண்மையைச்
சொல்லுபவைகளையே ஆராய்ந்தும், நிபுணர் வாயிலாகக்
கேட்டும் உள்ளவனாய். மறுவிலன் - யாதொரு குற்றமும்
இல்லாதவனாய். மதியின் கூர்மையன் - கூர்மையான
வுடையவனாய்.

ஆய்மையின் மந்திரத்(து)

அறிஞ னும்தனச்,

சேய்மையின் நோக்குறு

சிறுக ணுந்தனை.

சு0

4. பகைவரைக் கொன்று எக்களிக்கிற வீரத்
தைச் சிங்கத்தினிடம் வைத்துச் சொல்வது வழக்கம்.
இங்கே அந்த வீரத்தைக் கழுகினிடம் வைத்துச்
சொல்லுகிறதைப் பார்க்கிறோம். அரக்கர்களைக்
கொன்று எமனுக்கு விருந்தளிக்கிறவனும் சடாயு.

வீட்டிவாள் அவுணரை,

விருந்து கூற்றினுக்கு

ஊட்டி, வீழ் மிச்சிஸ்தான்

உண்டு, நாள்தொறும்

3. ஆய்மையின் மந்திரத்து அறிஞனும் என -
ஆய்ச்சியில் வல்லவனான மந்திரிக்கு ஒப்பாக, சேய்மை
யின் நோக்குறும் - தூரத்தேயுள்ள பொருளைப் பார்க்க
வல்ல. சிறுகணன் தனை - சிறு கண்ணையுடைய கழுகு
அரசனான சடாயுவை.

குறிப்பு :—எதிர் காலத்தில் நேரும் காரியங்களை
முன்னதாக எட்டி அறியும் மந்திரிகளின் திறத்துக்குக்
கழுகின் எட்டிய பார்வையை ஒப்பிடுவது மரபு. அதற்கு
மாறாக, மந்திரிகளின் எட்டிப்பார்க்கும் திறம்போல்
உள்ளது சடாயுவின் கண் என்பதில், காம்பீர்ய பாவம்
உண்டாகிறது.

4. வாள் அவுணரை வீட்டி-வாளை ஏந்திய அரக்கர்
களைத் துண்டம் துண்டமாய் ஆக்கி, விருந்து கூற்றினுக்கு
ஊட்டி - அந்த மாமிசத் துண்டங்களைக் கொண்டு எம
னுக்கு விருந்து செய்து, வீழ் மிச்சில் தான் உண்டு -
எமன் உண்டது போக விழுந்த மிச்சத்தைத் தான் உண்டு.

தீட்டி,மேல் இந்திரன்
சிறுகண் யானையின்

தோட்டிபோல்த் தேய்ந்(து)ஒளிர்
துண்டத் தான்தனை.

சக

5. வானத்தையே அடைத்தமாதிரி மலைமுகப்பில் இருக்கிறது கழுகு. அதன் அலகும், மலையையே கீறிப் பெயர்க்கத் தக்கதாக அவ்வளவு பெரிதாய் இருக்கிறது. அந்தக் கழுகுக்குக் கழுத்தில் ஒரு ஆரம், தலையில் ஒரு கிரீடம்.

சகல புவனங்களையும் ஆளுகிற சக்தி கடவுளது திருக்கரத்திலிருக்கிறது. அந்தச் சக்தியைக் காட்டுவது நவக்கிரகங்களாலாகிய சக்கராயுதம் தான். திருமால் கையிலேந்திய சக்கராயுதம் போல மிகுந்த பிரகாசத் தோடு விளங்குகிறது, கழுத்திலுள்ள ஆரம்.

கோள்இரு நாலினோடு

ஒன்று கூடின

ஆளுறு திகிரிபோல்

ஆரத் தான்தனை ;

நாள் தொறும் தீட்டி - இப்படி யெல்லாம் வேலை செய்த தன்னுடைய அலகை நாள்தோறும் மலைகளில் தீட்டி. தோட்டி போல் - யானையை அடக்கும் அங்குசம்போல். தேய்ந்து ஒளிர் துண்டத்தான் - தேய்ந்து தேய்ந்து அது காரணமாகப் பிரகாசிக்கும் அலகையுடையவன்.

5. கோள் இரு நாலினோடு ஒன்று கூடின ஆளுறு திகிரிபோல் - ஒன்பது கிரகங்களையும் சேர்த்துக் கோத் தால், சகல புவனங்களையும் ஆளுகிற விஷ்ணுவின் சக்கராயுதந்தான் ; அதை யொத்த ஆரத்தான்.

நீளுறு மேருவின்

நெற்றி முற்றிய

வாள்இர வியில்ப்பொளி

. மௌலி யான்தனை.

சஉ

6. சடாயுவின் உருவத்தின் பெருமையையும் ஆபரணத்தையும் கிரீடத்தையும் பார்த்தோம். இனி, அவனது வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

சடாயுவின் புகழ் என்றால், - பாஷையே பேச முடியாமல் அவமானப் படும்படி அவ்வளவு பெரிய புகழ். அவனுடைய தந்தையோ, - உலகத்தையே மூடியுள்ள இருள் யாரைக் கண்டு அழிந்துவிடுமோ, அந்த அருணன் தான். (அருணன் சூரியனுடைய தேர்ப்பாகன்.)

சொற்பங்கம் உறநிமிர்

இசையின் சும்மையை,

அற்பங்கம் உறவரும்

அருணன் செம்மலைச்,

5. நீளுறு மேருவின் நெற்றி முற்றிய - உயர்ந்த பொன் மயமான மேரு மலையின் சிகரத்தை மூடிய. வாள் இரவியில் - மிக்க பிரகாசத்தோடு கூடிய சூரியனைப் போல். பொலி மௌலியான தனை - விளங்கும் கிரீடத்தைச் சூடிய சடாயுவை.

6. சொல் பங்கம் உற - பாஷையானது பழுது பட்டுப் போம்படி. நிமிர் இசையின் சும்மையை - வளர்ந்து கொண்டே போகும் கிரீத்தியாகிய பெரும் பாரத்தை (சடாயுவை). அல் பங்கம் உற - உலகத்தை மூடிய இருள் தோற்று ஓடுவதற்கு ஏதுவான. அருணன் செம்மலை - சூரியனது தேர்ப்பாகனை அருணன் பெற்ற பிள்ளையை (சடாயுவை).

சிற்பங்கொள் பகல்எனக்

கடிது சென்றுதீர்

கற்பங்கள் பலப்பல

கண்டு ளான்தனை.

சுந

7. கிட்டத்திலிருந்து பார்த்தால், சடாயு இருந்த மலை அவனது பளுவைத் தாங்கமுடியாமல் அழுந்தவும், பூமியே அந்த மலையோடு கீழே தாழ்ந்து போய்க் கொண்டிருப்பதாகவும் தோன்றும். சடாயுவும் மலையும் பூமியும் அப்படி யிருக்கின்றன அந்த இடத்தில்.

ஓங்குயர் நெடுவரை

ஒன்றி நின்றது

தாங்கல(து), இருநிலம்

தாழ்ந்து தாழ்வுற,

6. சில் பங்கொள் பகல் என - குறுகிய அளவு கொண்ட ஒரு நாளைப்போல. கடிது சென்று தீர் - வேகமாய்க் கழிந்து போகிற. கற்பங்கள் பலப்பல - எத்தனையோ யுகங்களை. கண்டுளான்தனை - வாழ்ந்து கழித்த சடாயுவை. சடாயுவின் ஆயுள்நாளில் ஒரு யுகம் என்பது, நமக்குள்ள ஒரு நாளைக்கு ஒத்தது. அப்படியானால் அவன் ஆயுள்நாள் எத்தனை யுகங்களைக் கொண்டிருக்கும்?

7. ஓங்கு உயர் நெடுவரை - மிகவும் ஓங்கி உயர்ந்து நின்ற மலை. ஒன்றி நின்றது : அதாவது சடாயு தங்கியிருந்த மலை. தாங்கலது - தாங்க முடியாமலிருந்தது. இரு நிலம் தாழ்ந்து தாழ்வுற - மலையின் பக்கத்திலுள்ள பரந்த நிலமெல்லாம் அப்படியே கீழ் நோக்கிப் போவதாகத் தோன்ற.

வீங்கிய வலியினில்

இருந்த வீரனை

ஆங்கவர் அணுகினர்,

அயிர்க்கும் சிந்தையார்.

சச

8. சடாயுவைக் கிட்ட நெருங்கிப் பார்த்ததும், 'இவன் ஒரு அரக்கனாய் இருக்கவேண்டும். சரி, தனக்கு முடிவைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவே இங்கே வந்திருக்கிறான்' என்று நினைக்கிறார்கள் ராம லக்ஷ்மணர்கள். 'ஒருவேளை அரக்கனல்லாமலும் இருக்கலாம் என்கிற சந்தேகமும் உதிக்கிறது அவர்களுக்கு.

7. வீங்கிய வலியினில் இருந்த வீரனை - அவ்வளவு பலத்தோடு இருந்த வீரனை ; சடாயுவை. ஆங்கு அவர் அணுகினர் - அந்த இடத்தில் வந்து கிட்டினார்கள். அயிர்க்கும் சிந்தையார்-தூரத்தில் வரும்போதே திகைப்போடு வந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள்.

குறிப்பு:—சில இடங்களில் ஒரு மலைக்குமேல் வேறொரு பெரிய மலை தங்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். சிறிது நேரம் அந்த மலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் மலையின் பளுவை நம் உள்ளம் உணரப் பார்க்கிறது. அதுகாரணமாகக் கீழுள்ள மலையும் பக்கத்திலுள்ள தரையுமே கீழே போய்க்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றும். உள்ளத்தின் மலைப்பினால், அதாவது மயக்கத்தினால், தோன்றுகிற தோற்றந்தான் அது.

இறுதியைத் தன்வயின்
இயற்ற எய்தினான்

அறிவிலி அரக்கனும் :
அல்ல நாம்எனின்,

எறுழ்வலிக் கலுழனே
என்ன உன்னி, அச்

செறிகழல் வீரரும்
செயிர்த்து நோக்கினார்.

சரு

9. வில் ஏந்திய ராம லக்ஷ்மணர்களைச் சடாயுவும்
ஒரு சந்தேகத்தோடு பார்க்கிறான்.

8. இறுதியைத் தன் வயின் இயற்ற எய்தினான் -
ஆயுள் முடிவைத் தனக்குச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவே
வந்திருக்கிறான். அறிவிலி அரக்கனும் - நம்முடைய
அம்புக்கு இரையாகப் போகிறோமே என்ற அறிவில்லா
மல் வந்தவன்தான் இவன் : இப்படி எண்ணினார்கள்
கொஞ்ச தூரத்தில் வரும்போது, கிட்ட நெருங்கவும்,
அரக்கன் அல்ல என்று தெரிய வந்தது. எறுழ் வலிக்
கலுழனே - மிக்க வலிமை கொண்ட திருமாலின்
வாகனமான கருடன் தானே என்று எண்ணி. செறி
கழல் வீரரும் - அழகாய் இறுகப்பூண்ட கழல் வீரரான
ராம லக்ஷ்மணர்கள். செயிர்த்து நோக்கினார் - அதிசயத்
தோடு பார்த்தார்கள்.

வணிகழல் வரிசிலை

மதுகை மைந்தரை

அணையவன் தானும்கண்டு,

அயிர்த்து நோக்கினான் -

‘ வினையறு நோன்பினர்

அல்லர், வில்லினர் :

புனைசடை முடியினர்

புலவ ரோ ?’ எனா.

ச சூ

10. சடாயு தன் இறக்கைகளின் பலத்தினால், இந்த உலகம் மாத்திரமல்ல, தேவர்களிருக்கிற வானுலகத்தையும் தினம் சுற்றி வருகிறவன். ஏன், வைகுண்ட லோகம், பிருமம் லோகம், கைலாசம் எல்லாமே அவனது சஞ்சாரத்துக்கு உட்பட்டவை தான். தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் தினசரி காண்கிறவன் அவன். அப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு ஏற்படுகிறது சந்தேகம்.

9. வணிகழல் - வீரக்கழலை யணிந்தவர்களாய். வரிசிலை மதுகை மைந்தரை - வில்லை ஏந்திய பலசாலிகளான வீரரை. அணையவன் தானும் கண்டு - அந்தச் சடாயுவும் கண்டு. அயிர்த்து நோக்கினான் - சந்தேகத்தோடு பார்க்கிறான். வினை அறு நோன்பினர் அல்லர் - செயல் ஒழிந்த தவத்தில் நிற்பவர்களாய்த் தோன்றவில்லை. வில்லினர் - வீரச்செயல் செய்வதற்காக வில் ஏந்தி வருகிறார்கள். புலவரோ எனா - இவர்கள் தேவர்கள் தானே என்று நினைத்தவனாய், அயிர்த்து நோக்கினான்.

‘ புரந்தரன் முதலிய

புலவர் யாரையும்

நிரந்தரம் நோக்குவென் :

நேமி யானும்அவ்

வரந்தரும் இறைவனும்,

மழுவ லாளனும்

கரந்திலர் என்னை : யான்

என்றும் காண்பெனல். ’

சஎ

11. மிகப் பூர்வமான காலத்தை யோசித்துப் பார்க்கிறான். அதாவது, சிவபெருமானால் எரிக்கப்படுவதற்குமுன் மன்மதனுக்கு உருவமிருந்தது. ‘ அப்படி உருவிலி என்றில்லாமல், உருவத்துடனேயே இருந்த மன்மதனைக் கண்ணால் கண்டிருக்கிறேனே ’ என் கிறான் சடாயு.

10. புரந்தரன் முதலிய புலவர் யாரையும் - தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரையும். நிரந்தரம் நோக்குவென் - தினந்தோறும் பார்த்து வரத்தானே செய்கிறேன். நேமியானும் - திருமாலும். அவ்வரந்தரும் இறைவனும் - பிரமனும். மழுவலாளனும் - மழுவேந்திய சிவபெருமானும். கரந்திலர் என்னை - எனக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டிருப்பவர்கள் அல்லவே.

குறிப்பு:—தேவேந்திரனையும் மற்றும் மும்மூர்த்திகளையும் ஒத்திருக்கிறார்கள் இந்த வீரர்கள். ஆனால், அவர்களோ என்று மயங்க வேண்டியதில்லை; அவர்களோடு தான் எனக்குப் பரிச்சயம் உண்டே என்பது பாவம்.

‘ காமன்என் பவனையும்
கண்ணின் நோக்கினேன் :

தாமரைச் செங்கண்இத்
தடக்கை வீரர்கள்

பூமரு பொலன்கழல்ப்
பொடியி னோடும்ஒப்

பாம்என வருகிலன் :

ஆர்கொ லாம்இவர் ? ’

சஅ

12. ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய கம்பீரமான உருவத்தையும் ராஜ சௌந்தர்யத்தையும் பார்த்தால், இந்த உலகம் காணாது இவர்களுக்கு, இதுபோல இன்னுமிரண்டு உலகங்களையும் சேர்த்து ஆண்டால்தான் இவர்களுடைய லக்ஷணத்துக்குப் பொருந்தும் என்கிறான்.

11. தாமரைச் செங்கண் இத் தடக்கை வீரர்கள் : இந்த ராம லக்ஷ்மணர்களது. பூமரு பொலன் கழல்ப் பொடியினோடும் - பூவேலை செய்த அழகிய வீரக்கழல் களில் ஒட்டிய தூசியோடு. அதாவது, இவர்களது கால்த் தூசிக்குக்கூட. ஒப்பாம் என வருகிலன் - சமான்ம் என்று சொல்லும்படி கிட்ட வரமாட்டான் ; அழகில் அவ்வளவு கீழாயுள்ளவன் மன்மதன்.

குறிப்பு :—தேவர்களை முந்திய பாட்டில் ஒதுக்கி விட்டு, மன்மதனைக் கொண்டு இந்தப் பாட்டைத் தனியாக வைத்ததில் ஒரு நாகரிகமிருக்கிறது. வேகமும் இருக்கிறது. ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய அழகை அவ்வளவாக அழுத்திச் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது.

‘ உலகொரு மூன்றும் தம்
உடைமை ஆக்குறும்,
அலகறும் இலக்கணம்
அமைந்த மெய்யினர்,
மலர்மகட்(கு) உவமையா -
ளோடும் வந்தஇச்
சிலைவலி வீரரைத்
தெரிகி லேன் ’ எனா.

சக

13. பார்த்தால்க் கரிய மலையும் சிவந்த மலையும் சேர்ந்து வந்தாற்போலிருக்கிறது. மார்பில் வீரலக்ஷ்மி வாசஞ்செய்கிறாள். அழகிய கண்களிலோ வீரம் தாண்டவமாடுகிறது. ஒரே வியப்போடு இவர்களைப் பார்க்கிறான் சடாயு. அப்படிப் பார்க்கும் போது, ஒரு சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

‘ கருமலை செம்மலை
அனைய காட்சியர்,
திருமகிழ் மார்பினர்,
செங்கண் வீரர்தாம்,—

12. உலகொரு மூன்றும் தம் உடைமை ஆக்குறும் - இந்த உலகம் போன்ற மூன்று உலகத்தையும் ஆளுகிறவர் யாராவது இருந்தால், அவர்கள், ‘ நீங்கள் தான் ஆளத்தகுதியுள்ளவர்கள் ’ என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகும்படியான. அலகு அறு - அளவில்லாதபடி எத்தனை எத்தனையோ லக்ஷணங்கள் வாய்ந்த மேனியையுடையவர். மலர்மகட்கு உவமையாளோடும் - லக்ஷ்மி தேவிக்குச் சமானமான ஒரு பெண்ணோடும். சிலை வலி வீரரை - வில் ஏந்திய திடகாத்திரமுள்ள இந்த வீரரை - தெரிகிலேன் எனா - தெரியவில்லையே எனக்கு என்று.

அருமைசெய் குணத்தின்என்
துணைவன் ஆழியான்

ஒருவனை இருவரும்
ஒத்து ளார்அரோ!'

௫௦

14. 'இதென்ன விசித்திரமாய் இருக்கிறது! தசரதனுடைய சாயலிலிருக்கிறார்கள் இவர்கள். தசரதனுடைய பிள்ளைகளாகத்தானே இருக்கவேண்டும்? லக்ஷ்மி போன்ற ஒரு பெண்ணையும் கூட்டி வருகிறார்கள். இந்தப் பாலைவனத்தில் தேசாந்திரிகளாய் இந்த விதம் வருவதற்குக் காரணந்தான் இருக்கக்கூடுமா'— என்றெல்லாம் பலவிதமாக எண்ணுகிறான் சடாயு.

எனப்பல நினைப்பின
மனத்துள் எண்ணுவான்,
சினப்படை வீரர்மேல்ச்
செல்லும் அன்பினான் :

13. அருமைசெய் குணத்து-அருமையெல்லாம்செய்யும் குணங்களோடு கூடிய. என் துணைவன் ஆழியான் ஒருவனை - எனக்கு உற்ற நண்பனான தசரத சக்கரவர்த்தியாகிய அந்த ஒருவனை. இருவரும் ஒத்துளார் அரோ - இருவரும் ஒத்திருக்கிறார்கள் ; என்ன விசித்திரம் இது !

14. எனப் பல நினைப்பின - மேலே கண்டபடி பலவாறான யோசனைகளை. சினப்படை வீரர்மேல்ச் செல்லும் அன்பினான் - வேகங்கொண்ட வில் ஏந்திப் போர் செய்யவல்லவரான அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள்பால் மனம் இளகியவனான சடாயு.

‘ கனப்படை வரிசிலைக்
காளை யீர்கள் ! யார் ?
மனப்பட எனக்(கு)உரை
வழங்கு வீர் ’ என்றுன்.

நுக

15. சடாயு கேட்டுவிட்டான். உண்மையல்லது வேறு ஒன்றையும் சொல்லி அறியார்கள் அவர்கள். என்ன செய்வார்கள் ?

வினவிய காலையில்,
மெய்ம்மை அல்லது
புனைமலர்த் தார் அவர்
புகல்கி லாமையால்,—
‘ கனைகடல் நெடுநிலம்
காவல் ஆழியான்
வனைகழல்த் தயரதன்
மைந்தர் யாம் ’ என்றுர்.

நுஉ

14. கனப்படை வரிசிலைக் காளையீர்கள் யார் - பருத்த வாள் முதலிய ஆயுதங்களையும், இறுகக்கட்டிய வில்லையும் ஏந்திய வீரர்களே, நீங்கள் யார் ? மனப்பட எனக்கு உரை வழங்குவீர் - மனங் கொண்டு (எதையும் ஒளிக்காமல்) எனக்குச் சொல்லுங்கள்.

15. புனைமலர்த் தார் அவர் - மாலையைத் தலையில்ச் சூடிய ராம லக்ஷ்மணர்கள். மெய்ம்மை அல்லது புகல் கிலாமையால் - உண்மைக்கு மாறாக எதையும் பேசும் வழக்கம் இல்லாமையால். கனைகடல் நெடுநிலம் - சப்திக் கின்ற கடல் சூழ்ந்த பெரிய ராஜ்யத்துக்கு. காவல் ஆழி யான் - சக்கரவர்த்தியான. வனைகழல்த் தயரதன் - வீரக் கழலையணிந்த தசரதனது.

16. தசரதனுடைய புத்திரர் என்று சொன்ன வுடனே, சடாயுவின் இதயத்தில் ஒரு ஆனந்தக் கடல் பொங்கிவிட்டது. மலைச் சிகரத்திலிருந்து தரைக்கு வந்து, ராம லக்ஷ்மணர்களைத் தழுவிக்கொண்டவனாய், யோக சேஷமம் விசாரிக்கிறான்.

உரைத்தலும் பொங்கிய

உவகை வேலையன்

தரைத்தலை இழிந்(து), அவர்த்

தழுவுங் காதலன்,

‘ விரைத்தடந் தாரினிர் !

வேந்தர் வேந்தன்தன்

வரைத்தடந் தோளினை

வலியவோ ?’ என்றான்.

ருங்

குறிப்பு :—தாங்கள் சக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள் என்று, போன இடங்களில் சொல்லிக்கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள். ஆனாலும், உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை. ஏதோ கஷ்டப்பட்டுத் தங்களை இனம் சொல்லுகிறார்கள். இந்த பாவத்தைச் செய்யுளில் காணலாம். தங்களை இனஞ்சொல்ல வந்த இடத்தில், எதையும் விட்டுக் கொடுக்காமல், தங்கள் தந்தை பெரிய வீரன் (வளை கழல்த் தயரதன்) என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

16. உவகை வேலை - ஆனந்தக்கடல். தரைத்தலை இழிந்து - அப்படியே தரையில் இறங்கிவந்து. அவர்த் தழுவுங் காதலன்-அவர்களை அன்போடு தழுவினவனாய். விரைத்தடம் தாரினிர் - வாசனை பொருந்திய பெரிய மாலை குடியவர்களே. வேந்தர் வேந்தன்தன் - ராஜாதி ராஜானை தசரதனது. வரைத்தடம் தோளினை வலியவோ - மலைபோலும் பெரிய தோள்கள் போர் செய்யத் தக்கவாறு உறுதியாய் இருக்கின்றனவோ. வீரம் நிறைந்த.

17. மலைபோலும் தோள்கள் வலியவோ என்று அன்பும் உற்சாகமும் கலந்தவனாகக் கேட்கிறான் சடாயு. பதில் எப்படி வருகிறது பாருங்கள் :

உலகம் என்றுமே மறக்கமுடியாதபடி அற்புத மாய்த் தன் சத்தியத்தைக் காத்தவன் தந்தை என்று ஆரம்பிக்கிறான் ராமன்.

‘ மறக்கமுற் றுதன
வாய்மை காத்தவன்,
துறக்கமுற் றுன் ’ என
முன்னஞ் சொல்லலும்,—
இறக்கமுற் றுன் என
ஏக்கம் எய்தினான்,
உறக்கமுற் றுன் என
உணர்வு நீங்கினான்.

ருச

அக்காலத்தில், ஒருவன் சௌக்கியமாய் இருக்கிறானு என்று கேட்பதற்குப் பதிலாகத் ‘ தோள் வலியவோ ? ’ என்று கேட்பது வழக்கு.

17. மறக்க முற்று - உலகத்தாரால் மறந்தொழிந்து போகாத, தன் வாய்மை காத்தவன் - தன்னுடைய சத்தியத்தைக் காத்த தசரதன். துறக்கம் உற்றான் என - சுவர்க்கத்தை அடைந்து விட்டான் என்று. முன்னஞ் சொல்லலும் - சொன்ன மாத் திரத்தில். இறக்கம் உற்றான் என ஏக்கம் எய்தினான் - இறந்தே போய்விட்டான் என்று சொல்லும்படியாக அவ்வளவு ஏக்கமாய்ப் பெரு மூச்சு எறிந்தான். மூச்சே நின்றுவிட்டது. சிறிது நேரங்கழித்துப் பார்க்கவும் ஏதோ உயிர் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. உறக்கம் உற்றான் என உணர்வு நீங்கினான் - உறக்கத்திலிருப்பதுபோல, உணர்வு நீங்கிக் கிடந்தான், சடாயு.

18. ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அப்பாவிகள் என்ன செய்வார்கள் ? சடாயுவை அப்படியே கைகளால் தழுவி எடுத்தார்கள். எடுத்தபோது அவர்களுடைய கண்ணீர் சடாயுவின் முகத்தில் விழுந்தது - மூர்ச்சையாய்ப் போனவனுக்கு முகத்தில் ஏதோ தண்ணீர் தெளித்த மாதிரி.

தழுவினர் எடுத்தனர்
தடக்கை யால் ; முகம்

கழுவினர் இருவரும்
கண்ணின் நீரினால் ;

வழுவின இன்னுயிர்
வந்த மன்னனும்,

அழிவுறு நெஞ்சினன்
அரற்றி னான் அரோ !

௫௫

19. சடாயுவுக்கு உயிர்க்குயிரான நண்பன் தசரதன். அவன் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டு மூர்ச்சையாய்ப் போனான் சடாயு ; கொஞ்சம் தெளிவு வரவும் அலறுகிறான் :

18. தடக்கையால் - தங்களுடைய பெரிய கைகளால். முகம் - சடாயுவின் முகத்தை. வழுவின இன்னுயிர் வந்த மன்னனும் - நழுவிப்போன உயிர் திரும்பி வந்தது என்று சொல்லும் படியிருந்த கழுகரசனான சடாயுவும். அழிவுறு நெஞ்சினன் - இடிந்த நெஞ்சினனாய். அரற்றினான் அரோ - அலறினான் ; அதை என்ன என்று சொல்ல !

“அட்டா, உன் ஈகையைப் பற்றி யாரால்ப் புகழ் முடியும்! ராஜ்யத்திலுள்ள குடிகளைப் பாதுகாத்த முறையை (தண் குடையை) யாரால்ப் புகழமுடியும்? உன்னுடைய பொறுமையைத் தான் என்ன என்று சொல்லுவது? இந்த மூன்று அற்புதமான குணங்களும் உன்னிடத்திலே நின்று விளங்கின.

ஏதோ ஈகைக்குக் கற்பகம் என்றும், தண்மைக்குச் சந்திரன் என்றும், பொறுமைக்குப் பூமி என்றும் சொல்லுவார்கள். நீ இருநதபோது அவைகளை மனசோடு புகழுவார் இல்லை. இனிமேல்த் தான் அவைகளைப் புகழுவார்கள். அவைகளுக்குப் பிறந்து விட்டது நல்ல காலம்!”

சந்தம்

தானான தானான

தானான தானான

தானான தன

‘பரவல்அரும் கொடைக்கும்,நின்தன்
பனிக்குடைக்கும், பொறைக்கும்,நெடும்
பண்புதோற்ற,
கரவல்அரும் கற்பகமும்
முழுமதியும் கடல்இடமும்
களித்துவா முப்,—

19. பரவலரும் - புகழுகிறதற்கு முடியாத; பரவல் - புகழுதல். பனிக் குடைக்கும் - குளிர்ந்த நிழலைத் தருகிற வெண கொற்றக் குடைக்கும். மக்களுக்குச் சகலவித சௌகரியத்தையும் செய்யும் அரசாட்சிக்கு வெண்கொற்றக் குடை அடையாளம். பொறைக்கும் - நிரவாகத துக்கு அவசியமான பொறுமைக்கும். நெடும் பண்பு.

புரவலர்தம் புரவலனே !

பொய்ப்பகையே ! மெய்க்(கு)அணியே !

புகழின்வாழ் வே ! -

இரவலரும் நல்லறமும்

யானும்இனி என்படநீத்(து)

ஏகினு யே !'

ருக்

தோற்ற - எத்தனையோ வகையில் தோற்றுப்போன. கரவல் அரும் கற்பகமும் - ஒளிக்காது கொடுப்பதாகச் சொல்லும் கற்பகத் தருவும். முழு மதியும்-தண்மையைக் கொடுக்கக்கூடிய பூர்ண சந்திரனும் (வெண் கொற்றக் குடைக்குச் சமானம்). கடல இடமும் - கடலால் குழப்பப் பட்ட பூமியும் (பொறுமைக்கு அதிதேவதை). களித்து வாழ - 'நமக்குமேல் யாரும் இல்லை' யென்று எக்களிப்போடு வாழும்படி - ஏகினுயே. புரவலர்தம் புரவலனே : மக்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள் அரசர்கள் ; அந்த அரசர்களுையே நீ காக்கிறாய் என்பது குறிப்பு. பொய்ப்பகையே - பொய் என்றால் உன்னால் சகிக்க முடியாது. மெய்க்கு அணியே - சத்தியத்துக்கு அதிதேவதையான தெய்வம் உன்னை ஒரு ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ளும். புகழின் வாழ்வே - புகழ் நிலையாகத் தங்குவதற்கு இடமான நீ. மற்றவர்களை ஏதோ சில காலம்புகழத் தோன்றும். பிறகு அவர்களது குணம் மாறுபடும் ; அவ்வளவு தான் : புகழும் அவர்களைவிட்டு ஓடிவிடும் ; ஆனால் உன்னிடத்தில் நிலையாய் நிற்கும். இரவலரும் - யாசிப்பவர்களும். நல் அறமும் - உயர்ந்த தர்மமும். என் பட - என்ன கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகும்படி. நீத்து ஏகினுயே - விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாயே.

குறிப்பு :—சோக பாவம் தமிழ்ப் பண்போடு கூடி அருமையாய்ப் பேசுகிறது.

20. தசரதனுடைய நட்பை எண்ண எண்ண, 'சோகம் பொங்கிக்கொண்டு வருகிறது சடாயுவுக்கு :

“ சத்தியம் தவறாத தசரதனே ! உலகத்தாரும் தேவர்களுமே சம்பராசுரனால் ரொம்பவும் துன்பத் துக்கு ஆளானார்கள். இந்திரன் வந்து உன்னை வேண்டிக் கொண்டான். அதன்பேரில் சம்பராசுரன்மேல் போர் தொடுத்தாய். நானும் அப்போது பக்கத்தில் ஏதோ துணையாய் நின்றேன். அசுரனை வென்ற காரணமாக வெற்றிக் கொண்டாட்டம் நடந்தது. எத்தனையோ தேசத்து அரசர்களும் கொண்டாட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காகக் கூடியிருந்தார்கள்.

சாதாரண நட்புப் பாராட்டி ஒருவரைப் புகழ்ந்தால், உலகத்தார் அதை எளிதில் நம்புவதில்லை. ஆனால், உலகத்தார் எல்லாருக்கும் சந்தேகம் அறும்படியாக, 'நீயுடல் நான் உயிர்' என்று சொன்னாய் நீ. உன்னுடைய வார்த்தை நிலைக்கிற வார்த்தை அல்லவா ! ”

‘ தயிர் உடைக்கும் மத்தென்ன

உலகைநலி சம்பரனைத்

தடிந்தஅந் நாள்,

அயிர்கிடக்கும் கடல்வலயத்(து)

அயல்அறிய, நீ உடல்நான்

ஆவிஎன் று,

20. தயிர் உடைக்கும் மத்து என்ன உலகை நலி சம்பரனை-தயிர்மத்தானது எப்படித் தயிரை உடைத்துக் கலக்குமோ அந்த விதமாகச் சம்பராசுரன் போர்செய்து உலகத்திலுள்ள அரசர்களை யெல்லாம் துன்புறுத்தினான் ; அவனை. தடிந்த அந்நாள் - நீ கொன்றபோது. அயிர்

பெண்களைப் போல் அல்லவா, நிலத்தில் விழுந்து அழுது கொண்டிருக்கிறேன். இது என் வீர வாழ்க்கைக்கு எந்த விதத்தில் தகுதி ?

‘ எழுவதோர் இசைபெருக,
இப்பொழுதே ஒப்பரிய
எரியும்தீ யில்

விழுவதே நிற்க,மட
மெல்லியலார் தம்மைப்போல்
நிலத்தின்மேல், வீழ்ந்(து)

அழுவதோ யான் ? ’ என்னு,
அறிவுற்றான் எனஎழுந்தாங்கு)
அவரைநோக் கி,

‘ முழுவதேழ் உலகுடைய
மைந்தன்மீர் ! கேண்மின் ’ என
முறையிற்சொல் வான்.

ருஅ

21. எழுவதோர் இசை பெருக - ஒன்றுமில்லாத எனக்குப் புதிதாகப் புகழுண்டாய் அது எங்கும் பரவும் படி. ஒப்பரிய எரியும் தீயில் விழுவதேநிற்க - எங்கு மில்லாத புனிதமான தீயில் நான் விழுந்து ஒழிந்து விடும் நற்காரியம் ஒன்றிருக்க. மெல்லியலார் தம்மைப்போல் - பெண்களைப்போல். என்னு - என்று சொல்லிக்கொண்டு. அறிவுற்றான் என - அறிவிழந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தவன், திரும்ப அறிவு பெற்றான் என்று சொல்லும்படி. அவரை நோக்கி - ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து. முழுவது ஏழ் உலகுடைய மைந்தன்மீர் - ஏழு உலகுகளையும் முழுவதுமே உரிமையாக உடைய அரசினங்குமரரே. கேண்மின் என - கேளுங்கள் என்று.

22. சடாயு தன் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறான் :
 'ராம லக்ஷ்மணர்களே, என்னுடைய விருத்தாந்தத்
 தைக் கேளுங்கள். சூரியனுடைய சாரதி அருணன்.
 அந்த அருணனுடைய அம்சமாகப் பிறந்தேன் நான்.
 அருணன் போகும் இடமெல்லாம் நானும் போவேன்.
 உங்கள் தந்தை தசரதருக்கு இன்னுயிர்த் துணைவன்.
 நான் எப்போது பிறந்தேன் என்று உங்களுக்குத்
 தெரியவேண்டாமா? தேவர்களையும் மற்ற உயிர்
 வர்க்கங்களையும் பிரமன் அனாதியான காலத்தில்
 வகுத்தான். அப்போதே என்னையும் உண்டாக்கினான்.
 கழுகுக்கு அரசனா சம்பாதி என்பவன்தான் என்
 தமையன். நான் இளவரசன்; என் பெயர் சடாயு.'

‘அருணன்தன் புதல்வன்யான்

அவன்படரும் உலகெல்லாம்

படர்வேன்; ஆழி,

இருள்மொய்ம்பு கெடத், துரந்த

தயரதற்(கு)இன் உயிர்த்துணைவன்;

இமையாரோடும்

வருணங்கள் வகுத்திட்ட

காலத்தே வந்(து)உதித்தேன்;

கழுகின்மன் நன்;

தருணங்கொள் பேரொளியீர்!

சம்பாதி பின்வரு

சடாயு'என் றான்.

ருக

22. படரும் - பரந்து செல்லும். ஆழி இருள்
 மொய்ம்பு கெடத் துரந்த-ஆக்ஞாசக்கரத்தைப் பகைவர்
 களது நெருக்கம் கெடும்படி பிரயோகித்த; பகைவர்
 ஒழியும்படியாக ஆணை செலுத்திய. இமையாரோடும்

23. சடாயு ஏதோ வனாந்தரத்திலிருக்கிறவன் : தசரதன் இறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடன் தாங்க முடியாத துயரத்துக்கு உள்ளாகி, மண்ணில் விழுந்து புரண்டு அழுகிறான். துயரத்தைச் சகிக்க முடியாதபடி நெருப்பில் விழுந்து உயிர் துறக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் புலம்புகிறான். ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. முதலில் சடாயு சொன்ன வரலாற்றினால், தந்தைக்கு ரொம்பவும் உரித்தானவன் அவன், என்று தெரிய நேர்ந்தது. சடாயுவின் சோகம் அவர்களையும் தாக்கிவிட்டது.

ஆண்டு அவன் ஈது உரைசெய்ய,

அஞ்சலித்த மலர்க்கையார்,

அன்பினோ டும்

மூண்டபெருந் துன்பத்தால்

முறைமுறையின் நிறைமலர்க்கண்

மொய்த்தநீ ரார்,

வருணங்கள் வகுத்திட்ட காலத்தே - தேவர்களோடு உயிர வர்க்கங்களையும் பிரமன் உண்டாக்கிய காலத்தில். வந்து உதித்தேன் - பிறந்தேன். தருணங்கொள் பேரொளியீர் - இளமையும், தேஜஸும். நிறைந்த மைந்தர்களே. சம்பாதி பின் வரு சடாயு என்றான் - சம்பாதிக்குப் பின் பிறந்த சடாயு நான் என்று சொன்னான்.

23. ஆண்டு அவன் ஈது உரைசெய - இந்த விதமாகத் தன் வரலாற்றைச் சடாயு சொல்லவும். அஞ்சலித்த மலர்க் கையார் - கும்பிட்ட கையினராய். அன்பினோடும் - சடாயுவின் மேலுண்டான வாஞ்சையினோடும். முறைமுறையின் நிறை மலர்க்கண் மொய்த்த நீரார் - கணணீர் பெருகிப் பெருகி வடியும்படியாக அழுதவர்களாய்.

பூண்டபெரும் புகழ்நிறுவித்
தம்பொருட்டால் மேல்உலகம்
புக்கதா தை

மீண்டனன்வந் தான்அவனைக்
கண்டனரே ஒத்தனர்அவ்
விலங்கல்தேதா ளார்.

சூ 0

24. ராம லக்ஷ்மணரைத் தன்னுடைய இரண்டு இறக்கைகளாலும் அன்போடு தழுவிக்கொண்டு, சொல்லுகிறான், சடாயு.

“எனக்கும் நீங்கள் ஈமக் கடனைச் செய்து விடுங்கள். தசரதன் உடலுக்கும் என் உடலுக்கும் அவனை உயிராய் இருந்தான். அந்த உயிர் பிரிந்த பிறகு இந்த உடலாகிய சுமையை எப்படி நான் தாங்க முடியும்? ”

23. பூண்ட பெரும் புகழ் நிறுவி - தான் சம்பாதித்த புகழை இவ்வுலகத்தில் நிறுத்தி விட்டு. தம்பொருட்டால் மேல் உலகம் புக்க தாதை - தாங்கள் காட்டுக்கு வந்ததன் காரணமாக வானுலகம் சேர்ந்த தசரதன். மீண்டனன் வந்தான் - மீண்டு வந்துவிட்டான். அவனைக் கண்டனரே ஒத்தனர் - அப்படி வந்த தந்தையைப் பார்த்தது போலவே ஆறுதலடைந்தார்கள். விலங்கல்த் தோளார் - மலைபோலும் தோளையுடைய ராம லக்ஷ்மணர்.

மருவினிய குணத்தவரை

இருசிறகால் உறத்தழவி,

‘மக்காள்நீ ரே,

உரியகடன் வினையேற்கும்

உதவுவீர்; உடல்இரண்டுக்கு)

உயிர்ஒன்று னான்

பிரியவுந்தான் பிரியாதே

இனிதிருக்கும் உடல்ப்பொறையாம்

பீழைபா ரா,

எரியதனின் இன்றேபுக்கு)

இறவேனேல், இத்துயரம்

மறவேன்’என் றான்.

சுக

24. மருவினிய குணத்தவரை - மனசுக்கு ஒத்த இனிய குணத்தவரான ராம லக்ஷ்மணரை. இரு சிறகால் உறத் தழவி - இரண்டு இறக்கைகளாலும் ஆர்வத்தோடு தழவி. மக்காள் நீரே-என் மக்களாகிய நீங்களே. உரிய கடன் வினையேற்கும் உதவுவீர் - ஏற்பட்டுள்ள ஈமக்கடனைப் பாவியாகிய எனக்கும் செய்ய வேண்டும். உடலிரண்டுக்கு உயிர் ஒன்றுனான் - தன்னுடலுக்கும் என்னுடலுக்கும் ஒரே உயிர் போலிருந்த தசரதனை. பிரியவுந்தான் பிரியாதே இனிதிருக்கும் - அவன் இறக்கவும், இறவாது திடமாய் இருக்கும். உடல்ப் பொறையாம் பீழை பாரா - உடல்ச் சுமையாகிய துன்பத்தைப் பார்த்து; நீங்காது என்று கண்டு. பாரா - பார்த்து. எரி அதனின் இன்றே புக்கு இறவேனேல் - அக்கினியில் விழுந்து இப்போதே இறவாமல்ப் போனால். இத்துயரம் மறவேன் என்றான் - இந்தத் துயரத்தை மறக்க முடியாது என்னால், என்றான்.

25. 'என்னால் இந்தத் துயரத்தைச் சகிக்க முடியவில்லை. இறந்தே தீர வேண்டும் நான்' என்று சடாயு ஒரே படியாய்ச் சொல்லுகிறான். இந்தச் சொல்லை எப்படி ராம லக்ஷ்மணர்கள் தாங்கக்கூடும் ?

சந்தம்

தான தன்னன

தன்னன தன்னன

என்று ரைத்த

எருவை அரசனைத்

துன்று தாரவர்

நோக்கித்தொழுது,கண்

ஒன்று முத்தம்

உறைஉறை யாய்உக

நின்று, மற்றின்ன

நீர்மை நிகழ்த்தினார்.

சுஉ

25. என்று உரைத்த எருவை அரசனை - உயிரை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொன்ன கமுகரசை. துன்று தாரவர் நோக்கித் தொழுது - புஷ்பம் நிறைந்த மாலைபைச் சூடிய ராம லக்ஷ்மணர் பார்த்துத் தொழுது. கண் ஒன்று முத்தம் உறை உறையாய் உகரின்று-கண்ணீர் விருந்து வடிந்த முத்துப் போன்ற கண்ணீர் துளித்துளியாய் வடிய, அப்படியே சிறிது நேரம் நின்று. இன்ன நீர்மை நிகழ்த்தினார் - கீழேயுள்ள விஷயங்களைச் சொன்னார்கள்.

26. ராம லக்ஷ்மணர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :
 ' ஏதோ ஆபத்து வந்த காலத்தில், அதைவிட்டுப்
 பிழைக்க வேண்டுமானால் உதவி செய்யக்கூடியவன்
 தந்தைதான். அந்தத் தந்தை, சத்தியத்தை விட்டுத்
 தவறக்கூடாது என்று எண்ணியவனாய், இறந்துபோய்
 விட்டான் : எங்களை நிர்க்கதியாய் ஆக்கிவிட்டான். '

‘ உய்வி டத்(து)உத -

வற்குரி யானும்தன்

மெய்வி டக்கரு -

தாதுவிண் ஏறினான் :

இவ்வி டத்தினில்

எம்பெரு மான்எமைக்

கைவி டில்பி,பினை

யார்களை கண்உளார் ? '

சுரு

27. மேலும் சொல்லுகிறார்கள் : ' தாயை விட்டு,
 தந்தையை விட்டு நீங்கினோம். அயோத்தி நகரத்தி
 லுள்ள மக்கள் எவ்வளவோ வருந்த, நாங்கள் வனம்.

28. உய்வதற்கு - ஆபத்தைவிட்டுப் பிழைப்பதற்
 கான சந்தர்ப்பத்தில். உதவற்கு உரியானும்-எங்களுக்கு
 உதவி செய்வதற்குரிய தந்தை தசரதனும். மெய்விடக்
 கருதாது - தனக்குரிய சத்தியத்தைக் கைவிடச் சிறிதும்
 எண்ணாமல். விண் ஏறினான் - வானுலகம் அடைந்தான்.
 இவ்விடத்தினில் எம்பெருமான் - இங்கே எங்களுக்குக்
 குக் கிடைத்த தந்தையாகிய நீ. எமைக் கைவிடில் - எங்
 களைக் கைவிட்டுவிட்டால், பின்னை யார் களைகண் உளார்-
 நாங்கள் பற்றிக்கொள்வதற்கு யார் உதவியாய் நிற்பவர் -

புகுந்தோம். அதையெல்லாம் நினைக்க, எங்கள் மனசு நோயுற்றது போலிருந்தது. உன்னைப் பார்த்த காரணத்தால், அந்த நோய் நீங்கியது. இது உண்மை. '

‘தாயின், நீங்கரும்

தந்தையின், தண்ணகர்

வாயின் நீங்கி

வனம்புகுந்(து) எய்திய

நோயின் நீங்கினெம்,

நுன்னின் : என் எங்களை

நீயும் நீங்குதி

யோ, நெறி நீங்கலாய் ! '

காச

28. ராம லக்ஷ்மணர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைச் சடாயு கேட்டான். அவர்கள் நெஞ்சிலுள்ள

27. தாயின் - தாயைவிட்டு. நீங்கரும் தந்தையின் - பிரியமுடியாத அருமைத் தந்தையைவிட்டு. தண் நகர் வாயில் நீங்கி - குளிர்ந்த சோலை நிறைந்த அயோத்தியின் கோட்டை வாசலைவிட்டு நீங்கி. வனம் புகுந்து எய்திய நோயின் நீங்கினெம் - அப்படி எல்லாரையும் விட்டுப் பிரிந்து, வனம் புகுந்ததனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தைவிட்டு நீங்கினோம். நுன்னின் - எல்லாம் உன்னைச் சந்தித்ததன் காரணமாகத்தான். என் - என்ன விபரீதமாயிருக்கிறது? நெறி நீங்கலாய் - சன்மார்க்கத்தை விட்டு நீங்காத பெரியோய்.

குறிப்பு :—ராம லக்ஷ்மணர்களது மனசிலுள்ள துயரம் செய்யுளில் அப்படியே உருவெடுக்கிறது. பாவம் வாய்ந்த அருமையான கவி.

துயரத்தையும் பார்த்தான். முகத்தையும் பார்த்தான். யோசிக்க ஆரம்பித்தான். "அப்படியா இருக்கிறது, விஷயம்" என்று பரிந்து சொல்லுகிறான்.

என்ற சொல்லர்

இரந்தழி நெஞ்சினர்

நின்ற வீரரை

நோக்கி நினைந்து அவன்,

‘அன்ற(து) என்னின்,

அயோத்தியின் ஐயன்மீர்

சென்ற பின் அவன்

சேர்குவென் யான்’ என்றான். சுரு

28. என்ற சொல்லர் - மேலே சொன்னபடி பரிந்து பேசியவர்களாய். இரந்தழி நெஞ்சினர் - கெஞ்சிக் கேட்டு ரொம்பவும் வருந்திய நெஞ்சினராய். நின்ற வீரரை நோக்கி நினைந்து அவன் - செயலற்று நின்ற ராம லக்ஷ்மணரை நோக்கி யோசனை செய்தவனான சடாயு. அன்று அது என்னின் - அப்படி விஷயம் இருக்கிறதென்றால் ; நீங்கள் உதவியற்று இருக்கிறீர்கள் என்று ஏற்படுவதனால். அயோத்தியின் ஐயன்மீர் சென்ற பின் - நீங்கள் அயோத்திக்குத் திரும்பிச் சென்ற பிறகே. அவன் சேர்குவென் யான் - தசரதனிடம் சேருகிறேன் நான் (உயிர் விடுகிறேன்.)

குறிப்பு :—அவனைச் சேருவேன் என்று பெயர் சொல்லாமல்ச் சொன்னதில் ஒரு சோக பாவமிருக்கிறது. வழக்கிலுள்ள பாவம் இது.

29. மேலும் சொல்லுகிறான் சடாயு :

ஆம், தசரத சக்கரவர்த்தி இறநது போனான். ஆனால் உங்களுக்கு உரித்தான ராஜ்யத்தைச் சுகமாயிருந்து ஆளாதபடி நீங்கள் இங்கு வருவதற்கு என்ன காரணம்? அப்படி வருவதற்கு நிகழ்ந்த காரியங்கள் என்ன? இதை யெல்லாம் நினைக்குமபோது என் நெஞ்சு எரிகிறது!

‘வேந்தன் விண்அடைந்

தான்எனின், வீரர்நீர்

ஏந்து ஞாலம்

இனி(து)அளி யா(து),இவண்

போந்த(து) எனனை,

புகுந்த(து)என்? புந்திபோய்க்

காந்து கின்றது,

கட்டுரை யீர்!’ என்றான்.

சு சு

30. யாரோ பகையரசர் வநது, ராம லக்ஷ்மணர் களை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தி விட்டதாக எண்ணுகிறான் சடாயு.

29. ஏநது ஞாலம் - உங்களுக்கு உரித்தான இராஜ்யத்தை. இனிது அளியாது - சுகமாயிருநது பரிபாலியாமல. இவண் போந்தது எனனை - வருநதிரமாகிய இங்கே வருவதற்குக் காரணம் என்ன? புகுந்தது என - என்ன காரியம் நிகழ்ந்ததோ. புந்திபோய்க் காந்து கின்றது - என்னுடைய மனசு எப்படி எப்படியெல்லாமோ நினைத்துக் காந்துகின்றது. கட்டுரையீர் - எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.

‘ தேவர் தானவர்

திண்திறல் நாகர்வே(று)

ஏவர் ஆக :

இடர் இழைத் தார்எனின்,

பூ அ ராவு

பொலன்கழல் வேலினீர் !

சாவ ராக்கித்,

தருவென் அ ரசு’என்றான்.

சுஎ

31. யாரோ பகையரசர் வந்து, தந்தை தசரதனைக் கொன்று, தங்களையும் காட்டுக்குத் துரத்தி விட்டதாகத் தப்பாக எண்ணிச் சடாயு பேசினதை ராமன் தெரிந்து கொண்டான். ஆனால், அவனுக்குக் கைகேசியைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அதன்பேரில் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தான்.

30. தேவர் - போர் செய்வதில் அபார திறம் வாய்ந்த தேவரே வரட்டும். தானவர் - அசுரர்களே வரட்டும். திண் திறல் நாகர் - மிக்க பலம் பொருந்திய நாகர்களே வரட்டும். வேறு ஏவராக - வேறு யாரேனும் வரட்டும். இடர் இழைத்தார் எனின் - உங்களுக்கு இடையூறு செய்திருந்தார்களானால் அவர்களை. பூ அராவு பொலன்கழல் வேலினீர் - பூ வேலை செய்த பொற்கழலைக் காலில் அணிந்து, வேலைக் கையிலேந்திய வீரர்களே. சாவராக்கித் தருவென் அரசு - அவர்களைக் கொன்று உங்களுக்கு அரசைத் தருவேன்.

தாதை கூறலும்,
 தம்பியை நோக்கினான்
 சீதை கேள்வன் :
 அவனும் தன் சிற்றவை
 மாத ரால்வந்த
 துன்பின் வரம்பெலாம்
 ஓத ஓத
 ஒழிந்த உணர்வினான்.

கூ அ

32. மனங் கலங்கியவனும், சடாயு ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் :

‘ உன் தந்தையைச் சத்தியவானாக்கினாய். சிற்றவை இட்ட கட்டளையைக் கௌரவித்து அதன்படி நடந்தாய். ராஜ்யத்தை உனக்குப் பின் பிறந்த தம்பி பரதனுக்குக்கொடுத்தாய். இதல்லவா வள்ளல்த் தன்மை !’

‘ உந்தை உண்மையன்
 ஆக்கி, உன் சிற்றவை
 தந்த சொல்லைத்
 தலைக்கொண்டு, தாரணி

31. தாதை கூறலும் - தந்தையாகிய சடாயு மேலே சொன்ன வார்த்தைகளைச் சொல்லவும். தம்பியை நோக்கினான் சீதை கேள்வன் - பதிலாகத் தான் ஒன்றும் சொல்லாமல் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தான் ராமன். அவனும் - அந்த லக்ஷ்மணனும். தன் சிற்றவை மாதரால் வந்த துன்பின் வரம்பெலாம் ஓத ஓத - கைகேசியான ஒரு பெண்ணினால் வந்த அளவு கடந்த துன்பத்தை யெல்லாம் சொல்லச் சொல்ல. ஒழிந்த உணர்வினான் - உணர்வு கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நீங்கியவனான சடாயு. தாரணி - ராஜ்யத்தை.

வந்த தம்பிக்கு)

உதவிய வள்ளலே !

எந்தை வல்ல(து)

யாவர்வல் லார் ! 'என.

கூகூ

33. ராமனுடைய தியாக குணத்தைத் கண்டு, அப்படியே பரவசமாகிப் போன சடாயு, அந்த ராமனை அன்புறத் தழுவி உச்சிமோந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தவனுய்ப் பேசுகிறான்.

அல்லித் தாமரைக்

கண்ணனை அன்புறப்

புல்லி மோந்து

பொழிந்த கண்நீரினன்,

'வல்லை மைந்த,அம்

மன்னையும் என்னையும்

எல்லை யில்புகழ்

எய்துவித் தாய் ! 'என்றான்.

எ0

32. எந்தை வல்லது யாவர் வல்லார் - என் அப்பனாகிய ராமனே, நீ சாதிக்கக் கூடியதை யார்தான் சாதிக் கக் கூடும். என - என்று.

33. அல்லித் தாமரைக் கண்ணனை - பேரிதழ் விளங்க விரிந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்ணையுடைய ராமனை. அன்புறப் புல்லி - அன்புடன் தழுவி. மோந்து - உச்சி மோந்து. பொழிந்த கண்நீரினன் - கண்ணீர் பொழிந்தவனுய் (சடாயு). வல்லை மைந்த - யாருக்கும் செய்யமுடியாத செயலைச் செய்யவல்ல மகனே. அம் மன்னையும் என்னையும் - அந்தச் சக்கரவர்த்தி யாகிய தசரதன் நான் ஆகிய இரு தந்தையர்களையும். எல்லையில் புகழ் எய்துவித்தாய் - என்றென்றும் நிலைக்கக்கூடிய புகழுக்கு உரியராக்கி விட்டாய்; எய்து வித்தாய் - கிடைக்கச் செய்தாய்.

34. இப்படியெல்லாம் ராமனைப் பாராட்டி விட்டு, 'இந்த வனாந்திரத்தில் ராஜகுமாரர்கள் வந்தது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். தெய்வம் போன்ற இந்தப் பெண்ணும் எப்படி உடன் வந்தாள்?' என்ற திகைப்போடு அவளைப் பார்க்கிறான் சடாயு.

பின்ன ரும்அப்

பெரியவன், பெய்வளை

அன்னம் அன்ன

அணங்கினை நோக்கினான் :

'மன்னர் மன்னவன்

மைந்த! இவ் வாள் நுதல், -

இன்னள் என்ன

இயம்புதி யால்' என்றான்.

எக

34. அப்பெரியவன் - சடாயு. பெய்வளை அன்னம் அன்ன அணங்கினை - வளையல்களை நிறைய அணிந்த அன்னத்துக்குச் சமானமான தெய்வம் போன்ற சீதையை. மன்னர் மன்னவன் மைந்த - ராஜாதி ராஜனான தசரத சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனே. இவ்வாள் நுதல் - இந்தப் பெண் (பிரகாசம் பொருந்திய நெற்றியையுடையவள்). இன்னள் என்ன இயம்புதியால் - யார் என்று சொல்லவேண்டும்.

குறிப்பு:—வனாந்திரத்தில் அரசகுமாரியை எப்படிக்கொண்டு வரலாம் என்ற அருமை பாவம் சடாயு திகைத்துத் திகைத்துப் பேசுவதில் விளங்குகிறது. நோக்கினான் - மன்னர் மன்னவன் மைந்த! - இவ்வாள் நுதல் - இன்னள் என்ன இயம்புதியால் - என்ற நடை திகைப்பைக் காட்டுகிறது.

35. சீதையை யார் என்று சடாயு கேட்க, ஜனகமகாராஜனுடைய புத்திரியென்றும், தன் மனைவியென்றும், காட்டுக்கு வரக்கூடாது என்று தான் எவ்வளவோ தடுத்தும அவள் பிடிவாதமாய் உடன் வந்துவிட்டாள் என்றும் ராமன் சொன்னான். சடாயுவுக்கு என்றுமில்லாத வியப்பும ஆனந்தமும் உண்டாயிற்று. “இங்கேயே ஒரு செளகரியமான இடம் அமைத்துத் தருகிறேன். நீங்கள் மூவரும் தங்கலாம். பாதுகாப்புக்கு நானிருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்; மிகக் ஆவத்தோடு சொன்னான் அதற்கு ராமன் சொல்லுகிறான். “அரசே, எங்களுடைய பாதுகாப்பை எண்ணி அகத்திய முனிவா அரிய ஆயுதங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதோடு, பஞ்சவடி எங்களுக்கு வசிப்பதற்குப் பொருத்தமான இடமென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நாங்கள் அங்கேபோய் வசிக்க நீர் அனுமதி தரவேண்டும்” என்று ராமன் சொன்னான். அதற்கிணங்கிச் சடாயு சொல்லுகிறான்: “வாஸ்தவம். ஆற்றோரத்திலுள்ள பஞ்சவடி மிக வாய்ப்பான இடந்தான். சத்தியத்துக்கான உங்கள் தவத்தை அங்கே செய்யுங்கள். சரி, செல்லுங்கள்.”

‘பெரிது நன்று’அப்

பெருந்துறை; வைகி,நீர்

புரிதிர் மாதவம்;

போதுமின்: யான்அது

35. பெரிது நன்று அப் பெருந்துறை - ஆற்றங்கரையிலுள்ள அநதப்பஞ்சவடி ரொம்ப நல்ல இடந்தான். வைகி - செளகரியமாகத் தங்கி. நீர் புரிதிர் மாதவம் - உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அருமையான தவத்தை செய்யுங்கள்.

தெரிவு றுத்துவென்'

என்(று)அவர் திண்சிறை

விரியும் நீழலில்ச்

செல்ல,விண் சென்றனன்.

எஉ

36. தங்குவதற்காக அகத்தியர் குறித்த இடத்
தைக் காட்டிவிட்டுப் போய்விட்டான் சடாயு.

ஆய குழல்

அறியஉ ணர்த்தி,அத்

தூய சிந்தைஅத்

தோமில்கு ணத்தினான்

போய பின்னைப்,

பொருசிலை வீரரும்

ஏய சோலை

இனிதுபுக்(கு) எய்தினார்.

எங்

போதுமின் - நடவுங்கள். யான் அது தெரிவுறுத்துவென்
என்று - அந்த இடத்தை நான் உங்களுக்குக் காண்பிக்
கிறேன் என்று சொல்லி. அவர் திண் 'சிறை விரியும் நீழ
லில்ச் செல்ல - ராமன் முதலிய மூவரும் சடாயுவின்
பெரிய சிறகின் நிழலில்ச் செல்லும்படியாக. விண்
சென்றனன் - ஆகாயத்தில் பறந்து போனான்.

குறிப்பு :—சடாயுவின் அன்பும் அருமையும் அப்ப
டியே பாவமாகச் சொட்டுகிறது செய்யுளில். இந்தச்
செய்யுளுக்கு முந்தியுள்ள செய்யுள்கள் ஏதோ சில
காணப்படவில்லை. அவைகளின் சாராம்சம் கொடுபட்
டிருக்கிறது.

36. ஆய குழல் - மேலே கூறிய இடத்தை. தூய
சிந்தை அத் தோமில் குணத்தினான் - அந்தத் தூய்மையான

37. சீதையைத் தன் சொந்த மருமகள் என்றும், ராம லக்ஷ்மணர்களை மக்கள் என்றும் எண்ணிச் சதா அவர்களுடைய சேஷமத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான் சடாயு. அவனுக்கு அரக்கர்களுடைய திறமெல்லாம் தெரியுமாதலால் ஒரே ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறான்.

வார்ப்பொற் கொங்கை

மருகியை, மக்களை,

ஏர்ப்பச் சிந்தனை

இட்(டு), அவ் வரக்கர்தம்

சீர்ப்பைச் சிக்கறத்

தேறினன், - சேக்கையில்ப்

பார்ப்பைப் பார்க்கும்

பறவையில்ப் பார்க்கின்றான். எச

இதயமும், குற்றமில்லாத குணமும் படைத்தவனான சடாயு. பொருசிலை வீரரும் - போர்த் தொழிலுக்கான வில்லை ஏந்திய ராமலக்ஷ்மணர்களும். ஏய சோலை இனிது புக்கு எய்தினார் - அந்த வாய்ப்பான சோலைக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

37. மக்களை - ராம லக்ஷ்மணர்களை. ஏர்ப்பச் சிந்தனையிட்டு - உரிமையோடு சிந்தையில் வைத்து. அவ் அரக்கர் தம் சீர்ப்பைச் சிக்கு அறத் தேறினன் - ஏதோ மறைந்து திரிகிற அரக்கர்களுடைய தந்திரங்களைக் கொஞ்சமும் பாக்கியில்லாமல் தெரிந்து வைத்துள்ள சடாயு. சேக்கையில் பார்ப்பைப் பார்க்கும் - கூட்டிலுள்ள தன் குஞ்சுகளைச் சதா பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கும். பறவையில்ப் பார்க்கின்றான் - தாய்ப் பறவையைப் போல் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்து வருகிறான்.

4. சூர்ப்பனகைப் படலம்

1. கோதாவிரியின உறபததி ஸ்தலமான பஞ்ச வடியே வசிப்பதற்கு வாயப்பான இடமென்று அகத்தியமுனி சொன்னார். பஞ்சவடி என்றால் ஐந்து ஆலமரத்தின் நிழலில் அமைந்துள்ள இடம் என்று பொருள். ரொம்ப அழகாய்த தானே இருக்க வேண்டுமே அந்த இடம்? ராமன் அங்கே சுகமாக வசிக்கிறான். ஒருநாள் ராமன் மலைச்சாரலை ஓட்டி ஓடும் ஆற்றங்கரைப் படுகையில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். அங்கே ஒரு காட்சி.

அன்னமொன்று வந்து, அவன் பக்கமாக அசைந்து அசைந்து மௌன நடந்து போயிற்று. அந்த நடையைப் பார்த்த ராமன், அப்படியே முகத்தைத் திருப்பித் தன்னிடம் வந்துகொண்டிருந்த சீதையின் குழைந்து நெளிந்து நடக்கும் நடையைப் உற்றுப் பார்த்தான்.

ஓதிமம் ஒதுங்கக்கண்ட

உத்தமன், உழையளா கும்

சீதைதன் நடையைநோக் கிச்

சிறியதோர் முறுவல்பூத் தான் ; -

ராமன், ஆடவர் தோரணையில், கூர்ந்து பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்கிறான். 'சீதையே, உன்னுடைய நடைக்கு அந்த அன்னத்தின் நடை கிட்ட வருமா?' என்ற பாவத்தில் புன்சிரிப்போடு பார்த்தான். ராமனது

நடையை அந்த விதமாகக் கூர்ந்து பார்க்க, சீதைக்கு முடியுமா? நாணம் இடங்கொடாது தானே? ஆனால், ராமனுடைய கம்பீர நடையைப் பல தடவையும் பார்த்தவள் அவள். அந்த நடையெல்லாம் அவள் மனசிலேயே நிற்கிறது. சரி, அவள் என்ன செய்கிறாள் என்று பார்ப்போம்.

சந்தம்

தானன தானன தன்
தானன தானன தன்

ஓதிமம் ஒதுங்கக்கண்ட
உத்தமன், உழையளா கும்
சீதைதன் நடையைநோக் கிச்
சிறியதோர் முறுவல்செய் தான் ; -
மாதவள் தானும், ஆண்டு
வந்துநீர் உண்டுமீ ளும்
போதகம் நடப்பநோக் கிப்
புதியதோர் முறுவல்பூத் தாள். எரு

1. ஓதிமம் ஒதுங்கக் கண்ட உத்தமன் - அன்னம் ஒன்று நடக்கக் கண்ட ராமன். உழையளாகும் - தன்பக்கமாக வந்துகொண்டிருந்த. மாதவள் தானும் - அந்தச் சீதையோ, ஆண்டு வந்து நீர் உண்டு மீளும் - அந்த இடம் வந்து தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுத் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்த. போதகம் நடப்ப நோக்கி - கம்பீரமான யானை நடந்து செல்லுவதைப் பார்த்து. புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள் - என்றுமில்லாத அழகிய புன்முறுவல் வந்து அவளது முகத்தில் தவழ்ந்து நின்றது.

2. இன்னும் இரண்டு காட்சிகள் : ஆற்றின் பக்கத்தில் புஷ்பங்களோடு கூடிய சின்னஞ் சிறு கொடிகள் காற்றில் மெள்ள ஆடி அசைந்துகொண்டிருந்தன. இது ஒன்று. இரண்டாவதாக : ஆற்றுக்குள்ளேயே கரையோரமாக ஒரே நீலமாயுள்ள குவளைகள் காடாகப் பூத்திருந்தன. அவைகளுக் கிடையே ஆங்காங்கு, அகன்ற இதழ்கொண்ட செநதாமரைப் புஷ்பங்களும் பூத்திருந்தன. ஆகக் காட்சிகள் இரண்டு.

குறிப்பு :—உலகத்தில் நமக்கு உவந்த பொருளின் செயல எல்லாம் அழகாய் இருக்கின்றன. அநதச் செயல்களோடு ஒத்து வேறொரு பொருளிலச் செயல நிகழ மானால் அநதச் செயலுகளுளும் அழகு ஏறி விடுகிறது. அதன பிறகு மாறி மாறி அழகு அநதப் பொருள்களிடத்தில பாய்கிறது. பெண்களின் நடை அழகாய் இருக்கிற காரணத்தால், அதை ஒத்து நடக்கும் அன்னத்தின் நடையும் அழகாய் இருக்கிறது. பிறகு, அன்னத்தின் நடையை மனசில வைத்துக்கொண்டு பெண்ணின் நடையைப் பாராப்போமானால், முன கண்ட அழகைவிட அதிகமான அழகைப் பெண்ணின் நடையில் காண்கிறோம். இநத விதமாக அழகு மாறி மாறிப் பாய்ந்து பெண்ணின் நடையிலும் அன்னத்தின் நடையிலும் வளாந்தேறும் ரசத்தைப் பாராக்கிறோம். இது அழகுத் தத்துவத்தில் காணும் ஒரு அரிய உண்மை.

பாவங்களை ஆடவா முகம் எடுத்ததுக காட்டுதல் இயல்புதான். ஆனால், பெண்களின் முகமோ, பாவங்கள் வரது விளையாடுவதற்கான ஒரு பூங்காவனமே. அபிரயக கலை வல்லாரா, இதை நனகு அறிந்து அபிரயக கலையைப் பெண்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். ராமன சிறிய தோர் முறுவல் செய்தான் என்று சொல்லிவிட்டுச் சீதையினிடம் வரும்போது புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள் என்கிறார் கவிஞர்.

வீல்இயல் தடக்கைவீ ரன்
வீங்குநீர் ஆற்றின்பாங் கர்

வல்லிகள் நுடங்கக்கண் டான்,
மங்கைதன் மருங்குல்நோக் க ; -

எல்லியங் குவளைக்கா னத்(து)
இடைஇடை மலர்ந்துநின் ற

அல்லியங் கமலங்கண் டாள், -
அண்ணல்தன் வடிவுகண் டாள். எசு

2. வில்லியல தடககை வீரன - வில்லோடு சதா பழகிய பெரிய கையையுடைய ராமன. வீங்குநீர் ஆற்றின பாங்கா - வெள்ளமாக நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்றின பக்கத்தில். வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான் - பூங்கொடிகள் அசைந்து நிற்கக் கண்டான். மங்கைதன் மருங்குல நோக்க - சீதையின் இடையை உற்று நோக்க, இடையின் நுடங்குதலை அனுபவிக்கிறான், அதை அப்படித் தெரிவிக்கிறான். எல்லியங் குவளைக் கானத்து - இருண்ட நீல நிறத்தோடுகூடிய குவளைக் காட்டில். அல்லியங் கமலங் கண்டாள் - அகன்ற இதழோடு கூடிய செந்நாமரை மலரைக் கண்டவளான சீதை. அண்ணல தன் வடிவு கண்டாள் - மனக்கண்ணுல ராமனது நீலமேனியையும் அந்த மேனியிடைச் செந்நாமரை போன்ற கண்களையும் வாயையும் இரு கைகளையும் இரு பாதங்களையும், அந்தக் காட்சியை ஒட்டி உள்ளத்திலக் கண்டு கொண்டாள்.

குறிப்பு :—ராமனது ஆரவமான பாவையும், நாணத்தோடு கூடிய சீதையின் மனக் காட்சியும் இந்தப் பாடலிலும் தெளிவாய்த் தெரிகின்றன.

3. ராமன சீதை லக்ஷ்மணன் ஆகிய மூவரும் சுகமாகக் காலங்கழித்து வருகிறார்கள்.

பஞ்சவடிகுப பககத்தில விசாலமான ஒரு வன மிருந்தது. அங்கே சூரப்பனகை யென்ற அரக்கி தனியாக இருந்து அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தாள். அவளுடைய திறமையைப் பார்த்தால யாரும் வியக்க வேண்டியதுதான். எங்கே வேண்டுமானாலும், எந்தக் காட்டுக்குள்ளும் பாதையிலலாத மரஞ்செடிகளுக் குள்ளும், திரிந்து செல்லும் திறமையுடையவள். எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானாலும் போய்த் திரிகிற வள். இப்படியெல்லாம் அவள் திரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளைச் சுமமாவிடக் கூடாதா? கேடுகளை யெல்லாம் விளைக்கக் கூடிய விதியாகிய மூலகாரணம் ஒன்றிருப்பதால், என்ன நேருகிறது என்று பாருங்கள்.

சந்தம்

தானன தானன

தான தனனன

வைகளும் தமிழள்அவ்

வனத்துள் வைகுவாள்,

நொய்தின்இவ் உலகெலாம்

நுழையும் நோன்மையள், -

3. வைகளும் தமிழள் அவ்வனத்துள் வைகுவாள் - ஸ்திரமாகத்தானே தனியாக அந்தக் காட்டில் தங்கு பவளாய். நொய்தின் இவ் உலகெலாம் நுழையும் நோன்மையள் - அதிவேகமாக, அந்தக் காடு மாததிரமா, வேறு எங்கே வேண்டுமானாலும் நுழைந்து திரியும் சகதி வாய்ந்தவளான சூரப்பனகை.

வெய்யதோர் காரணம்

மேவி உண்மையின்,

எய்தினள் இராகவன்

இருந்த சூழல்வாய்.

எஎ

4. ஆதியான காலத்தில் தேவர்களுக்கு. அரக் கர் வந்து தாக்குதலினால், ரொம்பவும் கஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது. விஷ்ணுபிரானிடம் போய், 'அரக் கர்கள் எங்களைப் பகைத்து இல்லாத துன்பத்துக்கு உள்ளாக்குகிறார்கள். நீதான் வந்து அவர்களை விலக்கி எங்களைக் காக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். விஷ்ணுமூர்த்தியும் தேவர்கள்மேல்க் கருணைகொண்டவனாய், சர்ப்ப சயனத்தின்மீது ஆனந்தநித்திரை செய்து

3. வெய்யதோர் காரணம் மேவி உண்மையின் - மிகவும் கேடான காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக இருக்கும் விதியாகிய மூல காரணம் பொருந்தியிருப்பதால். எய்தினள் இராகவன் இருந்த சூழல்வாய் - வந்து சேர்ந்தாள் ராமனிருந்த இடத்துக்கு.

ராமன் ஒருவன் இருக்கிறான், சீதை யொருத்தியிருக்கிறாள், லக்ஷ்மணன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்கிற விஷய மொன்றும் சூர்ப்பனகைக்குத் தெரியாதுதான். ஆனால், எல்லாவற்றையும் ஆட்டுகிற விதிக்கு நன்றாய்த் தெரியும். சீதையை ராவணன் தூக்கிக்கொண்டு போவான் என்ற கொடிய காரியங்கூட விதிக்குத் தெரியும். அந்தக் கொடிய காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்காகவே காட்டில் அங்குமிங்கும் திரிகிற சூர்ப்பனகையை ராமனிருந்த இடத்துக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. அந்த விதி.

ஆ. 7

கொண்டிருந்ததை விட்டுவிட்டு, அயோத்தியில் வந்து
ராமனாகப் பிறந்தான் ; இது நமக்குத் தெரியும்.

எண்தகும் இமையவர்,

‘ அரக்கர் எங்கள்மேல்

விண்டனர், விலக்குதி’

என்ன, மேலைநாள்

அண்டசத்(து) அருந்துயில்

துறந்த ஐயனைக்

கண்டனள், தன்கிளைக்கு)

இறுதி காணுவாள்.

எஅ

4. எண் தகும் இமையவர் - யாவருடைய மதிப்
புக்கும் உரிய தேவர்கள். அரக்கர் எங்கள்மேல் விண்ட
னர் - அரக்கர்கள் எங்கள்மேல் பகை தொடுத்திருக்
கிறார்கள். விலக்குதி என்ன - அரக்கர்களை விலக்கி
எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லவும்.
மேலைநாள் - பூர்வ யுகத்தில். அண்டசத்து அருந்துயில்
துறந்த ஐயனை - ஆதிசேஷ சயனத்தில் ஆனந்த நித்திரை
செய்துகொண்டிருந்தும் அதைவிட்டு நீங்கி அயோத்தி
யில் வந்து அவதரித்த ராமனை. கண்டனள் - கண்டு
விட்டாள். தன் கிளைக்கு இறுதி காணுவாள் - தன் சுற்ற
மாகிய அரக்கர்களுக்கு முடிவு செய்யப் பிறந்தவளாகிய
சூர்ப்பனகை.

குறிப்பு:—அரக்கர்களைத் தொலைப்பதற்காக ராமன்
அவதரித்தான். அவனோடு ஒத்துழைப்பதற்காக சூர்ப்
பனகை அம்மாளும் அவதரித்து விட்டாள் ! இந்த
பாவத்தை நன்குணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

5. ராமனைப் பார்த்தால், எங்குங் காணாத அழகாய் இருக்கிறது. அவள் மனசிலுண்டான காதல் வெறி என்ன என்ன காரியங்களையோ செய்கிறது :

‘சிந்தையில் உறைபவன் மன்மதன் ; அவனாக இருக்கலாமோ இவன் ?’ என்று முதலில் எண்ணினான். ஆனால், உருவம் என்பது மன்மதனுக்கு இல்லையே என்பதும் உடனே பட்டுவிட்டது

சிந்தையின் உறைபவற்(கு)

உருவம் தீர்ந்ததால் ;

இந்திரற்(கு) ஆயிரம்

நயனம் ; ஈசற்கும்

முந்திய மலர்க்கண்ணூர்

மூன்று, நான்குதோள்

உந்தியின் உலகளித் -

தாற்கென்(று) உன்னுவாள்.

எக

5. சிந்தையின் உறைபவற்கு உருவம தீர்ந்ததால் - மனசிலே உறைகிற மன்மதனுக்கு உருவமே கிடையாது ; இவனுக்கு உருவமிருக்கிறது. இந்திரற்கு ஆயிரம் நயனம் - இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள். ஈசற்கும் முந்திய மலர்க்கண்ணூர் மூன்று - சிவபெருமானுக்கும் முன்னுலத் தெரிகிற செந்தாமரை போன்ற கண்கள் மூன்றுண்டு ; இவனுக்குக் கண்கள் இரண்டுதானே. நான்கு தோள் - நான்கு தோளுண்டே. உந்தியின் உலகு அளித்தாற்கு - உலகத்தையெல்லாம் வயிற்றில் வைத்துக் காத்த விஷ்ணு மூர்த்திக்கு ; இவனுக்கு அப்படியெல்லாம்

6. கடைசியாக ஒரு தீர்மானத்துக்கு வருகிறாள் ராமனைப்பற்றி: மன்மதன் சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணினால் எரிந்து ஒன்றுமில்லாமல்ப் போய் விட்டான். வாஸ்தவந்தான். ஆனால், ஏதோ அன்று தொட்டு இன்றுவரை அருமையான தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா? விஷயம் இப்போது தெரிகிறது!

கற்றையஞ் சடையவன்
கண்ணிற் காய்தலால்

இற்றவன், அன்றுதொட்டு
இன்று காறுந்தான்

நான்கு தோளில்லை, இரண்டாகத்தானே இருக்கிறது. என்று உன்னுவாள் - இவ்விதமாக எண்ணுவாள்.

குறிப்பு:—அங்கம் ஒன்றுமேயில்லாத மன்மதனது அழகைப் பாராட்டுவதில் பொருளேயில்லை. இந்திரன் முதலிய மற்ற மூன்று பேருக்கும் அங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் எல்லாம் கோரம். ஆயிரங்கண், மூன்று கண், நான்கு தோள் - இவைகளை யாராவது அழகென்று சொல்வார்களா?—என்பது பாவம்.

6. கற்றையஞ் சடையவன் - நீண்ட கற்றையாக உடைய சடை அணிந்த சிவபெருமான். கண்ணிற் காய்தலால் - நெற்றிக் கண்ணால் எரித்த காரணமாக. இற்றவன் - இல்லாமல் ஒழிந்து போனவன். அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் - எரிந்த நாள்தொட்டு இன்று வரையும்.

நற்றவம் இயற்றி, அவ்
அனங்கன் நல்உருப்

பெற்றன னும்எனப்

பெயர்த்தும் எண்ணுவாள்.

அ௦

7. ராமனது நீண்ட கைளின் அழகில ஈடுபட்ட
வளாயச் சூர்ப்பனகை சொல்லுகிறதைப் பாருங்கள்.

தரங்களின் அமைந்துதாழ்ந்(து)

அழகின் சார்பின,

மரங்களும் நிகர்க்கில

மலையும் புல்லிய,—

6. நலதவம் இயற்றி - உயர்ந்த தவத்தைச் செய்தது. அவ அனங்கன் நல் உருப் பெற்றனனாம் - அந்த மனமதனே தனக்கு முன்னிலலாத அரிய உருவைப் பெற்றுக் கொண்டான், பேஷ! எனப் பெயர்த்தும் எண்ணுவாள் - என்ற வண்ணமாக மாறி எண்ணுகிறாள்.

7. தரங்களின் அமைநது - ராமனது கைகள் உடலுக்குப் பொருத்தமான முறையில் அமைநது. தாழ்நது அழகின் சார்பின - முழந்தாளவரை நீண்டு, அழகின் லக்ஷணத்தோடு பொருந்தியவை. மரங்களும் நிகர்க்கில மலையும் புல்லிய : மரங்களையும், அதாவது, பனை போன்ற மரங்களையும் இதர உன்னதமான மரங்களையும் பார்த்து ரொம்பவும் அனுபவித்தவா கம்பா. அப்படியே கரும்பாறைகள் நீண்டு கிடப்பதையும் பார்த்து அனுபவித்தவா. வீரர்களுடைய நீண்ட திடப்பமான கைகளையோ, மரங்களையும் கரும்பாறைகளையும்விட அதிகமாக அனுபவிகிறவா. அந்த அனுபவத்தைச் சூர்ப்பனகையின் வாயில் வைத்துச் சொல்லுகிறாள். மலையும் புல்லிய - கரும்பாறைக்கு ஏது இவ்வளவு திட்டம், என்று எண்ணுகிறாள் சூர்ப்பனகை.

உரம்களி உயர்திசை

ஓம்பும் ஆணையின்

கரங்களே இவன்மணிக்

கரம்என்(று) உன்னுவாள்.

அக

8. சூர்ப்பனகை கண்ணுக்கு ராமனுடைய அழகு எங்கும் காணாததாய் இருக்கிறது. ராஜ லக்ஷணங்கள் எல்லாம் அமைந்ததாயிருக்கிறது. ‘ஆபரணங்கள் எல்லாம் அணிந்து பொன்முடி சூடி, சிம்மாசனத்தில் வைத்துப் பார்க்கவேண்டிய அழகனல்லவா இவன்? என்ன காரியத்துக்காக இப்படி வீணாகத் தன் திரு

7. உரம்களி உயர்திசை ஓம்பும் ஆணையின் - உடலின் உறுதியும் வீரமும் மிகவாக உடைய எட்டுத் திசைகளிலிருந்து பூமியைத் தாங்குகிற யானைகளின். கரங்களே இவன் மணிக்கரமென்று உன்னுவாள் - துதிக்கைகளே இவனது நீல ரத்தினம் போன்ற கைகள் என்று எண்ணுகிறாள்.

குறிப்பு:—கண்ணுக்குப் புலனாகும் வஸ்துக்களிலுள்ள ஈடுபாட்டைவிடக் கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் பாவனை உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களிடத்தில் நமக்கு ஈடுபாடு அதிகம். இது நம்முடைய மனசின் இயல்பு. மரம் மலை இவைகளை அனுபவிப்பதைவிட எட்டுத் திக்குகளிலும் பூமியைத் தாங்கி நிற்கிற யானைகளின் துதிக்கையைப் பாவனை உலகத்தில் அதிகமாக அனுபவிக்கிறோம். அந்த யானைகளின் தும்பிக்கை எவ்வளவாகவோ பருத்தும் பாதாளம்வரைக்கும் நீண்டும் தொங்குகின்றன. அவைகளின் அழகை எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா? ராமனது கைகளை இந்த விதமாகவெல்லாம் பாவித்து அனுபவிக்கிறார் கவிஞர்.

உடம்பை வருத்துகிறான் ? இவனுடைய செந்தாமரை போன்ற கண்களைப் பார்த்தால், புதிது புதிதான சிங்கார ரசங்களைக் கொட்டக்கூடிய சிங்கார புருஷனாக இருக்கிறானே இவன் !

‘ எவன்செய, இனியஇவ்
அழகை எய்தினோன்,
அவன்செயத் திருஉடம்பு)
அலச நோற்கின்றான் ?—

நவன்செயத் தகையஇந்
நளின நாட்டத்தான்

தவன்செயத் தவன்செய்த
தவன்என் !’ என்கின்றான்.

அஉ

8. இனிய இவ் அழகை எய்தினோன் - மனசுக்கு மிகவும் உவந்த அழகைப் பெற்றவனாகிய இவன். எவன் செய - என்ன காரணத்துக்காகவோ. அவன் செய - வீணாகும்படி. திரு உடம்பு அலச நோற்கின்றான் - திரு உடம்பு வருந்தும்படி விரதத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறான். நவன் செயத்தகைய - சிங்கார ரசத்தைப் புதிது புதிதாக விளைக்கக்கூடிய. நளின நாட்டத்தான் - செந்தாமரை போன்ற கண்களையுடைய இந்தப் பேரழகு உடையவன். தவன் செய - தவக் கோலத்துக்கே அழகு உண்டாவதற்காக இவன் தவம் செய்கிறான் ; இப்படித் தவம் செய்வதற்கு. தவன் செய்த தவன் என் - தவத்துக்குரிய அதிதேவதை செய்த தவந்தான் எப்படிப்பட்டதோ !

குறிப்பு :—ராமனைப் பார்த்தாள், அவன் அழகில் ஈடுபட்டாள். தவஞ் செய்து உடம்பை வீணாக்குகிறானே

9. ராமனுடைய அழகில் ஈடுபட்டு, அது காரணமாக முகம் கண் உடம்பெல்லாம் ஒளியிழந்து போய், ஏதோ மேகத்தில் வரைந்த சித்திரம்போல் தெளிவில்லாத தோற்றத்தோடு நிற்கிறாள் சூர்ப்பனகை.

வான்தனில் வரைந்ததோர்

மாதர் ஓவியம்

போன்றனள், புலர்ந்தனள்,

புழுங்கும் நெஞ்சினள்,

தோன்றல்தன் சுடர்மணித்

தோளில் நாட்டங்கள்

ஊன்றினள் பறிக்கஓர்

ஊற்றம் பெற்றிலள்.

அந்

என்றும் அனுதாபப்படுகிறாள் முதலில். சிறிது நேரங்கழித்துக் காதல் உச்சத்தை அடையவும், அவன் பூண்ட தவக்கோலமே அழகுக்கு உரியது, மற்றக் கோலங்கள் எல்லாம் வெறும் ஆடம்பரமான போலி என்றே அவளுக்குப் படுகிறது. இந்த பாவம் செய்யுளின் உருவத்தில் வெகு தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

9. வான்தனில் - மேகத்தில். மாதர் ஓவியம் - பெண்ணை எழுதிய சித்திரம். புலர்ந்தனள் - உடல் வாடினாள். புழுங்கும் நெஞ்சினள் - ரைகின்ற நெஞ்சினளான சூர்ப்பனகை. தோன்றல் தன் சுடர் மணித் தோளில் - ராமனது பிரகாசம் பொருந்திய நீல ரத்தினம் போன்ற தோளில். நாட்டங்கள் ஊன்றினள் - கண்கள் அப்படியே பதியும்படியாக ஏற்பட்டுவிட்டது. பறிக்க ஓர் ஊற்றம் பெற்றிலள் - ஊன்றிய கண்களைத் தோளைவிட்டுப் பறிப்பதற்குத் தகுந்தபடி மனவலி இல்லாது போனாள்.

10. ராமனது தோனைவிட்டுக் கண்ணைப் பறிக்க முடியாதபடி திகைத்து நிற்கிறான். காதல் வெறியானது உள்ளத்தில் எதிர்பாராத எண்ணங்களை யெல்லாம் எண்ணத் தூண்டுகிறது. அப்படியே போய் ராமனது மார்பை இறுகத் தழுவிவிடுவேன் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது !

நின்றனள், ' இருந்தவன்
நெடிய மார்பகம்

ஒன்றுவென் ; அன்றெனில்
அமுதம் உண்கினும்

பொன்றுவென் ; போக்கினி
அரிது போன்ம்' எனச்,

சென்றெதிர் நிற்பதோர்
செய்கை தேடுவாள்.

அச

11. இவ்வளவு ஆசையிருந்தாலும் தன்னை ஒரு காரணம்பற்றி அங்கீகரிக்க மாட்டான் என்று பயப்படுகிறான். நம்முடைய பல் அழகாய்த்தான் இருக்கிறது. இருந்தால் என்ன, எவ்வளவோ பிராணிகளைக்

10. நின்றனள் - திகைத்துப்போய் நின்றவளான சூர்ப்பனகை. இருந்தவன் நெடிய மார்பகம் ஒன்றுவென் - அதோ இருக்கிற ராமனது விசாலமான மார்பை அப்படியே தழுவி விடுவேன். அன்றெனில் - அப்படித் தழுவக் கிடைக்காமற் போனால். அமுதம் உண்கினும் பொன்றுவென் - இறப்பை ஒழித்துச் சிரஞ்சீவியாக ஆக்கக்கூடிய தேவாமிர்த்தத்தையே உண்டாலும் பிரயோசனமில்லை ; இறந்துதான் போவேன். பொன்றுதல் - இறத்தல். போக்கினி அரிது போன்ம் என - பிழைப்பதற்கு வழி இனி இல்லைபோலும் என்று எண்ணி.

கடித்துத் தின்றதுதானே, அந்த மாமிசத்தையெல்லாம் வயிறு அடக்கி வைத்துக் கொண்டதானே இருக்கிறது என்று அவன் வெறுத்துத் தள்ளிவிடுவான், என்றெல்லாம் எண்ணி ஒரு யுக்தி பண்ணுகிறான்.

‘ எயிறுடை அரக்கி ! எவ்

உயிரும் இட்டதோர்

வயிறுடை யாள் ! என

மறுக்கும் ; ஆதலால், —

குயில்தொடர் குதலை, ஓர்

கொவ்வைச் செய்யவாய்

மயில்தொடர் இயலியாய்

மருவல் நன்(று)’ என.

அரு

12. தெய்வ உபாசனைகள் செய்து மந்திர சக்திகள் எத்தனையோ பெற்றவள் சூர்ப்பனகை. இப்போது லக்ஷ்மி தேவியைத்தியானித்து எதையும் சித்திக்கவல்ல மந்தரம் ஒன்றையும் மனசுக்குள் உச்சரித்துக் கொண்டாள். உடனே முகத்தில் சந்திரன்போன்ற தேஜஸ்

11. எயிறுடை அரக்கி - மாமிசத்தைத் தின்னும் பல்லியுடையவள் இவள். மறுக்கும ஆதலால் - தள்ளி விடுவான் ஆகையால். குயில் தொடர் குதலை ஓர் கொவ்வைச் செய்ய வாய் - குயிலே, தொடரும்படியான அவ்வளவு இனிய மழலைச் சொல்லோடும், கொவ்வைப் பழம்போன்ற சிவந்த வாயோடும். மயில் தொடர் இயலியாய் - மயிலே தொடரும்படியான அத்தனை அழகிய பாவங்கொண்ட சாயல்கள் பொருந்தியவளாய். மருவல் நன்று என - அவன் எதிர் போதல்தான் சரியான வழியாக இருக்கும் என்று எண்ணினவளாய்.

தொனிக்க ஆரம்பித்தது. அபூர்வமான அழகும் வாய்ந்துவிட்டது. மேனியினுடைய ஒளியும் உடையின் பொன்னொளியும் ஆபரணங்களின் ஒளியும் எல்லாம் சேர்ந்து, ஆகாயத்துக்கே ஒரு பிரகாசம் கொடுத்து விட்டது. இவ்வளவு சோபிதமாய்த் தோன்றினாள் சூர்ப்பனகை.

பங்கயச் செல்வியை

மனத்துப் பாவியா

அங்கையின் ஆயமந் -

திரத்தை ஆய்ந்தனள் ; —

திங்களில்ச் சிறந்தொளிர்

முகத்தள் செவ்வியள்,

பொங்கொளி விசும்பினில்ப்

பொலியத் தோன்றினாள்.

அசு

13. சூர்ப்பனகை ராமனது முன்னிலையில் என்ன கோலத்தோடு வருகிறாள் பார்ப்போம் : வாணச்சேலையின் வீச்சோடும் உடம்பின் சாயலோடும் வந்ததைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு மயில் வந்ததெனவே இருந்தது.

12. பங்கயச் செல்வியை - தாமரை மலரிலிருக்கும் லக்ஷ்மி தேவியை. மனத்துப் பாவியா - மனசில பாவித்து அங்கையின் ஆய மந்திரத்தை - கைக்குள்ளே இருக்கிறது என்று சொல்லுமபடி அவ்வளவு எளிதாய்க் காரியத்தைச் சித்திக்கச் செய்யவல்ல மந்திரத்தை, ஆய்ந்தனள் - மனசுக்குள் உச்சரித்தாள். செவ்வியள் - அபூர்வமான அழகு வாயந்தவளாய், விசும்பினில்ப் பொலிய - ஆகாயத்தில் வீசி விளங்க.

தேவலோகத்துக் கற்பகத்தை ஒட்டி வளர்ந்துள்ள பொன் மயமான கொடியைப்போல் மேனியிருந்தது. செவ்விதழோ, பார்க்கப் பார்க்கக் காமவெறி யூட்டு வதாய், தேன் கசிகிறதோ என்று சொல்லத் தோன்றும்; மேலும், பிரகாசத்தோடு கூடிய முத்துக்களை உள்ளே வைத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. விழிகளைப் பார்த்தால், மானின் விழியையே எடுத்து வைத்தாற் போலிருந்தது.

சந்தம்

தான னன தன்ன னன
தன்ன னன தன் ன

வானின் உயர் கற்ப கம்
உயிர்த்த தளிர் வண் ண

மேனி நனி பெற்று, விளை
காம வெறி யூட் டும்

தேனின் இதழ் பெற்று, திகழ்
முத்து நனி பெற்(று), ஓர்

மானின் விழி பெற்று, மயில்
வந்த தென வந் தாள்.

அள

13. வானின் உயர் கற்பகம் உயிர்த்த - தேவலோகத்திலுள்ள கற்பக விருக்ஷமே தளிர் விட்ட. தளிர் வண்ண மேனி நனி பெற்று - தளிரின மிக அழகான நிறத்தை நன்றாய்ப் பெற்று. விளை காம வெறி யூட்டும் - பார்க்கப் பார்க்கக் காமவெறி ஊட்டுவதான. தேனின் இதழ் பெற்று-தேன் கசிவது போலும் செவ்விதழ்களைப் பெற்று. திகழ் முத்து நனி பெற்று -

14. சூர்ப்பனகையின் தோற்றத்தைக் கண்ணால் பார்த்தோம். இனி காதில் விழுகிற சப்தங்களின் நயத்தைப் பார்ப்போம் :

காலிலுள்ள சிலம்பின் ஒலி, மேகலையில் க் கோத்த மணிகளின் ஒலி, கழுத்திலுள்ள ரத்ன கண்டிகளின் ஒலி, கூந்தலிலுள்ள வண்டுகளின் ரீங்காரம், இந்த ஒலிகள் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று போட்டிபோட்டு ஒரு விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லுகின்றனவாம். அதாவது, 'ஓர் அபூர்வமான பெண இதோ வருகிறாள், பாருங்கள் ' என்று சொல்லுகின்றனவாம்.

நூபு ரமும் மேக லையும்

நூலும் அறல் ஓ திப்

பூமு ரல்பொன் வண்டும் இவை

பூசல் இடும் ஓ சை

அநத இதழ்களுககுளளே யிருநது பிரகாசிபபதான முத துககளையும் (பல) பெற்று. ஓா மானின் விழிபெற்று - மானின விழியிலுள்ள பலவகைப்பட்ட பாவங்களும் கண்ணில அமைவதாய்.

குறிப்பு :—அபூர்வமான அலங்காரத்தோடும் அழகோடும் ஒரு நடன பாததிரம், ஒரு நல்ல நடன ஐதிரோடு வந்ததுபோலிருக்கிறது செய்யுளின் கதி. வர்ணனையிலும் உவமானத்திலும் ஆழ்ந்த அனுபவமும் உண்மையும் கிடக்கின்றன. சவுக்கத்தில் பாடி அனுபவிக்க வேண்டிய கவி.

14. நூபுரம் - காலில் அணியும் சிலம்பு. மேகலை - அரையில் அணியும் மேகலை. நூல் - கழுத்திலுள்ள ரத்ன

தாம் உரைசெய் கின்ற, - ஒரு
தையல் வரும் என் னு :

கோமகனும் அத்திசை
குறித்த னன்வி ழித் தான். அஅ

15. உயிரையே மீட்கவல்ல தேவாமிருதத்தை உட்கொண்டது என்று சொல்லும்படியான ஸ்தன்யங்களால் இடை அப்படியும் இப்படியும் நுடங்கும்படி நடந்துவரும் சூர்ப்பனகை, ராமனது திருக் கண்களில்த் தென்பட்டாள்.

விண்ண ருள வந்த தொரு
மெல் அமுதம் என் ன,
வண்ண முலை கொண்டி டை
வணங்க வரு போழ் தத்(து),—

ஆரங்கள். அறல் ஒதி - திரைத்த கருமணல்ப் பரப்பை ஒத்த நெளிந்த கூந்தலில்ச் சூடிய. பூமுரல் பொன் வண்டும் - பூவிலிருந்து ரீங்காரம் செய்யும் வண்டுகளும். இவை பூசலிடும் ஓசை-இவை ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டு ஒலிக்கும் ஓசைகள். தாம் உரை செய்கின்ற - அவைகள் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. என்ன சொல்லுகின்றன : ஒரு தையல் வரும் என் னு - ஒரு பெண் வருகிறாள் என்பதாக. கோமகனும் அத்திசை குறித்த னன் விழித்தான் - ராமனும் அந்த ஓசைகள் வந்த திசையைக் குறித்து நோக்கினான்.

குறிப்பு :—சிலம்பு முதலியவற்றின் ஓசையே, முதல் இரண்டடியின் வார்த்தை தாளங்களில் ஒலிக்கின்றன.

15. விண்ணருள வந்ததொரு மெல் அமுதம் என்ன - சமுத்திரத்தில் அல்லாமல், தேவலோகத்திலிருந்து வந்த மென்மையான தேவாமிர்தம் என்ன.

எண் அருளி ஏழைமை

துடைத்தெழுமெய்ஞ்ஞானக்

கண் அருள்செய் கண்ணன், இரு

கண்ணின் எதிர் கண்டான். அக

16. சூர்ப்பனகையின் அபூர்வமான அழகையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ராமன் ஒரே அதிசயத்தில மூழ்கி விடுகிறான்.

நாகரிகத்தின் உச்சத்தை அடைந்த பேர் பெற்ற நாகலோகத்துப் பெண்ணோ இவள்? அப்படிச் சொல்லுவதற்கு இடமில்லை. வேறு எந்த உலகத்திலும் பார்க்க முடியாது. தேவலோகத்திலும் பார்க்க முடியாது. இந்தப் பூமியிலோ, இல்லவே இல்லை. இவ்வளவு நாகரிகமான உருவத்தைப் பார்த்துவிட்டு, 'எந்த உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவளோ இவள்' என்று திகைக்கிறான்.

15. எண் அருளி - உணர்ச்சியற்ற ஐட தத்துவத்துக்கு உணர்ச்சி கொடுத்தது. ஏழைமை துடைத்து - ஆணவமாகிய அறியாமையை நீக்கி. எழும் மெய்ஞ்ஞானக் கண் அருள் செய - புதிதாக ஏற்படும் மெய்ஞ்ஞானமான கண்ணை அளிக்கும். கண்ணன் இரு கண்ணின் எதிர் கண்டான் - கண்ணனாகிய ராமன் தன் இரு கண்களுக்கும் எதிரே கண்டான் - சூர்ப்பனகையை.

குறிப்பு:—முதலிரண்டடியிலும் சிருங்கார ரசத்தை அபூர்வமாய் நிறைத்து வைத்திருக்கிறது. அதிலிருந்து கம்பா நம்மைக் கொண்டுபோய் எட்டாத ஒரு பக்தி ரசத்தில வீழ்த்தி விடுகிறார். பின்னிரண்டடிகளையும் பாடப்பாட இதயத்தில பகதி ரசம் ஊறி ஊறிப் பெருக்கெடுக்கக் காணலாம்.

பேர் உழைய நாகர் உல,
கிற்பி றிதின், - வா னின்,

பார் உழையின், இல்ல தொரு
மெல்லு ருவு பா ரா,

‘ ஆர் உழையள், தங்கும் அழ -
கிற(கு)அ வதி உண் டோ !

நேரி ழையர் யாவர் இவர்
நேர் !’ எ னநி னைந் தான்.

கூ0

16. பேர் உழைய - புகழிடத்து என்றென் றும் தங்குகிற. நாகர் உலகில் - நாகர் உலகம் கீழ் உலகம் என்றெல்லாம் நாகரிகம் காரணமாகப் புகழ் வாய்ந்த தென் நாட்டில். பிறிதின் - வேறு நாடு களில். வானின் - தேவலோகத்தில். பார் உழையின் - இந்தப் பூமியிடத்துமே. இல்லதொரு மெல்லுருவு பாரா - காணமுடியாத நாகரிகமான ஓர் அழகைப் பார்த்து. ஆர் உழையள் - எந்தக் குடிக்கு இவள் உரியவளோ. தங்கும் அழகிற்கு அவதியுண்டோ - அங்கங்களில்த் தங்கிக் கிடக்கும் அழகுக்கு வரம்புண்டோ. அதாவது, பார்க்கப் பார்க்க அழகு புதிது புதிதாய்த் தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கிறது. நேரிழையர் யாவர் இவர் நேர் என - பெண்களிலே இவளுக்கு ஒப்பானவள் யார் என்று, பெண்களை நோக்கிக் கூறும்போது பன்மையில்க் கூறுவது பூர்வமான வழக்கு.

குறிப்பு :—சூர்ப்பனகையின் தோற்றத்தில் உயர்ந்த குடிப்பிறப்பும் அழகும் இருக்கக் கண்டு அதிசயிக்கிற பாவம், கடைசி இரண்டடியிலுள்ள கவி உருவத்தில் தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

17. ராமன மிகக மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் சூர்ப்பனகையைப் பராக்கிருன். அநத வேளை, சூர்ப்பனகையும் ராமனுடைய பாதங்களைக் கைகளினாலச சேவிக்கிருள்.

அவ்வ யின்,அவ் ஆசை தனில்

ஆழ்ந்து டைய அன் னாள்,

செவ்வி முகத்(து) அண்ணல் அடி

செங்கை யின்இ றைஞ் சா,

வெவ்வி யநெ டுங்கண் அயில்

வீசி அயல் பா ரா,

நவ்வி யின்ஓ துங்கி இறை

நாணி அயல் நின் றாள்.

கக

18. ராமனும் பக்கத்தில் நின்ற சூர்ப்பனகையைப் பார்த்து, ' நீ இங்கே வந்ததுபற்றி ரொம்ப சந்தோஷம்.

17. அவையின் - அநதச சமயத்தில். ஆசைதனில் ஆழநதுடைய அனனாள் - மேலே சொன்ன காதல வெறியில் ஆழநது போனவளான சூர்ப்பனகை. செவ்வி முகத்து அண்ணல் அடி - கருணையும் அழகும் அமைந்த முகமுடைய ராமன் அடிகளை. செங்கையின் இறைஞ்சா - தன்னுடைய அழகிய கைகளால் சேவித்துவிட்டு வெவ்விய நெடுங்கண் அயில் - வேகநகொண்ட நெடிய கண்களாகிய வாள்களை. வீசி - பலவேறு வகையாகக் கடைக்கண பாரவை பார்த்து நவ்வியின் ஒதுங்கி - மாண்பு போல நெளிநது நெளிநது பின் வாங்கி. இறை நாணி அயல் நின்றாள் - பாதி நாணமும பாதி ஓயயாரமுமாக ராமன் பக்கத்தில் போய் நின்றாள்.

ஏதோ தூரத்திலிருந்து நீ வந்திருக்கிறாய். எங்களிடம் நீ வந்தது புண்ணிய வசத்தால்தான். இந்தக் காட்டில் உனக்கு ஆதாரமாக ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள் !

‘ தீதில் வர வாக இவண்

நின்வ ரவு, சே யோய்

போத உள தெம்உழை, ஓர்

புண்ணி யம்அ தன் றோ !

ஏது பதி, ஏது பெயர்,

யாவர் உற(வு)? ’ என் றுன்

வேத முதல் ; - பேதை யவள்

தன்நி லைவி ரிப் பாள்.

கூஉ

18. தீதில் வரவாக இவண் நின் வரவு - இங்கே நீ வந்தது பற்றி ரொம்ப சந்தோஷம். உனக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாது. சேயோய் போத உளது எம் உழை - தூரத்திலுள்ளவளாகிய நீ எங்களிடம் வந்து சேர நேர்ந்தது. ஓர் புண்ணியம் அதன்றோ - ஒரு புண்ணிய வசத்தினால்தான் ; எங்களிடம் வராதுபோனால் மனுஷ சஞ்சார மில்லாத இந்தக் காட்டில் எத்தனையோ ஆபத்துக்கு உள்ளாகி யிருப்பாய். ஏது பதி - ஏது உன்னுடைய ஊர். ஏது பெயர் - பெயர் என்ன. யாவர் உறவு - உன்னுடைய சுற்றத்தார் யார். என்றான் - என்று கேட்டான். வேத முதல் - வேதங்களுக்கு அடிப்படையான பொருள் (ராமன்). பேதையவள் தன்னிலை விரிப்பாள் - ராமனது மனசை அறியாத அந்தப் பேதை, தான் இன்னார் என்று தற்பெருமையோடு சொல்லுகிறாள்.

19. சூர்ப்பனகை சொல்லுகிறாள் : ' நான் பிரம்மாவின் பேரனுக்குப் புதலவி. சிவபெருமானுக்குத் துணைவனான குபேரனுக்குத் தங்கை. அஷ்டதிக்குகளிலுள்ள யானைகளை யெல்லாம் தொலைத்துக் கைலையங்கிரியையே செநதூக்காய்த் தூக்கின ராவணேசுவரனுக்குத் தங்கை. '

சந்தம்

தானன தானன தன

தானன தானன தன

‘ பூவிலோன் புதல்வன்மைந் தன்

புதல்வி, முப் புரங்கள்செற்ற

சேவலோன் துணைவன்ஆன

செங்கையோன் தங்கை; திக்கின்

மாஎலாம் தொலைத்துவெள்ளி

மலைஎடுத்தது உலகம்தாங்கும்

காவலோன் பின்னை, காமர்

வல்லியாம் கன்னி' என் றாள். கூட

19. பூ இலலோன - பூவை இருபபிடமாகக்கொண்ட பிரமன். முப்புரங்கள் செற்ற சேவலோன துணைவனான - திரிபுரங்களைத் தொலைத்த ரிஷப வாகனத்தில ஏறிய சிவபெருமானுக்கு உற்ற நண்பனான. செங்கையோன் தங்கை - சிவந்த கையையுடைய குபேரனுக்குத் தங்கை. திக்கின் மா எலாம் தொலைத்து - பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டு எட்டுத் திக்குகளிலும் நிற்கிற யானைகளைத் தொலைத்து. வெள்ளிமலை எடுத்து-சிவபெருமான் தங்கும் சுயிலையங்கிரியைத் தூக்கி. உலகந்தாங்கும் காவலோன்

20. தான் ராவணனுடைய தங்கையென்றும், கன்னியென்றும், பெயர் காமவல்லியென்றும், துணிந்து சூர்ப்பனகை சொன்னதன் காரணமாக, ராமனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாய் விட்டது. “சரி, என்னிடத்தில் என்ன காரியத்தை உத்தேசித்து வந்திருக்கிறாய்? கூடுமானால் அதைச் செய்து தருகிறேன்” என்று சொன்னான். அதற்கு அவள் பதில் சொல்லுகிறாள் : “பெண்கள் தங்கள் மனசிலுள்ளதை லகுவில் வெளியிட முடியாது. ஆனாலும் நான் சொல்லுகிறேன். மன்மதன் என்ற கொடியவன் என்னை எவ்வளவோ துன்புறுத்துகிறான். அந்தத் துன்பத்திலிருந்து நீ என்னைக் காக்க வேண்டும்” என்று. ராமனுக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டது. அவனுக்கு ஒன்றும் பேசத் தோன்ற வில்லை. மௌனமாய் இருந்தான். அப்படி மௌனமாயிருந்தது அவளுக்கு ஒரு துணிச்சலைக் கொடுத்தது. காதல் வெறியும் அவளைத் தூண்டுகிறது. நாணத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

“விவாகம் என்பது எத்தனையோ உண்டு. சாஸ்திரங்களே அவைகளை வகுத்துக் கூறுகின்றன. அப்படிக்கூறப்பட்டவைகளில் ஒன்று காந்தர்வ விவாகம் என்பது. அதன்படி, காதலுற்ற ஆடவரும் பெண்டிரும் யாதொரு சம்பிரதாயமோ, கிரியையோ இல்லாமல், வேறொருவர் கொடுக்கிறது வாங்குகிறது என்பதுமில்லாமல், தாமாகவே மணந்துகொள்ளலாம். இப்படி

பின்னை - உலக முழுவதிலும் அதிகாரம் செலுத்தும் ராவணனது தங்கை யாக்கும் நான். காமவல்லியாம் கன்னி - காமவல்லி யென்பது என் பெயர். கன்னி - இன்னும் எனக்குக் கலியாணமாகவில்லை.

நாமிருவரும் மணந்துகொண்டால், எவ்வளவோ
சௌகரியம் ஏற்படும் உனக்கு ” என்கிறாள்.

‘காந்தர்ப்பம் என்பதொன்று,

காதலில்க் கலந்தசிந் தை

மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க் கும்

மறைகளே வகுத்துக்கூ றும் ;

ஏந்தல்பொன் தோளினாய் ! இஃ(து)

இயைந்தபின், - எனக்குமுத் த

வேந்தர்க்கும் விருப்பிற்றா கும் ;

வேறும்ஓர் உரையுண்(டு)’என் றாள். கூச

21. எப்படிச் சௌகரியம் ஏற்படும் என்பதை
எடுத்துச் சொல்லுகிறாள்.

“நீயோ முனிவர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்.
முனிவர்களுக்கும் என் தமையன்மாருக்கும் பூர்வமான

20. காந்தர்ப்பம் என்பது ஒன்று - காந்தர்வ
விவாகம் என்பதாக ஒரு விவாகத்தை. காதலில்க் கலந்த
சிந்தை - ஒருவருக்கொருவர் உண்மையான காதலில்
ஒன்றுபட்ட சிந்தையுடைய. மாந்தர்க்கும் மடந்தை
மார்க்கும் - ஆடவருக்கும் பெண்டிர்க்குமாக. மறைகளே
வகுத்துக் கூறும் - சாஸ்திரங்களே வகுத்தும் அங்கீகரித்
தும் சொல்லும். ஏந்தல்ப் பொன் தோளினாய் - குன்று
போலும் அழகிய தோளையுடைய ராமனே. இஃது
இயைந்தபின் - இந்தக் காந்தர்வ விவாகம் நம்மிருவருக்
கும் நடந்த பிறகு. எனக்கு முத்த வேந்தர்க்கும் விருப்பிற்
றாகும் - என்னுடைய தமையன்மாரான ராவணன் முத
லிய அரசருக்கும் மிக உவந்ததாய் இருக்கும். வேறும் ஓர்
உரையுண்டு என்றாள் - இன்னும் சொல்ல வேண்டிய
தொன்றிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறாள்.

தீராப்பகை. முனிவர்களைச் சேர்ந்தவன் என்கிற ஒரு காரணம் போதும், நீயும் அவர்களுடைய பகைக்கு உள்ளாகி விடுவாய். அதன் பிறகு, ஒழுங்கு தாட்சண்யம் என்று அவர்களிடத்திலிருக்காது. மேலும், தனியாக இருக்கிறாய். ஆதலால், அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி உனக்குத் துணையாய்ச் செய்துகொள்ளுவதற்கு, நாம் இருவரும் மணந்து கொள்ளுவதைத் தவிர்த்து வேறு செயலில்லை.”

‘ முனிவரோடு உடையர்முன் னே
முதிர்பகை; முறைமைநோக் கார்;
தனிமைநீ ஆதலால், மற்(று)
அவரோடும் தழுவற்கொத்த
வினையம்ச தல்ல(து)இல் லை;
விண்ணும்நின் ஆட்சியாக் கி
இனியராய் அன்னர்வந்(து)உன்
ஏவலில் நிற்பர்’என் றுள். கூடு

21. முனிவரோடு உடையர் முன்னே முதிர்பகை - ராவணன் முதலிய என் தமையன்மாருக்கு. முனிவர்களோடு பூர்வமான கடும் பகையுண்டு. முறைமை நோக்கார் - பகையாளி என்று வந்துவிட்டால் ஒழுங்குமுறையொன்றும் கிடையாது அவர்களுக்கு. தனியை நீ ஆதலால் - இங்கே நீ தனியாக இருப்பதன் காரணமாக; அதாவது போருக்கு உரிய துணை ஒன்றுமில்லாமல். அவரோடும் தழுவற்கொத்த வினையம் சதல்லது இல்லை - அவர்களோடு ஒத்து வாழ்வதற்கான யுக்தியான செயல் இதைத் தவிர்த்து வேறு கிடையாது. விண்ணும் நின் ஆட்சியாக்கி - உனக்கு வேண்டிய ராஜ்யம் எதையும் கொடுத்து, வானத்திலிருந்த போதிலும் அதைக்

22. சூர்ப்பனகை இந்தவாறாகச் சொன்னதை ராமன் ரொம்பவும் அனுபவிக்கிறான். எப்படி அனுபவிக்கிறான் பார்ப்போம் :

‘ நிருதர்தம் அருளும்பெற்றேன்,
நின்நலம் பெற்றேன்,நின்னோடு

ஒருவரும் செல்வத்து யாண்டும்
உறையவும் பெற்றேன்அன்றோ ! -

திருநகர் தீர்ந்தபின்னர்
செய்தவம் பயந்தது’என்னோ,

வரிசிலை வடிந்ததோளான்
வாள்எயிறு இலங்கநக்கான். கூசு

கொடுத்து. இனியராய் அன்னர் வந்து - மிக்க மரியாதையுடன் அவர்களே வந்து. உன் ஏவலின் நிற்பர் என்றாள் - உன் ஏவலாளராய்நின்று ஊழியம் செய்வார்கள் என்றாள்

22. நிருதர் தம் அருளும் பெற்றேன் - அடாடா, நான் எவ்வளவு யோகக் காரன்! அரக்கர்களுடைய கருணையே கிடைத்து விட்டது. நின் நலம் பெற்றேன் - உன்னை மணந்து கொள்கிற பாக்கியமும் கிடைத்து விட்டது. நின்னோடு ஒருவரும் செல்வத்து யாண்டும் உறையவும் பெற்றேன் அன்றோ - உன்னுடன் என்றும் நீங்காத செல்வத்தில் சதா வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கவும் கிடைத்து விட்டதல்லவா, பேஷ்! திருநகர் தீர்ந்த பின்னர் - அயோத்தியைக் கடந்து காட்டுக்கு வந்த பின்பு. செய்தவம் பயந்தது என்னோ - செய்த தவத்தின் பயன்கைமேல் கிடைத்துவிட்டது என்று. வரிசிலை வடிந்ததோளான் - நன்றாய் இறுகக் கட்டிய வில்லைத் தோளில் தாங்கினவனான ராமன். வாள் எயிறு இலங்க நக்கான் - பிரகாசமான பற்கள் தெரியும்படியாக வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

23. இநதச் சநதர்ப்பததில என்ன நேருகிறது? யாருக்கும் கண்ணின ஒளிபோல, உயிர்களிடத்திலெல்லாம அமைநதிருக்கும் இறைவனது உருவமானவன ராமன். அவன பக்கத்தில் வருகிறது யாரா, பார்ப்போம்.

விண்ணிடை உம்பர்நாகர்

விரிஞ்சனே முதலோர்க்கெல் லாம்

கண்ணிடை ஒளியின்பாங்கர்,

கடிகமழ் சாலைநின்றும்

பெண்ணிடை அரசி, தேவர்

பெற்றநல் வரத்தால்பின்பின்னர்

மண்ணிடை மணியின்வந்த

வஞ்சியே போல்வாள்வந்தாள். கூள

23. விண்ணிடை உம்பா - வானத்திலுள்ள தேவர்களானன. நாகா - நாகலோகத்திலுள்ள அறிஞர்கள் எனன. விரிஞ்சனே முதலோக கெல்லாம் - பிரமமா முதலிய முமமாததிகளுக்கும். கண இடை ஒளியின பாங்கா - கண்ணுக்குள் இருந்து பாரக்கும் அறிவைப் போல, ஜீவராசிகளுக்கு உள்ளாக எல்லாம் இருந்து விளங்குகிற இறைவனது அமசமான ராமன பக்கமாக. கடிகமழ்சாலை நின்றும் - வாசனைப் புஷ்பங்களினால் கமழும் சாலையினின்றும். பெண்ணிடை அரசி - பெண்கள்திலகமான சீதை, லக்ஷ்மிதேவியானவள். மண்ணிடை மணியின் வந்த - பூமியில் ரத்தினமபோல வந்து அவதரித்த வஞ்சியே போலவாள் வந்தாள் - பூங்கொடி போன்றவளான சீதை வந்துகொண்டிருந்தாள், - ராமன பக்கமாக.

24. காட்டிலுள்ள மரஞ் செடிகளுக்குள்ளே எங்கும் காணாத அழகும் மேனியுங்கொண்ட பெண்ணுருவம் இடையிடையே தோன்றக் கண்டாள், அரக்கியான சூர்ப்பனகை.

மாமிசத்தை வாட்டித் தின்பதற்காக ஒரே தேட்டமாயுள்ள சூர்ப்பனகை காண்கிறாள்.

ஊன்சுட உணங்குபேழ் வாய்
உணர்விலி, உருவம்நா றும்
வான்சுடர்ச் சோதிவெள் ளம்
வந்திடை வயங்கநோக்கி,
மீன்சுடர் விண்ணும்மண் னும்
விரிந்தபோர் அரக்கர்என் னும்
கான்சுட, முளைத்தகற் பின்
கனலியைக் கண்ணில்க்கண் டாள். கூஅ

24. ஊன் சுட உணங்கு பேழ்வாய் உணர்விலி - மாமிசத்தை வாட்டி, அதைத் தின்பதற்காக ஆசைப்படும் பெரிய வாயையுடைய அறிவில்லாதவளான சூர்ப்பனகை. உருவம் நாறும் - அழகு உடலைவிட்டு வெளிவந்து உலாவும்படியான. வான் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் - மாலைச் சூரியனது பொன மயமான ஒளிப் பிழம்பு. வந்திடை வயங்க நோக்கி - மரஞ் செடிகளுக்கு இடையே பிரகாசிக்கவும், உற்றுப் பார்த்தாள். பார்த்ததும் ஒரு பெண் என்று தெரிந்து கொண்டாள். அந்தப் பெண் யார்? மீன் சுடர் விண்ணும் மண்ணும் - நகைத்திரங்கள் பிரகாசிக்கின்ற வானத்திலும் பூமியிலுமே. விரிந்த போர் அரக்கர் என்னும் கான் சுட-எங்கும் பரவிப் போர் செய்யும் ராக்ஷஸர் ஆகிய காட்டைச் சுட்டொழிப்பதற்காக.

25. ஏதோ பூவைக் கொய்துகொண்டு நின்ற சீதை கண்ணுக்குத் தென்பட்டதும், அவளது அழகை அனுபவிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் சூர்ப்பனகை. ஒரே பார்வையாய்ப் பார்த்து நின்றாள். மனசில்ப் போய் வியாபித்த அந்த அழகுக்கு எல்லையே இல்லை என்று திகைத்து நிற்கிறாள்.

பண்புற நெடிதுநோக் கிப்,

‘படைக்குநர் சிறுமைஅல் லால்

எண்பிறங்(கு) அழகிற்கெல் லை

இல்லையாம்’ என்றுநின் றாள் :

முனைத்த கற்பின் கனலியை - அவதரித்த கற்பாகிய அக்கினியை (சீதையை). கண்ணிற் கண்டாள் - பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்துக்கொண்டாள்.

குறிப்பு:—மறைந்து மறைந்து காணும்போதுதான் ஒரு உருவத்தின் அழகு ஏதோ வியாபகம் உள்ளதாய்த் தோன்றும். சீதையின் அழகும், மேனியும், மரஞ் செடிகளுக் கிடையே வியாபகத்தோடு பிரகாசித்ததாய்த் தோன்றுகிறது சூர்ப்பனகையின் கண்ணுக்கு. இதைக் குறித்தே ‘உருவம் நாளும் வாந்குடர்ச் சோதி வெள்ளம் வந்திடை வயங்க’ என்கிறார். சீதை காரணமாகவே ராவணனும் அரக்கர்களும் தொலையப் போகிறார்கள் என்பதைக் குறித்து, ‘அரக்கர் என்னும் கான்குட முனைத்த கனலி’ என்கிறார்.

25. பண்புற நெடிது நோக்கி - பொறுமையாதொன்று மில்லாமல் மனசோடு நெடிது நேரம்

‘கண்பிற பொருளில்ச்செல் லா,
கருத்தெனின் அஃதே ;கண்ட

பெண்பிறந் தேனுக்(கு)என் னில்,
என்படும் பிறருக்(கு)?’என் றுள். கூக

26. பூப் பறித்துக்கொண்டிருந்த சீதை, நடந்து வந்து ராமன் இருந்த இடத்துக்குச்சற்று எட்டி நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்போது சூர்ப்பனகை என்ன செய்கிறாள் என்று பார்ப்போம்.

- - - -

சீதையை நோக்கி. படைக்குநர் சிறுமையல்லால் - அழகின் வரம்பு என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் திறமே அவ்வளவோடு நின்றது என்பது தான் பொருள், வாஸ்தவத்தில். எண்பிறங்கு அழகிற்கு - மனசுக்குள் போய் நின்று வியாபிக்கிற அழகுக்கு. எல்லை இல்லையாம் என்று நின்றாள் - எல்லை கிடையாது என்று எண்ணித் திகைத்து நின்றாள். கண்பிற பொருளில்ச் செல்லா - அந்த அழகைவிட்டுக் கண்ணைப் பறிக்க முடியவில்லை. கருத்தெனின் அஃதே - வேறொரு பொருளில் மனசைச் செலுத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், இந்த உருவந்தானே தோன்றுகிறது உருவெளித் தோற்றமாக. கண்ட பெண்பிறந்தேனுக்கு - இப்படிப் பார்க்க நேர்ந்த பெண்ணாகிய எனக்கு இந்தப் பாடென்றால். என்படும் பிறருக்கு என்றாள் - என்ன ஆகும் ஆடவர் பாடு என்று எண்ணினாள்.

பொருதிறத் தானேநோக் கிப்

பூவையை நோக்கிநின் றுள் :

‘ கருதமற் றினிவேறில் லை,

கமலத்துக் கடவுள்தா னே

ஒருதிறத்(து) உணரநோக் கி

உருவினுக்கு) உலகம்மூன் றில்

இருதிறத் தார்க்கும்செய்த

வரம்(பு), இவர் இருவர்’என் றுள். ௧௦௦

27. சீதையின் அபூர்வமான அழகை எப்படியெல்லாமோ அனுபவித்தாள் சூர்ப்பனகை. அழகுக்கே அவள் சிகரம் என்று எண்ணுகிறாள். அப்படியே மனசில் வைத்துப் பாராட்டுகிறாள். சிறிது நேரங்கழியவும் யோசனை வேராய்ப் போய்விட்டது.

26. பொரு திறத்தானே நோக்கி - போர் வல்ல ராமனை நோக்கி, அடுத்தாற்போல். பூவையை நோக்கி - பெண்ணாகிய சீதையையும் நோக்கி. நின்னுள் - அதிசயித்து நின்று விட்டாள். பிறகு சொல்லுகிறாள் : கருத மற்று இனி வேறில்லை - காரணத்தை யோசிக்க வேண்டிய தில்லை, - இப்போது நன்றாய்த் தெரிந்துவிட்டது. கமலத்துக் கடவுள்தானே - பிரமனே. ஒரு திறத்து உணர நோக்கி - ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி. உலகம் மூன்றில் இருதிறத் தாருக்கும் - வானம் பூமி நாகலோகம் ஆகிய மூன்று லோகத்திலும் ஆண் பெண்ணாகிய இருவர்ச்சம்பந்தமாக. உருவினுக்குச் செய்த வரம்பு இவர் என்னுள் - அழகின் உச்சத்தை அறிவதற்காகச் செய்த வரம்பு என்று உறுதி செய்துகொண்டாள்.

‘இந்த அழகிய காயாமபூ வண்ணான இவன் இவ்வளவு மெனமையும் அழகுமவாய்ந்த பெண்ணோடு இந்த நடுக்காட்டில் வந்து வாழ்க்கை நடத்தவா செய்வான்? மாட்டான்’ என்று எண்ணுகிறாள்.

‘பொன்னைப்போல்ப் பொருவில்மேனிப்
பூவைப்போல் வண்ணத்தான், இம்
மின்னைப்போல் இடையாளோடும்
மேவுவாழ் வுடையன் அல்லன்;—
தன்னைப்போல்த் தகையோரில் லாத்
தளிரைப்போல் அடியினாளும்,
என்னைப்போல் இடையேவந் தாள் :
இகழ்விப்பென் இவளை’என் னா. க0க

27. பூவைப்போல வண்ணத்தான் - காயம்பூவைப் போல நீலநிறத்தவனான இவன். இம் மின்னைப்போல இடையாளோடும் மேவு வாழ்வு உடையன் அல்லன் - மின்னைப்போல போன்ற இடையையுடைய பெண்ணோடு இந்தக் காட்டில் வாழ்க்கை நடத்தக் கூடியவன் அல்ல. தன்னைப் போலத் தகையோர் இல்லா - பெண் தன்மையும் அழகும தனக்குச் சமானமாக வேறு யாரிடத்திலுமில்லாத. தளிரைப்போல அடியினாளும் - மாந்தளிர்போன்ற சிவந்த மெனமையான பாதத்தையுடையவளான இவள். என்னா - என்று எண்ணியவளாய்.

குறிப்பு :—இடையே வந்த பெண்ணை ராமனிடம் சொல்லி இகழ்வித்து ஒதுக்கிவிடலாம் என்ற எக்களிப்பானது பாட்டின் ஓசையிலேயே கிடக்கிறது. அருமையான பாவம் வாய்ந்தது செய்யுள்.

28. சூர்ப்பனகை சீதையைக் குறித்து ராமனிடம் என்ன சொல்லுகிறாள் என்று பார்ப்போம்.

‘இதோ வருகிறவள் மாய வித்தை யெல்லாம் செய் யக்கூடிய படுஅரக்கி. அவளுடைய நெஞ்சத்தை யாராலும் அறிய முடியாது. ஏதோ தெரிந்துவிட லாம் என்று எண்ணுவது வீணான காரியம்.’

‘வரும்இவள் மாயம்வல் ல
வஞ்சனை அரக்கி ; நெஞ்சம்

தெரிவிலள் ; தேறும்தன் மை,
சீரியோய் ! செயலிற்றன் ருல் ;

உருவிது மெய்யதன் ருல் ;
ஊன் நுகர் வாழ்க்கையா னை

வெருவினென் ! எய்திடா மல்
விலக்குதி, வீர !’என் ருள். க0உ

28. நெஞ்சம் தெரிவிலள் - இவளது மனசை யாரும் அறிய முடியாது. தேறும் தன்மை - மனசைத் தெரிந்து விடலாம் என்று எண்ணுவது. செயலிற்று அன்றால் - சாதிக்கிற காரியமல்ல. சீரியோய் - ரீயோ, வஞ்சனை யொன்றும் அறியாத உயர்ந்த பண்புடையவன். உருவு இது மெய்யது அன்றால் - இந்த அழகெல்லாம் இயல் பான அழகு அல்ல—வேஷந்தான். ஊன் நுகர் வாழ்க்கை யானை - நரமாமிசங்கூட உண்ணுகிறவள் இவள். வெருவி னென்-அதனால் இவளைப் பார்க்க எனக்குப் பயமாயிருக் கிறது. எய்திடாமல் - என்னைப் பிடித்துக் கொள்ளாமல். விலக்குதி வீர - விலக்குவாய், வீரனே.

29. சீதையை அரக்கியென்று சூர்ப்பனகை சொல்லுகிறாள். யாரிடம்? ராமனிடமே. இதை விட வேடிக்கையான காரியம் ஒன்று இருக்கவா செய்கிறது? ராமன் பேசுகிறதைப் பார்ப்போம்.

“நங்கையே, உன்னுடைய புத்திசாலித்தனம் ரொம்ப ரொம்பத் தெளிவு. சரிசரி, யாரும் தன்னுடைய உண்மையான சுபாவத்தை ஒளித்துக்கொள்ள முடியாது. என்னிடத்தில் நீ காட்டும் நல்ல எண்ணந்தான் எவ்வளவு தெளிவாய் இருக்கிறது, அட்டா!”

‘ஒள்ளிதுன் உணர்வு! நங் காய்!
தன்னையார் ஒளிக்கும் ஈட்டார்?’

தெள்ளிய நலத்தினால் உன்
சிந்தனை தெரிந்ததம் மா!

கள்ளவல் அரக்கிபோலாம்
இவனை நீ காண்டி!’என் னு, -

வெள்ளிய முறுவல்முத் தம்

வெளிப்பட வீரன் நக் கான்.

க0௩

29. ஒள்ளிது உன் உணர்வு - வெகுநேரத்தியாக இருக்கிறது, உன்னுடைய புத்திசாலித்தனம். தன்னை யார் ஒளிக்கும் ஈட்டார் - தன்னுடைய சுபாவத்தை மறைக்கக்கூடிய சக்தியுடையவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள். கள்ளவல் அரக்கிபோலாம் இவனை நீ காண்டி - ஏமாற்று தலில் வல்ல அரக்கி என்று இவனை நீ கண்டுபிடித்துக் கொண்டாய், பேஷ் பேஷ், என்று சொல்லி. வெள்ளிய முறுவல் முத்தம் - வெளேர் என்றிருக்கும் பற்களாகிய முத்துக்கள். வெளிப்பட வீரன் நக்கான் - வெளியிலே தெரியும்படியாக ராமன் சிரித்தான்.

30. சூர்ப்பனகை பேசியதன் காரணமாக ராமன் வேடிக்கை பண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அந்தச் சமயத்தில் அவன் பக்கம் நடந்து வருகிறாள் சீதை.

ஆயிடை, அமுதின்வந்த
 அருந்ததிக் கற்பின்அம் சொல்
 வேயிடைத் தோளினுளும்,
 வீரனைச் சேரும்வேலை,
 'நீயிடை வந்ததென்னை,
 நிருதர்தம் பாவை!' என்னாக்,
 காய்எரி அனையகள் ள
 உள்ளத்தாள் கதித்தலோடும். கடுச

31. சூர்ப்பனகை அதட்டிய வுடனே, அப்பாவி சீதை, என்ன செய்வாள்? பயந்துபோன அன்னத்தைப்

30. ஆயிடை - அந்தச் சமயத்தில். அமுதின் வந்த - தேவாமிர்தத்தைப் போல் அருமையாய் உலகுக்குக் கிடைத்த. அருந்ததிக் கற்பின் - அருந்ததிபோலக் கற்பையுடைய. அஞ்சொல் - மிருதுவான சொல்லையுடைய. வேயிடைத் தோளினுளும் - வேய்போன்ற தோளையுடைய சீதையும். வீரனைச் சேரும் வேலை - ராமனை நெருங்கிவரும் சமயத்தில். நீ இடை வந்தது என்னை நிருதர்தம் பாவை என்னா - அரக்கர் மகனே, எப்படி நீ இங்கே வரலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு. காய் எரி அனைய கள்ள உள்ளத்தாள் - காந்துகின்ற அக்கினிக்குச் சமானமான பொருமையால் கொதிக்கும் மனத்தாள். கதித்தலோடும் - அதட்டியவுடனே.

போல நடுங்கி ஓடினான். பாதங்கள் வருந்தப் பதைத்துப் பதைத்துக் கால் எடுத்து வைக்கிறான்.

அஞ்சிய அன்னம்அன் னான்,

மின்னிடை அலச ஓடிப்

பஞ்சின்மெல் அடிகள்நோ வப்

பதைத்தனள் ; பருவக்கால

மஞ்சிடை வயங்கித்தோன் றும்

பவளத்தின் வல்லிஎன் னக்,

குஞ்சரம் அணைய வீரன்

குவவுத்தோள் தழுவிக்கொண்டாள். ௧௦௫

32. சீதையை அரக்கியென்று சூர்ப்பனகை சொன்னபோது, அதை ஏதோ விளையாட்டாகக் கருதி அனுபவித்தான் ராமன். இப்போதோ, ஆபத்துக்கு உள்ளாகி விடுவான் சீதை என்பதாக எண்ணினான். 'அரக்கரோ அரக்கியார்களோ, இவர்களோடெல்லாம் விளையாட்டாகக்கூடப் பேசுதல்கூடாது என்றும் தெரிகிறது. அப்படியெல்லாம் பேசினால் விளையாடும் தீமைதான்' என்று எண்ணி, சூர்ப்பனகையைப்

31. மின்னாடை அலச ஓடி - மின்னல் போன்ற இடை வருந்தும்படியாக ஓடி. பஞ்சின் மெல் அடிகள் நோவப் பதைத்தனள் - பஞ்சு போன்ற மென்மையான பாதங்கள் நோவ, உடம்பு எல்லாம் பதைத்தவளாய். பருவக் கால மஞ்சிடை மயங்கித் தோன்றும் - கார் காலத்து நீல மேகத்திடை ஓட்டித்தோன்றும். பவளத்தின் வல்லி அன்ன - சிவந்த பவளக் கொடிபோல. குஞ்சரம் அணைய வீரன் குவவுத்தோள் ; - யானையை ஒத்த ராமனது திரண்ட தோளைத் தழுவிக்கொண்டாள், சீதை.

பார்த்து, 'தொந்தரவு கொடுக்கும் காரியம் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது' என்று சொல்லுகிறான்.

‘வளைஎயிற் றவர்களோடு

வரும்வினை யாட்டென்ற லும்,

வினைவன தீமையே யாம்,

என்பதை உணர்ந்து, வீரன்

‘உளைவன இயற்றல் ! ஒல்லை

உன்நிலை உணருமாயின்,

இளையவன் முனியும், நங்காய் !

ஏகுதி விரைவின்’ என் றான்.

க0சு

32. வளை எயிற்று அவர்களோடு வரும் - வக்கிர தந்தங்களையுடைய அரக்கர்களோடு ஏற்படும். வீரன் - வீரனாகிய ராமன். மிக்க பொறுமையோடு பேசுகிறான் : உளைவன இயற்றல் - வருத்தம் தரக்கூடிய காரியம் ஏதேனும் செய்துவிடாதே. ஒல்லை உன் நிலை உணருமாயின் - இந்த சூணத்தில் உன்னுடைய மன நிலை இப்படியிருக்கிறதென்று தெரிந்துவிடுவானால். இளையவன் முனியும் - என் தம்பி ஒருவன் இருக்கிறான், அவனுக்குக் கோபம் வந்துவிடும்.

குறிப்பு:—சூர்ப்பனகை பொல்லாதவள் என்றும், அவள் காட்டிலே வந்திருக்கும் அருமைச் சீதையைத் துன்புறுத்தினாள் என்றும், ராமனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். சூர்ப்பனகையை அந்த சூணமே என்ன வேண்டுமானாலும் செய்திருக்கலாம். வில்லும் அம்பும் பக்கத்திலேயே இருக்கிறது. ஆனால், வீர லக்ஷணத்துக்கு ஏற்க, பெண்ணினிடம் பரிதாபம் கொண்டவனாய், ‘வம்பு ஏதும் செய்துவிடாதே அம்மா. தம்பி கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறான்’ என்று உண்மையான இதயாவத்தோடு பேசுகிறான். ரொம்பவும் அனுபவிக்கத் தக்க பாவம் இது.

33. 'தனக்கும் சூர்ப்பனகை முதலான அரக்க இனத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இருக்கமுடியாது' என்று எவ்வளவோ சொல்லியும், பிடிவாதமாய் வம்பு பண்ணுகிறாள் அந்த அரக்கி. 'இன்னும் என்ன என்ன அயோக்கியத்தனமான வார்த்தைகளைச் சொல்லப் போகிறாளோ, துணிந்து எதையும் சொல்லுவாள்' என்று எண்ணினவனாய், அந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறான் ராமன்.

‘தன்னொடும் தொடர்விலா தேம்
என்னவும் தவிராள்; இன்னும்
கல்நெடு மனத்திசொல்லும்
கள்ளவா சகங்கள்’ என்னு,—
மின்னொடு தொடர்ந்துசெல்லும்
மேகம்போல், மிதிலைவந்த
பொன்னொடும் புனிதன்போய் அப்
பூம்பொழில்ச் சாலைபுக்கான். க0௭

33. கல் நெடு மனத்தி சொல்லும் - இரக்கமில்லாத அந்த அரக்கி நிச்சயம் சொல்லுவாள். கள்ள வாசகங்கள் என்னு - அக்கிரமமான வார்த்தைகளை என்று எண்ணினவனாய், மிதிலை வந்த பொன்னொடும் புனிதன் போய் - மிதிலையில் அவதரித்த லக்ஷ்மிதேவியான சீதை முன்னால் போக ராமன் பின்னால்ச் செல்லுகிறான். அப் பூம்பொழில்ச்சாலை புக்கான் - பூஞ்சோலை நிழலில் அமைந்திருந்த பர்ணசாலைக்குள் போனான்.

குறிப்பு:—பின் இரண்டு அடியையும் பாடப் பாட, மின்னும் மேகமும், சீதையும் ராமனும், தொடர்ந்து செல்லுவதாக மனக்கண்ணிற்குப் புலப்படும்.

34. ராமன் பர்ணசாலைக்குள் போனதும் சூர்ப்பனகைக்கு ஒரே ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது. உடலை விட்டே உயிர் போனமாதிரி யிருந்தது. சுவாசம்கூட இல்லாமல் அப்படியே ஒடுங்கி நின்றுவிட்டாள். சிறிது நேரங் கழித்து உணர்ச்சி வந்தது. 'அட்டா, அவன் நம்மைவிட்டுப் போய்விட்டானே, மனசில் கொஞ்சங்கூட அங்கீகரிப்பதாக இல்லையே! கோபமும் அவனுக்கு வந்துவிட்டதே' என்றெல்லாம் கையை நெரித்த வண்ணமாய் நினைக்கிறாள்.

புக்கபின் போயதென் னும்

உணர்வினள் ; பொறையுநீங்கி

உக்கதாம் உயிரள், ஒன் றும்

உயிர்த்திலள், ஒடுங்கிநின் றுள் :

'தக்கிலன், மனத்துள்யா தும்

தழுவிலன், சலமும்கொண் டான், -

மைக்கரும் குழவினாள் மாட்(டு)

அன்பினில் வலியன் 'என் பாள். க0அ

34. புக்கபின் போயது என்னும் உணர்வினள் - ராமன் பர்ணசாலைக்குள் போனதும், காரியம் வீணாய் போய்விட்டதே என்று எண்ணுகிற சூர்ப்பனகை. பொறையுள் நீங்கி உக்கதாம் உயிரள் - உடம்பை விட்டு நீங்கித் தொலைந்து போயிற்று உயிர், என்று சொல்லும் படியான அவள். உயிர்த்திலள் ஒடுங்கி நின்றாள் - சுவாசங்கூட இல்லாமல் அப்படியே ஒடுங்கி நின்றுவிட்டாள். சிறிது நேரங் கழித்து உணர்ச்சி வந்தது. தக்கிலன் - நமக்குக் கிடைக்காமல்ப் போய்விட்டான். மனத்துள் யாதும் தழுவிலன் - மனசில் சிறிதும் அங்கீகரிக்கவில்லை.

35. ராமன் தன்னைப் புறக்கணித்து விட்டான் என்ற காரணத்தால் சூர்ப்பனகைக்கு எவ்வளவோ மனம் தளர்ந்துவிட்டது. ஆனாலும், அப்படியே நின்று விடவில்லை. ராமனை எப்படியாவது அணைந்துவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தோடு, அதற்கு வழியை நாடிப் படபட என்று நடந்து போகிறாள்; 'இன்றைக்கு இவனைத் தழுவாமல்ப் போவேனானால் உயிரே போய்விடும்' என்ற எண்ணத்தோடு நடந்து போகிறாள்.

பூங்கொடியாலாகிய ஒரு பந்தல். அதன் கீழே அழகான கைபிடிச் சுவர் மாத்திரமுள்ள பளிக்கறை. அந்தப் பளிக்கறைக்குச் செம்பொன்னாலாகிய வரிவாளம் அழகாய்க் கொடுத்திருந்தது. இத்தகைய குளிர்ச்சியான பளிக்கறைப் பந்தலுக்குள் புகுந்தாள், சூர்ப்பனகை.

நின்றிலள் : அவனைச்சேரும்

நெறியினை நினைந்துபோனாள்;

'இன்றிவன் ஆகம்புல் லேன்

எனின், உயிர் இழப்பென்' என்றாள்

சலமுங் கொண்டான் - கோபமும் கொண்டுவிட்டான். மைக்கருங் குழலினாள் மாட்டு - நான் கண்ட அந்தக் கருங்கூந்தலுடைய பெண்ணினிடத்து. அன்பினில் வலியன் என்பாள் - அபார காதலுடையவன் என்று எண்ணத் தலைப்பட்டாள்.

35. நின்றிலள் - செயலற்று அப்படியே இருந்து விடவில்லை. இன்று இவன் ஆகம் புல்லேன் எனின் -

பொன்திணி சரளச்சீ தப்
பளிக்கறைப் பொதும்பர்புக் காள் ; —

சென்றது பரிதிமேல் பால் :
செக்கர்வந்(து) இறுத்ததன் றே ! க0க

36. மாலை நேரம் வந்து விட்டது. போதாக் குறைக்குச் செவ்வானமும் படர்ந்து விட்டது. கேட்பா னேன் ! சூர்ப்பனகை சிந்தை அழிந்தவளாய் மூர்ச்சை யாய்க் கிடக்கிறாள். மேலே சொன்ன காதலாகிய கனல் மூள ஆரம்பித்துவிட்டது.

சந்தம்

தான தன்னை
தன்னை தன்னை

அழிந்த சிந்தைய -
ளாய்அயர் வாள்வயின்,
மொழிந்த காமக்
கடுங்கனல் மூண்டதால், —

இன்றைக்கே இவனது மார்பு தழுவ வேண்டும்; தழுவா மல்ப் போனால். உயிர் இழப்பென் என்ன - உயிர் போய் விடும் என்று எண்ணியவளாய். பொன்திணி சரளச் சீதப் பளிக்கறை - பொன்னினால் வரிவாளம் ஒழுங்காகக் கொடுத்து, குளிர்ந்த பளிங்கினால்ச் சுவர் எடுத்த வசந்த மேடை. பொதும்பர் புக்காள் - பூங்கொடிப் பந்தலுக்குள் புகுந்தாள் ; அந்தச் சமயத்தில்த் தானே. சென்றது பரிதி மேல் பால் - சூரியன் மேல்த்திசையில் இறங்கியது. செக்கர் வந்து இறுத்ததன்றே - செவ்வானம் அந்த மேல்த்திசையில் படர்ந்துவிட்டது.

36. அயர்வாள் வயின் - அயர்ந்த சூர்ப்பனகை யிடத்தில்.

வழிந்த நாகத்தின்

வன்தொனை வாள்எயிற்று

இழிந்த கார்விடம்

ஏறுவது என்னவே !

கக0

37. தாடகையாகிய கொடிய அரக்கியின் மார்
பில் ராமனது அம்பு பாய்ந்த விசித்திரம் நமக்குத்
தெரியுமே !

தாட கைக்கொடி -

யாள்தட மார்பிடை

ஆட வர்க்கு)அர -

சன்அயில் அம்புபோல், —

பாட வத்தொழில்

மன்மதன் பாய்களை

ஓட, உட்கி

உயிர்உளைந் தாள்அரோ !

ககக

36. வழிந்த நாகத்தின் - நீண்டு நெளிந்துள்ள
நாகத்தின். வன் தொனை வாள் எயிற்று - பொல்லாத
தொனையுள்ள கொடிய பல்லிலிருந்து. இழிந்த கார்
விடம் - இறங்கிய கறுத்த விஷமானது. ஏறுவது என்
னவே - உடம்பில் ஏறுவது போலவே, - காமக் கடுங்
கனல் மூண்டதால்.

37. ஆடவர்க்கு அரசன் - ராமனது. அயில் அம்பு
போல் - கூர்மையான அம்புபோல். பாடவத் தொழில் -
திறமை வாய்ந்த. மன்மதன் பாய் களை ஓட-மன்மதனது
பாய்கின்ற அம்பு மார்பைத் தொளைத்து ஓடவும். உட்கி

38. மன்மதனுடைய தொந்தரவைச் சகிக்க முடியவில்லை. அவனுக்குத் துணையாக இருக்கிறான் பூர்ண கலையோடுள்ள சந்திரன். அவர்கள் இருவர்மேலும் கோபம் வராமலா இருக்கும்?

கலை வாமதி -

யேகறி யாக, வன்

சிலையின் மாரனைத்

தின்னும் நினைப்பினாள் !

சந்திரனையே துணைக்கறியாக வைத்துக்கொண்டு மன்மதனை அப்படியே தின்றுவிட எண்ணுகிறாள். ஆத்திரத்துக்கும் ஆங்காரத்துக்கும் குறைவில்லை. இப்படி ஆங்காரப்படும் சமயத்தில் பொதிகை மலையி் விருந்து மிருதுவாய்த் தென்றல் வந்து அவள் மேல் வீசுகிறது. அதனால் என்ன ஏற்படுகிறது, பார்ப்போம்.

உயிர் உளைந்தாள் அரோ - பயந்துபோய் உயிர் நடுங்கும்படி ஆயிற்று.

குறிப்பு:—காதலைப்பற்றிக் கம்பர் எவ்வளவோ வேகமும் உண்மையும் அமையப் பாடுவார். சூர்ப்பனகையின் காதலைப் பற்றிப் பாட வரும்போது, கவிஞருடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதமான ஹாஸ்யம் புகுந்துவிட்டது. இதுமுதல் வருகிற பாடல்களில், சிருங்கார ரஸத்தோடு ஹாஸ்யமும் கலந்திருப்பதாகப் பார்க்கவேண்டும்.

கலை உவாமதி -

யேகறி யாக, வன்

சிலையின் மாரனைத்

தின்னும்நினைப்பினுள், -

மலைய மாருத

மாம்நெடும் காலவேல்

உலையும் மாப்பிடை

ஊன்றிட, ஓயுமால்.

ககஉ

39. சமுத்திரத்தினுடைய ஓசையைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பழகியவள்தான் : ஆனாலும், இப்போது அது

38. கலை உவாமதியே - பூண சந்திரனே. வனசிலையின் மாரனை - கொடுமை செய்யும் கருமடி வில்லை ஏந்திய மனமதனை. இந்தக் கோபம் ராஜாங்க ஹோதாவில வருவது, ராவணேசுவரனுடைய தங்கையல்லவா இவள்? மலைய மாருதமாம் நெடுங் கால வேல் - பொதிகை மலையிலிருந்து வந்த தென்றலாகிய மிகவும் கொடிய வேலானது. உலையும் மாப்பிடை - முன்னமேயே மன்மத பாணங்களால் உலைந்துள்ள மாப்பில், ஊன்றிட ஓயுமால் - பாயவும், அப்படியே தளர்ந்து விடுகிறாள்; ஆங்காரமும் எங்கேயோ போயவிட்டது.

குறிப்பு :—சூர்ப்பனகையின் உள்ளத்தில் எவ்வளவோ ஆங்காரமும் தீரமும் இருக்கிறது. அதெல்லாம் போன இடம் தெரியாமல் போகிறது, மென்மையான தென்றல் வந்து வீசவும். இந்த முரணை வைப்பு ரொம்பவும் அனுபவிக்கத் தக்கது. சூர்ப்பனகையின் காதல் இது.

காதல் நோயைக் கிளறிச் சூர்ப்பனையை எவ்வளவோ துன்புறுத்துகிறது. வந்துவிட்டது கோபம் அவளுக்கு.

அலைக்கும் ஆழி

அடங்கிட, அங்கையால்

மலைக்கு லங்களில்த்

, தூர்க்கும் மனத்தினாள், —

நிலைக்கும் வான்மதி

வீசிய நீள்நிலா

மலைக்க, நீங்கும்

மிடுக்கினள், மாந்துவாள்.

ககந

40. காட்டிலுள்ள மரங்கள் எல்லாம் தொந்தரவு செய்யவேண்டுமென்றே புஷ்பங்களைப் பூத்து, ஏந்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த மரங்கள்மேலும் கோபம் உண்டாய்விட்டது அவளுக்கு.

39. அலைக்கும் ஆழி அடங்கிட - அலையோடு கூடிய சமுத்திரம் அப்படியே அடங்கிவிடும்படி. அங்கையால் மலைக்குலங்களில்த் தூர்க்கும் மனத்தினாள் - கைகளினால் பெரிய மலைகளையெல்லாம் எடுத்து எறிந்து தூர்த்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். நிலைக்கும் வான் மதி - வம்பு பண்ணுவதற்காக ஆகாயத்தில் நிலையாக நின்று கொண்டிருக்கும் அந்தச் சந்திரன். வீசிய நீள் நிலா மலைக்க - வீசிய நிலாக்கற்றை வந்து தாக்க. நீங்கும் மிடுக்கினள் - தன் பலமெல்லாம் போயினவளாய்.

பூள லாம்பொடி

யாக, இப் பூமியுள்

காள லாம்பொடி -

பென்னக் காந்துவாள் ;

சேவ லோடுறை

செந்தலை அன்றிலின்

நாவி னால்வலி

எஞ்சந டுங்குமால்.

ககச

41. சாமானியமாகத் தமிழ் நாட்டில் உறை பனியைப் பார்க்கமுடியாது. இமயமலையில்த்தான் உறைபனி உண்டு. கம்பர் இமயமலைக்குப் போய் உறைபனியைப் பார்த்திருக்கிறார். கையினால் அள்ளி, மிருதுவாய்க் குழையும் அதன் தன்மையையும், குளிர்ச்சியையும் அனுபவித்திருக்கிறார்.

*

*

*

காதல் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியவில்லை சூர்ப்பனகைக்கு. அதற்காக, மாவைப்போல் மிருதுவான

40. சேவலோடு உறை செந்தலை அன்றிலின் நாவினால் - ஆண் அன்றிலோடு உறையும் பெண் அன்றில் மெல்லக் கூவவும். வலி எஞ்ச - தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பலம் நீங்க. நடுங்குமால் - உடல் எல்லாம் நடுங்குகிறது அவளுக்கு.

குறிப்பு :—பூமியிலுள்ள காடுகளையெல்லாம் ஒடித்து விடக் கூடுமாம். ஆனால், அன்றில்ப் பறவையின் மெல்லிய ஒலி காதில் விழவும், அப்படியே நடுங்கி விடுகிறான். என்னமாய் இருக்கிறது காரியம் !

உறைபனியை அள்ளி மார்பில் அப்பிஞாள். உறைபனி என்ன ஆயிற்று?

கைக ளால்த்தன்

கதித்துள கொங்கைமேல்

ஐய தண்பனி

அள்ளினள் அப்பினள் ; —

மொய்கொள் தீயிடை

வெந்துமு ருங்கிய

வெய்ய பாதையில்

வெண்ணெய்நி கர்க்குமால். ககரு

42. குர்ப்பனகையின் தேகம் சாதாரணமாய் ரொம்பவும் குளிர்ந்திருக்கும். ஆனால் இப்போதோ, ஒரேபடியாய் வெப்பத்தைக் கக்குகிறது. இதைப் பார்த்து அவளும் ரொம்பப் பயந்துவிட்டாள். சரி, நீர் நிறைந்த தொட்டிக்குள் போய்க் குளிப்போம் என்று தொட்டிக்குள் இறங்கினாள். அவ்வளவுதான், அந்தத் தண்ணீர் கொதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

41. ஐய தண்பனி அள்ளினள் அப்பினள் - மிருதுவான குளிர்ந்த உறைபனியை அள்ளி அப்படியே அப்பிக் கொண்டாள். மொய்கொள் தீயிடை - நெருக்கமாகப் போட்ட நெருப்பினால். வெய்ய - சூடான. வெண்ணெய் நிகர்க்குமால் - வெண்ணெய்போல் உருகிவிட்டது உறைபனி.

அளிக்கும் மெய், அழல்
கான்றிட அஞ்சினாள் ;

குளிக்கும் நீரும்
கொதித்தெழக் கூசுமால் :

விளிக்கும் வேலையை,
வெங்கண் அனங்களை

ஒளிக்க லாம்பூடம்
யாதென உன்னுமால்.

ககசு

43. கார்காலத்து நீல மேகம் வந்து தோன்றி
னாலும், நீல நிறங்கொண்ட பருத்த தூண் ஒன்றைக்
கண்டாலும், ராமனுடைய உருவத்தை அவை ஞாபகப்
படுத்துகின்றன. சூர்ப்பனகை அப்படியே கையெடுத்துக்
கும்பிடுகிறாள். உடல் வெப்பத்தைத் தணித்துக்
கொள்வதற்காகச் சந்திரகாந்தக் கல்லால் செய்த கல்க்
கட்டிலில்ப் போய்ப் படுக்கிறாள்.

வந்து கார்மழை

தோன்றினும், மாமணிக்

கந்து காணினும்,

கைத்தலம் கூப்புமால் :

42. அளிக்கும் மெய் - குளிர்ந்துள்ள தேகம். கூசு
மால் - பயப்பட்டு விட்டாள். விளிக்கும் வேலையை -
சப்திக்கின்ற சமுத்திரத்தையும். வெங்கண் அனங்களை -
கொடிய மன்மதனையும் விட்டு. ஒளிக்கலாம் இடம் - தப்பு
வதற்கான இடம். யாது என உன்னுமால் - ஏதாவது
உண்டா என யோசிக்கிறாள்.

43. கார் மழை - கார்காலத்து நீல மேகம். மா
மணிக் கந்து - நீல மணி போன்ற தூண்.

இந்து காந்தத்தின்

ஈரநெடுங்கலும்

வெந்து காந்த,

வெதுப்பும் மேனியாள்.

ககள

44. திடீர் என்று சூர்ப்பனகையின் கண்முன், ராமனது உருவம், உருவெளித் தோற்றமாய்த் தென்படுகிறது. ராமனது உண்மையான மேனியைக் கண்டதாகவே நினைத்துக் கொள்ளுகிறாள் அவள். அவ்வளவுதான், காதல்நோய் அதிகரித்துச் சோருகிறாள். சிறிது நேரங்கழித்து வெட்கப்படுகிறாள். பிறகு என்ன செய்து விடுவானோ என்று பயப்படவும் செய்கிறாள்.

வீரன் மேனி

வெளிப்பட, வெய்யவள்

கார்கொள் மேனியைக்

கண்டன ளாம்எனச்

43. இந்து காந்தத்தின் ஈர நெடுங் கல்லும் - தண்ணீர் கசிந்து ஈரமாக இருக்கும் சந்திர காந்தக் கல்லால் ஆகிய நீண்ட கட்டில் கூட. வெந்து காந்த - சூடு ஏறிக் காந்தும்படியாக. வெதுப்பும் மேனி - காய்ச்சலுக்குள்ளான தேகம்.

44. வீரன் மேனி வெளிப்பட - ராமனது மேனி உருவெளித் தோற்றமாய்த் தென்பட. வெய்யவள் - சூர்ப்பனகை. கார்கொள் மேனியைக் கண்டன ளாம் என - ராமனது உண்மையான நிலை மேனியைக் கண்டதாக எண்ணிக்கொண்டு.

சோரும் வெள்கும்

துணுக்கெனும் : அவ்உருப்

பேரும் கால்,வெம்

பிணியிடைப் பேருமால்.

ககஅ

45. ஒரு நீலமேகம் அவள் பக்கத்தில் வந்தது. அதை ராமன் என்றே காதல் வெறியினுல்த் தழுவினான். அந்த மேகத்தின் பாடு என்ன ஆயிற்று பாருங்கள் !

ஆகக் கொங்கையின்

ஐயன்என்று அஞ்சன

மேகத் தைத்தழு -

வும்,அவை வெந்தன

போகக் கண்டு

புலம்பும்,அப் புன்மையாள்

மோகத் துக்கோர்

முடிவும்உண் டாங்கொலோ ! ககக

44. வெள்கும் - வெட்கப்படுவாள். துணுக்கெனும் - அஞ்சுவாள். அவ்உருப் பேரும் கால் - அந்த உருவெளித் தோற்றம் நீங்கவும். வெம் பிணி இடைப் பேருமால் - ஆறுதல் இல்லாத துன்பத்துக்கு உள்ளாகி விடுவாள்.

45. ஆகக் கொங்கையின் - மார்போடு இறுக. ஐயன் என்று அஞ்சன மேகத்தைத் தழுவும் - ராமன் என்றே கருமேகத்தைத் தழுவுவாள். வெந்தன போகக் கண்டு புலம்பும் - அந்த மேகங்கள் அப்படி அப்படியே

46. காதல் நோயினால், சூர்ப்பனகை ஊழித் தீயில் விழுந்தவள்போல் ஆகிருள். ஆனாலும், அவளுக்கு உயிர் போகவில்லைதான். உயிர் போகவில்லை என்று யாருமே சொல்லுவார்கள். உயிர் போகாததற்குக் காரணத்தைப் பார்ப்போம் :

ஊழி வெங்கனல்

உற்றனள் ஒத்தும், அவ்

ஏழை ஆவி

இறந்திலள் என்பரால் :

ஆழி யானை

அடைந்தனள் பின்னையும்

வாழ லாம்எனும்

ஆசை மருந்தினே.

கஉ௦

வெந்து கரைந்து போகக் கண்டு புலம்புவாள். அப் புன்மையாள் மோகத்துக்கு - அந்த அற்பப் பெண்ணை சூர்ப்பனகையின் மோகத்துக்குத் தான்.

குறிப்பு :—மேகத்தைத் தழுவினாள், அவை வெந்து போயின என்னும் ஹாஸ்யத்தின் அடிப்படையான காதல்த் தத்துவம் ரொம்பவும் அனுபவிக்கத் தக்கது.

46. அவ் ஏழை ஆவி இறந்திலள் - பெண்ணாகிய சூர்ப்பனகைக்கு உயிர் போகவில்லை. என்பரால் - என்று சொல்லுவார்கள். ஏன்? ஆழியானை அடைந்தனள் பின்னையும் - விஷ்ணுவின் அம்சமான ராமனை எப்படியும் அடைந்து அதன் பின்னும். வாழலாமெனும் ஆசை மருந்தினே - மணந்து வாழலாம் என்னும் ஆசையாகிய மருந்து காரணமாகத்தான், - ஆவி இறந்திலள்.

47. சூர்ப்பனகை மேலும் புலம்புகிறாள் :
வஞ்சிக்கிற கொடிய மாயைகளைச் சதா உண்டாக்கித்
துன்புறுத்துகிறது என் நெஞ்சு. அந்த நெஞ்சுக்குள்
நீ புகுந்து ஆபத்தை நீக்கவேண்டும் என்கிறாள்.

‘ வஞ்சனைக்கொடு

மாயைவ ளர்க்கும்என்

நெஞ்சு புக்(கு)என(து)

ஆவத்தை நீக்(கு)’எனும்;

‘ அஞ்சனக்கிரி -

யே! அருளாய்!’எனும்; —

நஞ்சம் நக்கினள்

போலநடுங்குவாள்.

கடக

48. காதல் வெறி சூர்ப்பனகையை இன்னொரு
விதத்தில்ப் பேசச் செய்கிறது: ‘நாம் கண்ட பெண்
ணின் கண்கள், அட்டா, நீலோற்பலமா அல்லது கயல்
தானோ? அவளுடைய அழகோ, லக்ஷ்மி தேவியைவிட
மேலாய் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவள் மனைவியாய்
இருக்கும்போது, என்னையும் ஏறிட்டுப் பார்ப்பானா
அவன்?’

காவி யோகய -

லோஎனும் கண்இணைத்,

தேவி யோ, திரு

மங்கையிற் செவ்வியாள் :

47. அஞ்சனக் கிரியே - கண்ணுக்கிடும் மை
போன்ற மலையை ஒத்தவனே. அருளாய் எனும் - கருணை
காட்ட வேண்டும் என்று புலம்புகிறாள்.

பாவி யேனையும்

பார்க்குங்கொ லோளனும், -

ஆவி ஓயினும்

ஆசையின் ஓய்வினாள்.

கஉஉ

49. சூர்ப்பனகையினுடைய காதல் அவளை இந்த விதமாகப் பாடாய்ப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வேளையில் :

ஆன்ற காதல்

அஃதுற எய்துழி,

மூன்று லோகமும்

மூடும் அரக்கராம்

ஏன்ற கார்இருள்

நீக்க,இ ராகவன்

தோன்றி னான் என

வெய்யவன் தோன்றினான்.

கஉங

48. ஆவி ஓயினும் ஆசையின் ஓய்வு இல்லாள் : இதில் சோக ரசம் நன்றாய்த் ததும்புகிறது.

49. ஆன்ற காதல் - சூர்ப்பனகையின் நிறைந்த காதல். அஃதுற எய்துழி - மேலே சொன்ன விதமாக அவளைப் படுத்திக்கொண்டிருக்க. மூன்று லோகமும் மூடும் அரக்கராம் - மூன்று லோகத்தையும் தங்கள் கொடிய செய்கைகளால் வருத்தும் அரக்கராகிய. ஏன்ற கார்இருள் நீக்க - நெருங்கிய இருளை நீக்குவதற்கு. இராகவன் தோன்றினான் என - ராமன் தோன்றியது போல. வெய்யவன் தோன்றினான் - சூரியன் கிழக்குத் திக்கு உதித்தான்.

50. விடிந்தவுடன் காதல் நோய் கொஞ்சம் தணிந்தது சூர்ப்பனகைக்கு. உயிரும் அவளுக்கு வந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்தத் தெளிவு புதிய ஊக்கமே கொடுக்கிறது, துணியும் உண்டா கிறது. 'அந்த அழகுள்ள பெண் ஒருத்தி இருக்கும் வரை நம்மைத் தீண்டப் போவதில்லை ராமன். ஆத லால், இப்போதே ஓடி அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் ஒளித்துவைத்துவிடவேண்டும்' என்று எண்ணு கிறாள்.

சந்தம்

தான தன்னன

தானன தானன

தான

விடியல் காண்டலின்

ஆண்டுதன் உயிர்கண்ட

வெய் யாள்,

'படியி லாள்மருங்கு)

உள்ளளவு) எனைஅவன்

பா ரான் :

50. விடியல் காண்டலின் - சூரியோதயத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில். ஆண்டு தன் உயிர் கண்ட வெய் யாள் - அப்போது தான் போன தன் உயிரை மறுபடி யுங் கண்ட கொடிய அரக்கியானவள், சொல்லு கிறாள் : படியிலாள் மருங்கு உள்ளளவு - யாதொரு குற்றமும்மில்லாத அந்தப் பெண் ராமன் பக்கத்தில் உள்ள ளவும். எனை அவன் பாரான் - என்னை அவன் ஏறிட் டுப் பார்க்க மாட்டான்.

கடிதின் ஓடினென்

எடுத்து அவள்க் கரந்திவண்,

கா தல்

வடிவி னானுடன்

வாழ்வதே வாழ்(வு)' என

மதி யா.

கஉச

51. சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதற்காக ஆசிரமத்துக்குப் போகிறாள் சூர்ப்பனகை. அங்கே தடாகத்தின் ஓரத்திலிருந்து கண்ணை மூடியவனாய் ராமன் சந்தியாவந்தனம் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஆசிரமத்தில் இருக்கிறாள் சீதை.

வந்து நோக்கினள்,

வள்ளல்போய் ஒருமணித்

தடத் துச்

சந்தி நோக்கினன்

இருந்தது கண்டனள் ;

தம் பி

50. ஆகையால், கடிதின் ஓடினென் - இப்போதே நான் ஓடிப் போய். எடுத்து அவள்க் கரந்து - அவளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மறைத்து விட்டு. இவண் - இந்த இடத்தில்த் தானே. மதியா - மதித்தவளாய்.

51. வள்ளல் போய் ஒரு மணித் தடத்து - ராமன் சிறிது எட்டிப்போய் ஒரு அழகிய தடாகத்தில். சந்தி நோக்கினன் இருந்தது கண்டனள் - காலை நேரத்துச் சந்தியாவந்தனத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்டாள். தம்பி - தம்பி லக்ஷ்மணனானவன்.

இந்து நோக்கிய

நுதலியைக் காத்து(து)அயல்

இருண்ட

கந்தம் நோக்கிய

சோலையில் இருந்தது

காணாள்.

கஉரு

52. சீதை தனியாகவே இருப்பதாக நினைத்தாள். 'நான் எண்ணியது கைகூடி விட்டது, தாமதித்துக் கொண்டு யோசனை பண்ண வேண்டிய காரியம் ஒன்று மில்லை' என்று எண்ணி சீதையினிடம் ஓடினாள் சூர்ப்பனகை.

'தனிஇ ருந்தனள்,

சமைந்த(து)என் சிந்தனை,

தாழ் வுற்று)

இனிஇ ருந்தெனக்கு)

எண்ணுவ(து) இல்' என

எண்ணத்,

51. இந்து நோக்கிய நுதலியைக் காத்து - பிறைச் சந்திரன் ஒத்த நெற்றியையுடைய சீதையைக் காத்த வண்ணமாய். அயல் இருண்ட கந்தம் நோக்கிய சோலையில் இருந்தது காணாள் - அந்த இடத்தை ஒட்டிய செறிந்த நிழலால் இருள் கொண்டதும் புஷ்பங்களால் கமழுவதுமான சோலையில் இருந்தான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை அவள். கந்தம் நோக்கிய சோலை - வாசனையானது தனக்கு வாய்த்த இடமென்று பார்த்துத் தங்கிய சோலை; அதாவது சதா வாசனை தங்கியிருந்த சோலை.

52. தாழ்வுற்று - வீணாகத் தாமதஞ்செய்து. இனி இருந்து எனக்கு எண்ணுவது இல் - இனிமேல் சும்மா

துனிஇ ருந்தவல்

மனத்தினள், தோகையைத்

தொடர்ந் தாள் ;

கனிஇ ரும்பொழில்

காத்தயல் இருந்தவன்

கண் டான்.

கஉசு

53. சிதைமேல் யாரோ பாய்ந்ததாகத் தெரிய வந்தது லக்ஷ்மணனுக்கு. வில்லையெடுக்கப் போனான். பெண் பிள்ளையென்று தெரிந்தவுடன், 'அட்டா பெண் அல்லவா இவள்' என்று எண்ணி, வில்லை அப்படியே வைத்துவிட்டு ஓடிப்போய், சூர்ப்பனகையின் வேஷம் கொஞ்சம் கலைந்து இயல்பாயிருந்த செம்பட்டை ரோமத்தைத் திருகிப் பிடித்துக்கொண்டான்.

உட்கார்ந்துகொண்டு எண்ணவேண்டிய காரியம் யாது மில்லை. என எண்ண - என்று எண்ணினவளாய். துனியிருந்த வல் மனத்தினள் - ஆங்காரம் குடிகொண்டிருந்த கொடிய மனத்தினளாகிய சூர்ப்பனகை. தோகையைத் தொடர்ந்தாள் - சிதைமேல்ப் பாய்ந்தாள். தோகை - மயில் போன்றவள். கனியிரும் பொழில் - கனிகள் தொங்கிய அந்தப் பெருஞ் சோலையின் மறைவில். காத்து அயல் இருந்தவன் கண்டான் - உட்கார்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தவனான லக்ஷ்மணன் கண்டு கொண்டான், சிதைமேல்ப் பாய்ந்ததை.

‘நில்அ ட !’ எனக்

கடுகினன் : பெண்ணெ

நினைந் தான் ;

வில்எ டா(து)அவள்

வயங்கெரி யாம்என

விரிந் த

சில்லல் ஒதியைச்

செங்கையில்த் திருகுறப்

பற் றி,

வல்வ யிற்றுதைத்(து),

ஒளிகிளர் வாளினை

உரு வி.

கஉஎ

54. பயமுறுத்துவதற்காகத்தான் வானையுருவினான். அரக்கியானவள் ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று எண்ணி, லக்ஷ்மணனை ஒரே வேகமாய்த் தாக்கிவிட்டு, ஆகாயத்தில்க் குதித்துவிட வேண்டும் என்று துள்ளினான். அவ்வளவுதான் : அப்படியே அவள் தலையைப்

53. நில்லடி எனக் கடுகினன் - அங்கே நில் என்று சொல்லி விரைந்து சென்று. பெண் என நினைந்தான் - இவ்வளவு தானா, பெண் தானே என்று நினைத்து. வில்எடாது - பக்கத்தில் கிடந்த வில்லை அப்படியே வைத்து விட்டு. வயங்கு எரியாம் என விரிந்த - கொழுந்துவிட்டு எரியும் நெருப்புப்போல் பரந்துள்ள. சில்லல் ஒதியை - சிலிர்த்துள்ள ரோமத்தை. செங்கையில்த் திருகுறப் பற்றி - கையினால் ஒரே திருகாய்த் திருகிப் பிடித்துக் கொண்டு. வல் வயிறு உதைத்து - வலிய வயிற்றைக் காலால் உதைத்து. ஒளி கிளர் வாளினை உருவி - ஒளி விட்டுப் பிரகாசிக்கும் தன் உடை வானை உருவவும்.

பிடித்து ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிட்டு, 'அயோக்கியத் தனம் பண்ணாதே' என்று சொல்லித் தன் கைவேலையைக் காட்டுகிறான் லக்ஷ்மணன்.

ஊக்கித் தாக்கிவிண்

படர்வெம்என்(று) உருத்தெழு

வா னை

நாக்கி நொய்தினில்,

'வெய்திழை யேல்' என

நுவலா,

மூக்கும் காதும்வெம்

முரண்முலைக் கண்களும்

முறை யால்

போக்கிப், போக்கிய

சினத்தொடும் புரிசூழல்

விட் டான்.

கஉஅ

54. ஊக்கித் தாக்கி - எதிர்த்துத் தாக்கி. விண் படர்வெம் என்று - ஆகாயத்தில் துள்ளி விடலாம் என்று. உருத்து எழுவாளை - சினந்து துள்ளிய அரக்கியை. நாக்கி - அப்படியே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி. நொய்தினில் - யாதொரு சிரமமில்லாமல். வெய்து இழையேல் என நுவலா - கொடிய காரியம் ஒன்றையும் இனிமேல்ச் செய்யாதே என்று அழுத்தமாய்ச் சொல்லி முடித்து விட்டு. போக்கிய சினத்தொடும் புரிசூழல் விட்டான் - மனசை விட்டுக் கோபம் போய்விட்டது. அதோடு கையைவிட்டு அரக்கியின் கூந்தலும் போய்விட்டது. லக்ஷ்மணனுக்கு.

55. கீழே விழுந்தாள் சூர்ப்பனகை. ஒன்றும் ஓடவில்லை அவளுக்கு. திகைத்துப்போய் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள். பிறகு, மெள்ளக் கீழே கிடந்த மூக்கின் துண்டத்தைக் கையினால் எடுத்துப் பழையபடி ஒட்டப் பார்க்கிறாள். ஒட்டவா செய்யும்! கொல் உலைபோலப் பெருமூச்சு எறிகிறாள், கையினால்த் தரையை ஒங்கி அடிக்கிறாள்.

ஒன்றும் மூக்கினை ;

உலையுறு தீயென

உயிர்க் கும் ;

எற்றும் கையினை

நிலத்தினில் ; இணைத்தடம்

கொங் கை

பற்றும் பார்க்கும் ; மெய்

வெயர்க்கும் ; தன் பருவலிக்

கா லால்ச்

சுற்றும் ஓடும் ; செம்

சோரிநீர் சொரிதரச்

சோ ரும்.

கஉசு

55. எற்றுங் கையினை நிலத்தினில் - வேகமாய்க் கையை நிலத்தில் மோதும். மெய் வெயர்க்கும் - உடம்பு வெயர்க்கும். பருவலிக் காலால்ச் சுற்றும் ஓடும் - காலில் நின்ற வண்ணமாகச் சிறிது நேரம் அப்படியும் இப்படியும் சுற்றுவாள் ; பிறகு ஒரேபடியாய் நாலா பக்கமும் ஓடுவாள். செம் சோரிநீர் சொரிதரச் சோரும் - சிவந்த ரத்தம் வழிந்ததன் காரணமாகச் சோர்ந்து விழுந்தாள்.

56. மலையூற்று மிகுதியாயுள்ள அருவி போல்
ரத்தம் வடிகிறது. போன போன இடமெல்லாம்
ரத்தச் சேறுதான். அந்தச் சேற்றிலேயே திரிகிறாள்.
தேவர்களுமே பயப்படும்படியாகத் தன் குலத்திலுள்ள
அரக்க வீரர்களின் பெயரையெல்லாம் சொல்லி
அழைக்கிறாள்.

ஊற்று மிக்கநீர்

அருவியின் ஒழுகிய

குருதிச்

சேற்று வெள்ளத்துள்

திரிபவள், - தேவரும்

இரியக்,

கூற்றம் உட்கும்தன்

குலத்தினோர் பெயரெலாம்

கூறி,

ஆற்று கிற்கிலாள்

பற்பல பன்னிநின்று

அழைத்தாள்.

கடூ

56. அருவியின் ஒழுகிய-அருவியைப்போல வடிந்த.
குருதிச்சேற்று வெள்ளத்துள் - சேறுபட்டு ஓடிய ரத்தப்
பெருக்கில். திரிபவள் - அப்படியும் இப்படியுமாகத்
திரிபவள். தேவரும் இரிய - தேவர்களும் பயப்படும்படி.
கூற்றம் உட்கும் - எமனே பயப்படும்படியான. தன்
குலத்தினோர் பெயரெலாம் கூறி - அரக்க வர்க்கத்தினர்
பெயர் எல்லாம் சொல்லி. ஆற்றுகிற்கிலாள் பற்பல
பன்னி நின்று - அவமானத்தைத் தாங்க முடியாத
வளாய்ப் பலபல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு.
அழைத்தாள் - கூவி அழைத்தாள்.

57. சூர்ப்பனகை சர்வாதிகாரம் செலுத்துகிற அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவள். அதிகாரத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பெருமிதமெல்லாம் அவளிடமிருக்கிறது. தான் மற்றவர்களைத் துன்பப் படுத்தலாம், அவமானப் படுத்தலாம். ஆனால் மற்றவர்களோ, தங்களுக்குப் பயந்து அடங்கியிருக்க வேண்டியதே ஒழிய எதிர்க்கிறது என்பதுகூடாது. சட்டம் இப்படியிருக்க அனுஷ்டானமும் இப்படியிருக்க, கேவலம் மனுஷனான லக்ஷ்மணன், தன்னை அவமானப்படுத்திவிட்டான். தன் வீரத்தைத் தோள்களில் எக்களிப்போடு பார்த்துக்கொண்டும் அல்லவா இருக்கிறான் ? தானே மண்ணில் கிடந்து புலம்புகிறான். இது முறையா !

சந்தம்

தானான தானான

தானான தானான

‘ உரம்நெறிந்து விழ,என்னை,

உதைத்துருட்டி மூக்கரிந்த

நரன்இருந்து தோள்பார்க்க,

நான்கிடந்து புலம்புவதோ !

57. உரம் நெறிந்து விழ - மார்பு நெறிந்து நான் கீழே விழும்படி. நரனிருந்து தோள் பார்க்க - மனுஷனாகிய லக்ஷ்மணன் எக்களிப்போடு தன் தோள்களைப் பார்த்துக்கொண்டு உயிரோடிருக்க.

கரன் இருந்த வனம் அன்றோ :
இவைபடவும் கடவேனோ !

அரன் இருந்த மலை எடுத்த
அண்ணாவோ ! அண்ணாவோ !' கநக

58. மனுஷன் ஒருவன் மேல் ஆசைகொண்டு மூக் கிழந்தேன். இதைவிட வெட்கக்கேடு வேறு என்ன இருக்கிறது ? எனக்கு இந்த வசை ஏற்பட்டால், ராவணேசுவரா ! உன்னுடைய புகழுக்கு மாசு ஏற்படாதா ? உன்னுடைய புகழ் எப்பேர்ப்பட்டது, எட்டுத் திசைகளிலுள்ள யானைகளின் வேகங் கலங்கும்படியாகப் போர்செய்து அவைகளின் தந்தங்களையும் ஒடித்தாய். இப்படி ஒடித்த வீரத்தைப்பற்றிக் கவிஞர்கள் பாடி உன் புயத்தைப் புகழால் நிறைத்திருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட புயத்தோடு கூடிய ராவணனே, ராவணனே !

‘ நசையாலே மூக்கிழந்து
நாணம் இலா நான் பட்ட

வசையாலே, நினதுபுகழ்
மாசுண்ட(து) ஆகாதோ !

57. கரன் இருந்த வனம் - கரன் என்னும் அரக்கப் பிரதானி காக்கிற வனமல்லவா இது. இவை படவும் கடவேனோ - இந்த வனத்தில் இந்த மாதிரி அவமானப் பட ஏற்பட்டுவிட்டதே. அரன் இருந்த மலை எடுத்த - சிவபெருமான் இருந்த கயிலையங்கிரியைச் செந்தூக் காய்த் தூக்கிய.

திசையானை விசைகலங்கச்

செருச்செய்து மருப்பொசித்த

இசையாலே நிறைந்தபுயத்(து)

இராவணவோ ! இராவணவோ !' கநஉ

59. * இந்தக் காட்டில் சாமானியப்பட்ட யாரோ இரண்டு பேர் என் காதையும் மூக்கையும் அரிந்து விட்டார்கள். இந்த அவமானத்தை என்னுல்த் தாங்க முடியாது. உயிர் போகப் போகிறது எனக்கு ' என்கிறாள்.

‘ கானம்அதின் இடைஇருவர்

காதொடுமூக்கு) உடன்அரிய,

மானம்அதால்ப் பாவியேன்

இவண்மடியக் கடவேனோ ?

தானவரைக் கருஅறுத்துச்,

சதமகனைத் தனையிட்டு,

வானவரைப் பணிகொண்ட

மருகாவோ ! மருகாவோ !' கநங

58. செருச்செய்து மருப்பு ஒசித்த - போர்செய்து தந்தங்களை ஒடித்த. இசையாலே நிறைந்த - புகழ்க் கவி களால் நிறைத்த. திக்கு விஜயம் செய்ததை, இப்படியெல்லாம் அஷ்டதிக்கு யானைகளின்மேல் வைத்துப் பேசுவது கவி மரபு. நேர் நேராகப் பொருள்கொள்ளுவதற்கு எழுந்ததல்ல.

59. தானவரைக் கருவறுத்து - தானவர் என்ற பல சாலிகளான பகைவர்களைக் கருவறுத்து. சதமகனைத் தனையிட்டு - இந்திரனை விலங்கிட்டு. வானவரைப் பணிகொண்ட - தேவர் எல்லாரையுமே வேலையாளாகக் கொண்ட. மருகாவோ - இந்திரஜித்தே.

60. கல்லையே வெட்டக்கூடியதான வானையும் வேலையும் ஏந்திய கரன் என்ன, தூஷணன் என்ன, மற்றும் வீரர்கள் என்ன, எல்லாரும் அரக்கர் குலத்தில் அவதரித்தீர்களே, ஏன் அவதரித்தீர்கள் ?

‘ கல்லீரும் படைத்தடக்கை

அடல்க்கரதூ டணர்முதலா

அல்லீரும் சுடர்மணிப்பூண்

அரக்கர்குலத்(து) அவதரித்தீர் !

கொல்லீரும் படைக்கும்ப -

கருணைப்போலக் குவலயத்துள்

எல்லீரும் உறங்குதிரோ ?

யான்அழைத்தல் கேளீரோ ? ’

கநச

60. அடல்க் கர தூடணர் முதலாக - மிக்க வலி கொண்ட கரன் தூஷணன் முதலாகவுள்ள நீங்கள் எல்லாம், அல் ஈரும் - இருளை மாய்க்கும். சுடர் மணிப்பூண் - பிரகாசிக்கும் மணி அழுத்திய ஆபரணங்கள் அணிந்த. கொல்லீரும் படை - கொல்லர்கள் அராவி நகாசு வேலை செய்த வாள் வேல் முதலியவைகளை ஏந்திய. குவலயத்துள் எல்லீரும் - உலகத்தில் எங்கெங்கெல்லாமோ நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்.

5. கரன் வதைப் படலம்

1. லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பனகையின் மூக்கு முதலிய அங்கங்களைச் சேதப்படுத்தி விட்டான். அவளுக்கு உண்டான அவமானத்துக்கும் ஆங்காரத்துக்கும் அளவில்லை. வனமெல்லாம் எதிரொலிக்கும்படி கதறுகிறாள். அரக்கர் பெயர்களைச் சொல்லி அழைக்கிறாள். யாதொரு உதவியும் வரவில்லை. அப்படியே ஓடிப் போய்த் தன்னுடைய சிறிய தாயார் மகனான கரன் காலில் விழுந்தாள். புண்பட்ட மூக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் வடிந்த ரத்தம் ஒரே படலமாய் மண்ணில் பரவி ஓடி நிற்கிறது. அதன்மேல் அவளுடைய கரிய உருவம் கிடக்கிறது.

சந்தம்

தான தன்னன

தன்னன தன்னன.

இருந்த மாக்கரன்

தாள்இணையின்மிசை,

சொரிந்த சோரியள்

கூந்தலள் தூம்பெனத்

1. இருந்த - ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த. கரன் - கரன் என்பவன் ராவணனது சிறிய தாயார் மகன், ராவணனது சேனாதிபதிகளில் ஒருவன். சூர்ப்பனகை தண்டகாரணயத்தில் சௌகரியமாக வசிக்கவேண்டும்,

தெரிந்த மூக்கினள்

வாயினள்,—செக்கர்மேல்

விரிந்த மேகம்

எனவிழுந் தாள் அரோ !

கங்ரு

2. சூர்ப்பனகை நாலா பக்கமும் கேட்கும்படியாகக் கதறினாள். 'அரக்கர்களுக்கு முடிவு வந்து விட்டது' என்று எமன் கட்டளையின்படி பேரிகை கொட்டிய மாதிரியிருந்தது அவளுடைய கதறல்.

அழுங்கு நாள் இதென்று),

அந்தகன் ஆணையால்

தழங்கு பேரி

யெனத்தனித்து ஏங்குவாள்,

அவளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செயது கொடுக்க வேண்டும், என்று கருதியே கரனை அங்கே இருக்கச் செய்தான் ராவணன். தான் இணையின மிசை - பாதங்களினமேல். சொரிந்த சோரியள கூந்தலள - ரததம் சிந்திக்கொண்டும் செம்பட்டை மூடிப் படாந்த தாயும். தூம்பெனத் தெரிந்த மூக்கினள் வாயினள் - தூம்பாக்குழிபோல கக்கலும் கழியலுமாயுள்ள, துளை பட்ட மூக்கோடும் வாயோடும். செக்காமேல் விரிந்த மேகம் என விழுந்தாள் - செவ்வானத்தின்மேல் விரிந்து கிடந்த கருமேகம்போல விழுந்தாள். அரோ - அடடா. அந்தக் காட்சியை என்னவென்று சொல்லுவது !

2. அழுங்கு நாள் இதென்று - அரக்கர்களுக்கும் முடிகிற காலம் இதுதான் என்று தெரிவிக்கும்படி. அந்தகன் ஆணையால் தழங்கு பேரி என எமனது கட்டளைப்படி சாற்றும் பேரிகைபோல, தனித்து ஏங்குவாள் - இதரசத்தம் எல்லாம் அடங்கும்படி கதறினாள்.

முழங்கு மேகம்

முடித்தவெந் தீயினால்

புழுங்கு நாகம்

எனப்புரண் டாள் அரோ.

கடகூ

3. சூர்ப்பனகையின் வேதனையைப் பார்க்கக் கரனுக்குச் சகிக்க முடியவில்லை. ஆங்காரமான வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து வந்தன. அந்த வார்த்தைகளோடு அக்கினியும் வந்து வீசிய மாதிரி யிருந்தது. “யார் உன்னை இப்படி அவமானப் படுத்தியது? அவர்களைச் சொல் : சொல் இப்போதே” என்றான்.

வாக்கிற்(கு) ஒக்கப்பு -

கைமுத்து வாயினான்

நோக்கிக், ‘கூசலர்

நுன்னை இத் தன்மையை

2. முழங்கு மேகம் முடித்த வெம் தீயினால் - இடிகின்ற மேகம் தன்னிடத்தே வைத்துள்ள மின்னலாகிய தீ தலையில் தாக்கவும். புழுங்கு நாகம் என - வேதனைக்குள்ளான சர்ப்பத்தைப்போல. புரண்டாள் அரோ - அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரண்டாள்.

குறிப்பு :—பேரிபோல் ஏங்கினாள் என்பதை வைத்து ஒரு பேரொலியைக் காதினால் நாம் கேட்கவேண்டும். புழுங்கு நாகம் எனப் புரண்டாள் என்பதை வைத்து வேதனையைப் பார்க்கவேண்டும்.

3. கூசலர் - பயப்படாதவர்களாய்.

ஆ. 11

ஆக்கிப் போனவர்

ஆர்சொல்' என் ருன் அவன் ; -

மூக்கில்ச் சோரி

முழீஇக்கொண்ட கண்ணினுள் : கந்ள

4. சூர்ப்பனகையைக் காதல்ப் பேய் வந்து ஆட்டுகிற காரியம் நமக்குத் தெரியும். என்ன கொடுமை காதலர் இழைத்தாலும், அது காரணமாக என்ன கோபம் மேலிட்ட போதிலும், காதல் வாயிலாகப் பார்க்கிறபோது, ஒரு பரிவு உண்டாகத்தான் செய்கிறது. கரன் எவ்வளவு ஆங்காரத்தோடு கேட்ட போதிலும், சூர்ப்பனகையின் வார்த்தைகள் பரிவுடனேயே வருகின்றன :

“ இரண்டு மனிதர்கள். தவ வாழ்க்கை கொண்டவர்கள். ஆனாலும் வில் ஏந்திய வீரர்கள். மேனியோ மன்மதனது மேனிதான். தர்மத்திலே நின்று ஒழுகுபவர்கள்” என்றெல்லாம் ராம லக்ஷ்மணர்களைப்பற்றிப் பாராட்டியவாருகப் பேசுகிறாள்.

‘ இருவர் மானுடர்

தாபதர், ஏந்திய

வரிவில் வாள்க்கையர்,

மன்மதன் மேனியர்,

3. மூக்கில்ச் சோரி முழீஇக்கொண்ட கண்ணினுள் - மூக்கிலிருந்து வந்த ரத்தத்தால் இரண்டு கண்களும் ஒரே படியாய் முழுகடிக்கப் பட்டிருந்தன. இத்தகைய கண்ணோடு விஷயத்தைச்சொல்ல ஆரம்பிக்கிறாள் சூர்ப்பனகை.

4. தாபதர் - தவக்கோலங் கொண்டவர்கள். ஏந்திய வரி வில் வாள்க்கையர் - வீரர்களாய்ச் சதா வில்லையும் வாளையும் ஏந்தியவர்கள்.

தரும நீரர்,

தயரதன் காதலர், -

செருவில் நேரும்

நிருதரைத் தேடுவார். '

கநஅ

5. மேலும் சொல்கிறாள் : " உன்னுடைய பராக் கிரமத்தை அவர்கள் கொஞ்சங்கூடப் பொருட்படுத்த வில்லை. ஒரு உயர்ந்த தர்மத்தை லட்சியமாக வைத்து அதை நிலைநிறுத்தும் கொள்கை யுடையவர்கள். அதற்காக எதையும் செய்ய முனைந்து நிற்கிறார்கள். "

‘ ஒன்று நோக்கலர்

உன்வலி ; ஓங்(கு)அறன்

நின்று நோக்கி

நிறுத்தும் நினைப்பினர் ;

வென்றி வேல்க்கை

நிருதரை வேர்அறக்

கொன்று நீக்குதும்

என்றுணர் கொள்கையார். '

கநக

4. தரும நீரர் - தருமத்தைவிட்டு விலகாதவர்கள். தயரதன் காதலர் - தசரத சக்கரவர்த்திக்கு அருமைப் புதல்வர்கள். செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவார் - யுத்தம் செய்யவரும் அரக்கர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று தேடுபவர்கள்.

5. குறிப்பு :—காதல் காரணமாகவே ராம லக்ஷ்மண ரது லட்சியங்களைக் குறைத்துக் கூற சூர்ப்பனகைக்கு மனம் வரவில்லை, என்பது பாவம்.

6. ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பற்றி நல்லவர் என்றும் வீரர் என்றும் நமக்கு விரோதிகள் என்றும் சொல்லித் தீர்த்தாய் விட்டது. பிறகு கதைகட்ட ஆரம்பிக்கிறாள்.

“ உலகத்திலானாலுஞ் சரி, வானத்திலானாலுஞ்சரி, வேறு எங்கேயானாலும்கு, கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தாலுஞ்சரி, யாவராலும் காணமுடியாத பெண்போலும் ஒரு அணங்கு ” என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

‘ மண்ணில் நோக்குறில்,
வானினில் மற்றினில்

எண்ணி நோக்குறில்,
யாவர்க்கும் நோக்கலாப்

பெண்ணின் நோக்குடை -
யாள் ! ஒரு பேதையேன்

கண்ணின் நோக்கிய
சொல்லருங் காட்சியாள் ! ” கசு0

6. எண்ணி நோக்குறில் - பாவனை செய்து பார்த்தாலும். பெண்ணின் நோக்குடையாள் - பெண்ணுக்குரிய அழகெல்லாம் வாய்ந்துள்ள உருவம் ; தெய்வ அணங்கு ஒன்று பெண்ணுக்குரிய அழகெல்லாம் தரித்து வந்தது என்பது இங்கே குறிப்பு. ஒரு பேதையேன் - கல்வி அறிவில்லாத நான். கண்ணில் நோக்கிய - கண்ணுரக் கண்ட அற்புதமான அழகையெல்லாம். சொல்லருங் காட்சியாள் - எடுத்துச் சொல்லமுடியாத அவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவள் ஒருத்தி.

7. “இத்தகைய பெண்ணொருத்தியை நான் காண நேர்ந்தது. கூர்ந்து பார்த்தேன் அவளுடைய அழகை. சரி, இந்தப் பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டு போய், தமையன் இராவணனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அப்படியே மேலே சொன்ன வீரர்களை விலக்கிவிட்டு, அந்தப் பெண்மேல் பாய்ந்தேன்.”

‘கண்டு நோக்கி, அக்

காரிகை யாள்தனைக்

கொண்டு போவல்

இலங்கையர் கோக்கென,

விண்டு மேல்விழுந் -

தேனை வெகுண்டு அவர்

துண்ட மாக்கினர்

மூக்கு’ எனச் சொல்லினான். கசக

8. குர்ப்பனகை சொன்னதைக் கேட்டான் கரன். “அப்படியா மூக்கை வெட்டினார்கள்? சரி சரி, இருக்கட்டும்” என்றான். மூக்கைப் பார்க்க எத்தனித்தான். மூகமெல்லாம் ஒரே ரத்தமாகவும், கண், மூக்கு, வாய்

7. காரிகையாள் தனை - அழகு வாய்ந்த பெண்ணை. கொண்டு போவல் இலங்கையர்கோக்கு என - கொண்டு போவேன் ராவணனுக்கு என்று எண்ணி. விண்டு - இடையில் நின்ற வீரர்களை விலக்கி. மேல் விழுந்தேனை - பெண்ணினிடம் ஓடினேன் எனனை. வெகுண்டு அவர் துண்ட மாக்கினர் மூக்கு - கோபங் கொண்டவராய் மூக்கை அரிந்துவிட்டார்கள்.

எல்லாம் ஒரே ரத்தக் குழியாகவும் இருந்ததனால் மூக்கைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கண்டு பிடிக்க முடியாததாலே, 'காட்டு அந்த மூக்கை' என்று ஆங்காரமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்து வருகிறான்.

கேட்ட னன்உரை,

கண்டிலன் 'கேடினர்

தோட்ட நுங்கில்த்

தொலையுறு மூக்கினைக், -

காட்டு' எ னுமூந் -

தான், எதிர் கண்டவர்

நாட்டந் தீய

உலகைந டுக்குவான்.

கசஉ

9. கரன் எழுந்து நின்று, கோபாக்கினி பொங்க விழிக்கிறான் ; அரற்றுகிறான். அதனால் உலகம்

8. கேட்டனன் உரை - குர்ப்பனகை சொன்னதைக் கேட்டான் கரன். கண்டிலன் - வந்த ஆங்காரத்தில் அறுந்த மூக்கைப் பார்க்க எத்தனித்தான், ஆனால் காண முடியவில்லை. கேடினர் தோட்ட - தங்களுக்குக் கேடு காலத்தை விளைவித்துக் கொண்ட ராம லக்ஷ்மணர் வெட்டி எடுத்த. நுங்கின் தொலையுறு மூக்கினை - பனை நுங்கின் தொலைபட்ட மூக்கினை. எதிர் கண்டவர் நாட்டந் தீய - குபீரென்று கோபாவேசத்துடன் எழுந்தான் : எதிர் நின்று பார்த்தவர்களது கண் தீய்ந்து போகுமோ என்று சொல்லும்படியாக இருந்தது. உலகை நடுக்குவான் - உலகத்தார் எல்லாம் அஞ்சும்படியாகப் போர் புரிபவன் ; கரன்.

ஏழுமே எரிந்து போய் விடுமோ என்று சொல்லத்
தோன்றுகிறது.

எழுந்து நின்(று)உல(கு)
ஏழும்எ ரிந்துகப்

பொழிந்த கோபக்
கனல்உகப் பொங்குவான் ; -

‘ கழிந்து போயினர்
மானுடர் என்னுங்கால்,

அழிந்த தோஇவ்
அரும்பழி ’ என்னுமால். கசந

10. “இதோ அந்த நரர்களைத் தொலைத்து
விடுகிறேன் தேரைக் கொண்டு வா ” என்று சொன்
னான் கரன்! அவ்வளவுதான் அரக்கர் பதினாலு
பேர் அவன்முன் வந்தார்கள்.

9. எரிந்து உக - எரிந்து சாம்பலாக. கனல் உக -
நெருப்புக் கொப்புளிக்கும்படி. பொங்குவான் - மேலும்
மேலும் கோபம் பொங்கியவனாய். கழிந்து போயினர் -
தப்பி ஓடிவிட்டார்கள். என்னுங்கால் - என்று சொன்
னால் பிரயோசனம் என்ன. அழிந்ததோ இவ் அரும்பழி
என்னுமால்-அரக்கர் தலைவனான ராவணனது தங்கையை
அவமானப்படுத்திய இந்தப் பழி அழியவா போகிறது,
என்று அலறுகிறான்.

‘வருக தேர்’ எனும்

மாத்திரை, - மாடுளோர்

இருகை மால்வரை

ஏழினோடு ஏழ்அனார்,

ஒருகை யால்உலகு

ஏந்தும் உரத்தினார்,

‘தருக இப்பணி

எம்வயின் தான்’ என்றார்.

கசச

11. அந்தப் பதினாலு அரக்கர்களையும், இரண்டு இரண்டு துதிக்கைகள் கொண்ட யானைகள் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அவர்களுடைய ஆயுதங்களைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம். முக்கோலான குலங்கள் எத்தனையோ, வாள்கள் எத்தனையோ, இன்னும் எத்தனையோ ஆயுதங்களைக் கையாளுபவர்கள்.

10. வருக தேர் எனும் மாத்திரை - தேர்கொண்டுவா என்று சொன்ன மாத்திரத்தில், மாடுளோர் - பக்கத்திலிருந்தவர்கள். இருகை மால்வரை ஏழினோடு ஏழ் அனார் - இரண்டு பெரிய துதிக்கைகளையுடைய யானைகள் பதினாலோ என்று சொல்லக்கூடிய பெருத்த உடம்பினர். ஒரு கையால் உலகு ஏந்தும் உரத்தினார் - ஒரு கையாலேயே உலகத்தைத் தூக்கும் பலம் வாய்ந்தவர். தருக இப்பணி எம் வயின் தான் என்றார் - இந்த மனிதர்களைத் தொலைக்கும் வேலையை எங்களுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றார்கள்.

சூலம் வாள்மழுத்

தோமரஞ் சக்கரம்

கால பாசம்

கதைபொருங் கையினார்,

வேலை ஞாலம்

வெருவுறும் ஆர்ப்பினார்,

ஆல காலந்

திரண்டன்ன ஆக்கையார். கசரு

12. அவர்களது வீரத்தையும் கோபத்தையும் பார்த்தால் நடுக்கடலிலுள்ள வடவா முகாக்கினியே தோற்றுப்போகும். அவர்கள் கரனிடம் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்ப்போம் :

“ நீ எங்களிடத்தில் வைத்த நம்பிக்கை ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறது! எங்களுடைய அடிமைத் தொழிலும் வெகு அழகாக இருக்கிறது! நீ என்ன, தேவர்மேலா போர் தொடுக்கிறாய்? ”

11. மழு - இருப்புலக்கை. தோமரம் - மரத்தினால் செய்த உலக்கை. காலபாசம் - முள்ளோடு கூடிய கயிறுகள். கதை - தண்டாயுதம். பொருங் கையினார் - ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர் செய்யும் கையினார். வேலை ஞாலம் வெருவுறும் ஆர்ப்பினார் - கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் அஞ்சும்படியாக ஆர்ப்பரிக்கக் கூடியவர்கள். ஆலகாலம் திரண்டன்ன ஆக்கையார் - உலகத்தையே முடிக்கும்படியான விஷமெல்லாம் திரண்டது போன்ற கரிய உடம்பையுடையவர்கள்.

குறிப்பு :—அருமையான ரீதும் கொண்ட பாடல்.

வெம்பு வேலைக்

கனலன்ன வெம்மையார்,

‘நம்பும் எம்அடி -

மைத்தொழில் நன்(று) ’எனா,

‘உம்பர் மேல்இன்று

உருத்தனை போதியோ,

இம்பர் மேலினி

யாம்உளெ மோ? ’என்றார். கசக

13. “ வாஸ்தவந்தான். இந்தச் சாமான்யப்பட்டவர்கள்மேல் போர் தொடுத்தால் என்னுடைய ஸ்தானத்துக்குத் தகாததுதான். நீங்கள் சொன்னது ரொம்ப சரி ” என்கிறான் கரன்.

‘நன்று சொல்லினிர்,

நான்இச்சி ருர்கள்மேல்

சென்று போர்செயில்த்

தேவர்கி ரிப்பரால் :

கொன்று சோரி

குடித்(து)அவர் கொள்கையை

வென்று மீளுதிர், -

மெல்லிய லோ(டு) ’ என்றான். கசஎ

12. நன்று எனா - ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறது. உம்பர்மேல் இன்று - தேவர்கள்மேல் இப்போது. உருத்தனை போதியோ - கோபித்துப் போர் செய்யப் போகிறாயோ. இம்பர்மேல் இனி யாம் உளெமோ-நீ இதற்கெல்லாம் போர் செய்யப் போனால் நாங்கள் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறோம் என்று யாராவது சொல்லுவார்களா?

13. சோரி குடித்து - ரத்தத்தைக் குடித்து. அவர் கொள்கையை வென்று - அரக்கர்களை ஏதோ சம்ஹாரம்

14. “ நீங்களே அந்த நரர்களைக் கொன்று வாருங்கள் ” என்று சொன்னதில, அந்த அரக்கர் களுக்கு ரொம்ப எக்களிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அப் படியே கரனை வணங்கினார்கள். சூர்ப்பனகை முன்னே போக, அவர்கள் பின்னே சென்றார்கள்.

என்ன லோடும்

விரும்பிஇ றைஞ்சினார் ;

சொன்ன நாணிலி

அந்தகன் தூதென

அன்னள் பிற்படர்

வார்என ஆயினார் ; -

மன்னன் காதலர்

வைகிடம் நண்ணினார்.

கசஅ

செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களாமே அந்த மனிதர்கள், அந்தக் கொள்கையை இலலாமலாக்கி. மீளுதிர மெல்லியலோடு என்றான - திருமபி வாருங்கள், சூரபனகை சொன்ன அந்த பெண்ணோடு, என்றான.

14. என்னலோடும் - இணங்கியவனாகக் கரன் சொல்லவும். விரும்பி இறைஞ்சினார் - கரனை மிகக் மகிழ்ச்சியுடன் வணங்கினார்கள். சொன்ன நாணிலி அந்தகன் தூது என - வெட்கமில்லாது பொய்யெல்லாம் சொன்ன சூர்ப்பனகையே எம் தூதனபோல அவர்களுக்கு முன்னே போனான். அன்னள் பின் படர்வார் என ஆயினார் - அவள் நடத்த, தாங்கள் பின் செல்வார் என ஆயினார் ; பெண் பிள்ளை நடத்த, வீரா யுத்தத்துக்குப் போனால் எவ்வளவு அழகு ! மன்னன் காதலர் வைகிடம் நண்ணினார் - சக்கரவாத்திக குமாரரான ராம லக்ஷ்மணாதங்கும இடத்தை அடைந்தார்கள்.

15. ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருந்த இடத்தை முதலில்ச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அந்தச் சமயத்தில் ராமன் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தியானித்த வண்ணமாயிருந்தான்.

துமிலப் போர்வல்

அரக்கர்க்குச் சுட்டினான் ;

அமலத் தொல்பெயர்

ஆயிரத்(து) ஆழியான்

நிமலப் பாத

நினைவின் இ ருந்த அக்

கமலக் கண்ணனைக்

கையிலில்க் காட்டினான்.

கசக

16. தியானத்திலிருந்த ராமனை அரக்கர்கள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பார்த்ததும், “ அவனைப் பிடித்து ஆகாயத்தில் வீசுவோம். விழும்போது, ஏந்திக் கொள்ளுவோம். மறுபடியும் ஆகாயத்தில் வீசுவோம். இப்படியாக அம்மாளை ஆடுவோம் ” என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது, ராமனுடைய உருவத்தை அவ்வளவு அலட்சியமாக

15. துமிலப் போர் வல் அரக்கர்க்கு - பேர் ஆரவாரத்தோடு போர் செய்யும் அரக்கருக்கு. துமிலம் - பேர் ஆரவாரம். அமலத் தொல் பெயர் ஆயிரத்து ஆழியான் - பழுதில்லாத ஆயிரக்கணக்கான பெயரையுடைய விஷ்ணு மூர்த்தியின். நிமலப் பாத நினைவின் இருந்த - தூய திருவடித் தாமரையைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்த.

எண்ணுகிறார்கள். வேறு சிலர், “ கயிற்றினால்க் கட்டி விடுவோம் ” என்கிறார்கள். “ கரன் சொன்னபடி ராமனை அப்படியே சூழ்ந்து கொள்ளுவோம் ” என்று சுற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

‘ எற்று வாம்பிடித்து)

ஏந்துதும் ’ என்குநர்,

‘ பற்று வாம்நெடும்

பாசத்தின் ’ என்குநர்,

‘ முற்று வாம்இறை

சொல்முறை யால் ’ எனச்

சுற்றி னார், வரை

சூழ்ந்தன்ன தோற்றத்தார். கரு0

17. அரக்கர்கள் மெல்ல மெல்லச் சூழ்ந்து வந்தார்கள். தியானத்திலிருந்து ராமனும் விழித்தான். அரக்கர்களைப் பார்த்துக் கொண்டான். தம்பியைப்

16. எற்றுவாம் பிடித்து - பிடித்து ஆகாயத்தில் வீசுவோம். ஏந்துதும் என்குநர் - கீழே விழும்போது கையினால் ஏந்திக் கொள்ளுவோம் என்கிறார் சிலர். முற்றுவாம் இறை சொல் முறையால் என - சூழ்ந்து கொள்ளுவோம் கரன் சொல்லியபடி என்று. வரை சூழ்ந்தன்ன தோற்றத்தார் - கருமலைகள் சூழ்ந்ததுபோல் தோற்றம் உடையவர்களாய்.

குறிப்பு:—ராமன் தியானத்திலிருந்ததால், அரக்கரது வேடிக்கைகளையெல்லாம் ராமன் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நாம் அனுபவிக்கிறோம். கருமலைகள் சூழ்ந்து முற்றுகை போடும் செயல் விசித்திரமல்லவா ?

பார்த்து, “ சீதையை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக் கொள் ” என்று சொல்லுகிறான்.

ஏத்து வாய்மை
 இராமன் இ ளவலைக்,
 ‘ காத்தி தையலை ’
 என்று, தன் கற்பகம்
 பூத்த(து) அன்ன
 பொருவில் த் தடக்கையால்,
 ஆத்த நாணின்
 அருவரை வாங்கினான். கருக

18. வில்லை வாங்கிக் கொண்டான். வானையும்
 அரையில்ச் செருகிக் கொண்டான். அம்பரூத்

17. ஏத்து வாய்மை இராமன் - யாருமே புகழ்தற் குரிய சத்தியவானான ராமன் ; சத்தியமே வீரம் முதலான சத்திகளைக் கொடுக்கும் என்பது குறிப்பு. இளவலைக் காத்தி தையலை என்று - தமீபி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, சீதையை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள் என்று சொல்லிவிட்டு. கற்பகம் பூத்தது அன்ன - கற்பகத் தருவில் செந்தாமரை மலர் பூத்தால் போன்ற. பொருவு இல் தடக்கையால் - ஒப்பில்லாத பருத்த கையினால். ஆத்த நாணின் அருவரை வாங்கினான் - நாண் பூட்டிய மலைபோன்ற வில்லை வாங்கிக் கொண்டான்.

குறிப்பு :—தியானத்திலிருந்து ராமன் விழித்ததும், அரக்கர்கள் சூழ்ந்துவந்ததைப் பார்த்ததும், வில்லை வாங்கினதும், எல்லாம் கண்முன் நிற்கின்றன. செய்யுள் உருவத்தில் துரித பாவத்தைப் பார்க்கலாம்.

தூணியையும் முதுகில்க் கட்டிக் கொண்டான். அப்படியே பர்ணசாலையை விட்டு வெளியே வந்து, அரக்கர்களைப் பார்த்து, “எதிரே வாருங்கள் இந்த வழியாக” என்று வீராவேசத்தோடு கூவினான்.

வாங்கி, வாளொடு

வாளிபெய் புட்டிலும்

தாங்கித். தாமரைக்

கண்ணன் அச் சாலையை

நீங்கி, ‘இவ்வழி

நேர்மின் அடா’ என,

வீங்கு தோளன்

மலைதலை மேயினான்.

கருஉ

19. அரக்கர்களுடைய தோளும் ஏந்திய வாளும், மரங்கள் போல் ஏறிட்டு நின்றன. ராமனது அம்புகள் போய் அந்தத் தோள்களை வெட்டி வீழ்த்தின. தோள்கள் அற்றுவிழவும், அரக்கர்கள் ஓடிவந்து மார்பைக் கொண்டே தாக்கவந்தார்கள்.

18. வாளி பெய் புட்டிலும் - அம்பு நிறைந்த அம்புரத் தூணியும். தாமரைக் கண்ணன் - ராமன். இவ்வழி நேர்மின் அடா என - இந்தப் பக்கமாக எனக்கு நேரே வாருங்கள் பயல்களா! என்று சொல்லவும். வீங்கு தோளன் - வீர உணர்ச்சியோடு, தோள் வீங்கியவனாய். மலைதலை மேயினான் - போர் புரிய ஆரம்பித்தான்.

மரங்கள் போல்நெடு
 வாலொடு தோள்விழ ;
 உரங்க ளான் அடர்ந் -
 தார்க்கு)உர வோன்விடும்
 சரங்கள் ஓடின
 தைக்க,அ வர்கள்தம்
 சிரங்கள் ஓடின, -
 தீயவள் ஓடினாள்.

கருந்.

20. ஒரு காட்டில் யானைக் கூட்டம் வந்து நிற்கிறது. சிங்கம் ஒன்று வந்து கொம்பன்களை யெல்லாம் கொன்றுவிட்டது. பெண்யானை ஒன்று துதிக்கையைத் தூக்கிய வண்ணமாய் அவ்விடத்தை விட்டு அலறி ஓடுகிறது. சூர்ப்பனகை கரனிடத்தில் ஓடினது அந்த விதமாக இருந்தது.

ஒன்று வேல்க்கரற்கு)
 உற்ற(து) உணர்த்தினாள் ;
 குன்று கோபவெங்
 கோளரி மாஅடக்

19. உரங்களான் அடர்ந்தார்க்கு - தோளில்லாமல் இருந்ததுபற்றி மார்பைக் கொண்டே தாக்க வந்ததைப் பார்த்து. உரவோன் விடும் சரங்கள் ஓடின தைக்க - ராமன் ஏவிய அம்புகள் ஓடிப்போய்க் கழுத்தில் தைக்க. அவர்கள் தம் சிரங்கள் ஓடின - அந்தப் பதினாலு அரக்கர்களுடைய தலைகள் அறுபட்டு ஓடின ; அவ்வளவு தான் : சூர்ப்பனகையும் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய் விட்டாள்.

20. ஒன்று வேல்க் கரற்கு - பிரகாசிக்கும் வேலை ஏந்திய கரனிடத்தில். உற்றது உணர்த்தினாள் - பதினாலு

களி(று)ள லாம்படக்,
கைதலை மேலுறப்,

பிளிறி யோடும்

பிடியன்ன பெற்றியாள்.

கருசு

21. பதினான்கு அரக்கர்களும் இறந்தொழிந்தார்கள் என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கரனுக்குக் கோபாவேசம் வந்து கண் கலங்கி ரத்தமும் வடிந்து நிற்கிறது.

அங்(கு)அ ரக்கர்

அவிந்தழிந் தார்எனப்,

பொங்(கு) ரத்தம்

விழிவழி போந்துக,

வெங்க ரப்பெய

ரோன்வெகுண் டான்,விடைச்

சங்க ரற்கும்

தடுப்பரும் தன்மையான்.

கருரு

அரக்கர்களுக்கும் நேர்ந்த முடிவை, ஓடி வந்து சொன்னாள். எப்படி ஓடி வந்தாள் என்பதைப் பார்க்கலாம். குளிறு - கர்ச்சிக்கிற. கோளரி மா அட - வீரம் பொருந்திய ஆண் சிங்கம் தாக்கவும். களிறு எலாம் பட - ஆண் யானைகள் எல்லாம் இறந்து விழ. கை தலைமேல் உற - துதிக்கையைத் தலைமேல் தூக்கிக்கொண்டு. பிளிறி ஓடும் பிடி அன்ன பெற்றியாள் - அலறி ஓடும் பெண் யானை போன்ற சூர்ப்பனகை ; உற்றது உணர்த்தினாள்.

21. வெங்கரப் பெயரோன் - கரனுடைய பெயரைச் சொல்லும்போது வெங்கரன் வெங்கரன் என்று சொல்லி வந்தார்களாம் ; அத்தகைய கொடிய கரன். வெகுண்டான் - என்றுமில்லாத கோபத்துக்கு

22. கரனுக்கு ஒரே கோபாவேசம் உண்டாய் விட்டது. “கூப்பிடு நம்முடைய படையை” என்று கட்டளை யிட்டான். அவ்வளவுதான், பக்கத்திலுள்ள வர்கள் ஒரே பாய்ச்சலாக ஓடிப் போய், ஒரு பெரிய முரசை மலைச் சிகரத்தில் ஏற்றினார்கள்.

‘அழை!’ என்று ஏவ
அரக்கவன் போர்ப்படை, -

உழையர் ஓடி
ஒருநொடி ஓங்கல்மேல்

மழையென் மாமுரசு)

ஏற்றினர் : வல்லையின்

முழையின் வாள் அரி

அஞ்ச முக்குவார்.

கடுசு

23. முரசின் ஒலி எழுந்த மாத்திரத்தில், பெரிய பெரிய மேகங்கள் திரண்டுவந்த மாதிரி வந்தன, தேர்ப்படை.

உள்ளானான். விடைச் சங்கரற்கும் தடுப்பருந் தன்மையான் - ரிஷப வாகனரான ருத்திரமூர்த்தியாலும் எதிர்க்க முடியாத வீரப் போர்வல்ல கரன்.

22. அழை என்று ஏவ அரக்க வன் போர்ப்படை - வலிகொண்ட அரக்கப்படையைக்கூப்பிடு உடனே என்று கட்டளையிட. உழையர் ஓடி - பக்கத்தில் இருந்த ஏவ லாளர்கள் ஓடி. ஒரு நொடி ஓங்கல் மேல் - ஒரு நொடிப் பொழுதிலே மலைச் சிகரம் ஒன்றின்மேல். மழையென் மாமுரசு ஏற்றினர் - இடி இடிக்கும் மேகம் போன்ற பெரிய முரசொன்றை மலைச்சிகரத்தில் ஏற்றி வைத்து. வல்லையின் - வெகு துரிதமாகவே. முழையின் வாள் அரி அஞ்ச - மலைக்குகைக்குள் வசிக்கும் பெரிய ஆண் சிங்கமானது அஞ்சும்படியாக.

பேரி யோசை

பிறத்தனும், பெப்புறு

மாரி மேகம்

வரம்பில வந்தெனத்,

தேரின் சேனை

திரண்டன, - தேவர்தம்

ஊரும் நாகர்

உலகும் உலையே.

கடுள

24. உலகம் முடிகிற காலத்தில் பெரும் புயல் அடித்துக் கடல் பொங்கி வருமாம். அதனுடைய பேரொலி, அண்டத்தையெல்லாம் அளாவி வருமாம். அலைகளோ, பெரிய பெரிய மலைத் தொடர்கள் போல் புரண்டு வருமாம். அரக்கர் சேனையின் முழக்கமும் தோள்களும், அந்த யுகாந்த காலத்துக் கடலின் பொம்மலையும் அலைகளையுமே நினைப்பூட்டின.

போர்ப்பெ ரும்படை, -

பொம்மல் முழக்கமா,

நீர்த்த ரங்கம்

நெடுந்தடந் தோள்களா, -

23. பேரி - முரசு. பெப்புறும் மாரி மேகம் வரம்பு இல வந்து என - பெரிய உருவத்தோடு கூடிய மழை மேகம் அனேகம் வந்ததுபோல.

24. போர்ப் பெரும் படை - போர் செய்ய வந்த அரக்கப் பெரும்படையானது. பொம்மல் முழக்கமா - சமுத்திர கோஷமே அதன் ஆரவாரமாகவும், நீர்த்த ரங்கம் நெடுந் தடந்தோள்களா - சமுத்திரத்தினுடைய அலைகளே அதன் நீண்டு பரந்த தோள்களாகவும் தோன்றும்படி.

ஆர்த்தெ முந்த(து) ;

இறுதியின் ஆர்கலி

கார்க்க ருங்கடல்

கால்கிளர்ந்த(து) என்னவே.

கருஅ

25. போர்ப் பெரும் படை எழுந்தது. அனேக விதமான பெரிய பெரிய கொடிகளை ஏந்திக் கொண்டு காட்டையெல்லாம் அடைத்து வந்தது.

காடு துன்றி

விசம்புக ரந்தென

நீடி எங்கும்

நிமிர்ந்தநெ டுங்கொடி ; -

ஓடும் எங்கள்

பசியென் றுவந்தெழுந்த(து)

ஆடு கின்ற

அலகையின் ஆடவே.

கருக

24. ஆர்த்து எழுந்தது - அந்தப் படை ஆரவாரத் தோடு எழுந்தது. இறுதியின் ஆர்கலி கார்க் கருங்கடல்-யுகாந்த காலத்தில் பேரொலியோடு கன்னங் கரேல் என்று வரும் கடல். கால் கிளர்ந்து என்னவே - ஊழிக் காற்றால் பொங்கி வந்ததுபோல.

25. காடு துன்றி - காட்டை அடைத்துக்கொண்டு. விசம்பு கரந்து என-ஆகாயத்தை மறைத்த மாதிரியாக. நீடி எங்கும் நிமிர்ந்த நெடுங்கொடி - வெகு தூரமாகப் பரந்து நிமிர்ந்த நெடுங்கொடிகள் எல்லாம். அலகையின் ஆடவே - தின்னுவதற்குப் பிணங் கிடைக்கப் போகிறது என்ற ஆசையில் ஆடுகின்ற பேய்களைப்போல் அந்தக் கொடிகள் ஆடிவர.

26. அந்தப் படைவீரர்களது உருவத்தைப் பார்த்தால், ஏதோ கட்டுத் தறியை முறித்துவிட்டு வந்த மதயானைக் கூட்டம் என்று சொல்லத் தோன்றும.

தறியின் நீங்கிய

தாழ்தடக் கைத்துணைக்

குறிகொள் மாமத

வேழக்கு முஅனார்,

செறியும் வாளொடு

வாளிடை தேய்த்துகும்

பொறியில்க் காள்ளங்கும்

வெங்கனல் பொங்கவே.

கசு ௦

27. இநதப் பூமியானது முதுகை நெளிக்க நோந்தது. நெளிகக நேர்ந்ததன் காரணமாக, ஏழு கண்டங்களிலுமுள்ள மலைகள் ஓர் இடத்தில வந்து

26. தறியின் நீங்கிய - கட்டுத் தறியைவிட்டு நீங்கிய. தாழ் தடக்கைத் துணை - ஒன்றுக்கு இரண்டான தாழ்நது நீண்டுள்ள தும்பிக்கைபோன்ற கைகளோடு. குறிகொள் மாமத வேழக் குழு அனனார் - எதிரிகளைக் கொல்லுவதற்காகப் புறப்படும பெரிய மதயானைக் குழாம போன்றவா. செறியும் வாளொடு வாள இடை தேய்தது உகும் பொறியில் - வாள்கள் வாள்களோடு நெருங்கிவந்து தேயப்பதன் காரணமாகச் சிதறும் தீப் பொறியினால். கான எங்கும் வெங்கனல் பொங்கவே - காடு எல்லாம் பெரு நெருப்புப் பற்றி எரிய, போர்ப் பெரும் படை ஆததெழுந்தது.

ஒதுங்க நேர்ந்தது. அப்படி இருந்தது. அரக்கர் படை
ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தது.

தலையின் மாசுணம்
தாங்கிய தாரணி

நிலைநி லாதுமு -
துகைநெ ளிப்புற,

உலைவில் ஏழ்உல -
கத்தினும் ஓங்கிய

மலை லாமொரு
மாடுதொக் கென்னவே. கசுக

28. நமக்குத் தெரியும் யோகிகளின் காரியம் ;
உலகப் பற்றுக்களை எல்லாம் ஒதுக்கிக் கொள்ளுவார்
கள். பூர்வ வினைகளையும் இல்லாமல் ஒழித்துக்
கொள்ளுவார்கள். அவர்களுடைய மனச்சாந்தி காரண
மாகவும் வரையறுத்து உண்ணும் உணவு காரண
மாகவும், சாதாரணமாக நோய் என்பது அவர்களை
அணுகுவதில்லை. இருந்தாலும், பிறந்ததுமுதல் உடன்

27. தலையில் மாசுணந் தாங்கிய - தலையில் வைத்து
ஆதிசேஷன் தாங்கிய. தாரணி நிலைநிலாது முதுகைநெளிப்
புற-பூமியானது நிலையில் நில்லாமல் முதுகை நெளிக்க :
பூகம்பத்தில்ப்போல. ஏழ் உலகத்தினும் ஓங்கிய மலை
எலாம் - ஏழு கண்டங்களிலும் ஓங்கிய வண்ணமாய்
அசையாது நிற்கும் மலைகள் எல்லாம். ஒரு மாடு தொக்கு
என்னவே - ஒரு பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்து நின்றது
போலவே, போர்ப் பெரும்படை ஆர்த்து எழுந்தது.

தங்கி வரும் சில நோய்கள், யோக சாதனங்களாலும் தள்ள முடியாதபடி உடலில் மறைந்திருந்து கடைசியாக அந்த யோகிகளையே எமனுக்கு இரையாக்கி விடுகின்றன. யோகிகள் பாடே இது என்றால் மற்றப் பிராணிகளைச் சொல்லவா வேணும் ?

சூர்ப்பனகையானவள் அரக்கர் குலத்தில், அரக்க ரோடு அரக்கியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்து வந்தவள்தான். அட்டா, அவளே அந்த அரக்கர்களை இப்போது ராமன் முன் கொண்டு வந்து விடுகிறாள். நோய் என்றால் அப்படிக் கொண்டு வந்து விடவேண்டாமா ?

சந்தம்

தானன தானன தன்

தானன தானன தன்

வந்தது சேனைவெள் ளம்

வள்ளியோன் மருங்கு ; - மாய

பந்தமா வினையைமா னம்

பற்று பெற்றியோர்க்கும்,

28. வந்தது சேனை வெள்ளம் வள்ளியோன் மருங்கு - கரன் நடத்தி வந்த அரக்கப்படை ராமனுக்குப் பக்கமாகவே வந்து சேர்ந்தது. வள்ளியோன் - ராமன். மாய பந்த மா வினையை மாள - மாயமாகப் பிறவியோடு ஒட்டிவரும் பூர்வ வினையை ஒழிப்பதற்கு. பற்று அறு பெற்றியோர்க்கும் - உலகப் பற்றுகளைவிட்டு நீங்கிய யோகிகளுக்குமே.

உந்தரு நிலையதாகி,

உடன்உறைந்து உயிர்கள்தம் மை

அந்தகற்கு அளிக்கும்நோய் போல்,

அரக்கிமுன் ஆகஅம் மா !

ககூஉ

29. அரக்கர் சேனை எப்படி வந்தது? மரங்கள் அடர்ந்த காடு எங்கும் பரவி நடந்து வந்தது. அப்படி நடந்து வந்ததன் காரணமாகக் காடு என்ன ஆயிற்று? மரஞ்செடிகள் எல்லாம் நொறுங்கிப்போய், பண்படுத்திய ஒரு ராஜபாதையாகவே ஆய்விட்டது. இப்படி வந்த சேனை, கரன் செலுத்திவந்த சேனை என்று தெரிந்து கொண்டான் ராமன்.

மரன்படர் கானம்எங் கும்

அதர்பட வந்தசேனை,

கரன்படை என்பதெண் ணிக்

கருநிறக் கமலக்கண் ணன்,

28. உந்தரு நிலையதாகி உடன் உறைந்து - தள்ள முடியாதபடி உடலோடு ஒட்டி உறைந்து. உயிர்கள் தம்மை - எல்லா உயிர்களையுமே. அந்தகற்கு அளிக்கும் நோய்போல் - எமனுக்கு இரையாகக் கொடுக்கும் நோய்போல. அரக்கி முன் ஆக அம்மா, வந்தது சேனை வெள்ளம் !

29. மரன் படர் கானம் எங்கும் - மரங்கள் அடர்ந்த காடெல்லாம். அதர்பட வந்த சேனை - செப்பனிட்ட பாதைபோல் ஆகும்படி நடந்தேறி வந்த சேனையானது. கரன் படை என்பது எண்ணி - கரன் செலுத்தி வந்த படை என்பதை அறிந்து. கருநிறக் கமலக் கண்ணன் - நீலமேனியனான ராமன்.

சரன்படர் புட்டில்கட் டிச்

சாபமும் தரித்தான், தள் ளா

உரன்படர் தோளின்மீ து

கவசமிட்டு உடைவாளார்த் தான். ககந

30. ராமன் இப்படி யுத்த சன்னத்தனாகிறதைப் பார்த்தான் லக்ஷ்மணன். அவனுடைய வீரம் அவனையே தள்ளிக்கொண்டு மேலே கிளம்புகிறது. சொல்லு கிறான் ராமனைப் பார்த்து :

“ எந்த விதத்திலும் பின் வாங்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லும்படி வானவர்கள் என்ன, இவ் வுலகத்திலுள்ள வீரர்கள் என்ன, எல்லாரும் யுத்தஞ்செய்ய வரட்டும். வந்தால், அவர்களுக்கு ஏற் பட்ட வாழ்நாள் தீர்ந்து ஒழிவது நிச்சயம் ! இதை நான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமா ! ஆண் சிங்கம்போன்ற ராமனே ! இந்தப் போரை எனக்குக் கொடுக்கலாகாதா ? தயவுசெய்து கொடுக்க வேண்டும் ” என்கிறான் லக்ஷ்மணன்.

29. சரன் படர் புட்டில் கட்டி - அம்பு நிறைந்த அம்பறாத் தூணியை முதுகில்க் கட்டி. சாபமும் தரித் தான் - வில்லையும் ஏந்திக் கொண்டான். தள்ளா உரன் படர் தோளின்மீது - என்றுங் குறையாத வலிகொண்ட தோளின்மீது. கவசமிட்டு - கவசத்தை அணிந்து. உடை வாள் ஆர்த்தான் - கடைசியாக அரையில் உடைவானே யும் கட்டிக்கொண்டான்.

‘ மீளருஞ்செ ருவில்வின் னும்

மண்ணும்மென் மேல்வந்தா லும்,

நாளுலந்(து)அ ழியுமன் றே,

நான்உனக்கு உரைப்பதென் னே ?

ஆளியின் துப்பினாய் ! இவ்

அமர் எனக்கு அருளிநின்று என்

தோளினைத் தின்னுகின் ற

சோம்பினைத் துடைத்தி ’என் றுன். கசுச

30. மீளரும் செருவில் - எந்த விதத்திலும் புறங் கொடுக்காது எதிரிகள் செய்யும் போரில். விண்ணும் மண்ணும் - வானத்திலுள்ள வீரரும் பூமியிலுள்ள வீரரும். நாள் உலநது அழியும் அனறே - ஜாதகத்தில் நீண்ட ஆயுள் இருந்தபோதிலும், அப்பொழுதே காலம் முடிந்து விடும் அவர்களுக்கு. ஆளியின் துப்பினாய் - சிங்கம் போன்ற வீரனே. இவ் அமா எனக்கு அருளி நின்று - இந்தப் போரை எனக்குக் கொடுத்தாவிட்டு நீ கொஞ்சம் சுமமா இருந்து. என தோளினைத் தின்னுகின்ற சோம்பினை - என தோளை அரிககிற சோம்பல காரணமான தின்பை. துடைத்தி என்றான் - தயை செய்து நீக்க வேண்டுமென்றான்.

குறிப்பு :—சற்று முந்திவந்த பதினான்கு அரக்கர்களையும் ராமனே போரா செய்து கொன்றான். அதுவே பிடிக்கவில்லை லக்ஷ்மணனுக்கு. இப்போது வந்த போரையாவது தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நயந்து சொல்லுவதில், லக்ஷ்மணனது அபூர்வமான இயற்கை வீரம் வெளிப்படுகிறது. ஆம், தோளில் உண்டான தின்பை அவனால்தான் தாங்க முடியவில்லை !

31. தனக்கே போர்செய்ய இடங்கொடுக்க வேண்டும் என்று லக்ஷ்மணன் கேட்டுக் கொண்டதற்கு ராமன் இணங்கவில்லை. ஆனாலும் என்ன செய்யக் கூடும், தம்பியாகிய லக்ஷ்மணன்? ராமனது ஆற்றலை நன்றாய் உணர்ந்தவன் அவன். அவனது கட்டளையை யும் மறுக்க முடியாதுதானே?

என்றனன் இளையவீரன் ;

இசைந்திலன் இராமன், அன்னான்

குன்றன தோளின் ஆற்றல்

உள்ளத்தின் உணரக்கொண்டான் ;

அன்றியும் அண்ணல் ஆணை

மறுக்கிலன் ; அங்கைகூப்பி

நின்றனன் இருந்தான், கண்ணீர்

நிலனுறப் புலர்கின்றான் பால். ககரு

32. வாடிய முகத்தவளாய், சீதை நிலைகுலைந்து சோருகிறாள். இந்த நிலையில், கொடிகள் படர்ந்த

31. அன்னான் - ராமனது. குன்றன தோளின் ஆற்றல் - குன்றை ஒத்த தோளின் வலிமையை, அதாவது, விலத்திறத்தை. உள்ளத்தின் உணரக் கொண்டான் - மனசில் நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டான். அன்றியும் அண்ணல் ஆணை மறுக்கிலன் - மேலும் தமையனது கட்டளைக்கு மாறாய் நடப்பவன் அல்ல. அங்கை கூப்பி நின்றனன் இருந்தான் - கையைக் குவித்த வண்ணமாய் ஒரு நிலையிலேயே நின்று விட்டான். கண்ணீர் நிலன் உறப் புலர்கின்றான் பால் - கண்ணீர் பூமியில்ச் சொட்டும் படியாக வருந்திய சீதை பக்கத்தில்.

சாலையிலிருந்து வில் ஏந்துகிற மேருகிரிபோல் வெளியே வருகிறான் ராமன்.

குழையுறு மதியம்பூத் த
கொம்பனாள் குலைந்துசோ ரத்,
தழையுறு சாலைநின் றும்
தனிச்சிலை. தரித்தமே ரு,
மழையென முழங்குகின் ற
வாள்எயிற்று) அரக்கர்கா ண,
முழையினின்று) எழுந்துசெல் லும்
மடங்கலின் முனிந்துசென் றான். ககக

33. ராமன் யுத்த சன்னத்தனாய்ப் போர் செய்ய வந்து விட்டான் என்பதைக் கரன் பார்த்துக் கொண்டான். "ஓ, இந்த நரணை நானே கொன்று தீர்க்கிறேன்" என்று போருக்கு முற்பட்டுவந்தான். அப்போது

32. குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்பு அன்னாள் - திகைப்புடன் வதங்கிய சீதையின் முகம் குழையுற்ற மதியம்போல் இருந்தது. அத்தகைய சந்திரனைப் பூத்த பூங்கொம்பை ஒத்தவளான சீதை. தழையுறு சாலை நின்றும் - கொடிகள் படர்ந்த சாலையிலிருந்து. தனிச்சிலை தரித்த மேரு - பெரிய வில்லை ஏந்திய மேரு மலைக்கு ஒப்பான ராமன். முழையின் நின்று எழுந்து செல்லும் மடங்கலின் - குகையினின்று எழுந்து வெளியே வரும் சிங்கத்தைப்போல. மழையென முழங்குகின்ற வாள் எயிற்று அரக்கர் காண-மேகம்போல முழங்கிக்கொண்டு நின்ற வக்கிர தந்தங்களையுடைய அரக்கர் காணும்படியாக, முனிந்து சென்றான். முனிந்து சென்றான் - கோபாவேசத்தோடு வெளியே வந்தான்.

அகம்பன் என்ற அரக்கன், “ இது நல்ல சகுனமல்ல போர் செய்வதற்கு” என்று சொன்னான். அவன் சொல்லைக் கவனியாது, தன் சேனையை முன்னேறவிட்டுப் போர் தொடங்கினான். எத்தனையோ ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள் அரக்கர்கள். ராமனுடைய அம்புகளால் அத்தனை ஆயுதங்களும் நொறுங்கிப் போயின. கரனது சேனை அவ்வளவும் அழிந்துபட்டன. மிஞ்சியிருந்தது, கரனும் அவனுடைய பதினான்கு சேனைத் தலைவர்களும் மாத்திரந்தான் என்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

* * * *

இந்த நிலையில், திரிசிரா என்னும் சேனைத் தலைவன் தன்னுடைய சேனை சூழ்ந்துவர யுத்தத்துக்கு முன்னேறி வருகிறான்.

சந்தம்

தானன தானன

தான தன்னன

அத்தலைத், தானைசூழ்

அளவில் ஆற்றலன்,

முத்தலைக் குரிசில்ப்பொன்

முடியன், முக்கணன்,

33. அத்தலை - அந்தச் சமயத்தில். தானை சூழ் அளவில் ஆற்றலான் - சதா சேனை சூழ்ந்துள்ள சக்தி வாய்ந்தவன். முத்தலைக் குரிசில்ப்பொன் முடியன் - சிகரம்போன்று, சிறந்து விளங்கும் பொன் முடி மூன்று தரித்துள்ளவன். முக்கணன் - ஒவ்வொரு கிரீடத்திலும் மாணிக்கத்தினால் கண்போன்று ஒரு பதக்கம் செய்து அழுத்தியிருந்தது. அப்படி அவனுக்கு மூன்று கண்கள்.

கைத்தலைச் சூலமே

அணைய காட்சியான்,

வைத்தலைப் பகழியால்

மழைசெய் வில்லினான்.

கசுஎ

34. திரிசிரா, வில்லை எடுத்து, ராமன் மேல் அம்புகளைத் தூவினான். அப்படித் தூவிய அம்புகள் எல்லாம் நொறுங்கும்படி வெகு வேகமாகச் செல்லக் கூடிய கணைகளை ஏவினான் ராமன்.

தூவிய சரமெலாம்

துணிய வெங்கணை

ஏவினன் இராமனும் ;

ஏனி, ஏழிரு

33. கைத்தலைச் சூலமே அணைய காட்சியான்-அவன் கையில் முத்தலைச் சூலம் ஒன்று இருந்தது, அவனுடைய உருவமே ஒரு தனிச் சூலமாய்த் தோன்றியது. வைத்தலைப் பகழியால் மழை செய் வில்லினான் - கூர்மையான முகங் கொண்ட அம்புகளினால் அம்பு மழை செய்யக்கூடிய வில்லையும் உடையவன்.

குறிப்பு :—பயங்கரத்தை உண்டு பண்ணுவதற்காகத் தலைபோன்ற சிற்ப வேலைப் பாடுடைய மூன்று பொன் முடிகளைத் தரித்துள்ளவன். உபசாரமாகத் திரிசிரா - மூன்று தலையையுடையவன் என்று அவனுக்குப் பெயர் வழங்கி வந்தது.

34. தூவிய சரம் எலாம் துணிய - திரிசிரா தூவிய அம்புகள் எல்லாம் முறிந்து ஒழியும்படி. ஏழிரு பூவியல் வாளியால் - பூவேலை செய்த பதினாறு பேரம்புகளால்.

பூவியல் வானியால்ப்
பொலங்கொள் தேர் அழித்து),

ஆவிவெம் பாகனை

அழித்து மாற்றினான்.

ககஅ

35. தேவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே அவர்கள், மேலேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், திரிசிராவின் தேரும் தேர்ப்பாகனும் அழிந்து போன தற்கே கைதட்டி ஆரவாரம் செய்திருப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் அது செய்யவில்லை. அந்தத் தேவர்கள் கை தட்டி ஆரவாரிக்கும்படியாக, அடுத்தாற்போல் ஒரு வேலை செய்தான் ராமன்.

பொன்மயமான நுனிகொண்ட பேர் அம்பு ஒன்றை வெகு வேகமாக விட்டான். அது என்ன செய்தது என்று பார்ப்போம் :

அன்றியும், அக்கணத்து)

அமரர் ஆர்த்தெழ,

பொன்தரி வடிம்புடைப்

பொருவில் வானியால்,

பொலங்கொள் தேர் அழித்து - திரிசிராவின் அழகிய தேரை அழித்து. ஆவி வெம்பாகனை அழித்து-தேர்ப் பாகனுடைய உயிரையும் அழித்து. மாற்றினான் - திரிசிராவின் நிலையை மாற்றினான். திரிசிரா தேரிலிருந்து செய்த போர் மாறிவிட்டது.

35. பொருவில் வானியால் - ஒப்பற்ற பேர் அம்பு ஒன்றை ஏவி.

வன்தொழில்த் தீயவன்

மகுட மாத்தலை

ஒன்றொழித்(து) இரண்டையும்

உருட்டி னுன்அரோ.

ககக

36. தேர் அழிந்துபோய்விட்டது. இரண்டு தலை அற்று ஒரு தலை மாத்திரம் மிஞ்சிய காரணமாக, திரிசிரா என்னும் பெயரும் போய்விட்டது. ஆனாலும், அவனது வீரம் குறையவில்லை. வில்லின் நாண் அழிய அழியப் புதிய நாண் ஏற்றி வில்லை உபயோகித்தான்.

அப்படிப் பிரயோகித்ததன் காரணமாக, ஏதோ வானுலகத்திலுள்ள மேகம் கீழே இறங்கி மழைபெய்ததோ என்று சொல்லும்படி இருந்தது.

தேர்அழிந்(து), அவ்வழித்

திரிசிராளனும்

பேர்அழிந்(து), அதனினும்

மறம்பி பழைத்திலன் ;

35. வன் தொழில் தீயவன் - முரட்டுத் தொழில் செய்யும் திரிசிராவின். மகுட மாத்தலை - முக்கவராகக் கிளைத்த கிரீடம் ஏந்திய தலைகளில். ஒன்று ஒழித்து இரண்டையும் - ஒன்றை விட்டுவிட்டு மற்ற இரண்டு தலைகளையும். உருட்டினான் அரோ - தரையில் விழுந்து உருளும்படி செய்தான்.

36. அதனினும் மறம் பிழைத்திலன் - பேர் அழிந்தது. அது காரணமாகவும் சோர்வு ஏற்படவில்லை. வீரச் செயலைவிட்டு விலகவில்லை.

வார்அழிந்(து) உமிழ்சிலை

வான நாட்டுழிக்

கார்இழிந் தால்எனக்,

கணைகள் சிந்தினான்.

கஎ௦

37. பார்த்தான் ராமன் : ஆங்காரம் பிறந்து விட்டது. நெற்றி ஏறிட்டது ; ஏதோ நீலமேகம் ஒன்று வில் ஏந்திக்கொண்டு ஒரு எதிரியைத் தொடர்ந்தது போலிருந்தது, ராமன் திரிசிராவைத் தொடர்ந்து சென்றது.

ஏற்றிய நுதலினன்

இருண்ட கார்அனான்

தோற்றிய வில்லொடும்

தொடர, மீமிசைக்

காற்றிடை அழிந்தெனக்

கார்மு கத்தையும்

மாற்றரும் பகழியால்

அறுத்து மாற்றினான்.

கஎக

36. வார் அழிந்து உமிழ் சிலை - நாண் அற்றுப் போக அற்றுப்போக, அம்புகளை உமிழ்ந்த வில்லானது. வான நாட்டுழிக் கார் இழிந்தால் என - வானுலகத்திலுள்ள மேகமே கீழிறங்கி வந்ததோ என்றும் சொல்லும்படியாக இருந்தது. கணைகள் சிந்தினான் - அப்படிச் சொல்லும்படியாக அம்புகளை ஏவினான்.

37. ஏற்றிய நுதலினன் - நெறித்து ஏறிய நெற்றியோடு. இருண்ட கார் அனான் - நீலமேகம்போன்ற ராமன். தோற்றிய வில்லொடும் தொடர - முன்னேறித் தோன்றும்படியாக வில்லை ஏந்தி. மீமிசைக் காற்றிடை

38. என்ன செய்வான் திரிசிரா ? வில்லை நொறுங்கிப் போய்விட்டது. வில் அழிந்து போயுங் கூட, அவனுடைய கண்களின் வீரப் பார்வை குறையவில்லை. முகத்திலுள்ள வீராவேசம் குறையவில்லை. கோபம் குறையவில்லை. இடிபோல் முழக்கும் வீர ஆரவாரம் குறையவில்லை. தோள்வலியும் குறையவில்லை. என்னதான் செய்கிறான் என்று பார்ப்போம் :

சந்தம்

தான தன்னன

தானன தானன

தான

வில்இ முந்தனன்

என்னினும், விழித்தவாள்

முகத் தின்

எல்இ முந்திலன்,

வெங்கதம் இழந்திலன்,

இடிக் கும்

அழிந்தென - ஏதோ ஆகாயத்திலிருந்து வந்த புயல் காற்றினால் நொறுங்கி விட்டது என்று சொல்லும்படி. கார் முகத்தையும் - திரிசிராவின் வில்லையுமே. மாற்றரும் பகழியால் அறுத்து மாற்றினான் - தடுக்க முடியாத அம்பினால் அறுத்து விறகுத் துண்டமாய் ஆக்கினான். திரிசிராவின் வில் நொறுங்கிப்போய் விட்டது.

38. வாள் முகத்தின் - வீரத்தைக் காட்டும் முகத்தில். எல் - பிரகாசத்தை. வெம் கதம் இழந்திலன் - கொடிய கோபாவேசத்தை இழக்கவில்லை.

சொல்லி முந்திலன்,
தோள்வலி இழுந்திலன்,
சொரியும்

கல்லி முந்திலன்,
இழுந்திலன் கறங்கெனத்
திரி தல்.

கஎஉ

39. மாயவித்தைகள் பல உண்டு. அவைகளில் ஒன்று : ஒருவனே ஒரு வேலை செய்வான். ஆனால் ஏதோ இருநூறு பேர் ஆகாயத்திலிருந்து மேலும் மேலும் அம்பு தொடுத்ததாகத் தோன்றும். இந்த மாயவித்தைபோல் இருந்தது, திரிசிராவின் போர். அவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று பார்ப்போம் :

38. சொரியும் கல் இழுந்திலன் - வில் ஒழிந்து போனால் என்ன, அங்கே கிடந்த பாறாங்கற்களை எடுத்து வீசுகிற காரியம் குறையவில்லை. இழுந்திலன் கறங்கெனத் திரிதல் - கல்லுகளை எடுத்து வீசுவதற்காக நாலா பக்கமும் சுற்றித் திரியும் காரியமும் குறையவில்லை, திரிசிராவுக்கு.

குறிப்பு :—அபூர்வமான பாவ உருவம் பெற்ற செய்யுள் இது. கவிஞர் திரிசிராவின் வீரத்தையும் வீரச்செயலையும் பார்த்து ரொம்பவும் கூத்தாடுகிறார். அந்தக் கூத்தாட்டம் செய்யுளின் தாள உருவத்தில்க் கிடக்கிறது. திரும்பத் திரும்பப் பாடி அனுபவிக்க வேண்டிய செய்யுள்.

ஆள்இ ரண்டுநா(று)

உளஎன அந்தரத்(து),

ஒரு வன்

மூள்இ ரும்பெரு

மாயையின் செருமுயல்

வா னைத்,

தாள்இ ரண்டையும்

இரண்டு வெங் கணைகளால்த்

தடிந் து, -

தோள்இ ரண்டையும்

இரண்டு வெங் கணைகளால்த்

துணித் தான்.

கஎங

39. ஆள் இரண்டு நாறு உளஎன அந்தரத்து - வீரர்கள் இருநாறு பேர் வானத்தில் உள்ளார்கள் என்று சொல்லும்படி. அந்தரம் - வானம். ஒருவன் மூள் இரும் பெரு மாயையின்-ஒருவனே மேன்மேலாகச் செய்யும் மாயப் போர்போல. செரு முயல்வாளை - யுத்தஞ் செய்யும் திரிசிராவை. தாள் இரண்டையும் இரண்டு வெங் கணைகளால்த் தடிந்து - கால் இரண்டையும் இரண்டு அம்புகளால் அறுத்து. கறங்குபோல் திரிதல் நின்றுவிட்டது. ஆனாலும் கல்லை எடுத்து வீசுவது நிற்கவில்லை. அதற்காகக் கணக்குப் பார்த்து வேறு இரண்டு அம்புகளை ஏவினான். அவைபோய்த் தோள் இரண்டையும் துணித்துவிட்டன.

குறிப்பு:—இரண்டு காலுக்கு இரண்டு அம்புகள் என்று கணக்கிட்டு ஏவினான். அதோடு நிற்கவில்லை. மறுபடியும் ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணிக்கொண்டு அம்புகளை ஏவினான். தோளும் ஒன்று விழுந்தது. இரண்டு விழுந்தது என்று ஏற்பட்டு விட்டது. இது, ஹாஸ்யம்,

40. திரிசிராவுக்குக் கால் போய்விட்டது. தோளும் போய்விட்டது. ஒன்றும் செய்ய இயல வில்லை. ஆனாலும், ஆங்காரமும் கொதிப்பும் விட்ட பாடாக இல்லை. வாயைத் திறந்தவண்ணமாய்ப் பெரிய பல்லையெல்லாம் தெரியும்படியாகக் காட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்து எதிரியைக் கடித்துவிட, ஆத்திரப் படுகிறான்.

இந்த ஆத்திரத்தைப் பார்த்தான் ராமன். இரக்கமே பிறந்துவிட்டது.

அற்ற தாளொடு

தோளினன், அயில்எயி(று)

இலங் கப்

பொற்றை மாமுழைப்

புலால்உடை வாயினன்,

புகுந் து

எக்களிப்பு, வீரம் ஆகிய மூன்று பாவங்களையும் கொண் டது. அம்பு எய்வதன் சதுரப்பாட்டை வெகு அலங் காரமாகக் காட்டியிருக்கிறது.

40. அற்ற தாளொடு தோளினன்-காலும் தோளும் அற்றுப் போனவனாய். அயில் எயிறு இலங்க - வேல் போலும் பற்கள் வரிசையாய்ப் பிரகாசிக்க. பொற்றை மாமுழைப் புலால் உடை வாயினன் - சிறுகுன்றிலுள்ள பெரிய குகைபோல் புலால் உண்ணுவதற்கே ஏற்பட்ட வாயினனாய். புகுந்து பற்ற ஆதரிப்பான் தனை - தன் னிடம் அப்படியே ஓடிவந்து தன்னைக் கடித்துத் தின்ன ஆத்திரப்படுகிற திரிசிராவை. நோக்கினன் - ராமன் பார்த்தான். பரியா - அட்டா, எவ்வளவு கஷ்டப்

பற்ற ஆதரிப்

பாந்தனை நோக்கினன் :

பரி யா

கொற்ற வார்சிலைச்

சரங்கொடு தலையையுங்

, குறைத்தா ன்.

கஎச

41. திரிசிராவானவன் சேனைத் தலைவன் என்பது நமக்குத் தெரியும். தலை அறுந்து மண்ணில் விழுந்தான் அவன். அவ்வளவு தான். நெருங்கி நின்ற அரக்கர்கள் எல்லாரும் ஒரே ஓட்டமாய்ப் புறங்கொடுத்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள். திரிசிராவின் சகாவான தூஷணன் என்னும் சேனைத்தலைவன் அவர்களை ஓடிப் போகாதபடி தடுக்கப் பார்த்தான். அவர்கள்

படுகிறான், எவ்வளவு ஆத்திரப்படுகிறான் என்று மனமிரங்கியவனாய். கொற்ற வார் சிலைச் சரங்கொடு-குறி தவருத நீண்ட வில்லில் ஏற்றிய அம்பு ஒன்றைக்கொண்டு. தலையையும் குறைத்தான் - தலையையும் அறுத்துத் தள்ளினான்.

குறிப்பு :—திரிசிரா அரக்கனாய் இருந்தாலும், அவனுடைய வீரத்தனத்தை பாராட்டாம லிருக்க முடியவில்லை ராமனுக்கு. வீரம் என்பது ஒரு கலை. மிக அருங்கலை. அந்தக் கலையின் அற்புதமான லாகவங்களை - அம்புதொடுப்பதையும், கல்லுகளை எடுத்து வீசுவதையும் - பார்த்து ராமன் அனுபவித்து விட்டான். அதிலிருந்து உண்மையான அனுதாபம் திரிசிராவின்மேல் ஏற்பட்டு விட்டது. என்ன செய்கிறது, அவனுடைய வேதனையெல்லாம் உயிர் நீங்கினாலுத்தானே திரும்?

நின்ற பாடாக இல்லை. அவர்களால் ஓட முடிந்ததோ? அதுவுமில்லை.

திரிசி ராஎனும்

சிகரம்மண் சேர்தலும்

செறிந் த

நிருதர் ஓடினர்,

தூடணன் விலக்கவும்

நில் லார், -

பரிதி வாளினர்

கேடகத் தடக்கையர்

பரந் த

குருதி நீரிடை

வார்கழல்க் கொழுங்குடர்

தொடக் க.

கஎரு

41. திரிசிரா எனும் சிகரம் மண் சேர்தலும் - சேனைக்கிடையே திரிசிரா நின்றது மலைச் சிகரம் ஒன்று நின்றமாதிரி யிருந்தது. அவன் மண்ணில் விழுந்தது அந்த மலைச்சிகரம் மண்ணில் விழுந்ததுபோலவே இருந்தது. செறிந்த நிருதர் ஓடினர் - படையாக நெருங்கி நின்ற அரக்கர் முதுகுகாட்டி ஓட்டம் பிடித்தனர். பரிதி வாளினர் கேடகத் தடக்கையர் - சூரியன்போல் பிரகாசிக்கும் வாளைப் பற்றிய கையினராயும் கேடகத்தை அப் படியே பற்றியவராயும் ராமன் அம்புகளால் வெட்டுண்டு ஆங்காங்கு நெடுந் தூரம் ரத்தப் பெருக்கில் கிடந்தார்கள். குருதி நீரிடை - அந்த ரத்தப் பெருக்கில். வார் கழல்க் கொழுங்குடர் தொடக்க - ஓடப் பார்த்த தங்கள் கழல், இறந்து பட்டவர்களது பருத்த குடலில் சிக்கிக் கொள்ளும்படியாக, நிருதர் ஓடினர்.

42. அரக்கப் படையினர் இவ்விதமாகச் சிக்குண்டு ஓட முடியாமல் நிற்கிறார்கள். இப்படி நிற்பவர்கள் போக ஓடிய சிலர் காலில், இறந்து பட்டவர்களது அரைக் கச்சையும் அதில் கட்டிய வாளும் காலைத் தொடர்ந்து வருவதையும் காலை வெட்டுவதையும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவ்வளவு பயம் அவர்களுக்கு !

வேறு சில இடங்களில் என்ன பார்க்கிறோம்: ராமனது பாணம் நெஞ்சை உருவித் தைத்து நிற்கவும் உயிர் போனவராய் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள் அரக்கர்கள். அப்படி ராமபாணம் தைத்து நின்றவர்களைப் பார்த்த மாத் திரத்தில், அந்தத் திசையைவிட்டே விலகி ஓடி விட்டார்கள் அரக்க வீரர்கள் !

கச்சும் வாளும் தம்

கால்தொடர்ந்(து) சர்வன

கா ணர் ;

அச்சம் என்பதொன்(று)

உருவுகொண் டால் என

அழி வார் ;

42. கச்சும் வாளும் - அரையிலே கட்டிய கச்சும் அதில் மாட்டிய வாளும். அச்சம் என்பது ஒன்று உருவு கொண்டால் என அழிவார் - அச்சம் என்கிற கண்ணுக்குத் தெரியாத தத்துவத்தைச் சிறப்பத்தில் காட்டியிருக்கிறதோ என்று சொல்லும்படி மனம் உடைந்தவர்களாய்த் தோன்றினார்கள். அச்ச பாவம் அவ்வளவு அருமையாய் அவர்கள் முகத்திலும் உறுப்புக்களின் நிலையிலும் இருந்தது.

உச்ச வீரன் கைச்

சுடுசரம் நிருதர்நெஞ்சு)

உரு வத்

தச்சு நின்றன

கண்டனர், அவ்வழித்

தவிர்ந் தார்.

களசு

43. வேறு சில அரக்கர் வெறி பிடித்தவராய் ஓடினார்கள். அவர்களுக்கு இருந்த பயத்தில், வயிறு கீறுண்ட யானைகள் கிடக்க, ஒன்றும் தெரியாதவராய் அந்த யானைகளின் திறந்த குகைபோன்ற புண்வாய்க் குள், கையிலுள்ள வாளுடனேயே நுழையப் பார்க்க கிறார்கள். பைத்தியந்தான் !

சரி, தங்களை ஒளித்துக்கொள்ள அவர்களுக்கு முடியவில்லை. பக்கத்திலே தலை அற்ற உடல்கள் சில நின்றன. அந்த உடல்களைப் பார்த்து, “ நீ எனக்குச் சினேகிதன் அல்லவா! என்னை யாராவது விசாரித்தால், காணவில்லை என்று தயவுசெய்து சொல்லிவிடு ” என்று கெஞ்சுகிறார்கள்.

42. உச்ச வீரன் கைச் சுடு சரம் - வீராதி வீரனாயுள்ள ராமனது கையிலிருந்து வந்த கொடிய அம்பு. நிருதர் நெஞ்சு உருவத் தச்சு நின்றன - அரக்க ரது மார்பை உருவி அப்புறம் தெரியும்படியாக நின்றன. கண்டனர் அவ்வழித் தவிர்ந்தார் - கண்ட அரக்கர்கள் அந்தத் திசையைவிட்டு விலகி ஓடினார்கள்.

மண்டி ஓடினர்

சிலர், நெடுங் கடகரி

வயிற் றில்

புண்தி றந்தமா

முழையிடை வாளொடும்

புகு வார் :

தொண்டை நீங்கிய

கவந்தத்தைத் ' துணைவ, நீ

எம் மைக்

கண்டி லேன்னப

புகல் 'எனக் கைதலைக்

கொள் வார்.

கஎஎ

44. இந்த விதமாக முதுகுகாட்டி ஓடிக்கொண்டிருந்த அரக்கர் சேனையைக் கொஞ்சம் தடுத்துப் பேசுகிறான் தூஷணன். “ இந்த மனிதர்களுக்கு யுத்தத் துக்கான ஒரு செயலும் செய்யத் தெரியாது. இவர்களைக் கண்டு நீங்கள் பயப்படவே வேண்டாம் ” என்று சொல்லி அவர்களை நிற்கச் செய்து, “ நான் யோசனை பண்ணிச் சொல்லுகிற விஷயம் ஒன்று. அதைக் கேளுங்கள் ” என்று வீராவேசம் பொங்கப் பேசுகிறான்.

43. நெடுங் கடகரி-பெருத்த ஆண் யானை. முழையிடை - குகைபோன்ற புண் வாயில். வாளொடும் புகுவார் - கையிலுள்ள வாளுடனேயே நுழையப் பார்க்கிறார்கள். கவந்தம் - தலை அற்ற உடல். துணைவ - சினைகிதனே. புகல் என - சொல்ல வேண்டும் என. கை தலைக் கொள்வார் - கும்பிடுகிறார்கள்.

அணையர் ஆகிய

அரக்கரை, 'ஆண்டொழிற்(கு)

அமைந் த

விணையம் நீங்கிய

மனித்தரை வெருவன்மின்'

என் னா, -

'நிணையும் நான்உமக்(கு)

உரைப்பதொன் றுண்(டு)' என

நின் றே,

துணையும் வாம்பரித்

தேரினன் தூடணன்

சொன் னான்.

கஎஅ

45. தூஷணன் பேசுகிறான் : “ வீரருக்கு வசை வேறென்றும் கிடையாது. ' பயம் என்கிறதாக ஒன்று மனசில் இருப்பதாக எண்ணி வாழ்கிறார்களே. அது தான் வசை. அந்தக் கேவலமான மக்களை வளைகள் அணிந்த பெண்கள் கூடப் பயப்படமாட்டார். நம்மைப்

44. அணையர் ஆகிய அரக்கரை - மேலே சொன்ன படி பயந்து ஒடிக்கொண்டிருக்கிற அரக்கரைப் பார்த்து. ஆன் தொழிற் கு அமைந்த விணையம் நீங்கிய - போர்த் தொழிலுக்கான பயிற்சி கொஞ்சமுமில்லாத. மனித்தரை வெருவன்மின் - ஒன்றுக்கும் உதவாத இந்த மனிதரைப் பார்த்துக் கொஞ்சமும் பயப்படாதீர்கள். என்னா-என்று சொல்லி அரக்கரை நிறுத்திய பிறகு. நிணையும்-யோசனை பண்ணி. துணையும் வாம் பரித் தேரினன் - வேகமாகத் தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் அமர்ந் துள்ள.

பாதுகாக்கும் கவசமாக நிற்பது, வெற்றி என்று உறுதியில் நிற்கும் நம்முடைய மன நிலைதான். ”

‘ வச்சை யாம்எனும்

பயம்மனத்(து) உண்டென

வா மும்

கொச்சை மாந்தரைக்,

கோல்வளை மகளிருங்

கூ சார் ;

நிச்ச யம்எனும்

கவசம்தான் நிலைநிற்ப

தன் றி,

அச்சம் என்னும்ஈ(து)

ஆருயிர்க் குறுதுணை

ஆ மோ ? ’

கஎக

46. மேலும் பேசுகிறான் தூஷணன். “ ஏதோ அபாரமான வீரன் இந்திரன், அவனோடு போர் செய்

45. வச்சையாம் எனும் பயம் - வசை என்று சொல்லுகிற பயம். கொச்சை மாந்தரை - கேவலமான மக்களை. கோல் வளை மகளிரும் - நெளிவு வேலை செய்த வளையல் அணிந்த பெண்களும். கூசார் - பயப்படமாட்டார். நிச்சயம் எனும் கவசம்தான் - மன உறுதி என்கிற கவசந்தான், நிலைநிற்பதன்றி. அச்சம் என்னும் ஈது-உங்களிடத்திலே காணப்படுகிற இந்தப் பயம். ஆருயிர்க்கு உறுதுணையாமோ - உயிரைப் பாதுகாக்கக்கூடிய கவசம் என்று சொல்ல முடியுமா?

குறிப்பு :—கோல்வளை மகளிரும் என்பது இகழ்ச்சியைக் குறிக்க வந்த அடை.

தோம். நித்திய ஜீவிகளான பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் ஆகிய தேவர்களோடு போர் சேய்தோம். அந்தப் போரில் அரக்கன் என்பவன் எவனாவது முதுகுகாட்டி ஓடினானா? சொல்லுங்கள். ”

‘ பூவ ராவவேல்ப்

புரந்தர னோடுதான்,

பொன் று

மூவ ரோடுதான்,

முன்னின்று முட்டிய

முனையிற்

ஏவர் ஓடினர்

இராக்கதர்? - நுமக்கிடைந்து

ஓடும்

தேவ ரோடுகந்(று)

அறிந்துளி ராம்எனத்

திகைத் தீர். ’

கஅ௦

46. பூ அராவு வேல் - பூ வேலை செய்து அரா விய வேலாயுதத்தை ஏந்திய. புரந்தரனோடுதான் - தேவேந்திரனோடுதான். பொன்ற மூவரோடுதான் - இறப்பு என்பதில்லாத மும்மூர்த்திகளோடுதான். (சாமான்யமானவர்களா இவர்கள்?) முன்னின்று முட்டிய முனையில் - எதிர்த்து நின்று செய்த போரில். ஏவர் ஓடினர் இராக்கதர் - ராக்ஷஸன் எவனாவது ஓடினது உண்டா? நுமக்கு இடைந்து ஓடும் - உங்களுக்குத் தோற்று ஓடும், - தேவரோடு. திகைத்தீர்-யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது மறந்துபோய் ஓடத் தலைப்பட்டீர்களே.

47. “ வீரர்களே, உங்களுக்குக் கண் வீரம் நிறைந்ததாய்ச் சிவந்திருக்கவேண்டுமே! அந்தச் சிவந்த நிறமெல்லாம் நீங்கி ஒரே வெளுப்பாகப் போய் விட்டது. கண்ணிலேயே அவ்வளவு பயம் இருக்கிறது. மேலும் வறண்ட காட்டுக்குள், அப்படியும் இப்படியும் நுழைந்து ஓடப் பார்க்கிறீர்கள். காட்டிலுள்ள சுள்ளிகள் உங்கள் முதுகையெல்லாம் குத்திப் பாய்ந்திருக்கிறது. இந்தச் சுள்ளிகளையா காட்டப் போகிறீர்கள் உங்கள் நாயகிகளுக்கு? ”

‘ செம்பு காட்டிய

கண்ணினை பால் எனத்

தெளிந் தீர் ;

வெம்பு காட்டிடை

நுழைதொறும் வெரி நுறப்

பாய்ந் த

கொம்பு காட்டுதி

ரோ, தட மார்பிடைக்

குளித் த

அம்பு காட்டுதி

ரோ, குல மங்கையர்க்கு)

அம் மா ! ’

கஅக

47. செம்பு காட்டிய கண்ணினை - சிவந்த நிறத் தைக் காட்டும் உங்கள் கண்கள். பால் எனத் தெளிந்தீர் - பயத்தினால் பால்போல் தெளியலாயிற்று. கொம்பு - முதுகில் அழுந்திப் பாய்ந்த மரக் கிளைகளின் சுள்ளிகள். வெரிந் - முதுகு. தடமார்பு - விசாலமான மார்பு. குளித்த - பாய்ந்த. குலமங்கையர்க்கு - உங்களது சிறந்த காதலிகளுக்கு. அம்மா - அட்டா, என்ன செய்யப் போகிறீர்களோ ?

48. கடைசியாகத் தூஷணன் வாயில் வீரம் அபாரமாய்ப் பொங்கி வருகிறது: “ அரக்க வீரர்களே, இப்படி ஓட ஆரம்பித்து விட்டீர்களே? இனிமேல் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ரொம்பக் கேவலம் உங்கள் காரியம். கொழுக்கக் கொழுக்க ஒன்றுக்கும் உதவாத வணிக ராய்க் கடையில் சப்பணம் போட்டு உட்காரப் போகிறீர்களா? அல்லது, கையிலுள்ள கூர்மையான வேலையும் வீரச்செயல் செய்துள்ள வானையும், (அவைகளின் இரும்பைக் கொண்டுதான்,) கொழுக்கள் வடித்து, ‘உழுடா உழு’ என்று உழப் போகிறீர்களா? உங்கள் கையில் இப்போதிருக்கிற வாள் என்ன சாமான்ய வாளா? சதா வெறிகொண்டு போர் செய்யும் தைரியமான வாழ்க்கையிலேயே வாழ்கிற பகைவரிடமிருந்து போர்க்களத்தில்ப் பறித்த வீர வாள் அல்லவா? அடடா! ”

‘ ஆர வாழ்க்கையின்
வணிகராய் அமைதிரோ,
அயில் வேல்

வீர வாள்க்கொடு
கொழுவடித்(து) உழுதிரோ,
வெறி போர்த்

48. ஆர வாழ்க்கையின் வணிகராய் அமைதிரோ - பணக் கொழுப்பும் தேகக் கொழுப்பும் கூடியவர்களாய்

தீர வாழ்க்கையில்த்

தெவ்வரைச் செருவிடைப்

பறித் த

வீர வாள்க்கையிர் !

எங்ஙனம் வாழ்திரோ,

விளம் பீர் ? '

கஅஉ

49. மேலே சொன்னபடி பேசிய தூஷணன். அரக்கர்களைத் தன் வசமாக்கி நிறுத்திக் கொண்டான். "கொஞ்சம் நின்று என்னுடைய விலத்தொழிலைப் பாருங்கள் " என்றான். அப்படியே போய்ப் போர்க் கோலத்தோடு தேரில் மீள வருகிறான்.

இருக்கிறார்களே வணிகர்கள். அவர்களைப்போல் கடையில் சப்பணம் போட்டு உட்காரப் போகிறீர்களா? அயில் வேல் வீர வாள்க் கொடு - நீங்கள் கையாளுவது கூர்மையான வேலும் வீர வாளும். அவைகளின் இரும்பைக் கொண்டு கொழு வடித்து உழுதிரோ - கலப்பையிலுள்ள கொழுவாக்கி மண்ணை உழப் போகிறீர்களா. வெறிபோர்த் தீர வாழ்க்கையின் தெவ்வரை - வெறியோடு போர் செய்து தைரிய வாழ்க்கை வாழுகிற பகைவர்களிடமிருந்து. செருவிடைப் பறித்த - யுத்தத்திலேயே பறித்த. வீர வாள்க் கையிர்-வீரவாளைக் கையில் ஏந்தியவர்களே. எங்ஙனம் வாழ்திரோ விளம்பீர் - எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை நீங்கள் நடத்தப் போகிறீர்களோ, சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

என்று தானும், தன்
எறிகடல்ச் சேனையை
இணக்கி,
'நின்று காண்டி' என்
நெடுஞ்சிலை வலி' என, -
நே ராச்
சென்று தேர்வரத்
தேவரும் மருள்கொண்டு
திகைத் தார் :
'நன்று காத்தி' என்(று)
இராமனுக் கெதிர்சொலி
நடந் தான்.

கஅங்

50. இப்படியெல்லாம் ஆரவாரம் செய்து
கொண்டு போகிறான தேரில. தேருக்குள் விலலை

49. என்று தானும் - மேலே கண்டவாறு பேசிய
வனாய். தன் எறிகடல்ச் சேனையை இணக்கி - அலை
மோதும் கடல்போன்ற படையைத் தன் வசமாகக்
கின்று காண்டி என நெடுஞ்சிலை வலியென - கொஞ்சம்
கின்று பாருங்கள் என விலவலியை என்று சொல்லி
விட்டு. நேராச் சென்று தோ வர - அப்படியே சென்று
தேரினமேலஏறிவரவும். தேவரும் மருள்கொண்டு திகைத்
தார் - தேவர்களும் மயக்கங்கொண்டு திகைத்து கின்று
விட்டார்கள். அப்படியானால் மற்றவா பாடு எனன் ?
அவன் நேரில வருவதைப் பாரக்க அவ்வளவு பயங்கரமா
யிருந்தது. நன்று காததி என்று - நன்றாய்ப் பாதுகாத
துக் கொள் உனனை என்று. இராமனுக்கு எதிரா
சொல்லி - ராமனுக்கு எதிராக வீர வாததை சொல்
லிக்கொண்டு. நடந்தான் - தேரைச் செலுத்தினான்.

ஏந்திக் கொண்டு ஒரு மலையே இருந்தது போல் இருந்தது. தூஷணன் இருக்கை. பார்த்தான் ராமன். “ நீ இருக்கிறது என் அம்புக்கு ரொம்ப வாய்ப்பாக இருக்கிறது ” என்று சிரித்தான். இந்த வார்த்தை தூஷணன் காதிலும் விழுந்தது.

சென்ற தேரையுஞ்
சிலையுடை மலையெனத்
தேர் மேல்

நின்ற தூடணன்
தன்னையும் நோக்கிய
நிம லன்,

‘ நன்று நன்று, நின்
நிலை’ எனப் பகர்ந்தனன்
நகைத் தான் ;

என்ற காலத்து(து) அவ்
வெய்யவன் பகழிஒன்று
எய் தான்.

கஅச

50. நிமலன் - ராமன். பகர்ந்தனன் நகைத்தான் - சொல்லிச் சிரித்தான். என்ற காலத்து - என்று சொல்லிச் சிரித்த நேரத்தில். அவ்வெய்யவன் பகழி ஒன்று எய்தான் - அந்தக் கொடிய தூஷணன் அம்பு ஒன்றை ஏவினான்.

குறிப்பு :—தேரில் தூஷணன் ஏறி வந்ததைப் பார்த்த ராமன் வீரா வேசம் உண்டாகிச் சிரித்தான். அவ்வளவுதான் ; அரக்கன் அம்பு ஒன்றை ஏவினான் என்று போரைத் துரிதமாக ஆரம்பிக்கிற பாவம் தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

51. அம்பு எய்ததையும் பார்த்துக் கொண்டான்
ராமன். யோசனை ஏதுமில்லாமல் சமயம் தெரியா
மல் வேகமில்லாமல் எய்தான் என்றும் தெரிந்து
கொண்டான். சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அப்படியே
அந்த அம்பைத் தன்னுடைய அம்பு ஒன்றால்ச் சிதைத்
தான். தாமசம் என்னத்திற்கு என்று, தொடர்ந்து
அம்பு தொடுத்து அரக்கனது தேரை நொறுக்கி, அவன்
கையிலிருந்த வில்லை அறுத்து, அணிந்திருந்த கவசத்தை
யும் உடைத்துவிட்டான்.

எய்த காலமும்

வலியும்நன் றெனநினைந்(து)

இரா மன்,

செய்த சேய்ஒளி

முறுவலன், அக்கனை

சிதைத் தான் ;

நொய்தின் அங்கவன்

நொறில்ப்பரித் தேர்பட

நா றிக்,

கையின் வெஞ்சிலை

அறுத்தொளிர் கவசமுந்

தடிந் தான்.

கஅரு

51. செய்த சேய் ஒளி முறுவலன் - வெகு தூரம்
பலவின் பிரகாசம் தெரியும்படியாகச் சிரித்தவனாய்:
நொய்தின் - வெகு விரைவிலே. நொறில்ப் பரித்தேர் பட
நூறி - படபடப்போடு நிற்கும் குதிரை பூட்டிய தேரை
நொறுக்கி. தடிந்தான் - உடைத்தான்.

52. கவசம் உடைந்து கீழே விழுந்ததோ இல்லையோ, தேவர்களது ஆரவார முழக்கமும் முனிவர்களது வாழ்த்தொலியும், கடல் முழக்கம்போல் கேட்க ஆரம்பித்தது. ஏன் அப்படி முழக்கம்?

தேவர் ஆர்த்தெழ,
முனிவர்கள் திசைதொறுஞ்
சிலம்பும்

ஒவில் வாழ்த்தொலி
நாற்கடல் முழக்கென
ஓங்க,

‘காஅ டாஇது
வல்லையேல் நீ’ எனக்
கணை ஒன்(று)

ஏவி னான் : அவன்
எயிறுடை நெடுந்தலை
இழந்தான்.

கஅசு

52. தேவர் ஆர்த்து எழ - தேவர்கள் ஆரவாரத் தோடு கைகொட்டி எழுந்தார்கள். சிலம்பும்-சப்திக்கும். ஒவில் வாழ்த்தொலி - விடாத வாழ்த்தொலி. நாற்கடல் முழக்கு என ஓங்க - நாலு திசைகளிலுமுள்ள கடல்களின் முழக்கம் என. வானத்தை எட்டி ஓங்க-நெடுந்தலை இழந்தான் தூஷணன். ‘கா அடா இது வல்லையேல் நீ’ என - இதை நீ முடியுமானால் தடுத்துக்கொள் என்று. கணை ஒன்று ஏவினான் - அம்பு ஒன்றை ஏவினான் ராமன். அவன் - பகையாளியாகிய அவனோ. எயிறுடை நெடுந்தலை இழந்தான் - ஒரே பல் மயமாய் இருந்த வாயைக் கொண்ட தலையை இழந்தான் (தலை அறுபட்டது).

53. தூஷணனுடைய தலை அற்று விழுந்தது. அதோடு, ராமன் ஏவிய சரமாரியால் தூஷணனுடைய சேனையெல்லாம் அறுபட்டு விழுந்தன.

தம்பி தூஷணனும் சேனையும் ஒழிந்ததை அறிந்தான் கரன். இதை நம்பவே முடியவில்லை அவனுக்கு. கோபம் அபாரமாய் உண்டாய்விட்டது.

சந்தம்

தான னன தன்ன னன
தன்ன னன தன் ன

தம்பி தலை அற்ற படி -
யும், தயர தன் சேய்
அம்பு படை யைத்துணி -
படுத்த தும், அறிந்தான்;
வெம்பு படை விற்கை விச -
யக்க ரன்வெ குண் டான்;
கொம்பு தலை கட்டி ய
குலக்க ரியொ டொப் பான்.

கஅஎ

53. தம்பி தலை அற்றபடியும் - தம்பியாகிய தூஷணனது தலை அற்ற செய்தியையும். தயரதன் சேய் அம்பு படையைத் துணிபடுத்தும் - சக்கரவர்த்தி மகனாக வந்த ராமன் அம்பு கொண்டு படைகளை யெல்லாம் அறுத்து எறிந்த செய்தியையும். வெம்பு படை விற்கை விசயக் கரன் வெகுண்டான் - கொடிய வீரப் படையையும் வில்லையும் கையிலேந்திச் சதா வெற்றி கொள்ளும் கரன் கோபங்கொண்டான். கொம்பு தலை கட்டிய குலக் கரியொடு ஒப்பான் - இருபெரும் தந்தங்

54. கரனுடைய படையென்றால் வெறுங் காலாட் படை மாத்திரமா? யானைகள் என்ன, குதிரைகள் என்ன, தேர் என்ன, அளவில்லாத அத்தனையும் நாலா திசையைப் பரப்பிக்கொண்டு வந்தன. ஏதோ, மேகக் குழாம எலலாம சேர்ந்து சந்திரனை முற்றுகை போட்டமாதிரி வந்தது. இதையெல்லாம கண்டால யமனும பயந்து போய்விடுவான்.

அந்த கனும் உட்கிடஅ -

ரக்கர் கட லோ டும்

சிந்து ரம்வ யப்பு ரவி

தேர்தி சைப ரப் பி,

இந்து வைவ னைக்கும் எழி -

லிக்கு லம்எ னத் தான்,

வந்து வரி விலக்கையின்ம -

டங்க லைவ னைத் தான்.

கஅஅ

களைத தலையில் வைததுக கட்டியதுபோலுள்ள பெரிய யானைககு ஒத்தவனாய்.

குறிப்பு :—கரனுடைய விஷயம் வந்ததும், செய்யு ளுக்குத் தனியான துள்ளல வருகிறது.

54. அந்தகனும் உட்கிட - எமனும் பயப்படுமபடி. அரக்கா கடலோடும் - காலாட் படையாகிய கருங்கட லோடு. சிந்துரம் - யானை. வயப்புரவி - வலிய குதிரை. இரதுவை வளைக்கும் - சந்திரனை வளைக்கும். எழிலிக் குலம என - மேகக் குழாங்களேபால. வரி விலக்கையின் - கட்டு அமைந்த வில ஏந்திய கையனான. மடங்கலை வளைத்தான் - ஆண சிங்கமான ராமனை வளைத்தான், - கரன்.

55. மேலே சொன்னபடி ராமனை வளைத்தவர்களாய், பூமியே கிழிபடுமபடியாகப் பல விதமான போர் தொடங்கினார்கள் அரக்கர்கள். மதயானைகளையும் தேர்களையும் குதிரைகளையும் மும்முரமாக நடத்தினார்கள். ஆதிசேஷனது படமே தீர்ந்து போய்விடுமோ என்று சொல்லத் தோன்றியது.

அடங்க லில்கொ டுந்தொ ழில்அ -
ரக்கர், அவ்அ னந் தன்

படங்கி ழித ரப்,ப டித -
னில்ப லவி தப் போர்

கடங்க லுழ்த டங்க ளிறு
தேர்ப ரிக டா வித்

தொடங்கி னர்,நெ டுந்த கையும்
வெங்க ணைது ரந் தான்.

கஅக

55. அடங்கலில் கொடுந தொழில் அரக்கா - யாராலும் அடக்க முடியாதபடி கொடுமையாகப் போரெய்ய வல்ல அரக்கர். அவ அனந்தன் படங் கிழிதர - பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஆதிசேஷனது படம் கிழியும்படி (நிலம் அங்குமிங்கும் கீறும்படி). படி - பூமி பலவிகப் போர் - வேலாலும் வாளாலும் மறற ஆயுதங்களாலும் செய்யும் போரைத், தொடங்கினார். கடங்கலுழ் தடங் களிறு - மத ஜலங் கொட்டும பெரிய யானைகளையும். தோபரி - தோகளையும் குதிரைகளையும். கடாவி - வேகமாகச் செலுத்தி. நெடுநதையும் வெங்கணை துரந்தான் - ராமனும் கொடிய அம்புகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏவினான்.

56. அரக்கர்கள் பெரிய பெரிய உருவத்தினராய் மரம் அடர்ந்த வனம்போல் நிற்கிறார்கள். அந்த வனத்திற்குள், வாளின் வனம் என்ன, வேலின் வனம் என்ன வில்லின் வனம் என்ன இவைகளை ஏந்திய தோளின் வனம் என்ன - எல்லாம் ஒரே வனமாய் நிற்கப்பார்க்கிறோம். அப்படி வனமாகி நின்ற எல்லாவற்றையும் தூமகேது வனம் என்று சொல்லக்கூடிய அம்பின் தொகுதியால் சிதைத்து, இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டான், ராமன்.

வாளின் வனம், வேலின் வனம்,

வார்சி லைவ னம், தின்

தோளின் வனம், என்(று)இ வை

துவன்றி நிரு தப் பேர்

ஆளின் வனம் ஆகி அவன்

நின்ற தனை, - அம் பாம்

கோளின் வனம் கொண்டு கடி -

திற்கு றைப டுத் தான்.

ககூ0

57. இந்த விதமாக அரக்கர் அத்தனை பேரும் அழிந்ததைப் பார்க்க வீரனான கரனுக்குச் சகிக்குமா? கோபம் பொங்கி வருகிறது. அவன் நிற்கிற இடம்

56. அம்பாம் கோளின் வனம் - அம்புகள் தொகுதி தொகுதியாகச் சென்றது, ஏதோ தூமகேதுகள் தொகுதி தொகுதியாய்ச் சென்றதுபோலிருந்தது. கடிதில்க் குறைபடுத்தான் - வெகு சீக்கிரத்தில் இல்லாமலாக்கிவிட்டான்.

எப்படியிருக்கிறது? ஒரே பரப்பாய்ப் பரந்துள்ள
கொழுப்பு கலந்த இரத்தப் பெருக்கிடையே நிற்கு
கிருன்.

கடுங்க ரன்எ னப்பெ யர்
படைத்த கழல் வீ ரன்,
அடங்க லும்அ ரக்கர் அழி
வுற்றி டஅ முன் றுன் ;
ஒடுங்க வில்நி ணக்கு ருதி
ஓதம் அதின் உள் ளான்,
நெடுங்க டலின் மந்த ரம்
எனத்த மியன் நின் றுன்.

ககுக

58. சேனைகள் எல்லாம கீழே விழுந்து கிடக்கத்
தனியாய் நிமிர்ந்து நின்ற கரனுக்குக் தண்ணிலிருந்து
நெருப்புப்பொறி வருகிறது. அமடிகள் பறக்கின்றன.
நிற்பதோ ஒரு ரததக கடலுக்குள். நெஞ்சிலிருந்து

57. கடுங் கரன எனப் பெயர் படைத்த - கோபங்
காரணமாகவே 'கடுங்கரன்' என்ற பட்டப் பெயர்
பெற்றது. கழல் வீரன் - வீரக கழலை அணிந்த கரன்.
அடங்கலும் அரக்கா - அரக்கா அவவளவு பேரும். அழி
வுற்றிட அழனாறு - அழிந்து போனதைக் கண்டு
கோபாவேசங் கொண்டான். ஆனால் அவன் நிறகிற நிலை
எப்படி? ஒடுங்கலில் - விரிந்ததுள்ள. நிணக்குருதி ஓதம்
அதின் உள்ளான் - கொழுப்பு கலந்த ரத்தப் பெருக்
கின் மத்தியில் உள்ளவனாய். நெடுங்கடலின் மந்தரம்
என - விசாலமான கடலின் மத்தியில் மந்தரமலை நிற
பதை யொத்து. தமியன் நினாறு - தன்னந் தனியனாய்
நின்றான்.

புகை வந்த மாதிரி கோபாவேசத்திலிருக்கிறான். என்ன செய்கிறான் இவன்? ஒரு தேர்மேல் ஏறி வந்தான். அந்தத் தேரோடு கழுகுகளும் காகங்களும் ஒரே கூட்டமாய்க் கலந்து வருகின்றன.

செங்கண் எரி சிந்த வரி
வில்ப்ப கழி சிந்தப்

பொங்கு குரு திப்பு ணரி
உள்பு கையும் நெஞ் சன், -

கங்க மொடு காக மிடை
அக்க டலின் ஓ டும்

வங்கம் எனல் ஆய தொரு
தேரின் மிசை வந் தான்.

ககஉ

59. யுக முடிவில் உலகம் எல்லாம் வெந்து ஒழிந்து போகும்படி ஒரு பெருந் தீ வரும் என்று புராணங்கள் கூறும். அந்தப் பெருந் தீயைப்போல, கரன் இதற்கு முன் எங்குங் காணாத ஒரு கோபாவேசத்தோடு வருகிறான். கிட்டத்தில் வருவதற்கு முன் பாகவே ராமன் வாய்ப்பான கணைகளைப் பார்த்து எடுக்கிறான்.

58. குருதிப் புணரி - ரத்த வெள்ளம். கங்கமொடு காகம்மிடை - கழுகோடு காகம் மொய்த்துப் பறக்கும். அக் கடலின் ஓடும் - அந்த ரத்தக் கடலில் ஓடும். வங்கம் எனல் ஆயதொரு - கப்பலை ஒத்த, தேரின்மிசை வந் தான்.

செறுத்து)இறுதி யில்பு வனி

தீய எழு தீ யின்,

மறத்தின் வயி ரத்தொ ருவன்

வந்த னுகு முந் தைக்,

கறுத்த மணி கண்டன் கட -

வுள்ச்சி லைக ரத் தால்

இறுத்த வனும் வெங்க ணைதெ -

ரிந்த னன்எ திர்ந் தான்.

ககூங்

60. அப்படி ராமன் தேர்ந்து எடுத்த அம்புகள் ஒன்பது. ஊழித் தீயைப்போல உலகத்தையே அழிக்க வல்லவை அந்த ஒன்பது பாணங்களும். அவைகளை ஏவினான் ராமன். கரனும், ஒளி வீசும்படியான அம்புகளை எடுத்துப் பிரயோகிக்கிறான்.

59. இறுதியில் புவனி தீய - யுக முடிவில் உலக மெல்லாம் வெந்து போகும்படி. செறுத்து எழு தீயில் - அடர்த்தியாக எழும் பெருந்தீயை ஒத்து. மறத்தின் வயி ரத்து ஒருவன் - தேக திடமும் மனத்திடமும் ஒருங்கு வாய்த்த கரன். வந்து அணுகும் முந்தை - கிட்டத்தில் வரும் முன்னதாகவே. கறுத்த மணிகண்டன் - நீலகண்ட னாகிய சிவபெருமானது. கடவுட் சிலை - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வில்லை. கரத்தால் இறுத்தவனும் - சீதையை மணப்பதற்காகக் கையால் எடுத்து ஒடித்த ராமனும். வெங்கணை தெரிந்தனன் எதிர்த்தான் - கொடிய அம்பு களைத் தேர்ந்து எடுத்தவனாய் எதிர் சென்றான்.

ஊழி யெரி யில்க்கொடிய

பாப்பகழி ஒன் பான்,

ஏழுலகி னுக்கும் ஒரு

நாயகனும் எய்தான் :

சூழ்சுடர்வ டிக்கனை

அவற்றெதிர்தொடுத்தே,

ஆழி வரி விலக்க ரனும்

அன்னவை அறுத்தான்.

ககச

61. அநத ஒன்பது ராம பாணங்களையும அறுதது விட்டு, ஒரு தந்திரமான வேலை செய்தான் கரன். அதனால் ஏதோ சரமாரி வந்து ராமனது உருவையே மறைத்தமாதிரி தோற்றியது. ராமனுக்கு ஆபத்து வந்து விட்டதே என்று உள்ளம் உடைந்தவர்களாய்ப் பார்த்ததுக் கொண்டிருந்த தேவர்கள் ஓடி ஒளித்தார்கள். ராமனுக்கு, “என்னடா வேடிக்கை பண்ணு

60. பகழி ஒன்பான் - அமபுகள ஒன்பதை. ஏழ் உலகினுக்கும் ஒரு நாயகன் - ஏழு கண்டங்களுக்கும் சககரவாததியாகிய ராமன். சூழ்சுடர் வடிக்கனை - எங்கும் ஒளியை வீசுகிற கூாமையான அமபுகளை. அவற்றெதிர்தொடுத்தே - ராமனது ஒன்பது அமபுகளுக்கும் எதிர்தொடுத்தது. ஆழி வரி விலக கரனும் - சிங்கம் போன்ற வரிவில ஏந்திய கரனும். அன்னவை அறுத்தான் - அந்த ராம பாணங்களை அறுத்தான்.

கிருன் ” என்று முதலில்ச் சிரிப்பு வந்தது. பிறகு கோபமே வந்து விட்டது.

கள்ள அமர் மாய வினைக்
கல்வி யின்வி னைந் தான்,

வள்ளல் உரு வைப்ப கழி
மாரி யின்ம றைத் தான் :

உள்ளம் உலை வுந்(று)அ மரர்
ஓடி னர்ஓ ளித் தார் ; -

வெள்ள யி(று)இ தழ்ப்பி றழ
வீர னும்வெ குண் டான்.

ககரு

62. எழுந்தது கோபம் இராமனுக்கு ! ஒரு கணையினாலேயே இந்த அரக்கனை முடித்து விடுகிறேன் என்று சொல்லி ஒரு கணையைத் தொடுத்து வலது தோளைப் பொருந்தும்படி நாணைப் பலமாய் இழுத்தான்.

61: கள்ள அமர் மாய வினைக் கல்வியின் வினைத் தான் - கள்ளத்தனமாகப் போர் செய்வதற்கான மாய வித்தைப் பயிற்சியில் தேர்ந்தவனான கரன். வள்ளல் உருவை - ராமனது உருவை. பகழி மாரியின் மறைத் தான் - சரமாரியால் மறைத்ததுபோல் செய்தான். வெள் எயிறு இதழ்ப் பிறழ - முத்துப்போன்ற பற்கள் இதழைக் கடித்த வண்ணமாய். வீரனும் வெகுண்டான் - ராமனும் கோபங் கொண்டான்.

சந்தம்

தான தனனன

தனனன தனனன

‘ முடிப்பென் இன்றொரு
மொய்க்கணை யால் ’ எனத்,

தொடுத்து நின் றுயர்
தோளுற வாங்கினான் ; -

பிடித்த திண்சிலை
பேர்அகல் வானிடை

இடிப்பின் ஓசை
படக்கடி(து) இறறதே.

க கூ கூ

63 வில இறறது என்று பக்கத்திலிருந்தவர்கள்
தான் சொன்னார்கள் : வில ஓடிநததையும், தான்
தனிமையாய் நிற்கிறதையும் சிந்திக்கவில்லை ராமன்.

62. முடிப்பென இன்று ஒரு மொய்க்கணையால் என-
இப்போதே முடித்து விடுகிறேன் இந்த அரக்கனைப்
பலத்த அம்பு ஒன்றால் என்று சொல்லி. தொடுத்து -
அம்பை நாணிலத் தொடுத்து. நின்றயா தோளுற வாங்
கினான் - பெருமித்ததோடு விளங்குகின்ற தோளிலப்
பொருந்துமபடி இழுத்தான். பிடித்த திண்சிலை - இடது
கையிலப் பிடித்திருந்த விலலின் தண்டு. போ அகல்
வானிடை - மிக விரிவாயுள்ள வானத்தில் உண்டாகும்.
இடிப்பின் ஓசைபட - இடியோசையோ என்று சொல்
லும்படி. கடிது இறறதே - ஊணத்தில் ஓடிநதது.

பழக்கத்தினால், ஏதோ பரிவாரம் பின்னால் நிற்கிறதாக எண்ணிக் கையைப் பின்புறமாக நீட்டினான் - வேண்டிய வில்லோ அம்போ உடனே கொடுத்து விடுவார்கள் என்று எண்ணி.

என்னும் மாத்திரத்(து)

ஏந்திய கார்முகம்

சின்னம் என்றும்

தனிமையுஞ் சிந்தியான்,

மன்னர் மன்னவன்

செம்மல், ம ரபினால்

பின்னு றத்தன்

பெருங்கரம் நீட்டினான்.

ககௌ

64. வில் முறிந்த சத்தம், சீதை பக்கத்திலிருந்த லக்ஷ்மணன் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ, ஏதோ அண்ணன் பக்கத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன்போல் விஷயத்தை உணர்ந்து கொண்டான். அப்படியே ஓடி வந்து, ராமன் கையில் அந்த க்ஷணமே

63. என்னும் மாத்திரத்து - வில் ஓடிந்தது என்று சொன்ன மாத்திரத்தில். ஏந்திய கார் முகம் சின்னம் என்றும் - கையில் ஏந்திய வில் பழுதாய்விட்டது என்பதையும். மன்னர் மன்னவன் செம்மல் - ராஜாதி ராஜனான தசரத சக்கரவர்த்தியின் மகன் ராமன். மரபினால் - யுத்த பரிவாரங்களோடு போர் செய்த வழக்கம்பற்றி. பின்னுற - பின்புறமாக.

வேறொரு வில்லைக் கொடுத்து விட்டான். பரசுராம
னிதமிருந்து வாங்கிய விலத்தான் அது.

கண்டு நின்று

கருத்துணர்ந் தான் என

அண்டர் நாதன்

தடக்கையின் அத்துணை,

பண்டு போர்மழு

வாளிபால்ப் பண்பினில்

கொண்ட வில்லையே

தம்பிகொடுத்தனன்.

ககஅ

64. கண்டு நின்று கருத்து உணர்ந்தான் என -
மறைவிலச சீதையோடி நந்தும், ஏதோ பக்கத்திலேயே
நின்று பார்த்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டவன்
போல. அண்டர் நாதன் தடக்கையில் - உலகத்துக்கு
நாயகனான ராமனது பெரிய கையில். அத்துணை - அந்த
க்ஷணமே. பண்டு - முன்னமே. போர்மழுவாளி பால் -
போருக்காக மழு வேந்திய பரசுராமனிடமிருந்து.
பண்பினில் கொண்ட - யுத்த முறைப்படி கை
கொண்ட. வில்லையே தம்பி கொடுத்தனன் - அந்த வில்
லையே லக்ஷ்மணன் ஓடிவந்து கொடுத்ததுவிட்டான்.

குறிப்பு:—பரசுராமனுக்கும் ராமனுக்கும் யுத்தம்
நேரப் பார்த்ததல்லவா? பரசுராமன் தன் கையிலுள்ள
பெரிய வில்லை ராமனிடம் கொடுத்தது. 'நானேற்று பார்ப
போம்' என்று சொன்னான். ராமன் வெகு அநாயாச
மாய நானேற்றி விட்டான். பரசுராமன் எதிராளியின்
பலத்தைக் கண்டு கொண்டான். அப்படியே வில்லை ராம
னிடமே இருக்கட்டும் என்று சொல்லிக் கொடுத்து
விட்டான்.

65. நல்ல தருணத்தில் வில்லைக் கொண்டு
கொடுத்தான் தம்பி லக்ஷ்மணன். வில்லை எடுத்து இடக்
கையில் பிடித்தான். வீரம் விளங்கப் பிடித்தான்.

கொடுத்த வில்லைஅக்
கொண்டஸ்நி நறத்தினான்
எடுத்து வாங்கி
வலங்கொள் இடக்கையில்
பிடித்த போது,—
நெறிபிழைத் தோர்க்கெலாம்
துடித்த வால்,இடக்
கண்ணோடு தோளுமே.

ககக

66. நாளை ஏற்றினான். வாய்ப்பாக முன்னேறப்
பிடித்துக்கொண்டு வளைத்தான். அம்பையும் எய்தான்.

ஏற்றி நாண்,இமை
யாமுன்ள டுத்(து)அதைக்
கூற்றி னாருங்
குணிக்கக்கு னித்(து),எதிர்

65. கொண்டல நிறத்தினான் - நீல நிறத்தினான
ராமன். நெறி பிழைத்தோர்க் கெலாம் - நெறி தப்பி
வாழும் அரக்கர்களுக்கு எல்லாம். துடித்தவால் இடக்
கண்ணோடு தோளுமே - துர்நிமித்தமாக இடது கண்
ணும் தோளும் துடித்தன.

66. ஏற்றி நாண் - நாண் ஏற்றி. இமையா முன்
எடுத்து - ஒரு வினாடியில் முன்னேறத் தூக்கி. கூற்றி
னாரும் குணிக்கக் குனித்து - எமனும் சந்தோஷத்தினால்

ஆற்றி னான் அவன்

ஆழியந் தேர், சரம்

நூற்றி னால் நுண்

பொடிபட நூறினான்.

௨00

67. தேர் அழிந்ததும், கரன் கீழே இறங்கி, ஆவேசத்தோடு ஆகாயத்தில் பெருங்கூச்சலிட்டுக் கொண்டு குதித்தான்.

எந்தி ரத்தடந்

தேர் அழிந் தான், இழிந்(து)

அந்த ரத்திடை

ஆர்த்தெழுந்(து), அம்பெலாம்

சுந்த ரத்தனி

வில்லிதன் தோள் எனும்

மந்த ரத்தின்

மழையின்வ முங்கினான்.

௨0௧

ஆடும்படி வளைத்து. எதிர் ஆற்றினான் அவன் ஆழியம் தேர் - எதிரில் நின்று சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிற கரனது பலத்த சக்கரங்கொண்ட தேரை. சரம் நூற்றி னால் - நூறு அம்புகளால் (பல அம்புகளால்). நுண் பொடிபட நூறினான் - சுக்குச் சுக்காய்ப் போகும்படி நொறுக்கினான்.

67. எந்திரத் தடந் தேர் அழிந்தான் - பலவிதமான பொறிகள் எல்லாம் வைத்த தனது தேர் அழிந்த வனாய். இழிந்து - பூமியில் இறங்கி. அந்தரத்திடை ஆர்த்து எழுந்து - பேர் ஆரவாரத்தோடு ஆகாயத்தில் குதித்து எழுந்து. அம்பு எலாம் - தன்னிடத்திலுள்ள அம்புகளையெல்லாம். சுந்தரத் தனி வில்லிதன் - அழகான

68. கரன் ஏவிய அம்பையெல்லாம் பொருட் படுத்தாதவனாய் இருந்த ராமன் என்ன செய்தான் ? கரனது முதுகில் அம்பறுத்தூணி தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து அவன் அம்புகளை வலக்கையால் எடுத்துப் பிரயோகித்துக் கொண்டிருந்தான். ராமன் ஒரு அம்பை எய்து அந்த வலக்கையைத் தோளோடு அறுத்துப் பூமியில் விழச் செய்துவிட்டான்.

தூங்கி நின்ற

தயரத் ராமனும்,

தூங்கு தூணி

இடைச்சுடு வெஞ்சரம்

வாங்கு கின்ற

வலக்கை, ஓர் வாளியால்

வீங்கு தோளோடு

பார்மிசை வீழ்த்தினான்.

உ௦௨

69. வலக்கை அறுந்து விழவும், அடுத்த கையால் ஒரு பொல்லாத உலக்கையை எடுத்து வீசினான் கரன்.

ஒப்பற்ற வில் ஏந்திய ராமனது. தோள் எனும் மந்தரத்தில் - தோள் என்னும் மந்தர மலையின் மீது. மழை என வழங்கினான் - மழை பெய்தாற்போல் - ஏவினான், அம்புகளை.

68. தூங்கு தூணியிடை - முதுகில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அம்பறுத் தூணியிலிருந்து. சுடு வெஞ்சரம் வாங்குகின்ற வலக்கை - கொடிய அம்புகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்த கரனது வலக்கையை. ஓர் வாளியால் - ஒரு அம்பினால்.

வலக்கை வீழ்தலும்
 மற்றைக்கை யால்வெற்றி
 உலக்கை வானத்(து)
 உருமென ஓச்சினான் :
 இலக்கு வந்துறு
 முன்அதை, ஏந்தலும்
 விலக்கி னானொரு
 வெங்கதிர் வாளியால். உரு

70. எப்பொழுதும் கையிலேயுள்ளது உலக்கை. அது ஒழிந்த பின் பாம்பைப்போல்ச் சீறினான் கரன். பிறகு, அந்த இடக்கையின் பலத்தினாலே மராமரம் ஒன்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு எதிரே வந்தான்.

விராவ ருங்கடு
 வெங்கதை இற்றபின்,
 அராஅ முன்ற(து)
 அணையவன், ஆற்றலால்

69. வெற்றி உலக்கை - இதுகாறும் போரில் வெற்றியைக் கொடுத்து வந்த உலக்கையை. வானத்து உரும் என ஓச்சினான் - வானத்தில் பாயும் இடிதானே என்று சொல்லும்படி வேகமாய் ஓச்சினான். இலக்கு வந்துறு முன் - லக்ஷியமான ராமனை வந்து அது தாக்குமுன். அதை - அந்த உலக்கையை. ஏந்தலும் விலக்கினான் - ராமனும் விலக்கினான். வெங்கதிர் வாளியால் - கொடிய பிரகாசம் பொருந்திய அம்பினால்.

70. விராவரும் கடு வெங்கதை இற்றபின் - எப்பொழுதுமே கையிலுள்ள அந்தக் கொடிய உலக்கை (கதை) அற்றுப் போகவும். அரா அமுன்றது அணையவன் - பாம்பு கோபங் கொண்டதை ஒத்தவனான அவன். ஆற்றலால் - மிக்க பலத்தால்.

மராம ரங்கையில்

வாங்கிவந்(து) எய்தினான் :

இராமன் அங்கொர்த -

னிக்கணை ஏவினான்.

உ0ச

71. ராவணனாகிய அரக்கனுக்கு ஏதோ வரம் கிடைத்திருந்தது. மாயாசக்தி இருந்தது. மற்றும் சக்திகளும் இருந்தன. இது காரணமாக உலகத்தை யெல்லாம் துன்புறுத்தி வந்தான். அந்தப் பாவமே வந்து கரணைத் துண்டஞ் செய்கிறதோ என்று சொல்லும்படி யிருந்தது. - ராமன் ஏவிய கணையால் கரன் துண்டுபட்டு விழுந்தது.

வரம்அ ரக்கன்

படைத்தனின், மாயையின்,

உரம்உ டைத்தன்மை

யால்,உல(கு) ஏழையும்

பரம்உ ருக்கிய

பாவத்தி னால்,வலக்

கரம்எ னக்,கரன்

கண்டமுற் றுன்அரோ.

உ0ரு

70. மராமரம் கையில் வாங்கி வந்து எய்தினான் - மராமரம் ஒன்றைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வந்தான்.

71. உரம் உடைத் தன்மையால் - சகலவித சக்தியும் தன்னிடமிருந்ததால். பரம் உருக்கிய பாவத்தினால் - மிகுதியாகத் துன்புறுத்திய பாவத்தினால். வலக்கரம் என - முன்னே துண்டுபட்ட வலக்கையைப் போலவே.

72. கரன் துண்டுபட்டு விழுந்ததை வானவர் (முனிவர்கள்) பார்த்தார்கள். ஒரே ஆவேசம் உண்டாய் விட்டது. ஆகா என்று எக்களிப்பில் ஆரவாரம் செய்தார்கள். புஷ்பங்களை யெல்லாம் எடுத்து அப்படியும் இப்படியுமாகத் தூவி ராமணிருக்கிற இடம் தெரியாமல் நிறைத்துவிட்டார்கள்.

ஆர்த்தெழுந்தனர்

ஆடினர் பாடினர்

தூர்த்து அமைந்தனர்

வானவர் தூய்மலர் ;

தீர்த்தனும்பொலிந்

தான், கதி ரோன் திசை

போர்த்த மென்பனி

போக்கியது என்னவே.

உருக

கரன் கண்ட முற்றான் - கரனும் துண்டுபட்டான், ராமனது அம்பினால்.

குறிப்பு :—வெட்டுண்டு விழுந்தான் கரன் என்ற பாவம் நாலாவது அடியில் மூன்றாவது சீர் மோனையோடு, 'கண்டமுற்றான் அரோ' என்று ஒலிப்பதில் தெரிகிறது.

72. தூர்த்து அமைந்தனர் வானவர், தூய்மலர் - மலர்களைத் தூவி, இடம் தெரியாமல் தூர்த்து, மிக்க எக்களிப்போடு ஆசனமிட்டிருந்தார்கள் முனிவர்கள். தீர்த்தனும்பொலிந்தான் - புனிதமான ராமனும் முகத்தில் வெற்றி பிரகாசித்து விளங்கினான். எப்படி : கதி ரோன் திசை போர்த்த மென்பனி போக்கியது என்னவே - நாலா திசையும் போர்த்த இளம் பனியை சூரியன் போக்கியது போலவே, - தீர்த்தனும் பொலிந்தான்.

73. முனிவர்கள் வந்து முறையாக நின்று
ராமனைச் சூழ்ந்தார்கள். ராமன் மிக்க உவகையோடு
சென்றான். எங்கே?

முனிவர் வந்து

முறைமுறை மொய்ப்புற,

இனிய சிந்தை

இராமனும் ஏகினான்,

அனிக வெஞ்சமத்(து)

ஆருயிர் போகத்தான்

தனியி ருந்த

உடல்அன்ன தையல்பால். ௨௦௭

74. இறந்துபோன அரக்கர்கள் யுத்தஞ் செய்து
கொண்டிருந்த போது, அவர்களுடைய தேகத்தி
லிருந்து துள்ளித் தெறித்த ரத்தம் பட்டு ராமனது
கால்கள் கறை ஏறியிருந்தன.

அரக்கர்களை ஓடி ஓடித் துரத்திய காரணமாகத்
தூசியும் படிந்திருந்தது காலில்.

73. அனிக வெஞ்சமத்து - அரக்கர் சேனை வந்து
செய்த போருக்கு. உயிர் போக - ஆருயிராகிய ராமன்
போய்விட. தான் தனியிருந்த உடல் அன்ன தையல்
பால் - உடல் மாத்திரம் தனியாய்த் தங்கியிருந்தது என்று
சொல்லும்படியான சிதையிருந்த இடத்தை நோக்கி, -
ராமன் சென்றான்.

குறிப்பு:—உயிர் பிரிந்த உடலாயிருந்தாள் சிதை.
அந்த உடலை நோக்கித் திரும்பி வந்தது உயிர் என்பது
விஷயம்.

விண்ணில் நீங்கிய
 வெய்யவர் மேனியின்
 புண்ணின் நீரும்
 பொடிகளும் போயுக,
 அண்ணல் வீரனைத்
 தம்பியும் அன்னமும்
 கண்ணின் நீரினில்ப்
 பாதமக முவினார்.

உ௦அ

75. ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில் அரக்கர் எல்லாரும் அழிந்துபட்டார்கள். அவர்கள் உடம்பிலிருந்து சிந்திய ரத்தம் பெருக்கெடுத்து நாலா திக்கையும் முட்டியது போல் தோன்றியது. இதைக் கண்டவானவருக்கு இப்படி அப்படியா எக்களிப்பு? ஒரே முழக்கமாய் சமுத்திர முழக்கம் போலவே ராமனை வாழ்த்தினார்கள்.

முத்தம் ஒன்றில்
 முடிந்தவர் மொய்புணர்
 நீத்தம் ஓடி
 நெடுந்திசை நேர்உறக்,

74. விண்ணில் நீங்கிய வெய்யவர் மேனியின் - வான நாட்டை அடைந்த அரக்கரது உடம்பிலிருந்து தெறித்த. புண்ணின் நீரும் - புண் வழி வந்த ரத்தமும். பொடிகளும் - படிந்த தூசியும். போய் உக - அறவே நீங்கும்படியாக. அண்ணல் வீரனை - ராமனாகிய வெற்றி வீரனை. தம்பியும் அன்னமும் - லக்ஷ்மணனும் சீதையும். கண்ணின் நீரினில் - கண்ணீரைப் பொழிந்து.

75. முத்தம் ஒன்றில் - ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில் (ஒன்றரை மணி நேரத்தில்). முடிந்தவர் மொய்புண்

கோத்த வேலைக்

குரல் என வானவர்

ஏத்த, வீரன்

இனி(து) இருந் தான் அரோ. ௨௦௧

76. ராமனும் அவனுடைய வெற்றியும் இவ்வாறு இருந்தது. இனி.

சூர்ப்பனகை வயிறு வயிறு என்று அடித்துக்கொண்டாள். இறந்து கிடந்த கரனைத் தழுவிக்கொண்டு ரத்தத்தில் அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரண்டாள்.

இங்கிவ் வாறென

நின்ற(து) : இராவணன்

தங்கை தன்கை

வயிறுத கர்த்தனள் ;

கங்குல் அன்ன

கரனைத்த மீஇ, நெடும்

பொங்கு செங்குரு -

திப்புரண் டாளரோ.

௨௧௦

நீர் நீத்தம் ஓடி - இறந்துபட்ட அரக்கரது சல்லடையாய்ச் செறிந்த புண்ணிலிருந்து வடிந்த ரத்தப் பெருக்கு ஓடி. நெடுந்திசை நேர் உற - தூரத்தே நாலா திசையிலும் பாய. கோத்த வேலைக் குரல் என - எதிர் எதிரே பாய்ந்த சமுத்திரங்களின் கோஷிப்பைப் போல. வானவர் ஏத்த - வானவர் வாழ்த்த.

76. இங்கு இவ்வாறு என நின்றது - ராமனது காரியம் இப்படி முடிந்து நிற்கிறது. ராவணன் தங்கை சூர்ப்பனகையோ : தன்கை வயிறு தகர்த்தனள் - கையினால் வயிற்றில் அடித்ததை இன்னது என்று சொல்லமுடியாது.

77. புலம்புகிறாள் சூர்ப்பனகை. “ மனசிலே, ஆசையை உண்டாக்கி வளர்த்துவிட்டேன். என் மூக்குப் போய் விட்டதே, அதோடு அந்த ஆசையும் தொலைந்துபோகக் கூடாதா? இன்னும் தொலைய வில்லையே அது! உங்களிடத்தில் வந்து குறை கூறவும் செய்தேனே. அடடா என்ன விளைந்துவிட்டது? ”

‘ ஆக்கி னேன்மனத்(து)

ஆசை, அவ் ஆசைஎன்

மூக்கி னோடு

முடியமு டிந்திலேன்,

வாக்கி னுல்உங்கள்

வாழ்வையும் நாளையும்

போக்கி னேன்கொடி

யேன் ' என்று போயினாள்.

உகக

78. சூர்ப்பனகை ஓடிச் சென்றது, இத்தனை அரக்கரையும் ஒழித்தது போதாது, மிச்சமுள்ள அரக்கரையும் வேர் அறுத்துவிட வேண்டும் என்று குறித்துப் போனதுபோல் இருந்தது.

கங்குல் அன்ன கரணைத் தழுவி - இருள்ப் பிழம்பு போல் கிடந்தது கரனுடைய உடல்; அதைத் தழுவியவளாய், நெடும் பொங்கு செங்குருதிப் புரண்டாள் - விசாலமாகப் பரந்து பொங்கிப் பொங்கி வந்த ரத்தத்தில் புரண்டாள். அரோ - அடடா என்ன விதமாகப் புரண்டாள் !

77. வாழ்வையும் நாளையும் - உல்லாசமான வாழ்க்கையையும் ஆயுளையும். போயினாள் - ஓடிப்போனாள்.

கடலையே கலக்குகிற குறாவளியானது சுற்றி சுற்றிச்
அடித்துக் கடைசியில் ஒரு முகமாய்ப் பாய்ந்து ஓடும்
காற்றுகிறது. அந்தக் காற்றின் வேகம் அபாரம்.
அந்த வேகத்தோடு போகிறாள் சூர்ப்பனகை.

அலங்கல் வேல்க்கை

அரக்கரை, ஆசறக்

குலங்கள் வேர் அறுப் -

பான்குறித்(து), - ஆழ்கடல்

கலங்கு குறையின்

வல்நெடும் கால்என,

இலங்கை மாநகர்

நொய்தில்ச்சென் நெய்தினாள். உகஉ

78. அலங்கல் வேல்க்கை அரக்கரை - சதா வெற்றி
மாலை தலையில் குடிக் கையில் வேல் ஏந்திய அரக்கர்.
ஆசறக் குலங்கள் வேர் அறுப்பான் குறித்து - ஒருவருமே
இல்லாமல் துடைத்தமாதிரிக் குடும்பங்களை வேர் அறுக்க
எண்ணினாள் போல. ஆழ்கடல் கலங்கு குறையின் -
ஆழமான சமுத்திரமே கலங்கும்படி அடிக்கும் குறாவளி.
வல் நெடுங்கால் என - அபார சக்தியோடு நீண்டு ஓடும்
புயல்காற்றைப் போல. நொய்தில் - வெகு விரைவில்.

குறிப்பு:—பஞ்சவடி மேற்கே பம்பாய்ப் பக்கம் இருக்
கிறது. இலங்கைத் தீவோ வெகுதூரத்தில் தெற்கே
இருக்கிறது. ராமாயணத்திலுள்ள இந்த பூமி சாஸ்திரத்தை
ரொம்ப நுட்பமாகக் கணக்கிட்டு விடக்கூடாது.
பள்ளிக் கூடத்துக் கணக்கு வேறே, இதிகாசத்துக்
கணக்கு வேறே.

6. மாரீசன் வதைப் படலம்

1. ராவணன் கொலு வீற்றிருக்கும் மகா மண்டபத்துக்குப் போகிறோம் நாம். அரக்கர் முதலான பற்பல இனத்தாருக்குத் தலைவரான நாயகர் விழுந்து வணங்குகிறார்கள். பலர் பொன் முடிதரித்தவராய் ராவணனது பாதத்தில் விழுகிறார்கள். அந்த முடிகள் உராய்தலால் ராவணனுடைய கழலிலுள்ள மாணிக் கங்கள் சுடர்விட்டதுபோல் தெறித்து விழுகின்றன.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

ஆய்வரும் பெருவளி
அரக்கர் ஆதியோர்

நாயகர் நளிர்மணி
மகுடம் நண்ணலால்,

1. ஆய்வரும் பெருவளி - நாளாக நாளாக சக்தியும் புகழும் வளர்ந்து வரும். அரக்கர் ஆதியோர் நாயகர் - அரக்கர் அவுணர் முதலியோருடைய தலைவரது. நளிர்மணி மகுடம் நண்ணலால் - நயமான முத்துக்கள் பதித்த முடிகள் உராய்தலால்.

தேய்வுறத் தேய்வுறப்

பெயருஞ் செஞ்சுடர்

ஆய்மணிப் பொலன்கழல்

அடிநின்(று) ஆர்ப்பவே.

உகந்

2. எங்கெங்கெல்லாமோ இருந்து பற்பல அரசர்கள் வந்து 'நான் முந்தி நீ முந்தி' என்று போட்டி போட்டுக் கப்பங்களைக் கொண்டுவந்து குவிக்கிறார்கள். அப்படிக் குவித்த பொன், மலையாகக் கிடக்கிறது. இதுபோல வேறு குவியல்களையும் பார்க்கிறோம்.

மூவகை உலகினும்

முதல்வர், முந்தினர்

ஓவலர் உதவிய

திறையின் ஓங்கல்போல், -

1. தேய்வுறத் தேய்வுற - கழலின் பொற்கட்டுத் தேயத் தேய. பெயரும் செஞ்சுடர் ஆய்மணி - தெறித்து விழுவதான மாணிக்கங்களை அழுத்திய. பொலன்கழல் - பொற்கழல் அணிந்த. அடிநின் று ஆர்ப்பவே-வணங்குவதால் ஏற்படும் தொந்தரவு காரணமாக அடிகளைப் பின் வாங்கி மிதிக்கக் கழல்கள் சப்திக்கின்றன.

குறிப்பு:—ராவணனை முதல் முதலாகப் பார்க்கிறோம். அவனுடைய சாம்ராஜ்யத்தையும் பராக்கிரமத்தையும், அரசர்கள் வணங்குவதைக் கொண்டு காட்டுகிறார் கவிஞர்.

2. மூவகை உலகினும் முதல்வர் - எங்கெங்கெல்லாமோ இருந்து அரசர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். வானுலகத்திலிருந்தும் பாதாள உலகத்திலிருந்தும் பூவுலகத்தி

தேவரும் அவுணரும்
திசைதி சைநின்று

தூவிய குலமலர்க்
குப்பை துன்னவே.

உகச

3. அரசர்கள் எத்தனையோ தரமாக ராவணனைச் சேவிக்க வருவார்கள். மிக்க அந்தஸ்துள்ளவர்கள் நிற்பதற்கு ராவணனை ஒட்டியே ஒரு வட்டமான துறை அமைத்திருந்தார்கள். அதற்கு அடுத்தாற் போல் அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக வட்டமான துறை அமைத்திருந்தார்கள். இப்படிப் பல துறைகள். அரசர்கள் அந்த அந்தத் துறையில் நின்று கையை உச்சியில் குவித்தவர்களாக, 'தங்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துவிட மாட்டானா, ராவணன்' என்ற ஏக்கத்தோடும் பயத்தோடுமே அங்குமிங்குமாக உலாவி வந்தார்கள்

அரசர்கள் என்றால் சாமான்ய அரசர்கள் அல்ல. தேவலோகத்திலிருந்து வந்தவர்களோ என்ற சொல்ல

லிருந்தும் ஆக மூவகை யுலகத்திலிருந்தும் வந்து மொய்த்ததாகத் தெரிந்தது. முந்தினர் ஓவலர் உதவிய - போட்டி போட்டு ஓயாதபடி வந்து செலுத்திய. திறையின் ஓங்கல் போல் - திறைக் குவியலான மலைகள்போல. தேவரும் அவுணரும் கல்வியில் மேம்பட்டு உயர்ந்த அந்தஸ்துக் குரியவர்கள். திசை திசை நின்று - நாலாதிசைகளிலும் ஆங்காங்கு நின்று. தூவிய நறுமலர்க் குப்பை - தூவிய வாசனை பொருந்திய மலர்க் குப்பை. துன்னவே - நெருங்கவே.

வேண்டும்: அவ்வளவு வீரமும் பெருமிதமும் கொண்டவர்கள்.

இன்னபோ(து) இவ்வழி

நோக்கும் என்பதை

உன்னலர், கரதலஞ்

சுமந்த உச்சியர்,

மின்னவிர் மணிமுடி

விஞ்சை வேந்தர்கள்

துன்னினர் முறைமுறை

துறையில்ச் சுற்றவே.

உகடு

4. அந்தத் தர்பாரில் சகலவித சக்தி வாய்ந்த, எதையுஞ் சாதிக்கவல்ல, வீரர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வீரசித்தர்கள் என்று பெயர். அவர்கள் காரியம் எப்படியிருந்தது என்று தெரிய வேண்டாமா ?

3. இன்ன போது இவ்வழி நோக்கும் என்பதை உன்னலர் - இன்ன நேரத்தில் இந்தத்திசையை திரும்பிப் பார்ப்பான் என்பதைத் தெரியாதவர்களாய். கரதலம் சுமந்த உச்சியர் - கையைத் தலையில்ச் சதா குவித்தவர்களாய். மின்னவிர் மணிமுடி விஞ்சை வேந்தர்கள் - ஒளி வீசும் மணிமுடி குடிய விஞ்சை வேந்தர்கள். துன்னினர் முறை முறை துறையில்ச் சுற்றவே - நெருங்கியவர்களாய் முறைப்படி அந்த அந்தத் துறையில் சுற்றிக் கொண்டுவர, எந்த இடத்திலாவது தன்னைப் பார்க்க மாட்டானா என்ற எண்ணத்தோடு.

மங்கையர் திறத்தொரு

மாற்றம் கூறினும்

தங்களை யாம்எனத்

தாழுஞ் சென்னியர், -

அங்கமும் உள்ளமும்

குவிந்த ஆண்தகை

சிங்க ஏறு எனத்திகழ்

சித்தர் சேரவே.

உகக

5. சரி, அரசர்களும் வீரசித்தர்களும் ஒரே பயத்தில் விலகி நிற்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அவனுடைய வீரத்தை அற்புதமான கவியில் அமைத்து, அற்புதமான இசையிலும் அமைத்து, தும்புரு முனிதானோ தேவலோகத்திலிருந்து வந்து பாடுகிறான் என்று சொல்லும்படி, பாடல் நடக்கிறது.

4. மங்கையர் திறத்து ஒரு மாற்றம் கூறினும் - பக்கத்திலுள்ள பணிப்பெண்களைப் பாத்து, ஏதாவது வார்த்தை சொன்னாலும் ; வெற்றிலைகொண்டு வாருங்கள் என்ற மாதிரி. தங்களையாம் எனத் தாழும் சென்னியர் - ஏதோ தங்களைத்தான் ஏவினான் என்று வேண்டாத படி எண்ணிப் பணி ஏற்றமாதிரி தலையைக் கவிழ்வார்கள் வீரசித்தர்கள். அங்கமும் உள்ளமும் குவிந்த - அவர்களுடைய உடல் தளர்ந்திருக்கிறது. அதைப் போலவே உள்ளமுங் குவிந்திருக்கிறது. அவ்வளவு அடிமைப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் அவர்கள். உடலையும் நிமிர்க்க முடியாது உள்ளத்தையும் நிமிர்க்க முடியாது. ஆண்தகைச் சிங்க ஏறு எனத் திகழ்சித்தர் - வெளியிலோ ஆண் சிங்கத்துக்கு ஒப்பான வீரசித்தர் என்ற பெயரோடு அட்டகாசம் செய்பவர்கள்தான்.

அவனுடைய புகழைச் சாமான்ய வசனப் போக் கிலா அமைத்திருக்கிறது ? ஏன், கற்பனாசக்தி வெகு அலங்காரமாக வானத்தையும் பூமியுந்தொட்டுச் சுழல் கிறது.

திசை திசையாய்ப் போய்ப் போர்புரிந்து தேசங் களைக் கைப்பற்றினான் ; அதாவது திக்குவிஜயம் செய் தான், அடடா ! எனறெல்லாம சொல்லுவதில் என்ன ரசம் ? ஆனால் எப்படிப் பாடவேணும் :—

அவனுடைய தோள்கள் என்ன என்ன செய்தன தெரியுமா ? எட்டுத் திக்குகளிலுமுள்ள யானைகளைப் போன இடந்தெரியாமலத் துரத்திவிட்டனவாக்கும் !- என்று ஆரம்பிக்கிறது பாட்டு.

திசையுறு கரிகளைச்

செற்று) ; அவ் ஈசனும்

வசையுறக் கைலையை

மறித்து ; வான்எலாம்

5. திசையுறு கரிகளைச் செற்று - எட்டுத் திசைகளை யும் வென்று உலகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு நிறகின்றன வாம் அஷ்டதிக்கு யானைகள். அவைகளுடைய தும்பிகைகள் தொங்கிப் பாதாளத்தையே துழாவுகின்றன. அப் போபபட்ட பிரமமாண்டமான யானைகளை வெளுத்து வாங்கி. அவ்ஈசனும் வசையுறக் கைலையை மறித்து - சிவ பெருமானாகே வசையுண்டாகும்படி, அவன் வீற்றிருக் கும கைலையங்கிரியைச் செந்தூக்காகத் தூக்கிப் புரட் டிப் போட்டுவிட்டு. வான் எலாம் அசையுறப் புரந்தரன் அடர்த்த - வானுலகமெல்லாம் ஒரு அசை அசையும்படித்

அசையுறப், புரந்தரன்

அடர்த்த தோள்களின்

இசையினைத் தும்புரு

இசையின் ஏத்தவே.

உகள

6. கவிஞர் வந்து இப்படிப் பாடினார். பக்த ருடைய கானம் எப்படி யிருந்தது என்று தெரிய வேண்டாமா ? சரசுவதியின் கடாட்சம் பெற்ற நாரத முனியே வந்து தேனொழுகப் பக்தி பூர்வமான தெய்விகப் பாடல்களைப் பாடுகிறார். இடையிடையே வீணையில் வாசித்தும் பாடுகிறார். தாளங்கள் பின்னாக நின்று, பணிந்து ஒலிக்கின்றன. தாளம், வீணை, பாடல்

தேவேந்திரனையே யுத்தஞ் செய்து தோற்கடித்த. தோள்களின் இசையினை - ராவணனது தோள்களின் புகழை. தும்புரு இசையின் ஏத்தவே - வானத்து இசைவல்லவரான தும்புரு முனிவர் சங்கீதத்தோடு புகழுவே.

குறிப்பு :—பூர்வமாக வீரத்தைத் தோளில் வைத்துப் பாடினார்கள். அப்படிப் பாடுவதற்குத் தோள் வகுப்பு என்று பெயர். தோள் வகுப்பு இன்ன முறையிலிருக்கும் என்பதைத் தெரிவதற்குக் கலிங்கத்துப்பரணியின் பாடலைப் பார்ப்போம்.

கவன நெடும்பரி வீரர்கள்

காவிரி நாடுடை யான்இருதோள்

அவனி சுமந்தமை பாடரே !

அரவு தவிர்ந்தமை பாடரே !

பூர்வமாயிருந்த தோள் வகுப்புகளைக் கவிஞர் ரொம்ப அனுபவிக்கிறார் என்பது செய்யுளில்த் தெரிகிறது.

எல்லாம், நெடுநாளாக வந்த பண்பை ஒட்டியே இயங்குகின்றன.

சேனுயர் நெறிமுறை
திறம்பல் இன்றியே,

பாணிகள் பணிசெயப்,
பழுதில் பண்ணுடை

வீணையின் நரம்பிடை
விளைத்த தேமறை

வாணியின் நாரதன்
செவியின் வார்க்கவே.

உகஅ

6. சேண உயா - வெகு காலமாக ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாகவே பண்பட்டு வந்த. நெறிமுறை திறம்பல் இன்றியே - ஒழுங்குகவிட்டுச் சிறிதும் வழுவாத படி. பாணிகள் பணிசெய - தாளங்கள் பின்னுக்கு ஒதுங்கி நின்று பாடலுக்கு உதவியாய் நிற்க. பழுதில் பண்ணுடை - பழுதில்லாதபடி சுருதி சோதத. வீணையின் நரம்பிடை - வீணைநரம்பின் இடையிடையே. விளைத்த தேமறை - வாய்பாட்டாகப் பாடிய பாடலும் ஏதோ வீணையிலிருந்து வந்ததோ என்று மயங்கும்படியான, பகதி பூர்வமான தெய்வப் பாடல்களை. வாணியின் நாரதன் செவியின் வார்க்கவே - சரசுவதியின் கட்டாட்சத்தினால் நாரதன் தேனும் பாலும் கலந்ததுபோல் ராவணன் காதில் வார்க்க.

குறிப்பு :—கவியையும் தெய்வப் பாடல்களையும் இன்ன முறையில் இசையில் அமைத்துப் பகதி பாவம் நிறைந்ததாயும் தாளம் பின்னுகே நிற்பதாயும் பாடவேண்டும் என்று கம்பா சொல்லுகிறார். ஆயிரம் வருஷத்துக்குமுன் அவரது காலத்தில் போற்றிவந்த சங்கீத முறையைத்தான் எடுத்துச் சொல்லுகிறார். அவ்வளவுதான், ஏதோ ராவண உலகம் தேவலோகம் இவைகளில் நடந்த காரியம் அல்ல.

7. இப்படியெல்லாம், ராவண தர்பார் நடக்கிறது. அரசர்கள் வந்து கப்பங்கட்டுகிறது ஒரு அதிசயம். வைதிகர்கள் வந்து, ஆசையோடு மலர்கள் தூவுகிறது தனியான அழகு. பேட்டி காண வந்த மன்னர்களுடைய அடக்க ஒடுக்கம் இப்படி அப்படியென்று சொல்லமுடியாது. இவைகளோடு அற்புதமான கவிகளைக் கவிஞர் பாடுகிறார். பக்தியில்ச் சிறந்தவர்கள் வந்து பக்திமயமாய்ப் பாடல்களை ராவணன் உருகும் படியாகப் பாடுகிறார்கள். இதுதான் தர்பார். தர்பார் நடக்கும்போது என்ன நேருகிறது ?

தங்கையும் அவ்வழி

தலையில்த் தாங்கிய

செங்கையள், சோரியின்

தாரை சேந்திழி

கொங்கையள், மூக்கினள்,

குழையில் காதினள் ;

மங்குலின் ஒலிபடத்

திறந்த வாயினள் ;

உகசு.

7. தங்கையும் அவ்வழி - சூர்ப்பனகை அந்தத் தர்பார் மண்டபத்தை நோக்கி. தலையில்த் தாங்கிய செங்கையள் - துயரத்தால் கையைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு. சோரியின் தாரை சேந்திழி கொங்கையள் மூக்கினள் - ரத்தப் பெருக்கானது ஒரே செந்நிறமாய் வடிகிற கொங்கையள் மூக்கினள். குழையில் காதினள் - அறுபட்ட காரணமாக காதில் யாதொரு நகையுமில்லாத வளாய் ; மூளியாய். மங்குலின் ஒலிபட - மேகத்தின் இடிகாளை என்று சொல்லும்படி. திறந்த வாயினள் - வாயைத் திறந்து அலறினவளாய்.

8. “ஓ, இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்தீர்களா !” என்று பெருங் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு இலங்கைக் கோட்டையின் வடக்கு வாசலில் வந்து தோன்றினாள்.

முடையுடை வாயினள்

முறையிட்டு ஆர்த்தெழக்,

கடையுகக் கடல்ஒலி

காட்டிக் காந்துவாள்,

குடதிசைச் செக்கரில்ச்

சேந்த கூந்தலாள்,

வடதிசை வாயிலின்

வந்து தோன்றினாள்.

உஉ0

9. அரக்கர்கள் திடீரென்று சூர்ப்பனகையைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஒன்றுஞ் சொல்ல ஓடவில்லை அவர்களுக்கு. இடியோசை தானே என்று எண்ணும் படி கத்தினார்கள்.

8. முடையுடை வாயினள் - மாமிசமும் அதன் வாசனையும் பற்றியிருந்த வாயினள். முறையிட்டு ஆர்த்து எழ - ஐயோ ஓ என்று பேரொலி எழ. கடையுகக் கடல் ஒலி காட்டி - யுகமுடிவில் உலகத்தையெல்லாம் அழிக்கவரும் கடலின் ஒலிபோல் முழங்கி. காந்துவாள் - ஆங்காரம் கொண்டவளாய். குடதிசைச் செக்கரில்ச் சேந்த கூந்தலாள் - மேற்குத் திசையில்க் காணும் செவ்வானம்போல் ஒரே செம்மயமான கூந்தலையுடையவளாய்.

பொருக்கென நோக்கினர் ;

புகல்வ(து) ஓர்கிலர் ;

அரக்கரும் இரைத்தனர்

அசனி யாம்என ;

கரத்தொடு கரங்களைப்

புடைத்துக், கண்களை

நெருப்பெழ விழித்து,வாய்

மடித்து நிற்கின்றார்.

உஉக

10. “ ராவணனுடைய தங்கையை இப்படிக்கேவலப்படுத்தத் தைரியமுள்ளவர்கள் யார்தான் இருக்கிறார்கள் ? இந்த உலகில் யாருமில்லை. தேவலோகத்திலுள்ள தேவேந்திரன் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தானோ ? ஏதோ அவனுக்குத்தான் கெட்ட காலம் போலிருக்கிறது ” என்று சிலர் ஒரே கோபாவேசத்தோடு அரற்றினார்கள் .

‘ இந்திரன் மேலதோ !

உலகம் ஈன்றபேர்

அந்தணன் மேலதோ !

ஆழி யானதோ !

சந்திர மௌலிபால்

தங்கு மேகொலோ,

அந்தரம் ! ’ என்றுநின்(று)

அழல்கின் றுர்கிலர்.

உஉஉ

10. உலகம் ஈன்ற பேர் அந்தணன் மேலதோ-இந்த உலகத்தையெல்லாம் படைத்த பிரமன்தான் பொறுப்பாளியோ. ஆழியானதோ - சக்கரத்தை ஏந்திய திருமால்

11. “ ராவணனுக்குப் பகைவர் என்று எடுத்துச் சொல்ல ஆளும் இருக்கிறதா? ”

‘ செப்புறற்கு) உரியவர்
தெவ்வர் யாருளர் ?

முப்புறத்து) உலகமும்
அடங்க மூடிய

இப்புறத்து) அண்டத்தோர்க்கு)
இயைவ தன்(று) இது :

அப்புறத்து) அண்டத்தோ
ராம் 'என் றூர்சிலர்.

உஉந

12. இப்படிப் பலபல விதமாகச் சந்தேகங் கொண்ட மாதிரி பேசிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்.

தானே. (அல்லது) சந்திர மௌலிபால் தங்குமேகோலோ அந்தரம் - பிறைச்சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமான் பொறுப்பாளியோ இந்த அக்கிரமத்துக்கு. அழல்கின்றூர் சிலர் - ஒரே கோபவெறியிலக் கத்துகிறார்கள்.

11. செப்புறற்கு உரியவர் தெவ்வர் - பகைவர் என்று வாயெடுத்துச் சொல்ல யாரிருக்கிறார்கள். முப்புறத்து உலகமும் அடங்க மூடிய - பாதாளம் பூமி வானம் ஆக மூன்றையும் மூடியுள்ள. இப்புறத்து அண்டத்தோர்க்கு இயைவது அன்று இது - நாம் பார்க்கிற பேரண்டத்தின் இப்புறத்தில் வாழ்பவர்களால் இப்படிச் செய்ய முடியாது. அப்புறத்து அண்டத்தோராம் என்றார் சிலர் - பேரண்டத்துக்கு வெளியேயுள்ளவர்கள் தான் இதைச் செய்திருக்கவேண்டும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இதற்கிடையில், வேறு சிலருக்குப்பட்ட அபிப்பிராயம் ஒன்று. அவர்களுக்குத் துணிவான அபிப்பிராயம்தான் அது.

“என்ன காரியமிது, ராவணனது தங்கை என்று தெரிந்தவுடனே, அன்னையே என்று அவள் காலில் விழுந்து வணங்க அல்லவா வேண்டியது? உண்மை அப்படியிருக்க, இந்தமாதிரிச் செய்ய யாராலாவது முடியுமா? முடியாது.”

‘ என்னையே ! இராவணன்
தங்கை என்றபின்,
அன்னையே என்று அடி
வணங்கல் அன்றியே,
உன்னவே ஒண்ணுமோ
ஒருவ ரால்? இவள்
தன்னையே அரிந்தனர்
தான் ' என் ருர்கிலர்.

உஉச

13. யாராலும் எண்ணமுடியாதபடி அங்க வீனம் ஏற்பட்டுவிட்டது சூர்ப்பனகைக்கு, என்று ஊரெங்கும் செய்தி பரவிவிட்டது. ஆடலும் பாடலுமாய் ஒரே முழக்கத்தில் அமுந்தியுள்ளது இலங்கை. இப்போது அதன் நிலையைப் பாருங்கள் :

12. என்னையே - என்ன காரியமிது. உன்னவே ஒண்ணுமோ - இப்படி இவளை அங்கவீனம் பண்ணலாமென்று எண்ணத்தான் முடியுமா? என்ன காரணத்துக்காகவோ, தானே தன்னை அங்கவீனமசெய்து கொண்டாள்.

முழவினில், வீணையில்,
முரளி யாழினில்,
தழுவிய குழலினில்,
சங்கில், தாரையில்,
எழுகுரல் இன்றியே, -
என்றும் இல்லதோர்

அழுகுரல் பிறந்த(து)அவ்
இலங்கைக்(து) அன்றரோ. ௨௨௫

14. அழகிய பெண்கள் கைகளை நெரித்துக் கொண்டு ஒன்றும் விளங்காமல் ஒரே பார்வையாய்ப் பார்த்தார்கள், பேச இயலவில்லை. திரைந்து கட்டி பட்ட பாலை, ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து மற்றொரு பாத் திரத்துக்குள் விடும்போது, அது எப்படித் தயங்கித் தயங்கி விழுமோ, அதுபோலப் பெண்களது வார்த்தை கள் திக்கித் திக்கி வெளிவருகின்றன. அவ்வளவு கவலைக்கு உள்ளாகிவிட்டார்கள் அவர்கள்.

கரைஅறு திருநகர்க்
கருங்கண் நங்கைமார்,
நிரைவளைத் தளிர்க்கைகள்
நெரித்து நோக்கினர் ;

13. முழவினில் - நடனத்துக்கு உரிய மத்தளத்தில், முரளி யாழினில் - முரளியாழ் என்னும் வாத்தியத்தில். தழுவிய குழலினில் - தவில் முதலிய பக்க வாத்தியங் களோடு ஒத்து ஒலிக்கும் நாதசுரத்தில். தாரையில் - எக் காளத்தில். இவைகளிலிருந்தெல்லாம் ; எழுகுரல் இன் றியே - எழும் சப்தமில்லாமல். அன்று அரோ - அன்று, அட்டா !

14. கரை அறு திருநகர் - எல்லை இல்லையோ என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு விசாலமான இலங்கை.

பிரையுறு பால்என

நிலையில்ப் பின்றிய

உரையினர், ஒருவர்முன்

ஒருவர் ஓடினர்.

உஉசு

15. நாயகர்களோடு உலலாசமாய்த் தோளைத் தழுவிப் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் சில பெண்கள். சூரப்பனகைக்கு நேர்ந்த சங்கதியைக் கேட்ட மாத்திரததில, நாயகர் தோளை விட்டு அப்படியே நழுவி விழுந்துவிட்டது கை. இரு கண்களிலிருந்தும கண்ணீர் குபுகுபு என்று சொட்ட ஆரம பித்தது.

எழுஎன மலைஎன

எழுந்த தோள்களைத்

தழுவிய வளைத்தளிர்

நெகிழ்த், தாமரை

கருங்கண நங்கைமார - அழகிய கண்களுடைய பெண்கள். பிரையுறு பர்ல என - திரைநது கட்டிப்பட்ட பாலைப்போல, நிலையில்ப் பின்றிய உரையினர் - ஒழுங்கை விட்டு மாறிய சொல்லினராய். ஒருவர் முன் ஒருவர் ஓடினர் - சூரப்பனகைக்கு வந்த கேவலத்தைப்பார்த்து விட வேண்டாமா என்று ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டி போட்டு ஓடின மாதிரி ஓடினார்கள்.

15. எழுஎன மலை என எழுந்த தோள்களை - தூண போலும் மலை போலும் எழுந்த தோள்களை. தழுவிய வளைத் தளிர் நெகிழ - தழுவி நின்ற வளையலணிந்த தளிர்போன்ற கை நெகிழ்ந்து கீழே விழ. தாமரை முழு முகத்து - தாமரைபோன்ற பூரண அழகு

முழுமுகத்(து) இருகயல்

முத்தி னுலிகள்

பொழிதரச், சிலருளர்

பொருமி விம்முவார்.

உஉஎ

16. உலலாசமாக நின்ற காதலிகள் சிலர் நிலை இப்படி. ஊடலில் நின்ற காதலிகள் நிலை எப்படி என்று பார்ப்போம். காதலர்களிடத்தில கோபங் கொண்டவராய், தண்டனையாக அவர்களைத் தூரத்தில் நிற்கச் செய்பவராய், ஒரே கொதிப்புடைய மனத்தினராய், ஊடல அளவுக்கு மிஞ்சிப் போனவராய்க் கண்கள் ஒரே சிவப்பாயச் சிவநதுவிட்டன. ஊடல் காரணமாகச் சிவநத கண சூர்ப்பனகையின் செய்தியைக் கேட்ட மாததிரத்தில என்ன ஆயிற்று ?

நாந்தக உழவரை

நாட்டும் தண்டத்தர்,

காந்திய மனத்தினர்,

புளவி கைம்மிகச்

வாயநத முகத்தில். இருகயல் முததின ஆலிகள் பொழிதர-இரு கயல்போன்ற கண்ணிலிருநது முததுபபோன்ற கண்ணீர்த துளிகள் உதிர. சிலா உளா, பொருமி விமழவார - சில பெண்கள் நின்றார்கள , அவர்கள் பொருமிப் பொருமி விமழுகிறார்கள்.

குறிப்பு:—உலலாசமாக நின்ற காதலிகள் அப்படியே ஒரு வினாடியிலத்தானே துயரத்துக்கு உள்ளாகிவிட்டார்கள் எனபதைச், செய்யுளின் உருவம் நன்றாக காட்டுகிறது.

16. நாந்தக உழவரை-வாள ஒன்றுகொண்டு பகைவர் சேனையை உழவல்ல நாயகாகளை. நாட்டுந் தண்டத்தர் -

சேந்தகண், அதிகமும்

சிவந்து நீர்உக,

வேந்தனுக்கு இளையவள்

தாளின் வீழ்ந்தனர்.

உஉஅ

17. இன்னொரு காட்சியையும் பார்ப்போம். சில பெண்கள் மதுபானத்திலத் திளைத்தவராய் நாயக ரோடு இருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் அப்படியே விட்டுவிட்டு, ஓடிவந்து சூரபனகையைத் தழுவித் கொண்டவர்களாய் நடக்கிறார்கள். சூர்ப்பனகையிடம் அவ்வளவு மதிப்பும அனுதாபமும்.

கள்ளுடை வள்ளமும்

களித்த தும்பியும்

உள்ளமும் ஒருவழிக்

கிடக்க, - ஓடினர்—

அப்படியே விலகி நிறகுமபடி தண்டிக்க வல்லவா கள். காந்திய மனத்தினா - ஒரே கொதிப்பாயக கொதிக்கும் மனத்தினா. புலவி கைமடிக - ஊடல அளவுக்கு மிஞ்சிப் போகவும். சிவந்த கண்-சிவந்து போன கண்கள். அதிகமுஞ் சிவந்து நீர் உக - அப்படியே அதிகமாகச் சிவந்து கண்ணீர் பொழிய, வேந்தனுக்கு இளையவள் தாளின் வீழ்ந்தனா-ராவணனுக்குத் தங்கையான சூரபனகை காலிலப் போய விழுந்தார்கள சூரபனகை எனப் பெருமையிலிருந்தாள எனப்பது தெரியவருகிறது.

17. கள்ளுடை வள்ளமும் - கள் நிறைந்த கிணண்மும். களித்த தும்பியும் - களை அருந்தி அங்கே சுற்றி வந்த வண்டுகளும். உள்ளமும் ஒருவழிக் கிடக்க - காதல் வெறியில் நின்ற உள்ளமும் அப்படியே அங்கே கிடக்க, அவைகளை ஒழித்து விட்டவராய். ஓடினா - சூரபனகை செய்தி கேட்டு ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி.

வெள்ளமும் நானூற
விரிந்த கண்ணினார்,—

தள்ளு மருங்கினர்
தழீஇக்கொண் டேகினார். உஉசு

18. இப்படியெல்லாம் தாங்கமுடியாத துயரத்
துக்கும் அவமானத்துக்கும் உள்ளாகி யிருக்கிறது
இலங்கை நகர். நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் உட்கார்ந்
திருந்தவர்கள் எல்லாருமாக ஓடிப்போவதற்கு வழி
என்ன என்று தேடுகிறார்கள், பயத்தினால்.

சந்தம்

தான னன தன்ன னன
தன்ன னன தன ன

என்றி னைய வந்து யர்இ -
லங்கை நகர் எய்த;

நின்ற வர்இ ருந்த வரோடு
ஓடும் நெறி நேடக்;

17. வெள்ளமும் நானூற விரிந்த கண்ணினார்-தடா
கங்களும் நானும்படியாக அவ்வளவு விரிந்த கண்ணை
யுடைய அரக்கப் பெண்கள். தள்ளு மருங்கினர்-இடை
தள்ளாட தழீஇக்கொண்டு ஏகினார் - சூர்ப்பனகையைப்
பக்கத்தில் வந்து தழுவிக்கொண்டவாகளாய் நடந்து
செல்லுகிறார்கள்.

குறிப்பு:—மேலேயுள்ள ஐந்து பாடல்களிலும் அரக்
கியர்களுடைய உல்லாச வெறிகொண்ட வாழ்க்கை
தெரிகிறது. அதைவிட, சூர்ப்பனகைக்கு நேர்ந்த அவ
மானத்தைத் தாங்க முடியவில்லை அவர்களுக்கு என்பது
தெரிகிறது. செய்யுள்கள் அருமையான பாவங்களோடு
தெளிவுபட்டு நிற்கின்றன.

18. என்று இனைய வன் துயர் - மேலே சொன்ன
படி இத்தகைய ஆற்றமுடியாத துயரில். இலங்கை நகர்

குன்றின் அடி வந்து படி
கொண்டல் என, மன் னன்

பொன் தி ணிபொ லன்க முல்வி -
முந்த னள் பு ரண் டாள்.

உங்0

19. குர்ப்பனகையின் கோரத்தைப் பார்த்தானோ
இல்லையோ, மனசு தாங்கமுடியவில்லை ராவணனுக்கு.
ஒரேயடியாய் ஆங்காரம் பிறக்கிறது.

ஒவ்வொரு வாயிலும் புகை புறப்பட்டு வருகிறது.
சுவாசம் வருந்தோறும் அக்கினிமயமாகத்தரீன் வரு
கிறது. பற்களைக் கடிக்கிற கடியில் மின்னல்கள்
தெரித்து விழுகிறதுபோல் தீப்பொறிகள்விழுகின்றன.

மடித்த பில வாய்கள் தொறும்

வந்து புகை முந்தத்,

துடித்த தொடர் மீசைகள்

றுக்கொள உயிர்ப்பக்,

எய்த - இலங்கை நகர் அமுந்திக் கிடக்க. நின்றவர் இருந்
தவரோடு-நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த
வர்களை எழச் செய்து அவர்களோடு. ஓடும் நெறி நேட -
ஓடிவிட வேண்டுமென்று வழிபார்க்க, என்ன தண்ட
னைக்கு உள்ளாகிறோமோ என்று. குன்றின் அடி வந்து -
ராவணனாகிய மலையின் அடிவாரத்தில் வந்து. படிகொண்
டல் என - படிகிற கருமேகமேபோல. மன்னன் பொன்
திணி பொலன் கழல் - ராவணனது பொன்மயமான அழ
கிய கழலணிந்த காலில். விழுந்தனள் புரண்டாள் -
விழுந்து புரண்டாள், - குர்ப்பனகை.

19. மடித்த பில வாய்கள் தொறும் - உதடு
கள் மடிந்த வாய்களிலிருந்து. வந்து புகை முந்த -
புகை முன்னாக வர. துடித்த தொடர் மீசைகள் - படபட
வென்று துடித்துக் கொண்டிருந்த மீசைகள். சுறுக்கொள

கடித்த கதிர் வாள் எயிறு

மின்க ஞுல, மே கத்(து)

இடித்த உரும் ஒத்(து)உ ரறி, -

‘ யாவர் செயல் ? ’ என் றுன்.

உடக

20. சூர்ப்பனகை பதில் சொல்லுகிறாள் : “ காட் டில் வந்து இருந்துகொண்டு தங்கள் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறார்கள், அழகில் மன்மதனையே ஒத்தவர்கள். வானத்திலானாலும் சரி, பாதாளத்திலானாலுஞ் சரி, ஊனும் உடம்பும் உடையவர்களாயுள்ள யாரும் ஒப்பாக மாட்டார்கள் அவர்களுக்கு. ஆனாலும், அவர்கள் மனிதர்கள்தான்.”

‘ கானி டைஅ டைந்து புவி

காவல் புரி கின் றார் ;

மீனு டைநெ டுங்கொடியி -

னோன்அ னையர் ; மேல் கீழ்

உயிர்ப்ப - பெருமூச்சின் உஷணத்தால் சுறுக்கொள்ள. கடித்த கதிர் வாள் எயிறு - நெறுநெறு என்று கடித்த பிரகாசங்கொண்ட பெரிய பற்கள். மின் கஞுல - மின்னல்களைப்போல் தீப்பொறிகளை வீச. மேகத்து இடித்த உரும் ஒத்து உரறி - மேகத்தில் இடித்த இடியை ஒத்து அலறி. யாவர் செயல் என்றான - இப்படி உன்னைச் செய்தது யார் என்று கேட்டான்.

20. மீனுடை நெடுங்கொடியினோன் அனையர்-மீனக் கொடி ஏந்திய மன்மதன் போன்றவர்கள். மேல் கீழ் - வானுலக மானாலுஞ்சரி, பாதாளமானாலுஞ்சரி.

ஊனுடை உடம்பு உடைமை -

யோர், உவமை ஒவ்வா

மானுடர்த டிந்தனர்கள்,

வாள் உருவி' என்ருள்.

உருஉ

21. “ஆகா, மானுடரா செய்தார்கள் இதை!” என்று ஒரே ஆங்காரத்தோடு சிரித்தான் ராவணன். “அவர்கள் வேலை எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கிறது! சூர்ப்பனகையே! என்ன வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? ஏதோ நடவாத காரியத்தைச் சொல்லுகிறாய். பயத்தை ஒழித்துவிட்டு உள்ளதைச் சொல்.”

செய்தனர்கள் மானுடர்

எனத், திசை அனைத்தும்

எய்த நகை வந்தது, எரி

சிந்தினைகண் எல்லாம்;

20. ஊனுடை உடம்பு உடைமையோர் - ஊன் கொண்ட உடம்பைப் படைத்தவர்கள் யாரும். உவமை ஒவ்வா மானுடர் - ஒப்பாகாத மானுடர். தடிந்தனர் - அங்கவீனம் செய்தார்கள். வாள் உருவி - வானையே உருவிக்கொண்டு. என்ன துணிவு!

21. செய்தனர்கள் மானுடர் என - இப்படிச் செய்தது மானுடர்களா, பேஷ் பேஷ்! என்று நகைத்து. திசை அனைத்தும் எய்த நகை வந்தது - கோபச் சிரிப்பாகக் கடகட என்று சிரித்தான். அது நாலா பக்கமும் எட்டிய வண்ணமாய்க் கேட்டது. எரி சிந்தினை கண் எல்லாம் - கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறந்தன.

‘ நொய்(து)அ வர்வ வித்தொழில்,
நுவன்ற மொழி என்னோ !

பொய்த விர்ப் பயத்தை ஒழி,
புக்க புகல் ’ என் றான்.

உருந

22. சூர்ப்பனகை பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்
கிறாள் :

“ முனிவர்கள் ராமனிடம் போய் முறையிட்டார்
கள் : ‘ ஏதோ எங்கள் புலன்கள் அமைதி பெற்று
விட்டன என்று எண்ணியிருந்தோம். ஆனால் அந்த
ஐம்புலன்களும் அரக்கர்களை நினைத்தால் அஞ்சு
கின்றன. ’ இப்படி முறையிட்டதைக் கேட்ட ராமன்,
‘ நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம், எல்லா உலகங்களை
யும் வெல்ல என்னிடத்தில் சக்தியிருக்கிறது. மேலும்,
அரக்கர் குலத்தை வேரோடு கொன்று தீர்த்து
விடுகிறேன் ’ என்று உறுதியும் கொடுத்திருக்கிறான். ”

21. நொய்து அவர் வலித் தொழில் - அவர்கள்
செய்துள்ள அந்தக் கொடுத்தொழில் ரொம்பக் கேவல
மானது. நுவன்ற மொழி என்னோ - நீ சொல்லுகிற
வார்த்தை விஷயமற்றதாய் இருக்கிறதே ! பொய் தவிர்
பயத்தை ஒழி-பயத்தினுலத்தான் இந்த மாதிரி இல்லாத
காரியத்தைச் சொல்லுகிறாய். இந்தக் காரியத்தைச்
செய்ய, மனுஷனாவது ஒன்றாவது ! புக்க புகல் என்றான் -
நடந்ததை அப்படியே சொல் என்றான்.

‘ஆறுபுலன், அஞ்சின
அரக்கரை என்ச் சென்று)

ஏறுநெறி அந்தணர்
இயம்ப, உலகு எல்லாம்

வேறும் என, நுங்கள் குலம்
வேரொடும் அடங்கக்

கோறும் என முந்தை ஒரு
சூள் உறவு கொண்டார்.’

உருகூ

23. ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் உள்ள இந்தச் சம்பந்தத்தைச் சொன்னான். ராவணனும் அரக்கர்களும் அவர்களுக்குத் தீராப் பகையாளிகள் என்றும் சொல்லிவிட்டான். இதோடு நிற்கிறதாவார்த்தை? உள்ளத்திலுள்ள காதல் தூண்ட, ராம லக்ஷ்மணர்களைப்பற்றி அபாரமாய்ப் பாராட்ட ஆரம்பிக்கிறான்.

22. ஆறுபுலன் அஞ்சின அரக்கரை - அமைதி பெற்ற புலன்கள் யாரையும் அஞ்சவேண்டாம், ஆனாலும் அரக்கரை எண்ணிய மாத்திரத்தில் அஞ்சுகின்றன. சென்று ஏறும் நெறி அந்தணர் இயம்ப - யோக மார்க்கத்தில் மேலே மேலே போய்க்கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த நிலையிலுள்ள முனிவர்கள் முறையிட, அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் உறுதி சொன்னார்கள். உலகு எல்லாம் வேறும் என - உலகத்தையெல்லாம் அரக்கரை விட்டு மீட்போம் என்றும். நுங்கள் குலம் - உன்னுடைய அரக்க குலம். வேரொடும் அடங்கக் கோறும் என - வேரோடு அழியும் படி கொன்றுவிடுகிறோம் என்றும். முந்தையொரு சூள் உறவு கொண்டார் - முன்னமேயே ஒரு சபதம் செய்திருக்கிறார்கள். (வேறும் - வெல்லுவோம். கோறும் - கொல்லுவோம்.)

“ஒரே உலகத்தில் இரண்டு மன்மதர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க நீ பார்த்திருக்கிறாயா ?” என்று ராவணனைப் பார்த்து ஆரம்பிக்கிறாள்.

‘ மாரர் உள ரேஇ ருவர்
ஒரு லகின் வாழ் வார் ;
வீரர் உள ரேஅ வரின்
வில்அ தனின் வல் லார் ;
ஆர்ஒ ருவர் அன்ன வரை
ஒப்ப வர்கள், ஐ யா !
ஓர்ஒ ருவ ரேஇ றைவர்
முவ ரையும் ஒப் பார். ’ உநடு

24. மேலும் சொல்லுகிறாள் : “சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதனது மைந்தர்கள். அவர்களைப்பற்றி ஒரு குற்றமும் சொல்லமுடியாது. தந்தை சொற்படி இந்த வனத்தில் வசித்து வருகிறார்கள். ”

‘ தராலய நேமி உழ -
வந்த யர தப் பேர்
பராவ ரும்ந லத்தோ ருவன்
மைந்தர் ; பழி யில் லார் ;

23. வீரர் உளரே அவரின் - அவரைப்போல் வீரர் உளரோ. வில்லதனான வல்லார் - வில் வித்தையில் வல்லவர்கள்.

குறிப்பு :—ஆச்சரிய பாவத்தை இசைமயமாய் வடித்திருக்கிறது இந்தச் செய்யுளில்.

24. தராவலய நேமி உழவன்-இந்தப் பூமியாகிய வட்டத்தைச் சக்கரங்கொண்டு உழுகிறவன் ; சக்கரவர்த்தி.

விராவ ரும்வ னத்(து)அ வன்
விளம்ப உறை கின் றூர் ;

இராம னும்இ லக்கு வனும்
என்பர் பெயர் ' என் றுள்.

உருசு

25. ராவணனுக்கு அரசியல்க் கண் மூலமாய்ப் பார்க்கும்போது ராம லக்ஷ்மணர்கள் வெறும் மனுஷர்கள்தானே, ரொம்பக் கேவலமானவர்கள்தானே என்று படுகிறது. அவமானத்துக்கு அவர்கள் உள்ளாகலாம், ஆனால் அவர்களால் தன் வார்க்கத்தினர் எந்த விதமாகவும் அவமானத்துக்கு உள்ளாகலாகாது. அப்படி ஏதேனும் நேர்ந்து விட்டால், அவர்களையும் அவர்கள் இனத்தையுமே நிர்மூலமாக்கிவிட வேண்டியது. இதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்த சட்டம். தெரிந்த ஒழுங்கும் இதுதான்.

இந்த நிலையில், தன் தங்கை - ராஜாதி ராஜனான தன்னுடைய தங்கை - அவமானத்துக்கு உள்ளாகி விட்டாள். வெறும் மனுஷர்களால் உண்டான அவமானம்! இதை சாம்ராஜ்யப் பெருமிதங்கொண்ட மனசு எப்படித் தாங்கும் !

தயரதப் பேர் பராவரும் நலத்து ஒருவன் - தசரதன் என்னும் பெயரோடு யாவராலும் புகழப்பட்டு வரும் உயர்ந்த குணத்தவனது. மைந்தர் - பிள்ளைகள். பழி இல்லார் - அவர்களிடத்திலே யாதொரு குற்றமும் சொல்லமுடியாது. விராவரும் வனத்து-இந்த நெருங்கிய காட்டில். அவன் விளம்ப உறைகின்றார் - தந்தையாகிய தசரதன் கட்டளையிட்ட காரணமாக வசிக்கிறார்கள்.

குறிப்பு :—ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பெயரை மிக்க மரியாதையுடனும் அபிமானத்துடனும் பாராட்டுகிறார் என்பது செய்யுளில் விளங்கும்.

போதாக்குறைக்கு, அந்தச் சூர்ப்பனகை என்ன பேசுகிறாள் : “ அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் உயர்ந்த குணம் படைத்தவர்கள், அழகு படைத்தவர்கள், அபார வீரம் படைத்தவர்கள் ” என்றெல்லாம் நாணுமல் பேசுகிறாள். மூக்கு அறுந்தவள் பேசின மாதிரியில்லை. வாய்தான் கூசவில்லையா அவளுக்கு என்றெல்லாம் எண்ணுகிறான் ராவணன். இதய மிடிகிறது, மனமெல்லாம் கசந்து போகிறது அவனுக்கு.

இந்தக் கசந்த நிலையில், தன வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டுகிறான். “ இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தை ஏதோ ஏமாற்றத்தினாலா கைக்கொண்டேன் ? அல்ல. வீரச் செயல் முற்றி முற்றி என்னுடைய சக்தியினாலே கைக்கொண்டேன். அப்படியெல்லாம் கைக்கொண்ட தன் பயன் இந்த அவமானந்தானா ? என்னுடைய உயர்ந்த கீர்த்தியெல்லாம் இன்றோடு தொலைந்தது. இருக்கட்டும், ஆனால் உலக முழுதிலுமுள்ள தலையான வீரர்களது முடிகளெல்லாம் என்னால் அற்று விழுந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்படி நேர்ந்தாலும், இப்போது போன கீர்த்தி மறுபடியும் வந்து சேரும் என்பது உண்டோ ? ”

‘ கொற்றம் அது முற்றி வலி -

யால் அரசு கொண்டேன் ;

உற்ற பயன் மற்றி துகொல்,

ஓங்கி சைஇ முந் தேன் ;

25. கொற்றம் அது முற்றி - வீரச் செயல்கள் புரிந்து அது வளர்ந்து, வலியால் அரசு கொண்டேன் - சக்தியாலே சாம்ராஜ்யத்தைப் படைத்துக்கொண்டேன்.

முற்ற உல கத்து முதல்

வீரர் முடி எல் லாம்

அற்ற பொழு தத்தும், அது

வந்து றுதல் ஆமோ?'

உருள

26. மேலும் கோபம் மூள அலறுகிறான் :

“ ஊழிகாலம் வரையும் நிற்பதான பழியை என்னிடம் செய்துள்ளவர்கள் முழு ஆளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களது உயிர் இருக்கிறது இன்றும், என்று சொல்லுமபடி, நானும் ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று இருக்கின்றன அதெல்லாம் போக, ஆலகால விஷத்தையுண்ட சிவபெருமான் எனக்களித்த வாள் இருக்கிறது. அதை உபயோகிக்கத் தோள் இருக்கிறது. அட்டா, நானும் நன்றாய்த்தானே இருக்கிறேன். இதைவிட அவமானம் வேறு உண்டா! ”

உற்ற பயன மற்று இது கொல - அப்படியெல்லாம் படைத்ததன பயனா இந்த அவமானம். ஓங்கு இசை இழந்தேன - வானுலகம் வரை எட்டிய என்னுடைய கோத்தியை இதோ இழந்துவிட்டேனே! முற்ற உலகத்து - உலகம் முழுவதிலும் உள்ள. முதல வீரா - தலையான வீரர்களது. முடி எல்லாம் அற்ற பொழுதத்தும் - எனனுடைய வீரச செயலாலேயே அற்று ஒழிந்தன என்று ஏறபட்ட பொழுதும். அது வந்து உறுதல ஆமோ - இழந்த கீர்த்தி இருக்கிறதே, அது என்னை வந்து சேருமா?

குறிப்பு :—மனங்கசந்த பாவத்தைச் செய்யுள் உருவத்திலப பார்க்கவேண்டும்.

‘ ஊழும் உள தாய பழி
என்வ யின்உ றுத் தார்
ஆளும் உள, அன்ன வர்தம்
ஆர்உ யிரும் உண் டாம்
நாளும் உள, கால விடம்
உண்ட இறை நல் கு
வாளும் உள, தோளும் உள,
நானும் உளென் மன் னோ! ’ உநஅ

27 மனம இன்னும் புழுங்குகிறது. அந்த வேதனையில்த் தன் மனசைப் பார்த்தே பேசுகிறான். எங்குமில்லாத உணர்ச்சியோடு பேசுகிறான் :

“ மனமே, இதுவரை இல்லாத புதிதான உறவு ஒன்று உனக்கு வந்திருக்கிறது! இப்போது வந்திருக்கிற பழிதான் அது. அதற்காக நாணி ஏன் சஞ்சலப்பட வேண்டும்? தளரவேண்டாம். துயரம் என்பதே இல்லை உனக்கு. இந்தப் பழியைச் சுமக்கக் கஷ்டமாகவா தோன்றுகிறது? கவலை வேண்டாம்.”

‘ புத்து ற(வு)உ றப்பழி
புகுந்த தென நாணித்
தத்து றுவ(து) என்னை, மன
னே! த ளரல், அம்மா !

26. குறிப்பு :—மனம் புழுங்கி வெதுமபுகிற பாவம் அறபுதமாய அமைந்திருக்கிறது செய்யுள் உருவத்தில்.

27. புத்துறவு உறப் பழி புகுந்தது என-இதுவரை இல்லாத புதிய உறவு வீட்டுக்குள் புகுந்த மாதிரி, பழி புகுந்தது என்று. நாணித் தத்துறுவது என்னை மனனே - அவமானப்பட்டுச் சஞ்சலமடைவதேன் மனமே. தளரல் அம்மா - தளர வேண்டாம்!

எத்து யர்உ னக்கு ள(து)!

இனிப்ப முசு மக் கப்

பத்து ளத லைப்ப குதி,

தோள்கள் பல அன் றே!’

உநக

28. இப்படி யெல்லாம் மனம் புழுங்கியவனாய் ப் பேசினான், சிரித்தான், கண்ணில் பொறி பறக்க விழித் தான். சிறிது நேரங் கழித்து, “என்ன கேவலம், இந்த இரு மானுடர்களுக்கும் துணையே கிடையாது. அவர் களை அப்படியே வாளால் கொன்றுவிடலாம். ஆனால் க் கரன் முதலான அரக்கர் ஏன் கொல்லவில்லை?” என்று கேட்கிறான்.

என்று ரைசெ யாந கைசெ -

யா,எ ரிவி முப் பான்,

‘வன்து ணைஇ லாஇ ருவர்

மானு டரை வா ளால்க்

27. எத்துயர் உனக்கு உளது - என்ன துயரம் உனக்கு இருக்கப் போகிறது. இனிமேல் இந்தப் பழியோ இதற்கு மேலான பழியோ வந்தால் தாங்குவதற்கு. பத் துள தலைப் பகுதி - தலைகளாகிய உறுப்புக்கள் ஒன் றிரண்டா, பத்து இருக்கின்றன. தோள்கள் பல -அன்றே- தோள்களும் ஒட்டிக்கு இரட்டியாய் இருக்கின்றன.

குறிப்பு:—மனக் கசப்பைப் பிழிந்து கொட்டிய மாதிரி யிருக்கிறது பாவம்.

28. என்று உரை செயா - என்று பேசியவனாய். நகை செயா - சிரித்தவனாய். வாளால் கொன்றிலர் கொலாம்-ஏன் கொன்றுவிடவில்லை. நெடிய குன்றுடைய கானில் நின்ற - உயர்ந்த குன்றுடைய காட்டில் அந்தக்

கொன்றி லர்கொ லாம், நெடிய

குன்று டைய காணில்

நின்ற கர னேழு தவி -

னோர்நி ருதர்' என்றான்.

உசு0

29. அந்த மானுடரைக் கரன் முதலியோர் கொன்றுவிடவில்லையா என்று கேட்டதற்கு, 'அத்தனை அரக்கர்களும் ராமனது அம்பால் இறந்தொழிந்து போனார்கள். நான் ஒருத்திதான் மிச்சம்' என்றாள். இதைக் கேட்டதும் ஒன்றும் ஓடவில்லை ராவணனுக்கு. "அரக்கர் பாடு இப்படியா ஆய்விட்டது? சரி போகட்டும. உன்னை இப்படி அவமானப்படுத்தியதற்கு என்ன குற்றம் செய்தாய்?" என்று ராவணன் கேட்டான். "என்னுடைய குற்றத்தைக் கேள்" என்று சொல்ல ஆரம்பிக்கிறாள்.

"அந்த ராமனோடு லக்ஷ்மீதேவி மாதிரி ஒரு பெண் வந்திருக்கிறாள். அவள் பொருட்டு ஏற்பட்டதுதான் என் பொலலாப்பு."

சந்தம்

தானன தானன தன

தானன தானன தன

‘என்வயின் உற்றகுற்றம்,

யாவர்க்கும் எழுதொண த

தன்மையன் இராமனோடும்

தாமரை தவிரப்போந் தாள்

குன்றுகளுக்குச் சமானமாக நினனோர். கரன் முதலினோர் நிருதா - கரனும் அவனைச் சோந்தவாகளான அரக்கரும்.

29. என்வயின் உற்ற குற்றம் - என்னிடத்தில் உண்டான குற்றம் எனன என்றால், ஒரு பெண்ணினால்

மின்வயின் மருங்குகொண் டாள்

வேய்வயின் மென்தோள்கொண் டாள்

பொன்வயின் மேனிகொண் டாள்

பொருட்டினுல்ப் புகுந்த(து)'என் றாள். உசக

30. சீதையை வாணிகக ஆரமபிக்கிறாள் :
 “விலலை நுதல ஓகுகும என்று சொல்லலாம். வேலை
 விழி ஓகுகும என்று சொல்லலாம். முததைப பல
 ஓகுகும என்று சொல்லலாம். பவளத்தை இதழ
 என்றே சொல்லிவிடலாம். ஆனால் நெற்றியையோ
 கண்ணையோ, பலலையோ, இதழையோ இன்னதென்று
 சொல்ல முடியுமா? அவைகளிடத்திலுள்ள அழகு
 தனியான முறையில் அல்லவா மனசைக் கவருகிறது?
 உவமைப் பொருள்கள் அவவிதம் கவருவதுண்டோ?
 கிடையாது.

ஏறப்பட்டது. யாவாக்கும் எழுத ஒண்ணுத தனமையன் -
 ஒருவருடைய அழகைச் சித்சிரத்தில் அழுத்தங் கொடுத்து
 எடுத்துக் காட்ட முடியும்! ஆனால் ராமனுடைய அழகோ
 வரம்பெல்லாம கடந்து இருப்பதால் சித்திரத்தில் எடுத்
 துக் காட்ட முடியாது. தாமரை தவிரப் போந்தாள் -
 செந்தாமரையை விட்டு இங்கே வந்தவள், - அழகில் லக்ஷ
 மியே என்று சொல்ல வேண்டும். மின்வயின் மருங்கு
 கொண்டாள்-இடை வேணுமே, அதை மின்னிடமிருந்து
 பெற்றுக் கொண்டாள். அதுபோலவே தோளை வேயி
 லிருந்து கொண்டாள். வேய - ஈக்கழி, மேனி, பொன்னி
 லிருந்து கொண்டாள்.

நெல்ப் பயிர் சடைசடையாய் விளைந்து கண்ணுக்கு எட்டாத தூரம் தலை சாய்ந்து நிற்கிறது. அந்த மாதிரி நெற்பயிரைப் பாராத ஒருவன் ஏதோ கம்பம்புல்ப் பயிரை மாத்திரம் பார்த்திருக்கிறான். அது என்ன, அங்கொன்று இங்கொன்றாய்ச் சிதறி நிற்கிற பயிர்தானே? அவனிடத்தில், நெல்ப்பயிர் என்றால், கம்பம் பயிர்போல் ஒன்றுதான் என்று சொல்லி விடலாம். ஆனால், அவனுக்கு நெல்ப்பயிரின் விசித்திரம் தெரியவா செய்யும்?"

‘ வில்லுக்கும் நுதல்,என்ற லும் ;

வேல்லுக்கும் விரி,என்ற லும் ;

பல்லுக்கும் முத்(து),என்ற லும் ;

பவளத்தை இதழ்,என்ற லும் ;-

சொல்லுக்கும், பொருள்ஒவ்வா வால் :

சொல்லலாம் உவமைஉண் டோ !

நெல்லுக்கும் புல்,என்ற லும் ;

நேர்உரைத் தாகவற் றோ !

உசஉ

31. மறுபடியும் மறுபடியும் சீதையினுடைய அங்கங்கள் குர்ப்பனகையின் கண்ணுக்கு முன்னால் வருகின்றன. அவைகளின் அழகை எடுத்துச் சொல்ல மனம் தூண்டத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் சாத்தியப்படவில்லை. மனம் திகைத்துப் போய்விடுகிறது. ஆனாலும் சொல்லுகிறாள்.

30. நேர் உரைத்தாக வற்றோ-விஷயத்தை நேர்முகமாக சொன்னதாக ஏற்படுமோ. வற்றோ - வலி கொள்ளுமோ.

‘ தோனையே சொல்லுகே னே !

சுடர்முகத் துலவுகின் ற

வானையே சொல்லுகே னே !

அல்லவை வழுத்துகே னே !

மீளவும் திகைப்பதல் லால்த்

தனித்தனி விளம்பல்ஆற் றேன் !

நானையே காண்டி னய !

நான் உனக்கு உரைப்பதென் னே ! ’ உசந

32. “ இத்தனை அழகும் வாய்ந்த சீதையை நிச்சய மாய் நீ பெறப் போகிறாய் ” என்ற தோரணையில்ப் பேசுகிறாள்.

“ அவளுக்குரிய ஸ்தானம் இன்னதென்றே உனக்குத் தெரியாது. பார்வதி தேவி என்ன, லக்ஷ்மி தேவி என்ன, சரசுவதி தேவி என்ன. அவர்களை எப்படிப் பாராட்டி தக்க ஸ்தானத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள் மும்மூர்த்திகள் ! ”

31. சுடர் முகத்து உலவுகின்ற வானையே - பிரகா சத்தோடு கூடிய முகத்தில் அப்படியும் இப்படியுமாக வீசி அழகு செய்கிற வாள் போன்ற கண்ணைத்தானே. அல்லவை வழுத்துகேனே - மற்ற அங்கங்களைப் புகழ் வேனே. மீளவுந் திகைப்பதல்லால் - யோசிக்க யோசிக் கத் திகைப்புதான் உண்டாகிறது. நானையே காண்டி நானைக்குத்தான் நேர் நேராகக் காணப்போகிறாயே. நான் உனக்கு உரைப்பது என்னே - நான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏதோ.

‘ பாகத்தில் ஒருவன்வைத் தான் ;
 பங்கயத்(து) இருந்தபொன் னை
 ஆகத்தில் ஒருவன்வைத் தான் ;
 அந்தணன் நாவில்வைத் தான் ;
 மேகத்தில்மி ளீரும்மின் னை
 வென்ற நுண் இடையைநீ யும்,
 வாகைத்தோள் வீர,பெற் றால்
 எங்ஙனம் வைத்துவாழ் தி? ’

உசச

33. மேலும் சொல்லுகிறாள் : “ அவளுடைய மழலைச் சொல்லைக்கேட்டு அப்படியே மயங்கிப் போய் விடுவாய், ஏராளமான செல்வத்தை யெல்லாம் அவ னுக்குக் கொடுத்து விடுவாய். ”

32. பாகத்தில் ஒருவன் வைத்தான் - பாவதி தேவியைப் பாகத்தில் வைத்தவன் சிவபெருமான. பங்கயத்து இருந்த பொன்னை - செந்தாமரையிலிருந்த லக்ஷ்மியை. ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான், - மார்பிலே வைத்துக் கொண்டான் திருமால். அந்தணன் நாவில் வைத்தான் - சரசுவதியை நாவில் வைத்துக் கொண்டான் பிரமன். மேகத்தில் மிளிரும் மினனை வென்ற நுண் இடையை - மேகத்திலிருந்து ஒளிவிடும் மினனை வென்ற நுண்ணி டையளாகிய சீதையை. வாகைத் தோள் வீர - தோளில் வாகை மாலை சூடிய வீரனே. பெற்றால் - நானே பெறப் போகிறாய். அப்படிப் பெற்றபோது. எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி - எனன் ஸ்தானம் அவளுக்குக் கொடுத்து வாழப் போகிறாயோ, தெரியவில்லை.

‘ பிள்ளைபோல்ப் பேச்சினு னைப்
 பெற்றபின் பிழைக்கலாற் றும் ;
 கொள்ளைபோ கின்றசெல் வம்
 அவளுக்கே கொடுத்தி ஐ ய ;
 வள்ளலே ! உனக்குநல் லேன் ;
 மற்றுநின் மனையில்வா ழும்
 கிள்ளைபோல் மொழியார்க்கெல் லாம்
 கேடுகுழ் கின்றேன்அன் றே. ’

உசரு

34. கடைசியாகச் சீதையின் அழகை இன்ன தென்றே சொல்ல முடியாதபடி ஒரே அதிசயத்தில் நின்றவளாய்ப் பேசுகிறாள்.

“ சீதையை, தேவலோகத்திலுள்ள பெண்களோ, பூவுலகத்திலுள்ள பெண்கள்தானோ, ஏதோ பத்து மாசம வயிற்றில் வைத்துப் பெற்றவள் என்றெல்லாம் சொல்லிவிட முடியாது. தேவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கடைந்த காரணத்தால, லக்ஷ்மி தேவியைத் தந்தது சமுத்திரம். அந்தச் சமுத்திரத்தை வெல்ல வேண்டாமா? அதற்காக நிலமானது சீதையைத் தந்தது : யாருக்கு மில்லாத புகழைப் படைத்துக்கொண்டாள் நிலமகள். ”

தேர்தந்த மடியின்சீ நை,
 தேவர்தம் உலகோடு)இம் பர்
 வார்தந்த கொங்கையார் தம்
 வயிறுதந் தாளேஅல் லள் ;

33. கிள்ளைபோல மொழியார்க்கு எல்லாம் - சூர்ப் பனகை ராவணனது மனைவியரோடு அன்பாகப் பழகி வந்த அருமைப்பாடு, ‘ கிள்ளைபோல மொழியார் ’ என்ற சொல்லில் நன்றாய்த் தொனிக்கிறது.

34. தேவர்தம் உலகோடு இம்பர் - தேவலோகத்திலும் இந்த உலகத்திலும்.

தார்தந்த கமலத்தானை,

தருக்கினர் கடையச்சங்க

நீர்தந்த(து); அதனைவெல் வான்,

நிலம்தந்து நிரம்பிற்ற(று)அன்றே. ' உச்சு

35. சீதையைப் பற்றிச் சொல்லியாய் விட்டது. ராவணனுக்கு அவள் உரியவளாகப் போகிறாள் என்றும் சொல்லியாய் விட்டது. இனி என்ன சொல்லப் போகிறாள் பார்ப்போம் :

“சமுத்திரமானது மீனைக் கொண்டு ஊடாடி விளையாடுகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இந்த உலகத்திலுள்ளவர்கள் உன்னைப் பார்த்துப்

34. தார தந்த கமலத்தானை - வரிசையான இதழ் கொண்ட செந்தாமரையிலுள்ள லக்ஷ்மியை. தருக்கினர் கடைய - மிகக் எக்களிப்போடு தேவர்கள் கடைய. சங்கரீர தந்தது - ஆறுகள் சங்கமமாகிற சமுத்திரம் தந்தது. அதனை வெலவான் - அந்தச் சமுத்திரத்தை வெல்லும் பொருட்டு. நிலம்-பூமாதேவி. நிரம்பிற்று அன்றே-புகழால் சிறந்து விட்டது.

குறிப்பு :—அழகு. குணம் இவைகளின் பெருமீதத்தை அபூர்வமான இசைப் பண்போடு சொல்லி முடிக்கிறாள் சூரப்பனகை. உசுவத்தின் சிறப்பு (லக்ஷ்மி) சாமான்யமென்றும், பூமாதேவியின் சிறப்பு, எண்ண முடியாதபடி அவளவு உயர்ந்தது என்றும், அமுததங் கொடுத்தது வருகிற பாவம் அதி அற்புதமாக இருக்கிறது. செய்யுளின் ஓசையும் தாளமும் எளிதில் நம் செவிப்புலனை விட்டு அகன்று விடாது. கவி உருவம் எனபது இதுதான்.

பாராட்டும்படி, சீதையாகிய மாணக்கொண்டு ஊடாடி விளையாடப் போகிறாய். ஆனால் அது போதுமா? உன் வாள்வலியை உலகத்தார் காண வேண்டாமா? ”

‘ மீன்கொண்டு ஊ டாடும்வேலை

மேகலை உலகம் ஏத்த,

தேன்கொண்டு டாடும் கூந்தல்

சிறிறிடைச் சீதை என்னும்

மாள்கொண்டு டாடும் நீ, - உன்

வாள்வலி உலகங்காண

யான்கொண்டு டாடும் வண்ணம்

இராமனைத் தருதி என் பால். ’

உசுள

36. குர்ப்பனகை சொல்லுகிறாள் : “ நமக்கு உண்மையான வாழ்வைத் தருவது விதிதான். அதில யாதொரு வித்தியாசமுமில்லை. ஆகையால் நீ எவ்வ

35 வேலை மேகலை - சமுத்திரமாகிய மேகலை குழந்தை. உலகம் ஏத்த - உலகத்தவா புகழ். தேன கொண்டு ஊடாடுங் கூந்தல் - புஷ்பம் முடிநது நெகிழ்நது சுருண்ட கூந்தலுக்குள் வண்டுகள் விளையாடுகின்றனவாம். சிறிறிடைச் சீதை என்னும் மான - சிறிய இடையோடு கூடிய சீதை என்னும் மாணக்கொண்டு. ஊடாடும் நீ - உரிமையாகக் கொண்டு காதலில் திளைக்கும் நீ. உன வாள்வலி உலகங் காண - உன்னுடைய அதிசயமான வாள்வலியை உலகத்தாரா வியக்கும்படி - நீ ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். உலகத்தாரா உன யோகத்தை மாதிரிம கொண்டாடினால் போதுமா : - உன வாள்வலியால் ராமனை இணக்க வேண்டும் அல்லவா? அப்போது தானே உன் வீரம் உலகத்துக்குத் தெரியவரும்?

ளவோ தவஞ் செய்திருந்தபோதிலும், உனக்கு வந்து சேர வேண்டிய பாக்கியம் ஏற்பட்ட நாளில்தான் வந்துசேரும், மற்றப்படி வந்துசேராது.

உனக்குப் பத்து முகமென்றும், பத்து மார்பு என்றும் இருக்கின்றன. உயர்ந்த மலைகள்போல் தோள்கள் இருபது இருக்கின்றன. இதுவரை இருந்து என்ன பிரயோசனம் இவைகளால் ? இனிமேல்த்தான் இவைகளைக்கொண்டு காதலை அனுபவிக்கப் போகிறாய். எல்லாம் காலத்தினால் வருவதுதான். யோகம் உன்னிடம் வாய்ப்பாக வருகிறது. ”

‘ தருவதுவிதியோஎன் ரூல்,
தவம்பெரி(து) உடையரே னும்,
வருவது வருநாள்அன் றி
வந்துகை கூடவற் றோ ?
ஒருபது முகமும்மார் பும்,
ஓங்குயர் வரையாத்தோள் கள்
இருபதும், படைத்தசெல் வம்
எய்துவ(து) இனியே,எந் தாய் ! ’ உசஅ

37. “ இப்படி அழகு வாய்ந்த பெண்ணை உன்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்காக எடுக்கப் போனேன். அப்போது, அந்த ராமனது தம்பி, இடையே வந்து, வாளால் என் மூக்கை அரிந்துவிட்டான். இனி நான் வாழ்ந்து என்ன பிரயோசனம் ? இந்த

36. வற்றோ - வல்லதோ. படைத்த செல்வம் - படைத்த பாக்கியம்.

விஷயத்தை உன்னிடம் சொன்ன பிறகு உயிரை விட்டுவிடவேண்டும் என்று எண்ணி விட்டேன். இந்த அவமானத்தை என்னால் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா ? ”

‘ இன்னவள் தன்னை உன் பால்
உய்ப்பல் என்று எடுக்கலுற்ற
என்னை, அவ் இராமன்தம் பி
இடைபுகுந்(து) இலங்குவா ளால்
முன்னைமுகு(க்கு) அரிந்துவிட் டான் ;
முடிந்த(து)என் வாழ்வு ; நின் பால்
சொன்னபின் உயிரை நீப் பான்
துணிந்தனன் ’ என்னச்சொன் னான். உசக

38. சீதையைப் பற்றியும் அவள் அழகைப் பற்றியும், காதல் அனுபவங்களைப் பற்றியும் சூர்ப்பனகை பேச ஆரம்பித்தவுடன் காதல்வெறி ராவணனை அப்படியே பிடித்துக்கொண்டது. முன் சொன்னதோ பின் சொன்னதோ ஒன்றுங் காதில் ஏறவில்லை. கரன் இறந்துபட்டான், அவனோடு அவனது சேனைகள் எல்லாம் இறந்துபட்டன என்ற செய்தியைக் கேட்ட மாத்ரீரத்தில் எவ்வளவோ கவலை ஏற்பட்டது ; ஆனால் அவ்வளவும் மறந்து போய்விட்டது ராவணனுக்கு.

37. இலங்கு வாளால் - பிரகாசிக்கும் வாளால். முன்னை - முன் வந்து. உயிரை நீப்பான் - உயிரை விட்டு விட.

குறிப்பு :—உயிரை முடித்துக் கொள்வேன் என்று சொல்லுவதெல்லாம் வெறும் ஐம்பந்தான் : காதல்தான் அவளை விட்டபாடாக இல்லையே !

கரணையும் மறந்தான், தங்கை
 மூக்கினைக் கடிந்துநின் றுன்
 உரணையும் மறந்தான், உற்ற
 பழியையும் மறந்தான், பெற்றி
 அரணையும் கொண்டகா மன்
 அம்பினால் முன்னைப்பெற்ற
 வரணையும் மறந்தான், கேட்ட
 மங்கையை மறந்திலா தான்.

உரு0

39. ராவணனுக்குக் காதல் வெறி அபாரமாய் உண்டாய்விட்டது. இரவெல்லாம் யோசனை பண்ணினான். கடைசியாக ஒரு யுக்தி தோன்றியது. மாமன், மாரீசனைக் கூப்பிட்டுவிட்டு, அவனிடம் சொல்லுகிறான் : “ தசரதன் மகன் ராமன் என்பவனும் அவன் தம்பியும் பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சூர்ப்பனகையை அவமானம் பண்ணிவிட்டார்கள். வாளை யெடுத்து மூக்கையே அரிந்து விட்டார்கள். இதற்கு நாம் பழி வாங்காமல்த் தீராது. ராமனது

38. தங்கை மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான் உரணையும் மறந்தான் - சூர்ப்பனகையின் மூக்கை அறுத்த நரனது துணிச்சலையும் மறந்தான். வெற்றி அரணையுங் கொண்டகாமன் அம்பினால் - சிவபெருமானையும் வெற்றிகொண்ட மன்மதனது அம்பினால். முன்னைப் பெற்ற வரணையும் மறந்தான் - சம்மதமில்லாமல் எந்தப் பெண்ணையாவது தொட்டால் அழிந்து விடுவாய் என்று அரம்பை முதலிய தேவலோகத்துப் பெண்களிட்ட சாபத்தையும் மறந்தவனானான். கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான் - சூர்ப்பனகை வாயிலாக வருணிக்கக் கேட்ட சீதையை மறக்க இயலாதவனாயிருந்த ராவணன்.

மனைவி, சீதை என்பவள் அவனுடன் வந்திருக்கிறாள். அவளை எப்படியாவது தூக்கிக் கொண்டுவந்து, பழி வாங்கி விடவேண்டும். அதற்காக நீ, வேஷம் பூண்டு அற்புதமான வடிவம் படைத்த மானாக வேண்டும். சீதைக்கு, மான்மேல் அபார பிரியம். உன்னைப் பிடித்துத் தர வேண்டுமென்று ராமனைக் கேட்பாள். அவனும் பிடிக்க முயல்வான். நமமுடைய காரியமும் சித்தியாய்விடும். ”

மாரீசனுக்கோ, இது ஆபத்தான காரியம் என்று தெரியும். விசுவாமித்திரர் யாகத்தில், மாரீசனும் அவன் தம்பியும் போய் இடையூறு செய்தார்கள். ராமனது அம்பினால் தம்பி சபாகு இறந்தொழிந்தான். மாரீசன் மாத்திரம் எப்படியோ தப்பி ஓடி வந்து விட்டான். இதனால் ராமனது வில் வலி இன்ன தென்று தெரியும் மாரீசனுக்கு. தானாக உடன்பட வில்லை ; ராவணன் சொன்ன வார்த்தையை மறுத்துச் சொல்ல இயலாமல், சரீ தனக்குக் கெட்டகாலம் என்ற எண்ணத்துடனே ராவணன் சொன்னபடி செய்யப் போகிறான்.

சந்தம்

தான தன

தன் னன தன் னன தன

மேல்நாள் அவன்

வில்வலி கண்டமையால்,

தானாக அ -

மைந்துச மைந்திலனால் ;

39. மேல் நாள் - விசுவாமித்திரர் வேள்வியில். அவன் வில் வலி கண்டமையால் - ராமனது வில் வலியை நேர் அனுபவமாகக் கண்டிருந்த காரணத்தால். தானாக அமைந்து சமைந்திலனால் - தானாக ஒப்புக்

‘ மானு குதி ’

என்றவன் வாய் மொழியால்ப்

போனான் மன -

மும்செய லும்புகல் வாம். உருக

40. தன தம்பி சுபாகு என்ன, கரன் முதலிய சுற்றத்தார் என்ன, எல்லாரும் அழிநததுபற்றி மனம் உடைகிறான்.

வெம்சுற் றம்நி -

னைந்துகும் ; வீரரை வே(று)

அஞ்சற் று,ம -

றுக்குறும் ; ஆழ்குழி நீர்

நஞ்சற்(று) உறும்

மீனின்ந டுக்குறு மால் ; -

நெஞ்சற் றதொர்

பெற்றி நினைப்பரி தால் ! உருஉ

கொண்டு செயல செய்ய உடனப்படவன அல்ல. மான் ஆகுதி என்றவன் - தனை மான வேஷம் போடச சொன்ன ராவணனது. வாய் மொழியால் போனான் - கட்டளையாலததான உடனபட்டுச சென்றான் மாரீசன். மனமும் செயலும் புகலவாம் - அவனது மனப் பானமையும செயலும் இன்னது என்று சொல்லுவோம்.

40. வீரரை வேறு அஞ்சுற்று மறுககுறும் - ராம லக்ஷ்மணாகளை, இன்னும் என்ன என்ன செய்யப் போகிறார்களோ என்று அஞ்சி, நடுங்குகிறான். ஆழ்குழி நீர் நஞ்சுற்றுறும் மீனின் நடுக்குறுமால் - ஆழநததொரு குழியில் தங்கிய நீரில் நஞ்சு கலக்கவும் அது காரணமாக அங்குள்ள மீன பதைக்கிறது. வேறு போக்கில்லாமல் அப்படிப் பதைக்கிறான் மாரீசன். அவன் நெஞ்சுற்றதொர் பெற்றி நினைப்பு அரிதால் - அவன் நெஞ்சு பட்ட பாட்டை நினைக்கவும் முடியாது.

41. மாரீசன் அபூர்வப் பிரகாசங்கொண்ட பொன் மானின் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டான் : அந்த மானுக்குச் சமானமாக, ஒன்றுமில்லாதபடி பிரகாசிக் கிறது மேனி. அதனுடைய உருவத்திலிருந்து மின் போன்ற கிரணங்கள் வீசி வானத்திலும் பூமியிலும் ஒளி பாய்கிறது. இத்தகைய மான் உருவங்கொண்டு சீதையை நாடிப் போகிறான் மாரீசன்.

தன்மா னம்இ -

லாத,த யங்கொளி சால்

மின்,வா னமும்

மண்ணும்வி ளங்குற, ஓர்

பொன்மான் உரு -

வங்கொடு போயின னால்,—

நன்மான் அனை -

யாள்தனை நாடுறு வான்.

உருந

41. தன் மானம் இலாத - தனக்கு ஒப்பில்லாத, தயங்கு ஒளி சால் மின் - மிக்க பிரகாசங் கொண்ட மின் னல் போன்ற கிரணங்கள். வானமும் மண்ணும் விளங் குற - வானத்திலும் பூமியிலுமே ஒளி செய்ய. ஓர் பொன் மான் உருவங்கொடு போயினால் - ஒரு அழகிய பொன்னிற மான் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகிறான். நன் மான் அனையாள் தனை நாடுறுவான் - ஒரு பயமும் அறியாத நல்ல மாண்ப்போன்ற சீதையைத் தேடியவனாய்.

42. திவ்வியப் பிரகாசத்தோடு மாயமான் வந்து
கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் சீதை ஆசிரமத்தை
விட்டு வெளியே நடந்து போகிறாள்.

பொய்யாம் என

ஓதுபு றஞ்சொலி னால்,

நையா இடை

நோவந டந்தன ளால்,

வைதே கிதன்

வால்வளை மென்கைள னும்

கொய்யா மல -

ரால்மலர் கொய்துறு வாள். உருச

42. பொய்யாம் என ஓது புறஞ்சொலினால் - இது
இடை அல்ல, ஏதோ பொய்த் தோற்றந்தான் என்ற
ஏளனச் சொல்லால். நையா இடை நோவ - மனந்
நொந்ததாய் இடையானது வருந்த. நடந்தனளால் -
நடக்கும்போது இடை துவண்டு வந்தது அவ்வளவு அழ
காக இருந்தது. நம்முடைய உணர்ச்சியை யெல்லாம்
ஏற்றுமபடி அவ்வளவு அழகாக இருந்தது நடையும்
இடையின் நெளிவும். வைதேகி - விதேக ராஜனது
வம்சத்தில்ப் பிறந்த சீதை. தன் வால்வளை மென்கை
எனும் - வளை அணிந்த மெல்லிய கையென்னும்.
கொய்யா மலரால் - கொய்யவே தோன்றும், ஆனால்
கொய்ய இயலாத கையாகிய மலர். மலர் கொய்துறு
வாள் - மலர்களைக் கொய்கிறாள்.

குறிப்பு :—சீதை வெளியே வந்தாள், மலர் கொய்
தாள் என்னும் அழகிய காட்சியை இசையிலேயே
வைத்துத் தந்திருக்கிறார் கவிஞர். ரொம்பவும் அனு
பவிக்க வேண்டிய செய்யுள் இது.

43. மாயமான் வந்து சீதைமுன் நின்றுவிட்டது. அவளுக்கும் அதன் மேல் அபார ஆசையுண்டாய் விட்டது. 'இதைப் பிடித்துத் தரச்சொல்வோம்' என்று பரபரப்புடன் நடக்கிறாள்.

நெற்றிப் பிறை -

யாள்முனம் நின்றிட லும், —

முற்றிப் பொழி

காதலின் முந்துறு வாள்,

'பற்றித் தரு(க)

என்பன்' எ னப்பதை யா,

வெற்றிச் சிலை

வீரனை மேவின ளால்.

உருரு

44. "மான் ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது. அதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும்" என்று ராமனிடம் சீதை சொல்லுகிறாள். ராமனும் அதற்கு இசைந்த வனாய்ப் புறப்படுகிறான். அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கு ஒரு சந்தேகமுண்டாகிறது:

"இதில் ஏதோ வஞ்சகமிருக்கிறது. மானுக்குப் பின்னால் பகைவர்கள் பலர் நிற்கவேண்டும். ஆதலால், யோசனை பண்ணித்தான் இந்த விஷயத்தில் பிர

43. நெற்றிப் பிறையாள் முனம் - பிறை போன்ற நெற்றியையுடைய சீதையின் முன்னிலையில். நின்றிட லும் - மாய மான் வந்து நிற்கவும். இல்லாத ஒரு ஆசையோடு முன்னே நடந்தாள். பற்றித் தருக என்பன் என - பிடித்துத்தா என்று சொல்வேன் என்று. பதையா - பர பரப்போடு, எங்கே ஓடி விடுமோ என்ற பயத்தில், - வெற்றிச் சிலை ஏந்திய ராமனிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

வேசிக்கவேண்டும். பகைவர் எத்தனை பேர் இருந்த போதிலும் குற்றமில்லை, நான் போய் அம்பு எய்து மானைக் கொண்டு வருகிறேன். மாய மானாய் இல்லாம லிருந்தால் பிடித்துக்கொண்டே வந்து விடுகிறேன் ” என்கிறான்.

சந்தம்

தானன தானன தன்

தானன தானன தன்

‘ அடுத்தன எண்ணிச்செய்தல்,

அண்ணலே ! அமைதி அன்றோ ;

விடுத்(து)இதன் பின்நின்றார்கள்

பலருளர் எனினும்,வில் லால்த்

தொடுத்தவெம் பகழி தூ வித்

தொடர்ந்தனென் விரைந்துசென்று

படுக்குவென், அது அன்று யில்ப்

பற்றினென் கொணர்வென் ’என் றான். உருசு

44. அடுத்தன எண்ணிச் செய்தல் - நம்மை அடுத்த காரியங்களை யோசனை பண்ணிச் செய்தல். அண்ணலே - ராமனே. அமைதி அன்றோ - பொருத்தமான காரியமல்லவா. விடுத்து இதன்பின் நின்றார்கள் பலர் உளர் - முன்னே மானை விட்டுப் பின்னே நிற்கும் பகைவர் பலர் என்று தெரிய வேண்டும். எனினும் - என்றாலும். தொடர்ந்தனென் விரைந்து சென்று - தொடர்ந்து வேக மாய்ப் போய். படுக்குவென் - கொன்று விடுகிறேன். அது அன்று ஆயில் - மாய மானாக இல்லாவிட்டால். பற்றினென்கொணர்வென் என்றான் - பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன், - என்றான் லக்ஷ்மணன்.

45. லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தை சீதைக்குப் பிடிக்கவில்லை. ' ஏதோ நாம் கேட்டது ராமனை. அவன் பிடித்துத் தர இணங்கி யிருக்கிறான். இந்த வேளை லக்ஷ்மணன் வந்து அதிகப்பிரசங்கித்தனமாய் மான் அப்படி இப்படி, பொல்லாதது என்றெல்லாம் பேசுகிறான். அவன் மானைப் பிடித்துத் தந்தால் என்ன, தராமல்ப் போனால் என்ன ' என்று கடுங்கோபம் வந்து விட்டது சீதைக்கு.

ஆயிடை அன்னம்அன் னாள்,

அமுதுகுத் தணையசெய் ய

வாயிடை மழலையின் சொல்

கிளியினில்க் குழறிமாழ் கி,

' நாயக ! நீயேபற் றி,

நல்கலை போலும் ? ' என் னு —

சேயரிக் குவளைமுத் தம்

சிந்துபு சிதறிப்போ னாள்.

உருள

46. வீட்டிலுள்ள சாமான்யப் பெண் ஒருத்திக்கு ஒரு பொருளின்மேல் ஆசையிருந்தால் அதைத் திருப்தி செய்ய ஆடவர் எல்லாரும இணங்குவார்கள். ஏன், ஒருவருக்கு முன் ஒருவராகப் போட்டி போட்டு முந்துவார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க, ஐனக

45. ஆயிடை - அந்த நேரத்தில். அன்னம் அன்னாள் - அன்னப் பறவைபோன்ற சீதையானவள். அமுது உகுத்தணைய - தேவாமிரதத்தைக் கொட்டிய மாதிரி அவவளவு இனிமையாக. செய்ய வாயிடை மழலையின் சொல் - சிவந்த வாயிலிருந்து மழலைச் சொலலை. கிளியினிலக குழறி - கிளியைப்போலவே குழறி. மாழ்கி - மனம்

மகாராஜன் புத்திரியான சீதை, நாட்டைவிட்டு, அரண்மனையைவிட்டு, அருமைத் தாய் தந்தையரை விட்டு, காலால் நடந்து, காட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள். இது சாமான்ய காரியமா? நாயகனும் நாயகனைச் சேர்ந்தவர்களும் எவ்வளவோ பாராட்ட வேண்டிய காரியம். அவளுடைய மனசுக்கு முரணாக நடக்கத் தான் தோன்றுமா! அவளிடத்தில் எவ்வளவு பரிவு ஏற்படும்?

ராமன் சீதையின் மனம் நொந்ததைப் பார்த்தான். உடனே, “அந்த மானை நானே இதோ போய்ப் பிடித்து வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டான்.

நொந்தவளாய். நாயக நீயே பற்றி நல்கலை போலும் எனருள் - நாயகனே, நீயே பிடித்துக் கொடுக்க மாட்டாயோ என்று சொல்லி. சேயரிக் குவளை முத்தம் - செவ்வரி படர்ந்த குவளைபோலும் கண்ணிலிருந்து, முத்துப் போலும் கண்ணீர்த் துளிகளை. சிந்துபு சிதறிப் போனால் - தலையை ஒரு அசைப்பு அசைத்ததில் நாலா பக்கமும் கண்ணீர்த் துளிகள் சிந்திச் சிதறும்படியாக, அந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விட்டாள்.

குறிப்பு: -பெண்களுடைய மன நிலையை, - அவர்களுக்கு ஏற்படும் சலனம், கோபம் எல்லாவற்றையும் - அழகாய் வர்ணித்திருக்கிறது செய்யுளில். சீதையின் உள்ளத்தையும் செயலையும் உற்று நோக்குவோமானால், உண்மையான உணர்ச்சி ஒன்று அபூர்வமான அழகோடு நடமாடுவதைச் செய்யுளில் பார்க்கலாம். தெவிட்டாத கவியுருவம் வாய்ந்தது செய்யுள்.

போனவள் புலவிநோக் கிப்

புரவலன், 'பொலன்கொள்தா ராய் !

மானிது நானேபற் றி

வல்லையின் வருவென்அன் றே,

கானியல் மயில்அன்னு னைக்

காத்தனை இருத்தி'என் னு,

வேல்நகு சரமும்வில் லும்

வாங்கினன் விரையல்உற் றுன்.

உருஅ

47. ராமன் போவதை லக்ஷ்மணன் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்ய இயலவில்லை. இருந்தாலும், ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும் இந்த விஷயத்தில் என்று ஆத்திரத்தோடு சொல்லுகிறான்.

“ விசுவாமித்திரர் யாகஞ் செய்தபோது, மூன்று அரக்கர்கள் வந்து எரித்தது உனக்குத் தெரியும். இருவர் மாண்டு, ஒருவன் தப்பி ஓடினான் என்ப

46. போனவள் புலவி நோக்கி-கோபித்துப் போன சீதையின் வருத்தத்தைப் பார்த்து. புரவலன் - ராமன். பொலன் கொள் தாராய் - அழகு வாய்ந்த மாலையை அணிந்த லக்ஷ்மணனே. மான் இது நானே பற்றி-நீ சொன்ன மானை நானே பிடித்து. வல்லையின் வருவென் அன்றே - சீக்கிரத்தில் வருவேன் பார். கான் இயல் மயில் அன்னுனை - வனத்தோடு வனமாய்த் திரிகிற மயிலை ஒத்த சீதையை. காத்தனை இருத்தி என்னு - காத்துக்கொண் டிருப்பாயாக என்று சொல்லி. வேல் நகு சரமும் வில்லும் வாங்கினான் - வேல் தானே என்று சொல்லும்படியாக. அத்தனை பெரிய அம்பையும் வில்லையும் கையில் எடுத்தவனாய். விரையல் உற்றான் - வேகமாய்ச் சென்றான்.

தும ஞாபகமிருக்கலாம். அப்படித் தப்பி ஓடினவன் தான் மாரீசன். அந்த மாரீசனே இந்த மானாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று சந்தேகிக்கிறேன். இது உண்மை என்றே நீ தெரியப் போகிறாய். ”

‘ முன்னவன் மகவாய்,வந்த
மூவரின் ஒருவன்போ னான் ;

அன்னமா ரீசன்என்றே
அயிர்த்தனென் இதனை ; ஐ ய !

இன்னமும் காண்டி,வாழி
ஏ(கு) ’என இருகைகூப் பிப்,

பொன்னாள் புக்சாலை
காத்தன்ன, புறத்துநின் றே. உருக

48. நடந்து போகுமபோது ராமன யோசனை செய்கிறான் :

47. முன்னவன் மக வாய்-முன்னமே விசுவாமித்திர ரா யாகத்திலே. மகம் - யாகம். மூவரின் ஒருவன் போனான் - மூன்று அரக்கர்களில் ஒருவன் தப்பிப் போனான். அன்ன மாரீசன் என்றே அயிர்த்தனென் - அப்படித் தப்பிப்போன மாரீசனே இந்த மான வேஷம் பூண்டிருக்கிறான் என்று எண்ணுகிறேன். இதனை இன்னமும் காண்டி - இந்த விஷயத்தை நீ நன்றாகக் காணப் போகிறாய். வாழி ஏகு என - கேள்மமாயப் போய் வருவாயாக என்று. பொன் அன்னாள் புக்சாலை-லக்ஷ்மி ஓதத் தீதை கோபத்தோடே புகுந்த சாலையை, காத்தன்ன. புறத்து நின்றே - வெளியிலே நின்றவனாக காததுகொண்டிருந்தான், ராமன போன திசையைப் பார்த்து இரு கை கூப்பியவனாக.

“ லக்ஷ்மணன் நன்றாய் யோசனை செய்துதான் சொல்லுகிறான். விஷயம் தெரியாமல், சீதை கோபித்துக்கொள்ளுகிறான். இதற்கு நாம் என்ன செய்கிறது? தடுக்க முடியாத காரியமாக அல்லவா இருக்கிறது! இது ஒரு வேடிகைதான் ” என்று தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொள்கிறான்.

மந்திரத்(து) இனையோன்சொன் ன
வாய்மொழி மனத்துக்கொள் ளா, -

சந்திரற்(கு) உவமைசான் ற
வதனத்தாள் சலத்தைநோக் கிச், -

சிந்துரப் பவளச்செவ் வாய்
முறுவலன், சிகரச்செவ் விச்

சுந்தரத் தோளினை, அம்
மானினைத் தொடரல்உற் றுன். உசு௦

48. மந்திரதது இனையோன் சொன்ன - யோசனை யோடு கூடிய தம்பி சொன்ன வாய்மொழி மனத்துக் கொள்ளா - ஆததிரங் கொண்ட வாரததையை நன்றாய் அங்கீகரித்தவனாய் (கொள்ளா - கொண்டு). சந்திரற்கு உவமை சான்ற - சந்திரனைப் பாராததால், அட்டா, இது தான் சீதை முகமோ என்று சொல்லுமபடியான. சலத்தை நோக்கி - முகத்திலுண்டான வருத்த பாவத்தைப் பார்த்து. சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் முறுவலன் - சிவந்த பவளம் போன்ற இதழ்களுக்கும் சிரிக்கிற பல வரிசை தோன்றியவனாய் சிகரச் செவ்விச் சுந்தரத் தோளினை - மலைச்சிகரமே போலும் அழகிய தோளினை ராமன், அம்மானினைத் தொடரல் உற்றான்.

குறிப்பு:—அரக்கர்கள் என்றால் அவ்வளவு அலட்சியம் ராமனுக்கு. அதனால்தான் லக்ஷ்மணன் காரியமாகச் சொன்னதைக் கேளாமல் சீதைக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.

49. மான் நின்ற இடத்தை நெருங்கி விட்டான்.
மான் என்ன செய்கிறது ?

மெல்ல மெல்லவே கால் எடுத்து வைக்கிறது.
ஒட்டமில்லை. அப்படியே வெறித்துப் பார்க்கிறது.
திடீர் என்று பயந்து நிலத்தைவிட்டு மேலே குதிக்கிறது.
அடுத்தாற்போல் பயங்கொண்டதாய்க் காதை
நிமிர்த்து நிற்கிறது. உடனே நாலு குளம்பையும் மார்போடு
ஒட்டவைத்துக்கொண்டு மேலே துள்ளுகிறது.
ஒரே பாய்ச்சலாய்க் காட்டிப் பாய்ந்துவிடுகிறது !

மிதித்தது மெல்லமெல் ல,
வெறித்தது, வெருவி மீ தில்க்
குதித்தது, செனியை நீட் டிக்
குரபதம் உரத்தில்க்கூட் டி
உதித்தெழும், ஊதைஉள் ளம்
என்றிவை உருவச்செல் ளும், -
கதிக்கொரு கதியும்வே றே
காட்டிய(து) ஒத்ததன் றே.

உசுக

49. குரபதம் உரத்தில் கூட்டி - நான்கு குளம்பு
களையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து மார்பில் ஒட்டியதாய்.
உதித்து எழும் - மேலே தாவும். ஊதை உள்ளம் என்று
இவை உருவச் செல்லும் - வாயு வேகம் மனோ வேகம்
என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள் ; மானின் வேகத்தைப்
பார்த்தால் அவைகளை ஊடுருவி (அவைகளுக்கு முன்
னூல்ப் போய்) வெற்றி அடையும் என்று சொல்லத்
தோன்றும். அப்படி வேகமாய்ப் போனது மான். கதிக்கு
ஒரு கதியும் வேறே காட்டியது ஒத்தது அன்றே - வேக

50. மான் வேறு என்ன செய்கிறது பார்க்கலாம்.

ஏதோ மறைந்ததாகத் தோன்றியது. திடீர் என்று ஒரு குன்றின் முகட்டில் நின்று, தனியாக விளங்குகிறது. உடனே அங்கு தவழ்ந்து நிற்கும் மேகத்துக்குள் பாய்கிறது. மலை முகட்டை ஒட்டியே நாமும் போனோமானால், அது மறைந்து விடுகிறது. சற்றே நாம் தாமதித்தால், இதோ பிடித்து விடலாம் என்று தோன்றுமபடி. நெருங்கி நிற்கிறது. நிற்கிறதுபோலவே நிற்குமானாலும் அப்படியே மறைந்தும் போய்விடும்.

குன்றிடை இவரும், மேகக்

குழுவிடைக் குதிக்கும், கூடச்

சென்றிடில் அகலும், தாழில்த்

தீண்டலாம் தகைமைத்தா கும்,

மாகிய தததுவத்துக்கு வேறொரு தனியான வேகத்தை அந்த மான காட்டிய மாதிரி யிருந்தது.

குறிப்பு:—இந்தக் கவியிலுள்ள விஷயங்கள் எல்லாம், மானின் செயலையும், பறக்கிறதோ என்று சொல்லுமபடி பாய்ந்தோடும் வேகத்தையும், நோ நேராகப் பார்த்து அனுபவித்திருந்தால்தான் விளங்கும். கமபர் அவைகளை ரொம்ப நன்றாய் அனுபவித்திருக்கிறார்.

50. குன்றிடை இவரும் - படமெடுப்பதற்காகக் குன்றின் மேல் தனித்து நின்ற மாதிரி நிற்கும். மேகக் குழு இடைக் குதிக்கும் - பக்கத்தில் தவழ்ந்து நிற்கும் மேகக் கூட்டத்தினிடையில பாய்ந்துவிடும். கூடச் சென்றிடில் அகலும் - மேகக் குழாததை விட்டு, வெளியே வந்ததும், நமக்கு அதோடு ஒட்டிப் போகத்

நின்றதே போலநீங் கும், -

நிதிவழி நேயம்நீட் டும்

மன்றலங் கோதைமா தர்

மனம்எனப் போயிற்றம் மா !

உசுஉ

51. மாரீசன் இந்த விதமாகவெல்லாம ராமனை அலைக்கழித்தான். கடைசியில் இதற்குமேல செய் வதற்கு ஏமாற்றம் தன்னிடம் ஒன்றுமில்லை என்று எண்ணி விட்டான். பிடிக்கிறது என்கிற காரியம்

தோன்றும். அப்படிப் போனால் ஏதோ புதருக்குள் மறைந்து போயவிடும் தாழிலத் தீண்டலாம் தகை மைத்து ஆகும்-கலைந்து போயவிட்டதே என்று எண்ணிப் பின் வாங்கி நின்றாலோ, யாதொரு கலவரமும் இல்லாத மாதிரி, நம்பக்கத்திலேயே நிற்கும். ஏன, கையினால் தட விக கொடுத்தது விடலாம் எனபதுபோல நிற்கும் நின்றதேபோல நீங்கும் - தொடுமபடியாக நின்றது உண்மை தான் நின்றதிலக் குற்றமில்லை. அயலப் பக்கம் நம்மு டைய முகம் கொஞ்சம் திருமப் வேண்டியதுதான் தாம் சம், மறுபடி திருமப்பிப் பாராததாலக் காணாமலே போய விடும். நிதி வழி நேயம் நீட்டும் - காதலிருந்த போதிலும் அதை அப்படியே லகுவாய் மறந்துவிட்டு, பண மிருக்கிற திகை நோக்கிச் செல்லுகிற. மன்றலங் கோதை மாதா மனம் என - பூமாலையால் அலங்கரித்த அழகிய கூந்தல கொண்டுள்ள வேசியா மனம் என. போயிற்று அம்மா - நீங்கிவிட்டது.

குறிப்பு:—உண்மையும் பாவமும் பாட்டில் நிறைந் திருக்கின்றன. தெவிட்டாதபடி வாசித்து வாசித்து அனு பவிகக் வேண்டிய பாட்டு.

இனிக் கிடையாது. அம்பை எடுத்துத் தன்னைக் கொல்லவே எத்தனிக்கிறான் ராமன் என்றும் முடிவு கட்டிவிட்டான்.

சந்தம்

தான தன்னன

தன்னன தன்னன

‘ பற்று வான்இனி

அல்லன் ;ப கழியால்ச்

செற்று, வானில்ச்

செலுத்தலுற் றான் ' என

மற்(று)அம் மாய

அரக்கன்ம னக்கொளா,

உற்ற வேகத்தின்

உம்பரின் ஓங்கினான்.

உசுந

51. பற்றுவான் இனி அல்லன் - இனி நம்மைப் பிடிப்பது என்கிற காரியமில்லை என்று மாரீசன் நினைக்கிறான். பகழியால் செற்று-அம்பினால் நம்மைக் கொன்று. வானில்ச் செலுத்தல் உற்றான் என - வானுலகத்துக்கு அனுப்பிவிட எண்ணுகிறான் என்று. மற்று அம்மாய அரக்கன் மனக் கொளா - அந்த மாரீசன் நிச்சயங் கொண்டவனாய். உற்ற வேகத்தில்-அந்தப் பயங் காரணமாக ஏற்பட்ட வேகத்தில். உம்பரின் ஓங்கினான் - ஒரு குதி குதித்தான் ஆகாயத்தில், - தப்பி ஓடிவிட.

52. அந்த க்ஷணத்தில்த்தானே, செங்காவி பூசிய ஒரு கொடிய அம்பை எய்தான் ராமன்.

அக்க ணத்தினில்

ஐயனும் வெய்யதன்

சக்க ரத்தில்த்

தகை(வு)அரி தாயதோர்

செக்கர் மேனிப்

பகழ்செ லுத்தினான் ; -

புக்க தேகம்புக்கு)

இன்னுயிர் போக்கென.

உகச

53. ராமனுடைய அம்பு நெஞ்சில்த் தைத்ததோ இல்லையோ, வாயைத் திறந்து ஒரு பெருங் கூக்குரல் இட்டான், மாரீசன்.

52. சக்கரத்திலத் தகைவு அரிது ஆயதோர் - சக்கரவர்த்தியின் ஆணைபோல் தடுத்தற்கரிய ஒரு. வெய்ய தன் செக்கர் மேனிப் பகழி செலுத்தினான் - கொடுமையான சிவந்த நிறத்தோடு கூடிய அம்பை விட்டான், ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு. புக்க தேகம் புக்கு - இந்த மான் தோலுக்குள் புகுந்துள்ள அரக்கனது தேகத்துக்குள் புகுந்து. இன்னுயிர் போக்கு என - இதுவரைக் காத்து வந்த அருமையான உயிரைத் தீர்ப்பாயாக என்று.

குறிப்பு:—கடைசி அடியில் ஒரு ஹாஸ்ய பாவம். அரக்கர்களைத் தொலைப்பது அவ்வளவு சாமான்யம் என்ற அலட்சியத்திலிருந்து வந்த ஹாஸ்யம்.

நெட்டி லைச்சரம்
 வஞ்சனை நெஞ்சுறப்
 பட்ட(து) : அப்பொழு -
 தேபகு வாயினால்
 அட்ட திக்கினும்
 அப்புற மும்புக
 விட்டு அழைத்து, ஒரு
 குன்றென வீழ்ந்தனன். உசுரு

54. மாரீசன் தன் சுயரூபத்தோடு பூமியில்
 விழுந்ததைப் பார்த்தான் ராமன் :

“ அடடா, இந்த மான் ஒரு அரக்கன்தான். இதில்
 மோசடி இருக்கிறதென்று லக்ஷ்மணன் சொன்னானே !
 எவ்வளவு துள்ளிப்பமாகச் சொல்லிவிட்டான் ! ”

வெய்ய வன், தன்
 உருவொடு வீழ்ந்தலும்,
 செய்ய(து) அன்றெனச்
 செப்பிய தம்பியை,

53. நெட்டிலைச் சரம் - நீண்ட இலை முகத்தோடு
 கூடிய அம்பு. வஞ்சனை நெஞ்சுறப்பட்டது - மாரீசனது
 நெஞ்சில் அழுத்தமாய்த் தைத்தது. அப்பொழுதே பகு
 வாயினால் - தைத்த மாத்திரத்திலேயே தன் அகன்ற
 வாயினால். அட்டதிக்கினும் அப்புறமும் புக - எட்டுத்
 திசையிலும் அதற்கு அப்பாலுமே கேட்கும்படி. விட்டு
 அழைத்து - ஒரு கூக்குரலிட்டு அலறி. ஒரு குன்று என
 வீழ்ந்தனன் - ஒரு மலை வீழ்ந்ததுபோல் விழுந்தான்.

54. வெய்யவன் தன் உருவொடு வீழ்ந்தலும் -
 கொடிய சிந்தையோடு வந்த மாரீசன் (மான் வேஷம்

‘ ஐயன் வல்லன்! என்

ஆருயிர் வல்லன்! நான்

உய்ய வந்தவன்

வல்லன்! ’ என்று உன்னினான். உசுசு

55. அரக்கன் இட்ட கூக்குரல் திசைகளைமுட்
டும்படியாக அவ்வளவு உரத்த குரலோடு எழுந்தது.

ஆசை நீளத்(து)அ -

ரற்றினன் வீழ்ந்தஅந்

நீசன் மேனியை

நின்றுடன் நோக்கினான் :

அகல) சுயரூபத்தோடு கீழே விழவும். செய்யது அன்று
எனச் செப்பிய தமபியை - மோசடியான காரியம் என்று
சொன்ன லக்ஷ்மணனை எண்ணினவனாய். ஐயன் வல்
லன் - லக்ஷ்மணன் எவ்வளவு திறமை வாய்ந்தவன்.
என் ஆருயிர் வல்லன் - எனக்கு உயிருக்கு உயிரான
லக்ஷ்மணன் எவ்வளவு அறிவாளி. நான் உய்ய வந்தவன்
வல்லன் - என்னைக் காப்பாற்றும்படி உடன் வந்த லக்ஷ்
மணன், அட்டா, எவ்வளவு அறிவாளி. என்று உன்னி
னான் - என்று எண்ணி வியந்தான்.

குறிப்பு:—அன்பும் வியப்பும் கலந்த பாவம் பின்
இரண்டு அடிகளில் வெகு லாகவமாக வெளி வந்திருக்
கிறது. உணர்ச்சி அபார வேகங்கொண்டதாய் இருக்
கிறது.

56. ஆசை நீளத்து - திசைகளை முட்டும்படியாக.
அரற்றினன் - அரற்றினவனாய். வீழ்ந்த அந்நீசன்
மேனியை - கீழே விழுந்த அந்த அரக்கன் மேனியை.
நின்று உடன் நோக்கினான் - நின்று அப்படியே திகைத்த
வனாய் பார்த்தான். இனம் தெரிந்து கொண்டான்
ராமன்.

மாசில் மாதவன்

வேள்வியின் வந்தமா -

ரீச னேஇவன்

என்பதும் தேறினான்.

உசுஎ

56. அப்போது ராமன் யோசிக்கிறான் : “ என்னுடைய அம்பு இவன் மார்பில் தைத்ததும், ஒரு மாய வித்தையினால் என்னுடைய குரலிலேயே வாய்விட்டு ஒருவிதமாய்க் கூவினானே ! ”

‘ உழைத்த வாளி

உரம்புகப், புல்லியோன்

இழைத்த மாயையின்

என்குர லால்இசைத்து

அழைத்த துண்டு, அது

கேட்டு அயர்வு எய்துமால்,

மழைக்கண் ஏழை ! ’ என்று

உள்ளம்வ ருந்தினான்.

உசுஅ

55. மாசில் மாதவன் வேள்வியில் வந்த - குற்ற மற்ற விசுவாமித்திரர் யாகஞ் செய்தபோது வந்த. என்பதும் தேறினான் - என்றும் தெரிந்துகொண்டான்.

56. உழைத்த வாளி உரம் புக - வேதனையைக் கொடுக்கும் அம்பு மார்பில் தைக்கவும். புலலியோன் இழைத்த மாயையின் - இந்த அற்பன் செய்த மாய வித்தையால். என் குரலால் இசைத்து அழைத்தது உண்டு - என் குரல்போல ஒலிக்கும்படியாக, குரலை மாற்றிக்கொண்டு, ஏதோ துணை வேண்டுமென்று கூவிய மாதிரி அலறினான். அது கேட்டு அயர்வு எய்துமால் - அப்படிக்கூவியதைக் கேட்டு மயங்கி வருந்துவாளே. மழைக் கண் ஏழை - நீர் மேகத்தின் நிறத்தை ஒத்த கண்ணையுடைய சீதை.

57. அதன் பேரில் ராமன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்ளுகிறான்.

“ இந்த மான், மாரீசன்தான் என்று சரியானபடி முன்கூட்டியே தெரிந்துகொண்டான் லக்ஷ்மணன். அப்படியானால் என்னுடைய சக்தி இன்னதென்று தெரியாதா அவனுக்கு? சீதையின் மனம் தியங்காத படி பக்கத்தில் நின்று அவனைத் தேற்றிக்கொண்டு தானே இருப்பான்! ”

‘ மாற்றம் இன்னது,

மாயமா ரீசன்என்று)

ஏற்ற முன்உணர்ந் -

தான்எனின், என்னுடை

ஆற்றல் தேறும்

அறிவினன் ஆதலால்,

தேற்று மால்,இளை -

யோன்’ எனத் தேறினான்.

உசுக

57. மாற்றம் இன்னது - மாறுவேஷமான இது. மாய மாரீசன் என்று - மாயம் வல்ல மாரீசன்தான் என்று. ஏற்ற முன் உணர்ந்தான் - வாய்ப்பாக முன்னமேயே தெரிந்து கொண்டான். எனின் - இந்த விஷயத்தையே உணர்ந்திருக்கும்போது. என்னுடை ஆற்றல் தேறும் அறிவினன் - நிச்சயமாக என்னுடைய விலத்திறத்தை அறிந்துதானே இருப்பான். ஆதலால் தேற்று மால் இளையோன் - ஆகையினால் நிச்சயமாக லக்ஷ்மணன் சீதை பக்கத்தில் நிற்குகொண்டு தேறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான், அவனை விட்டுவிட்டு இங்கே வர மாட்டான்.

58. நடந்த விருத்தாந்தத்தைப் பார்த்தபோது, ராமனுக்குச் சில யோசனை தென்படுகிறது. “என்ன காரணத்தினாலோ இம்மாரீசன் உயிரைவிட இங்கு வந்திருக்கிறான். உயிர் விடுவது மாத்திரம் அல்ல அவனுடைய நோக்கம். வேறொரு மோசமான காரியத்தைச் சாதிப்பதும் இவன் நோக்கமாக இருக்கிறது. இவனுடைய கூக்குரலினால் ஏதோ கேடு விளையப் போகிறது.”

‘ மாள்வ தேபொரு -

ளாகவந் தான் அலன்,

சூழ்வ தோர்பொருள்

உண்டு, இவன் சொல்லினால்

மூள்வ(து) ஏதம் :

அதுமுடி யாமுனம்

மீள்வ தேநலம்’

என்றவன் மீண்டான்.

உஎ0

58. சூழ்வதோர் பொருள் உண்டு - ஏதோ மோசடியான நோக்க மிருக்கிறது. இவன் சொல்லினால் மூள்வது ஏதம் - இவன் கூக்குரலினால் ஏற்படப் போவது ஒரு பெருங் கேடு. ஏதம் - கேடு. அது முடியா முனம் - அது பூர்த்தியாகிறதற்கு முன்பே.

7. சடாயு உயிர்நீத்த படலம்

1. மாரீசன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு குகை போன்ற வாயைத் திறந்து ஏங்கிய வார்த்தை சீதையின் காதில் பட்டது. அவ்வளவு தான் : ஏதோ குயில் ஒன்று, மரத்தின் உச்சியிலிருந்து விழுந்து நொந்தது போல் அலறினாள்.

எயிற லைத்து

முழைநிறந்(து) ஏங்கிய

செயிர்த லைக்கொண்ட

சொல்ச்,செவி சேர்தலும், -

குயில்த லத்திடை

வீழ்ந்ததோர் கொள்கையாள்,

வயி(று)அ லைத்து

விழுந்தும யங்கினாள்.

உளக

1. எயிறு அலைத்து முழை திறந்து - பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு குகைபோன்ற வாயைத் திறந்து. ஏங்கிய - உயிர் போவதான ஏக்கத்துடன். செயிர் தலைக் கொண்ட சொல் - அக்ஷரமச் செயலை நோக்கமாகக் கொண்ட சொல். செவி சேர்தலும் - சீதையின் செவியில்ப் பட்டதும். குயில் தலத்திடை வீழ்ந்ததோர் கொள்கையாள் - குயில் ஒன்று நிலத்தில விழுந்து இறக்கைகளை அடித்துக்கொண்ட பான்மையளாய். வயிறு அலைத்து விழுந்து மயங்கினாள் - வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு மண்ணில் விழுந்து புரண்டாள்.

2. மாணப் பிடித்துத் தரவேண்டுமென்று சொல்லி நாயகனுக்கு கேடு செய்துவிட்டேனே, ” என்று புலம்புகிறாள்.

‘ பிடித்து நல்(கு)இவ்

உழையெனப் பேதையேன்

முடித்த நென்முதல்

வாழ்(வு)’ என்று, மொய்அழல்

கொடிப்ப டிந்த(து)

என, நெடுங் கோள்அரா

இடிக்கு டைந்த(து)

எனப்புரண்(டு) ஏங்கினாள். உஎஉ

3. சீதைக்கு உண்டான துயரம் பயம் ஆகிய இரண்டின் காரணமாக, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

‘ குற்றம் வீந்த

குணத்தின்எங் கோமகன்,

மற்றை வாள்அரக் -

கன்புரி மாயையால்,

2. மொய் அழல் கொடிப் படிந்தது என - நெருங்கிய அக்கினியில்ப் பூங்கொடியொன்று வதங்குவது போலவும். நெடுங்கோள் அரா இடிக்கு உடைந்தது என - பெரிய பாம்பு ஒன்று தலையில் இடிவிழ அது காரணமாக இப்படியும் அப்படியுமாகத் துடித்துப் புரள்வதுபோலவும், புரண்டு ஏங்கினாள்.

3. குற்றம் வீந்த குணத்தின் என் கோமகன் - குற்றம் என்பதே இல்லாதவன் அல்லவா என் நாயகன். வாள் அரக்கன் புரி மாயையால் - அந்த முரட்டு அரக்கன் செய்த மாய வித்தையால்.

இற்று வீழ்ந்தனன்

என்னவும், என்அயல்

நிற்றி யோ? இளை

யோய்ஒரு நீ! 'என்றான்.

உஎந

4. லக்ஷ்மணன் சீதையினுடைய பதைபதைப்
பைப் பார்த்து இரக்கங் கொண்டவனாய்ச் சொல்லு
கிறான் :

“ உலகத்தில் வீரர் என்று சொல்லுகிறவர்களைப்
பார்த்தால், ராமனுக்கு எதிரில் எல்லாரும் சாமான்யப்
பட்ட வெறும் ஆட்கள்தான். ராமனை வெல்லுவ
தற்கு உலகத்தில் வேறொருவர் உண்டா? ”

சந்தம்

தானன தானன

தான தானன

‘ எண்மையார் உலகினில்

இராமற்(கு), ஏற்றமாம்

திண்மையார் உளர்எனல்

செப்பல்ப் பாலதோ?

3. இற்று வீழ்ந்தனன் என்னவும் - வலி அற்று
விழுந்து விட்டான் நாயகன் என்பதைத் தெரிந்தும்.
என் அயல் நிற்றியோ இளையோய் ஒரு நீ - என் பக்கத்தி
லேயே நின்று கொண்டிருப்பாயா ; நீயும் ஒரு மனுஷனா.

4. எண்மையார் உலகினில் - வீரத்தில் எளிமைப்
பட்ட உலகத்தில். இராமற்கு ஏற்றமாம் - ராமனுக்கு
ஒப்பான. திண்மையார் உளர் எனல் - வீரம் பொருந்தி
யவர்கள் உண்டு எனல். செப்பல்ப் பாலதோ-வெளியில்
எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய காரியமா.

பெண்மையால் உரைசெயப்

பெறுதி ரால்' என

உண்மையான் அணையவட்(கு)

உணரக் கூறினான்.

உஎச

5. மேலும் சொல்லுகிறான் லக்ஷ்மணன்: “ அரக்கர்களுக்கு ராமன வலியற்றவனாகிறதுண்டோ? அந்த அரக்கர்களால் இடுகண நேரிடுகிறதும் உண்டோ? அப்படியே நேரிட்டாலும் துணை வேண்டுமே என்று அழைக்கிறதும் உண்டோ? அப்படி அழைக்கிறது என்று ஏற்பட்டால், அதற்குள் பேர் அண்டங்களே தகர்ந்து போகும். பிரமன முதலிய சகல உயிர்களும் தீர்ந்து போகும் அல்லவா? ஏன உமக்கு இநதக் கலவரம்? ”

‘ இடைந்துபோய் நிசிசரற்(கு)

இராமன் எவ்வம்வந்(து)

அடைந்தபோ(து) அழைக்குமே !

அழைக்கு மாம்எனின்,

4. பெண்மையால் உரைசெயப் பெறுதிரால் - இராமனுடைய வீரத்தை அறிகிறதற்குப் பெண்களுக்குச் சந்தாப்பம் ஏது ; அது காரணமாகத் தான் நீ இப்படிச் சொல்லுகிறாய். உண்மையான் - ராமனது வீரத்தை உண்மையில் உணர்ந்த லக்ஷ்மணன். அணையவட்டு உணரக் கூறினான் - அந்தச் சீதைக்கு மனசில பதியும்படியாகவே சொன்னான்.

5. இடைந்து போய் நிசிசரற்கு - அரக்கர்கள் எதிர்த்து அது காரணமாக வலிகெட்டு. ராமன எவ்வம் வந்தது அடைந்தபோது அழைக்குமே - துன்பம் வந்து

மிடைந்தபேர் அண்டங்கள்

மேல கீழன

உடைந்துபோம், அயன்முதல்

உயிரும் தீயுமால் !'

உ.எரு

6. லக்ஷ்மணன் இன்னும் வாதாடுகிறான் : “ விரி வாக வேறு என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது எனக்கு ? வில்வித்தையில் கை தேர்ந்து பண்பட்டவனான ராமன் அம்பை எய்தான் ; அந்த அம்பு பாய்ந்த அரக்கன் கூக்குரலிட்டிருக்கிறான் ; அவ்வளவுதான்.”

அடைந்தபோது ராமன் கூக்குரல் போடுகிறதும் உண்டா ? அழைக்குமாம் எனில் - அப்படியும் கூக்குரல் போடுகிறது ஏதோ உண்டென்று வைத்துக் கொள் வோமானால். மிடைந்த பேர் அண்டங்கள் - ஆகாயத்தில நெருங்கிக் கிடக்கிற பேர் அண்டங்கள் எல்லாம். மேல கீழன - வான் முகட்டிலானாலும் பாதாளத்திலானாலுஞ் சரி. உடைந்துபோம் - தகர்ந்துபோம். அதுமாதிரி அல்ல. அயன் முதல் உயிரும் தீயுமால் - பிரமனும், அவனால் ஆக்கப்படும் உயிர்வர்க்கங்களும், வெந்து அழிந்து போம்.

குறிப்பு :—ராமனது விலத்திறத்தையும் வீரத்தையும் ரொம்பவும் அனுபவித்தவன் லக்ஷ்மணன். அரக்கர்களால் ராமனுக்கு ஏதேனும் அபாயம் நேரிடும் என்பது எந்த விதத்திலும் இயலாத காரியம் என்பது தெரியும். இந்த உறுதி பாவம் செய்யுளிலப் பிறக்கிறது.

கம்பர் காலத்தில் விலத்திறத்தால சாதிக்கக் கூடிய காரியம் வேறொன்றாலும் சாதிக்க முடியாதுதான். தமிழ் நாட்டில்க் கண்ட கம்பரது அனுபவம் இது.

‘ பரக்களன் பகர்வது,

பகழி பண்ணவன்

துரக்க, அங்கு) அதுபடத்

தொலைந்து சோர்கின்ற

அரக்கன் அவ் உரைஎடுத்து

அரற்றி னான் : அதற்கு)

இரக்கமுற்று) இரங்கலிர் ;

இருத்திர் ஈண்டு’ என்றான். உளசு

7. மிக்க ஆத்திரத்தோடு லக்ஷ்மணன் சொன்னான். சீதைக்கோ மனசில்ப் படவில்லை அது. கோபந்தான் மூண்டது : தன்னைக் கொலைக்கு உள்ளாக்கின மாதிரிக் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகிவிட்டாள் ; உள்ளம் எப்படி யெல்லாமோ கொதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

என்றவன் இயம்பலும்

எடுத்த சீற்றத்தள்,

கொன்றன இன்னலள்,

கொதிக்கும் உள்ளத்தள்,

6. பகழி - அம்பு. பண்ணவன் - ராமன். துரக்க - எய்ய. அங்கு அதுபட - அப்போது அது தைக்கவும். அரக்கன் அவ்வுரை எடுத்து அரற்றினான் - மாரீசன் அப்படிச் கூக்குரல் இட்டு அலறினான் ; அவ்வளவுதான், ராமனது சத்தமே அல்ல அது. அதற்கு இரக்கமுற்று இரங்கலிர் - அந்தச் சத்தத்துக்காகக் கிலேசமுற்று வருந்த வேண்டாம். இருத்திர் ஈண்டு என்றான் - இங்கேயே இருக்க வேண்டும் என்றான்.

‘ நின்றநின் நிலைஇது

நெறியிற்(று) ’ அன்(று)என, -

வன் தறு கண்ணினள்

வயிர்த்துக் கூறுவாள்.

உஎஎ

8. காட்டுக்குள் பர்ணசாலை இருக்கிறது. பர்ண சாலை கட்டுவதில் லக்ஷ்மணன் ரொம்பவும் கை தேர்ந்தவன் என்பது தெரியும். பர்ண சாலையை எப்பொழுதும் துப்புரவாய் வைத்திருக்கிறான். அதோடு, சுற்றியுள்ள இடத்தையும் துப்புரவாக வைத்திருக்கிறான் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவேண்டாம். காடு அடராதபடி செடிகளையும் ஆங்காங்கு வெட்டிப் பர்ண சாலைக்குச் சிறிது தூரத்தில் எரியவிடுவது வழக்கம். எப்பொழுதும் போல அன்றைக்கும் செடி கொடிகளையெல்லாம் ஒரு மூலையில் குவித்து எரியவிட்டிருந்தான். அது ஒரு பெருங் காட்டுத் தீப்போல் விசாலமாகவும் அடர்ந்தும் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

*

*

*

லக்ஷ்மணனிடம் கோபவெறி கொண்டவளாய்ப் பேசுகிறாள் சீதை : “ ஒரு நாள்ப் பழகினாலே அன்பு ஏற்பட்டு அதற்காக உயிரை விடுவார்களே ! உண்மை அப்படியிருக்க, மக்களில் ராமன் சாமான்யப் பட்ட

7. நின்ற நின் நிலை இது-லக்ஷ்மண ! ஒரு வருத்தமுமில்லாமல் நிற்கிறாயே இந்த நிலையானது. நெறியிற்று அன்று - சன்மார்க்கத்தைச் சேர்ந்ததாக இல்லை என்று. வன் தறு கண்ணினள் - தாக்ஷிண்யம் சிறிது மில்லாதவளாய். வயிர்த்துக் கூறுவாள் - ஒரே படியாய்ப் பகைத்துப் பேசுகிறாள்.

வனா? அவனைப் போல் வேறு மனுஷருண்டா? அவனுக்கு உயிராபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதைத் தெரிந்தும், யாதொரு கிலேசமும் இல்லாமல் இருக்கிறாய். சரி சரி, வேறு என்ன எண்ணக் கிடக்கிறது?''

‘ ஒருபகல் பழகினார்

உயிரை சுவரால் ;

பெருமகன் உலைவுறு

பெற்றி கேட்டும்நீ

வெருவலை நின்றனை ;

வேறென்? யான்இனி

எரியிடை வீழ்ந்துஉயிர்

துறப்பல் சண்டு’ எனா.

உஎஅ

8. பெருமகன் உலைவுறு பெற்றி - ராமனுக்கு உயிர் போகும் நிலையை. கேட்டும் - அவனுடைய கூக்குரலைக் கேட்டும். வெருவலை நின்றனை - பயங் கொள்ளாது நிற்கிறாய். வேறு என் - சரி சரி உன்னைப் பற்றி வேறே என்ன நினைக்க இருக்கிறது. யான் இனி எரி இடைவீழ்ந்து உயிர் துறப்பல்-இனிமேல் எனக்கு என்ன இருக்கிறது. இதோ எரிந்து கொண்டிருக்கிற நெருப்பில விழுந்து உயிரை இந்த ஸ்ணமே விட்டு விடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தானே

குறிப்பு.—வேறு என் : சீதைக்கு ஏற்பட்ட கையற்ற நிலையில் அறிவு கலங்கியவளாய்ச் சொன்ன சொல் இது. ‘ உன்னுடைய எண்ணம் கெட்ட எண்ணம் ’ என்பதை வெகு நாகரிகமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை இது. அடங்காத ஆங்காரத்தையும் சோகத்தையும் காட்டுகிற பாவம், ‘ வேறு என் ’ என்ற வார்த்தையில் கிடக்கிறது. வார்த்தையோடு நிற்கவில்லை காரியம். வார்த்தைக்குள் கிடக்கிற உணர்ச்சிவேகம், செயலையும் நோக்கிச் செல்லுகிறது. அதாவது, அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யவும் துணிந்து விட்டாள்.

9. புகையும் சுவாலையுமாகச் சிவந்து எரிந்து
கொண்டிருந்த நெருப்பைப் பார்த்து ஓடுகிறான் சீதை.

தாமரை வனத்திடைத்
தாவும் அன்னம்போல்,

தூமவெங் காட்டு எரி
தொடர்கின் ருள்தனைச்,

சேமனில்க் குமரனும்
விலக்கிச் சேறடிப்

பூமுக நெடுநிலம்
புல்லிச் சொல்லுவான்.

உளக

9. தாமரை வனத்திடை தாவும் அன்னம்போல் - செந்தாமரைக் காட்டுக்குள் உல்லாசமாக ஓடிப்புகும் அன்னம்போல். தூம வெங் காட்டு எரி - புகையோடு காந்தி எரியும் சிவந்த நெருப்பை நோக்கி. சேம வில்க் குமரனும் - காப்பதற்காக வில்லைக் கையில்க் கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணனும். விலக்கி - குறுக்கே விழுந்து விலக்கி. சேறடிப் பூமுக நெடுநிலம் - அவளுடைய சிறிய அடியான புஷ்பத்தின் முன்னே கிடந்த நெடுநிலத்தை. புல்லி - நிலத்தோடு நிலமாய்ப்படிந்து, - சொல்லுவான்.

குறிப்பு:—சரசுவதி கடாக்கம் என்றும், ஆங்கிலத்தில் 'இன்ஸ்பிரேஷன்' என்றும், கவி சம்பந்தமாகச் சொல்வதுண்டு. எரியிடை வீழ்ந்து உயிர் துறப்பல் என்று சொன்னவுடன், 'தாமரை வனத்திடைத் தாவும் அன்னம்போல், தூமவெங் காட்டு எரி தொடர்கின்றான் தனை' என்று சொல்ல வருகிற தென்றால், கடாக்கம் தான், இன்ஸ்பிரேஷன் தான்.

10. லக்ஷ்மணன் சொல்லுகிறான் : “ இது என்னது, நீர் உயிரை விடவாவது? நீர் சொன்ன சொல் என்னைப் பயப்படுத்துகிறதே! உமக்கு மாறாக நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை, செய்யவில்லை. இது உறுதி. மனசிலுள்ள துயரத்தை நீக்கி இங்கேயே இரும். நான் இதோ போகிறேன். ”

‘ துஞ்சுவ தென்னை ! நீர்

சொற்ற சொல்லையான்

அஞ்சுவென் ; மறுக்கிலென்

அவலம் தீர்ந்(து)இனி

இஞ்சிரும் ; அடியனேன்

ஏகு கின்றனென் ;—

வெஞ்சின விதியினை

வெல்ல வல்லமோ ?

உஅ0

11. சீதையை அங்கேயே விட்டு விட்டுப் போய் விடவா முடியும் லக்ஷ்மணனுக்கு ?

10. துஞ்சுவது என்னை - உயிரை விடுகிறது என்ன காரியம்? வேண்டாத காரியமல்லவா. நீர் சொற்ற - நீர் சொன்ன. அவலம் - துன்பம். இஞ்சிரும் - இங்கேயே இரும். வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ - என்ன ஆங்காரம் காட்டுகிறது விதி நம்மிடம்? அந்த விதியை வெல்ல முடியுமா. சீதையைச் சமாதானப் படுத்துவதற்காக அந்த இடத்தை விட்டுப் போகவே துணிந்து விட்டான். போகிறேன் என்றும் சொல்லிவிட்டான். ஆனாலும் மனசு கேட்கவில்லை. ‘ அட்டா, விதி என்ன பாடுபடுத்துகிறது? அதை யாரால் வெல்லமுடியும்? ’ என்ற வார்த்தை அவனுக்குத் தெரியாமலே வாயை விட்டு வருகிறது.

“இதோ போகிறேன்—அடடா, கேடானது எப்படி வந்து நம்மை வளைத்துக் கொள்கிறது! ராமனது ஆணையை நீர் மறுத்து என்னைப் போ என்கிறீர். நீர் இருக்கிறதை எண்ணினால் யாதொரு துணையுமில்லாத தனிமை அல்லவா ? ”

‘ போகின்றேன் அடியனேன்,
பொருந்தி வந்துகேடு

ஆகின்ற(து) ! அரசன்தன்
ஆணை நீர்மறுத்(து)

ஏகென்றீர் ! இருக்கின்றீர்
தனியிர் !’ என்றுபின்

வேகின்ற சிந்தையான்

விடைகொண்டு ஏகினான். உஅக

12. சீதையை விட்டுத் திரும்பியவனாய் நடக்கிறான் லக்ஷ்மணன்.

போகும்போது தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள்கிறான் : “ இங்கேயே இருக்கிறதென்றால் நெருப்பில் வீழ்ந்து இறந்து போவாள் சீதை. ராமனைப் பார்த்துப்

11. அரசன தன் ஆணை நீர் மறுத்து ஏகு என்றீர் - இந்தக் காட்டில் நமக்கு அரசனாயுள்ள ராமனது ஆணையை மறுத்து என்னைப் போ என்றீர். இருக்கின்றீர் தனியிர் - தனியாக இருக்கின்றீர். என்று பின் - என்று சொல்லிச் சிறிது தாமதித்து, மறுபடியும் ஒரு தடவை, போகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு போகிறான்.

போகிறேன் என்று ஏற்பட்டாலேர், சாமான்யம் அல்லாத பெருங்கேடு வந்து தீரும்போலிருக்கிறதே ! ”

‘ இருப்பனேல் எரியிடை
இறப்ப ரால்இவர் ;
பொருப்பனை யானிடைப்
போவெ னேயெனின்,
அருப்பமில் கேடுவந்(து)
அடையும் ; ஆருயிர்
விருப்பனேன் என்செய்கேன் ! ’
என்று விம்மினான்.

உஅஉ

13. சிறிது தூரம் போன லக்ஷ்மணன், மறுபடியும் சீதையிடம் திரும்பி வந்து சொல்லுகிறான். “ எப்படியும் நான் போய்விடுகிறேன். ஆனாலும், அபாயம் ஏதாவது நேர்ந்தால் சடாயு பார்த்துக் கொள்வான். தன்னால் இயன்ற மட்டும் தடுக்கவும் செய்

12. பொருப்பனையானிடை - இந்த இடத்தைவிட்டு ராமனை நோக்கி! அருப்பமில் கேடு - சாமான்யமில்லாத கேடு. இருதலைக் கொள்ளி நிலையிலிருக்கும் எனக்கு என்ன செய்ய இருக்கிறது. இந்த அக்கினியில் விழுந்து உயிரை விடவேண்டியது நான். ஆனால் ஏன் செய்ய வில்லை ? உயிரில் அவ்வளவு எனக்கு ஆசை. ஐயோ !

குறிப்பு :—ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாது இருக்கும் போது, உயிரை விட்டு விடுதல் நல்லது என்றுதானே தோன்றும். லக்ஷ்மணனது மனசு துன்புறுவதைப் பளிங்கில் வைத்துக் காட்டுவது மாதிரி காட்டுகிறார் கவிஞர்.

வான் ” என்று சீதையிடம் பணிவோடு தெரிவித்து விட்டுப் போய்விடுகிறான்.

‘ போவது புரிவல்யான் ;

புகுந்த(து) உண்டெனின்

காவல்செய் எருவையின்

தலைவன் கண்ணுறும்,

ஆவது காக்கும் ’ என்று)

அறிவித்(து), அவ்வழி,

தேவர்செய் தவத்தினால்ச்

செம்மல் ஏகினான்.

உஅந

13. போவது புரிவல் யான் - எப்படியும் போகிறேன் நான். ஆனாலும் ஒரு வார்த்தை. புகுந்தது உண்டு எனின் - அபாயம் ஏதாவது நேர்ந்தால். காவல் செய் எருவையின் தலைவன் - நம்மைக் காத்துக்கொண்டே இருக்கிற, கழுகுகளுக்குத் தலைவனான சடாயு. கண்ணுறும் - பார்த்துக் கொள்வான் (தூரதிருஷ்டி உடைமையினால்). ஆவது காக்கும் என்று அறிவித்து - வரும் ஆபத்தைத் தன்னால் இயன்ற மட்டும் தடுப்பான் என்று தெரிவித்து விட்டு. அவ்வழிச் செம்மல் ஏகினான் - குறித்த வழியில் லக்ஷ்மணன் சென்றான்.

குறிப்பு:—சீதையைவிட்டுச் செல்லத்தான் தோன்றுமா என்ற கேள்விக்குக் காரணம் சொல்ல இயலாது : ஏதோ தேவர்கள் தவஞ் செய்தார்கள், அவர்களுக்காக ராவணனை வதம் செய்யவேண்டும், அப்படி வதம் செய்வதற்காகவே லக்ஷ்மணன் அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லும்படி செய்கிறது விதி, என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

14. லக்ஷ்மணன் போய்விட்டான். எப்போது அவன் போவான் என்று சமயம் பார்த்த வண்ணமாய் இருந்தான் ராவணன். காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காக அரக்கன் வருகிற வரத்தைப் பாருங்கள் :

இனையவன் ஏகவும்,
இறவு பார்க்கின்ற
வளை எயிற்(று) இராவணன்
வஞ்சம் முற்றுவான், -
முனைவிரித் தண்டொரு
மூன்றும், முப்பகைத்
தனையரி தவத்தவர்
வடிவும், தாங்கினான்.

உ.அ.ச

15. ராவணனுடைய வேஷம் மிக அதிசயிக்கத் தக்கதாகவே இருந்தது. நடிகக் கலையில் அவன் அபார சக்தி வாய்ந்தவனாய் இருந்திருக்கிறான். அபார திட காத்நிரமாயுள்ள தேகத்தை ஒருவிதமாய் ஒடுக்கி,

14. இனையவன் ஏகவும் - லக்ஷ்மணன் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகவும். இறவு பார்க்கின்ற - லக்ஷ்மணன் நீங்கும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த. (இறவு-நீங்குதல்.) வளை எயிற்று இராவணன்-வளைந்த பல்லையுடைய ராவணன். வஞ்சம் முற்றுவான் - வஞ்சனையான தன் காரியத்தைச் சாதிக்கும் பொருட்டு. முனை விரி தண்டு ஒரு மூன்றும் - இளம் மூங்கில்த் தண்டு மூன்றைக் கட்டிக் கையில் ஏந்தியவனாய். முப்பகைத் தனை அரி தவத்தவர் வடிவும் - காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆகிய மூன்று பகையாகிய கட்டுக்களை அரிந்த சன்னி யாசிகளின் வேஷமும், - தாங்கினான்.

ஏதோ நெடுநாளாகப் போதுமான ஆகாரமில்லாமல் உடல் மெலிந்ததாகத் தோற்றுகிறான். வெகுதூரத்திலிருந்து நடந்துவந்த காரணமாக ஏற்படும் வருத்தத்தை யெல்லாம் நடிக்கிறான். ஆனால் நடிப்பென்று யாருமே சொல்ல முடியாது. உண்மை பாவம் அவ்வளவு விருக்கிறது.

ஊண் இல னாம் என

உலர்ந்த மேனியன்,

சேண்நெறி வந்ததோர்

வருத்தச் செய்கையன்,

பாணியின் நடத்திடைப்

படிக்கின் றுள்ளன்,

வீணையின் இசைபட

வேதம் பாடுவான்.

உஅரு

15. ஊண் இலனாம் என - போதுமான ஆகாரம் நெடுநாள் இல்லாதவன் போல. சேண் நெறி வந்ததோர் வருத்தச் செய்கையன் - வெகு தூரத்திலிருந்து வந்த களைப்பை மெய்ப்பாடுகளினால் காட்டுகிறான். பாணியின் நடத்திடை-தாளத்தோடு கூடிய நடனம் ஒன்று நடக்க. அதனிடையே படிக்கின்றான் என்று தோன்றும்படியாக. வீணையின் இசைபட - வீணையின் இசையும் ஒத்து பாவங்களைக் காட்டி வாசிக்க. வேதம் பாடுவான் - பக்தி மயமாகப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு வருகிறான்.

குறிப்பு:—ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகத் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் அபூர்வமான பக்தி பாவங்கொண்ட நடனத்தோடு பாடலைப் பாடி வந்திருக்கிறார்கள். அவை கம்பருடைய மனக்கண்முன் சதா நிற்பவை.

16. சவுக்க தாளத்தில் பாடிக்கொண்டு வந்த தால், நடையும் அந்தத் தாளத்தை ஒட்டியே ரொம்பவும் மெதுவாக நிகழ்கிறது. புஷபம் எப்படி மெதுவாக மலர்கிறதோ அவ்வளவு மிருதுவாய் இருந்தது நடை ஆனால், பூமியில்ப் பட்டதும் காலை உடனே எடுத்து வைக்கிறான், தாளத்தோடு ஒட்டுவதற்காக.

பூப்பொதி அவிழ்ந்தன

நடையன், பூதலம்

தீப்பொதிந் தாம்என

மிதிக்குஞ் செய்கையன்,

காப்பரு நடுக்குறுங்

காலன், கையினன்,

மூப்பெனும் பருவமும்

முனிய முற்றினான்.

உஅசு

அப்படி அனுபவித்த பகதி மயமான பாடல்களையும் அபிநயங்களையும் ராவணன் மூலமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார். தமிழ் நாட்டு இசைக்கலை உணமையான பாவம் நிறைந்ததென்று செய்யுளிலத் தெரிகிறது.

16. பூப்பொதி - பூமொட்டு. பூதலம் தீப்பொதிந் தாம் என - பூமியானது ஏதோ தீயால மூடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லும்படி யிருந்தது அவன் மிதிக்குஞ் செயல. காப்பு அரும நடுக்குறும காலன் கையினன் - எவ்வளவு முயன்றாலும் தடுக்க முடியாதபடி யிருந்தது, காலின் நடுக்கமும் கையின் நடுக்கமும். மூப்பு எனும் பருவமும் முனிய முற்றினான் - மூப்பின் அதிதேவதையே வெறுக்குமபடி யிருந்ததாம், நரை திரை தளர்ச்சி யெல்லாம்.

17. தவத்துக்குரிய மாலைகளை அணிந்திருக்கிறான். தாமரை மணி துளசி மணி நுத்திராக்ஷ மணி இவைகளாலான மாலைகளை அணிந்திருக்கிறான். தியானம் செய்வதற்காக ஒரு ஆசனம் எடுத்து வருகிறான்.

தாமரைக் கண்ணொடு ஏர்

தவத்தின் மாலையன்,

ஆமையின் இருக்கையன்,

வளைந்த ஆக்கையன்,

நாம நூல் மார்பினன்

நணுகி னன் அரோ !

தாமனத்து அருந்ததி

இருந்த சூழல்வாய்.

உஅஎ

18. புனிதமான பர்ணசாலையின் வாசலை அடைந்தான். ஏதோ குழறி நடுங்கிய சொல்லோடு கேட்டான் : “ இந்த வீட்டிலிருப்பவர் யார் ? ” என்று.

17. தாமரைக்கண் - தாமரைமணி. ஏர் தவத்தின் மாலையன் - தவத்துக்குரிய அழகிய மாலை அணிந்திருக்கிறான். ஆமையின் இருக்கையன் - ஆமை ஓட்டை ஆசனமாக எடுத்து வருகிறான். நாம நூல் மார்பினன் - பூணூலை அணிந்திருக்கிறான். தாமனத்து அருந்ததி இருந்த சூழல்வாய் - பரிசுத்தமான அருந்ததியை ஒத்த சீதை இருந்த இடத்துக்கு. நணுகி னன் அரோ - வந்தே விட்டான்.

குறிப்பு:—வனத்துள் வாழும் தவத்துக்குத் தக்கவாருகவே மாலையும் ஆசனமும் கைக்கொண்டிருக்கிறான் ராவணன்.

தோமறு சாலையின்
வாயில்த் துன்னினான்,

நாமுதல்க் குழறிட
நடுங்கு சொல்லினான்,

‘யாவிர்த் இவ் இருக்கையுள்
இருந்து ளீர்’ என்றான்,—

தேவரும் மருள்கொளத்
திரிந்த மேனியான்.

உஅஅ

19. அந்தச் சமயத்தில சீதை அங்கு வருகிறாள். வந்து கொண்டிருந்த சன்னியாசியைப் பார்த்துப் பரிசுத்தமான சிந்தனை உள்ளவன் என்றும், குற்றமற்ற நோன்புடையவன் என்றுமே எண்ணுகிறாள்.

18. தோமறு சாலையின் - புனிதமான பாணசாலையின். தோம - குற்றம். வாயிலத் துன்னினான் - வாசலை அடைந்தவனாய். நாமுதல்க் குழறிட - இசையிலும் பேச்சிலும் திருந்திய நாவானது வேண்டுமென்று குழறவும். நடுங்கு சொல்லினான் - நடுங்கிய சொல்லினனாய். யாவா இவ் இருக்கையுள் இருந்துளீர் - இந்த வீட்டிலிருக்கிறது யாரா. தேவரும் மருள்கொளத் திரிந்த மேனியான் - தேவர்கள் மேலே இருந்து சதா ராவணனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் வேஷம் போடுகிறதையும் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இன்னங் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவ்வளவு மாறுபாட்டை உண்டாக்கி விட்டது. தேவர்களுக்கே இவ்வளவு ஏமாற்றம் என்றால், மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்?

தோகையும் அவ்வழித்,

தோமில் சிந்தனை,

சேகறு நோன்பினர்,

என்னும் சிந்தையாள் ;

பாகியல் கிளவியாள்

பவளக் கொம்பர்போன்(று)

‘ ஏகுமின் ஈண்(டு)’ என

எதிர்வந்து எய்தினாள்.

உஅக

20. சீதையைக் கண்ட மாத்திரத்தில், ராவணனுக்கு ஒரு வெலவெலப்பே உண்டாய் விட்டது. மலைக்கே மதம் பொழிதல் ஏற்பட்ட மாதிரி, மேனியெல்லாம் வியர்வை கொட்டுகிறது. மனசு ஆசைக் கடலாய் மாறிவிட்டது. அந்த ஆசைக்கடலில் கூட்டங் கூட்டமாகக் காதல் அலைகள் எழுந்து புரள்கின்றன.

19. தோகையும் அவ்வழி-சீதையும் அந்தச் சமயத்தில். தோமில் சிந்தனை சேகறு நோன்பினர் - குற்றமற்ற மனமும், குற்றமற்ற நோன்பும் உடைவன் என்னும் அபிப்பிராயம் கொண்டவளாய். பாகியல் கிளவியாள் - தேன் போலும் இனிய சொல்லை உடைய சீதை. பவளக் கொம்பர் போன்று - பவளக்கொடியில் புஷ்பங்கள் பூத்திருந்ததுபோல். எதிர்வந்து எய்தினாள் - சன்னியாசிக்கு எதிரே வந்தாள். ஏகுமின் ஈண்டு என - இங்கே வாருங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு.

வெற்பிடை மதமென
வியர்க்கு மேனியன்,

அற்பினத் திரைபுரள்
ஆசை வேலையன், -

பொற்பினுக்கு அணியினைப்
புகழின் சேக்கையைக்

கற்பினுக்கு அரசியைக்
கண்ணின் நோக்கினான்.

உகூ0

21. குயில் போன்ற சீதையின் சொல் அவன்
காதில் விழுந்தது முதலில்; பிறகு, எங்குமில்லாத
அவளது அழகு அவன் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது.
காமுகனாய் நின்ற ராவணனுடைய மனநிலையைப்
பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

தூங்கலின் குயில்கெழு
சொல்லின், உம்பரும்

ஒங்கிய அழகினள்
உருவங் காண்டலும்,

20. அற்பு இனத் திரை புரள் - காதலாகிய கூட்ட
மான அலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து புரளும்.
பொற்பினுக்கு அணியினை - அழகுத் தெய்வம் தனக்கு
அலங்காரமாக அணிந்து கொள்ளக் கூடிய சீதையை.
புகழின் சேக்கையை - பெண் தன்மையைப் புகழ்கிற
தென்றால் சீதையைத் தான் புகழவேண்டும். அந்தப்
புகழுக்கு யாதொரு பழுதும் ஏற்படாது. ஆம், கவலை
யில்லாமல் புகழ் அவளிடம் பொருந்தி யிருக்கலாம்.
சேக்கை - படுக்கை.

21. தூங்கலின் குயில் கெழு - ஸ்வரம் மேலும்
கீழும் ஏறி இறங்குகிற குயிலை ஒத்துப் பேசும். உம்பரும்

ஏங்கினன் மனநிலை

யாதென்(று) உன்னுவாம் ; -

வீங்கின மெலிந்தன

வீரத் தோள்களே.

உசுக

22. தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்கிறான்
ராவணன் :

“தாமரை மலரைவிட்டு இங்கே வந்த மாதிரியிருக்
கிறது இவளுடைய அழகைப் பார்த்தால்.”

‘சேயிதழ்த் தாமரைச்

சேக்கை தீர்ந்து)இவண்

மேயவள் மணிநிற

மேனி காணுதற்கு)

ஏயுமே இருப(து)இங்(கு)

இமைப்பில் நாட்டங்கள் !

ஆயிரம் இல்லை’என்(று),

அல்லல் எய்தினான்.

உசுக

ஒங்கிய - தேவலோகத்திலும் கிடையாது என்று சொல்
லும்படியான. ஏங்கினன் - ஒரே ஏக்கங் கொண்டவனான
ராவணனது. மனநிலை யாதென்று உன்னுவாம் -
மன நிலையை இப்படி யென்று எடுத்துச் சொல்ல முடி
யாது, நினைக்கவேண்டியது. ஆனால், அவனுடைய தோள்
களின் மூலம் தெரிய வருகிறது. மலைபோல பருத்திருந்த
தோள்கள் அப்படியே மெலிந்து விட்டன.

22. சேயிதழ்த் தாமரைச் சேக்கை தீர்ந்து - செந்
தாமரையில்த் தங்குவதை விட்டுவிட்டு. இவண்மேயவள் -
இங்கே வந்துள்ள இவளது. ஏயுமே - போதுமோ. இரு
பது இமைப்பில் நாட்டங்கள் - இமை கொட்டாத இரு
பது கண்கள். அட்டா, ஆயிரம் இல்லை. நமக்கு ஆயிரங்
கண்ணில்லையே என்று. அல்லல் எய்தினான் - வருந்தினான்.

23. "சரி, சரி. தேவர்களும் அவுணர்களும் தங்கள் மனைவிமார்களுமாக இவளுக்கு ஏவல் செய்யப் போகிறார்கள். சக்கரவர்த்தினியாயிருந்து மூன்றுலகத்தையுமே இவள் ஆளப்போகிறாள். அப்படியானும் சக்கரவர்த்தினியாகி இவளுக்கு, நானும் ஏவலாளாயிருந்து வேலை செய்யப்போகிறேன்" என்றெல்லாம் மனக்கோட்டை கட்டுகிறான்.

‘ தேவரும் அவுணரும்
தேவி மாரொடும்
கூவல்செய் தொழிலினர்
குடிமை செய்திட,
மூவுலகம்இவர்
முறையின் ஆள,யான்
ஏவல்செய்(து) உய்குவென்
இனி 'என்(று) உன்னினான். உகூந

24. ராமன் காரணமாகக் கிலேச முற்றிருக்கிறாள் சீதை, என்பது அவனுக்குத் தெரியும். போதாததற்கு லக்ஷ்மணனையும் வேண்டாதபடி கோபித்துப் பேசியிருக்கிறாள். மனசில கலக்கமும் துயரும் இருப்

23. கூவல்செய தொழிலினர் - கூப்பிட்டபோதெல்லாம் குறறேவல் செய்பவராய். குடிமை செய்திட - வீட்டோடு ஒட்டி வேலை செய்ய. மூவுலகமும் இவா முறையின் ஆள - பூவுலகத்தையுமே சக்கரவர்த்தினி பதவியிலிருந்து இவள் ஆள. யான் ஏவல் செய்து உய்வன இனி என்று உன்னினான் - நான் சும்மாவா இருக்கப் போகிறேன்? அவளுக்கு ஏவல் செய்து ஜன்ம சாபலயம் அடையப் போகிறேன், என்றெல்லாம் நினைக்கிறான்.

பது இயல்புதானே? மனசிலுள்ள துயரம் முகத்திலும் தெரிகிறது. முகத்திலுள்ள துயர பாவத்தையும் கண்டு கொண்டான் ராவணன். அவன் எண்ணம் எப்படிப் போகிறது பாருங்கள்.

‘ உளைவுறு துயர்முகத்(து)

ஒளிஇ தாம்எனில்,

முளைஎயி(று) இலங்கிடு

முறுவல் என்படும் !

தளையவிழ் குழலிவள்க்

கண்டு தந்தான்

இளையவட்(கு) அளிப்பென்என்

அர(சு)’என் நெண்ணினான். உசுசு

24. உளைவுறு துயர் - உள்ளேயிருந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிற துயர்படர்ந்த. முகத்தின் ஒளி இதாம் என்னில் - முகத்தின் பிரகாசமும் அழகும் இப்படி என்றால். முளை எயிறு இலங்கிடும் முறுவல் என்படும் - சின்னஞ்சிறு பற்கள் தெரிய புன்முறுவல் பூத்து விட்டால் அழகு எப்படியிருக்கும்! நூற்றையிட்டுப் பெருக்கவா, ஆயிரத்தையிட்டுப் பெருக்கவா! தளையவிழ் குழலிவள்க் கண்டு தந்த - பூவிதழ் குடிய கூந்தலோடு கூடிய இவளை முதலிலே கண்டு பிறகு எனக்கு அளித்திட்ட என அருமைத் தங்கையான சூர்ப்பனகைக்கு என் அரசை அளித்து விடுகிறேன்.

குறிப்பு:—முந்தின செய்யுளில் சீதையின் அழகைப் பார்த்த வெறியில் ராஜ்யத்தைச் சீதைக்கே கொடுத்துவிடுகிறதாக எண்ணினான். இந்தச் செய்யுளில், நம்முடைய தங்கை அல்லவா, இத்தகைய பெண்ணை நமக்குத் தந்திருக்கிறாள், என்று ஒரு ஆனந்தவெறி உண்டாகிறது. இந்த

25. இவ்விதமான எண்ணங்களோடு காதலானது மேலும் மேலும் மனசில் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது அரக்கனுக்கு. சீதைக்கு என்ன தெரியும்? விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் முறைப்படி, தனக்குள்ள துயரத்தை மறைக்கிறாள் அவள்.

ஆண்டையின், அணையன

உன்னி ஆசைமேல்

மூண்டெழு சிந்தனை

முறையி லோன்தனைக்

காண்டலும், கண்ணீன் நீர்

துடைத்த கற்பினாள்,

‘ ஈண்டெழுந்(து) அருளும்’ என்(று)

இனிய கூறினாள்.

உகநு

ஆனந்த வெறியில், ராஜ்யத்தைத் தங்கைக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறான். இதெல்லாம் உணர்ச்சி வெறியிலிருந்து உண்டாகும் இயல்பான வார்த்தைகள். இவைகளின் உண்மை பாவத்தைக் கவனிக்க வேண்டும், முரண்பாட்டை அல்ல.

25. ஆண்டையின் - அந்த வேளையில். அணையன உன்னி - மேலே சொன்னபடி யெல்லாம் எண்ணி. ஆசை மேல் மூண்டெழு - காதல் எண்ணம் மேலும் மேலும் எழுந்து கொண்டிருக்கும். சிந்தனை - சிந்தனையுடையவனான. முறையிலோன் - ஒழுங்கினான ராவணனை. ஈண்டு எழுந்து அருளும் என்று இனிய கூறினாள் - இங்கே தயவுசெய்து வரவேண்டும், உட்கார வேண்டும் என்று இனிய பண்புடனேயே சொன்னாள், - நாயகன் காரணமாக மனசிலுள்ள துயரத்தை மறைத்தவளாய்.

26. பக்தி பூர்வமான பாடலை அல்லவா உணர்ச்சி மாவந் தோன்றப் பாடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். அதைக் கேட்ட சீதைக்கு அபார மரியாதை உண்டானதில் அதிசயம் இல்லை. அதனால், முனிவனை ரொம்பவும் பாராட்டுகிறான். அவன் பர்ணசாலைக்குள் வரவும், “இங்கே உட்கார்ந்தருளவேண்டும்” என்று பிரம்பினால் செய்த பாய் ஒன்றை மிக்க மரியாதையோடு விரித்தாள்.

ஏத்தினள், எய்தலும்
' இருத்திர் ஈண்டு' என

வேத்திரத்(து) ஆசனம்
விதியின் நல்கினாள்,—

மாத்திரி தண்டு(டு)அயல்
வைத்து வஞ்சனும்,

பூத்தொடர் சாலையின்
இருந்த போழ்தினே.

உகக

26. ஏத்தினள் - வந்த முனிவனை ரொம்பவும் பாராட்டிப் பேசினாள். அவன் எய்தலும் - பர்ணசாலையண்டை வரவும். இருத்திர் ஈண்டு என - தயவுசெய்து உட்காருங்கள் என. வேத்திரத்து ஆசனம் விதியின் நல்கினாள் - பிரம்பினால் செய்த பாயை ஆசாரத்துக்கு உரிய விதமாகப் போட்டாள். மாத்திரி தண்டு அயல் வைத்து - புனிதமான திரிதண்டத்தைப் பக்கத்தில் வெகு ஐாக் கிரதையாக வைத்து. வஞ்சனும் - ராவணனும். பூத்தொடர்சாலையின் இருந்த போழ்தினே - பூங்கொடிகள் படர்ந்த சாலையில் உட்கார்ந்து கொண்டபோது.

27. ஆசனத்தில் இருந்தவனாய் ராவணன் சீதையைப் பார்த்து ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் கேட்கிறான்: “ இந்த ஆசிரமம் எதற்காக ஏற்பட்டது? இங்கே இருக்கும் முனிவர் யார்? நீர் யார்?” என்று கேட்கிறான். சீதையும், இந்த விருந்தினர் இங்குள்ள விஷயம் ஒன்றும் தெரியாத வைதிகர் என்று எண்ணிச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான்.

‘ இருந்தவன், யாவ(து)இவ்
இருக்கை? இங்குறை

அருந்தவன் யாவன்? நீர்
யாரை?’ என்றனும்,

விருந்தினர் இவ்வழி
விரகி லார்எனப்,

பெருந்தடங் கண்ணவள்
பேசல் மேயினாள்.

உகூஎ

28. சீதை சொல்லுகிறாள். “ தசரதன் என்ற சக்கரவர்த்தி ஒருவர். அவர் காலமாய் விட்டார். அவருடைய பூர்வமான குலத்துக்குத் தலைவராயுள்ளவர்,

27. இருந்தவன் - ஆசனத்திலிருந்த ராவணன். யாவது இவ் இருக்கை - எதற்காக ஏற்பட்டது இந்த ஆசிரமம்? இங்கு உறை அருந்தவன் யாவன் - இங்கு தங்குகிற முனிவர் யார்? நீர் யாரை - நீர் யார்? விருந்தினர் இவ்வழி விரகிலார் - இந்த விருந்தினருக்கு இங்குள்ள விஷயம் ஒன்றும் தெரியாது போலிருக்கிறது. பெருந்தடங் கண்ணவள் - சீதை. பேசல் மேயினாள் - ஒரு உற்சாகத்துடனேயே சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

தன் தம்பியோடு இங்கே தங்குகிறார். இங்கே தங்குகிற அரசர்தான் என் நாயகர். ”

‘ தயரதன் தொல்குலத்
தலைவன் தம்பியோடு)
உயர்குலத்து அன்னைசொல்
உச்சி ஏந்தினான்,
அயர்விலன் இவ்வழி
உறையும் மன்னவன்
பெயரினைத் தெரிஞதிர்,
பெருமை யீர் ’ என்றான். உகஅ

29. ராவணன் பேசுகிறான் : “ வாஸ்தவம், நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், நேரில பார்த்த திலலை. கங்கை பாயும் கோசல நாட்டில் நானும் ஒரு தடவை வந்து தங்கியிருக்கிறேன். ”

‘ கேட்டனென் கண்டிலென் ;
கெழுவு கங்கைநீர்
நாட்டிடை ஒருமுறை
நண்ணி னேன் ; மலர்

28. உயாகுலத்து அன்னைசொல் உச்சி ஏந்தினான் - உயாகுலத்துப் பிறந்த தாயானவள இட்ட கட்டளையைத் தலையில ஏந்தியவனாய் (அங்குகிரித்து). அயாவிலன் - யாதொரு கவலையும் இல்லாதவனாய். இவ்வழி உறையும் மன்னவன் - இவ்விதமாகச் சூரியகுலத்து மன்னவன் இங்கே உறைகிறார். பெயரினைத் தெரிஞதிர் - பெயரைத் தெரிந்து கொள்ளும்.

29. கேட்டனென் கண்டிலென் - தசரதனைப் பற்றியும் ராமனைப் பற்றியும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால்

வாள்த்தடங் கண்ணினீர்

யாவன் மாமகள்,

காட்டிடை அரும்பகல்

கழிக்கின் றீர்' என்றான். உகக

30. “சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்” என்று அதிகமான உற்சாகத்துடனேயே பேசுகிறாள் சீதை : “உம்மைப் போன்ற ரிஷிகள் அல்லாமல் வேறு தெய்வம் இல்லை என்று எண்ணும் ஜனக மகாராஜனுடைய மகள் நான். என் பெயர் ஜானகி. காசுத்தனுக்கு நான் மனைவி.”

‘அனகமா நெறிபடர்

அடிகள் ! உம்மலால்

நினைவதோர் தெய்வம்வேறு)

இலாத நெஞ்சினான்

நேரில்ப் பார்த்ததில்லை. கெழுவு கங்கை நீர் நாட்டிடை - நிறைந்த கங்கை நீர் பாயும் உங்கள் நாட்டில். ஒருமுறை நண்ணினேன் - ஒருமுறை வந்து தங்கியிருக்கிறேன், என்னுடைய யாத்திரையில். மலர் வாள்த்தடங் கண்ணின் நீர் - விரிந்து விசாலமாய் வாளை ஒத்துள்ள கண்ணையுடைய நீர். யாவன் மாமகள் - யாருடைய புத்திரி. காட்டிடை அரும் பகல் கழிக்கின்றீர் - இந்த ஏகாந்தமான காட்டில் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறீர். ஏனோ.

30. அனக மா நெறி படர் அடிகள் - தவ ஒழுக்கத்தில் ஒழுகும் முனிபுங்கவரே. உம் அலால் - உம்மைப் போன்ற முனிவர்கள் அல்லாமல். நினைவதோர் தெய்வம் வேறு இலாத நெஞ்சினான் : நினைப்பதற்குத் தெய்வம் வேறென்று இல்லாத பக்தி நிறைந்த உள்ளத்தவனான ஜனக மகாராஜனது புத்திரி.

சனகன்மா மகள், பெயர்

சனகி, காசுத்தன்

மனைவியான் ' என்றனர்

மறுவில் கற்பினாள்.

௩௦௦

31. தன்னையே பற்றித் தந்தை இன்னார் தன் பெயர் இன்னது கணவன் இன்னார் என்றெல்லாம் பேச ஆரம்பித்த பிறகு, கேட்டுக்கொண்டிருந்த சன்னி யாசியிடம் சீதைக்குப் பரிதாபம் உண்டாய் விட்டது.

அவ்வழி அனையன

உரைத்த ஆயிழை,

' வெவ்வழி வருந்தினிர்

வினைந்த மூப்பினிர்,

இவ்வழி இருவினை

கடக்க எண்ணினிர்

எவ்வழி நின்றும்இங்கு)

எய்தி வீர்?' என்றாள்.

௩௦௧

30. பெயர் சனகி-என் பெயர் ஐானகி. காசுத்தன் மனைவி யான் - கசுஸ்தன் என்ற வீர மன்னனது வம்சத் தவனான காசுத்தனது (ராமனது) மனைவி நான். என்ற னள் மறுவில் கற்பினாள் - என்று எக்களிப்புடனையே சொன்னாள் சீதை.

31. அவ்வழி அனையன உரைத்த ஆயிழை-அப்படி யெல்லாம் பேசிய சீதை. அனையன - மேலே சொன்ன விஷயங்களை. ஆயிழை - பெண். வெவ்வழி வருந்தினிர் - வெப்பமாகிய காட்டின் வழி வந்து கஷ்டப்பட்டீர். வினைந்த மூப்பினிர்-வயசோ மிகவும் தள்ளாடிய பருவம். இவ்வழி இருவினை கடக்க எண்ணினிர் - இகத்திலேயே

32. 'சன்னியாசியாய் இருக்கிறாரே ; எந்த முனிவர் ஆசிரமத்திலிருந்தோ, திர்த்த கட்டத்திலிருந்தோ வருகிறார். அதை யெல்லாம் பற்றி விஸ்தாரமாகப் பேசுவார் ' என்று எதிர்பார்த்தாள். ஆனால், சன்னியாசி எடுத்த பேச்சு நேர்மாறாக இருக்கிறது. வெறும் ஆடம்பரத்திலும், உலக விஷயங்களிலும் ஈடுபட்டதாகத் தெரிகிறது அவர் காரியம். சன்னியாசிக்கு மனம் எங்கே போகிறது என்று பாருங்கள்.

‘ இந்திரற்கு) இந்திரன்,

எழுத லாகலாச்

சுந்தரன், நான்முகன்

மரபில்த் தோன்றினான்,

அந்தரத் தோடும்எவ்

உலகும் ஆள்கின்றான்,

மந்திரத்(து) அருமறை

வைகும் நாவினான். ’

ந.02

பூவமான நலவினை தீவினை ஆகிய இரண்டையும்கடந்து முத்தி அடைய எண்ணினவராய் இருக்கிறார். எவ்வழி நின்றும இங்கு எய்தினார் - எந்த இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு இங்கே வர நோந்ததோ, தயவு செய்து சொல்ல வேண்டும்.

32. இந்திரற்கு இந்திரன் - ஒரு சககரவாததி இந்திரனுக்கு இந்திரன். எழுதலாகலாச சுந்தரன் - சித்திரத்தில் எழுதமுடியாத அவவளவு அழகு வாயந்தவன். நான்முகன் மரபிலத் தோன்றினான் - பிரமனது குலத்தைச் சேர்ந்தவன், அதாவது சகல கலைகளிலும் வல்லவன். அந்தரத்தோடும் எவ் உலகும் ஆள்கின்றான் - எல்லாக் கண்

33. இன்னுங் கேள்: “சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கைலையங்கிரியைச் சில்லு வேருடன் சேர்த்துப் பறித்தெடுக்கும் சக்தி வாய்ந்தவன். அஷ்ட திக்கு யானைகளின் பிரமாண்டமான தந்தங்களைப் பொடி செய்யக்கூடிய தோள் பலம் உடையவன்.

‘ ஈசன் ஆண்டு இருந்தபேர்
இலங்கு மால்வரை
ஊசிவே ரொடும்பறித்(து)
எடுக்கும் ஊற்றத்தான் ;
ஆசைகள் சுமந்தபேர்
அளவில் யானைகள்
பூசல்செய் மருப்பினைப்
பொடிசெய் தோளினான். ’

௩௦௩

டங்களையும் ஆள்கின்றான் என்று சொன்னால் போதாது. வானுலகத்தையுமே உட்படுத்தி ஆளுகின்றான் என்று சொல்லவேண்டும். (அந்தரம் - வானம்.) மந்திரத்து அருமறைவையும் நாவினான் - மந்திரத்தைச் செபித்தமாதிரி பக்தி மயமான பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டே இருப்பவன்.

33. ஈசன் ஆண்டு இருந்த - சிவபெருமான் வீற்றிருந்த. பேர் இலங்கு மால்வரை-வானத்தை அடைத்து விளங்கும் வெள்ளியங்கிரியை. ஊற்றத்தான் - சக்தி வாய்ந்தவன். ஆசைகள் சுமந்த - எட்டுத் திசைகளிலும் நின்று, பூமியைச்சுமந்துள்ள. பேர் அளவில் யானைகள் - பெரிய பிரமாண்டமான யானைகளது. பூசல செய் மருப்பினை - எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்கான தந்தங்களை.

34. “ அவனைப் பேட்டி காணுவதற்காக ஆசார வாசலில் மொய்த்து நிற்பவர் யார் தெரியுமா ? தேவர்களே. அவனுடைய பெருமையைச் சொல்லப் புகுந்தாலோ, பாஷையே பழுது பட்டுவிடும். அவனது கையில் என்ன இருக்கிறது தெரியுமா ? கற்பக தரு, சங்க நிதி, பதும நிதி இவைகள்தான்.

‘ நிற்பவர் கடைத்தலை

நிறைந்து, - தேவரே ;

சொல்பபுகும், - மற்றவன்

பெருமை சொல்லுங்கால் ;

கற்பகம் முதலிய

நிதியம், - கையன ;

பொற்பக மானநீர்

இலங்கை, - பொன்நகர்.’

நூச

34. நிற்பவர் கடைத்தலை நிறைந்து - ஆசாரவாசலில் மொய்த்து நிற்பவர். மற்று அவன் பெருமை சொல்லுங்கால-அவனுடைய பெருமையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தால். சொல்பபுகும்-சொல்லானது பழுது பட்டுப் போய்விடும்-அதாவது வார்த்தையினால் எடுத்துச் சொல்லமுடியாதது. கற்பகம் முதலிய நிதியம் கையன - கற்பக தரு, சங்கநிதி, பதுமநிதி இவைகள் அவன் கைக்குள் அடங்கி நிற்பன. அதாவது, அவனுடைய வள்ளன்மை அவ்வளவு அபாரம். பொற்பகமான நீர் இலங்கை-அழகு மயமான நீர் வளங்கொண்ட இலங்கைதான் அவனுக்குத் தலை நகரம்.

குறிப்பு :—செய்யுளில் நல்ல ஐதியும் பாவமும் இருக்கின்றன.

35. “அவனுடைய தேக திடகாத்திரத்தைப் பார்த்தால் சிரஞ்சீவியான வாழ்க்கையைப் பிரமனே கொடுத்திருக்கிறான் என்றுதான் சொல்லவேணும். அவனுடைய வீரச்செயல்கள் சாமான்யப்பட்டவையா? சிவபெருமானுடைய வாணையல்லவா கையில் ஏந்தியிருக்கிறான். அவனுடைய கிரீடத்தைப் பார்த்தால் நவக்கிரகங்களையும் நக்ஷத்திரங்களையுமே வாரிச் சிரசில்க்குவித்துவைத்த மாதிரியிருக்கிறது. இதெல்லாம்போக, அவனுடைய நற்குணங்களைக் கருதினால் ஒரு குணக்குன்றுதான் அவன்.”

‘ தாளுடை மலருளான்

தந்த அந்தமில்

நாளுடை வாழ்க்கையன்,

நாரி பாகத்தன்

வாளுடைத் தடக்கையன்,

வாரி வைத்தவெங்

கோளுடைச் சிரசினன்,

குணத்தின் குன்றான். ’

௩௦௫

35. தாளுடை மலா உளான் - தண்டு பொருந்திய தாமரை மலரிலுள்ள பிரமன. தந்த அந்தமில் நாளுடை வாழ்க்கையன் - கொடுத்த இறுதியில்லாத வாழ்வையுடையவன்; தீர்க்க ஆயுள் அவனுக்கு. நாரி பாகத்தன் - சிவபெருமானது. வாரிவைத்த வெம்கோள் உடைச் சிரசினன் - மிக்க பிரகாசங் கொண்ட நவக்கிரகங்களையும் நக்ஷத்திரங்களையும் வாரிக் குவித்து வைத்த மாதிரியுள்ள கிரீடத்தைத் தலையில்ச் சூடியவன். குணத்தின் குன்று அன்றான் - அபாரமான குணச்சிறப்பு வாய்ந்தவன்; ஈகை கருணை நட்பு பக்தி இவைகளை அளந்து சொல்லமுடியாது.

36. ராவணன் என்று பெயர் சொல்லாமலே, அவன் தனக்கு உற்ற நண்பன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறான் - ஒரு சூழ்ச்சியை எண்ணியே.

‘ ஆண்டையான் அரசவீற்
றிருந்த அந்நகர்

வேண்டியான் சில்பகல்
உறைய வேண்டினேன் :

மீண்டனென் இருந்(து)அவற்
பிரிந்த நெஞ்சினேன்,

மீண்டனென் ’ என்றனன்,
வினையம் உன்னுவான்.

௩௦௬

37. மேலே சொன்ன விஷயங்களைக் கேட்டதும் சீதைக்குத் திகைப்பு உண்டாய்விட்டது: “ அரக்கர்கள், அட்டா, பெரிய பாதகர்கள் அல்லவா. வேதத்தை விரோதிக் கிறவர்கள். வேதங் கற்கிறவர்களையும்

36. ஆண்டையான் - மேலே சொன்ன பரம புருஷன். அரசு வீற்றிருந்த அந்நகர் - அரசு செலுத்தும் அந்த நகரத்திலேயே. வேண்டியான் சில பகல் உறைய வேண்டினேன் - நானே விருமபித்தங்கவேண்டும் என்று அரசனிடம் தெரிவித்தேன். நெடுநாள தங்குமபடி எப்படியோ ஏற்பட்டுவிட்டது. அவற் பிரிந்த நெஞ்சினேன் - கடைசியில் அவனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல்தான். மீண்டனென் - இங்கே வர நோந்தது. வினையம் உன்னுவான் - சூதடியான் எண்ணத்தைக் கொண்டவனாய்.

விரோதிக்கிறவர்கள் தானே. அதனாலே அறிவோடு கூடிய மக்களைத் தின்னக்கூடியவர்கள் அல்லவா! அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஊரில் நீர் தங்குவதற்கு என்ன காரணம், தெரியவில்லையே! உடம்பே மிகையென்று எண்ணி விரதங்களைச் சதா அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பவர் அல்லவா நீர்! "

‘ வேதமும் வேதியர்

அருளும் வெஃகலாச்,

சேதன மன்னுயிர்

தின்னும் தீவினைப்

பாதகர் அரக்கர்தம்

பதியின் வைகுதற்(கு)

ஏதுஎன்? உடலமும்

மிகையென்று(று) எண்ணுவீர். ’ நூள்

38. “ நீர் தங்குவதற்குத் தகுதியான இடம் வனத்தில் வாழும் மாதவர் பக்கம் அல்லவா! தர்மவான்கள் வசிக்கிற நீர்வளமுள்ள நாட்டில்த் தங்க மனமில்லாது, கொள்ளை கொலையெல்லாம் செய்கிற இனத்தவரோடு தங்கவும் மனம் வந்ததே! என்ன காரியத்தைச் செய்து விட்டீர்? ”

37. வெஃகலா - விருமபாத : விரோதிக்கும். சேதன மன்னுயிர் தின்னும் - மிக்க அறிவு படைத்த மக்களையே தின்னும்.

‘ வனத்திடை மாதவர்
மருங்கு வைகலிர்,

புனல்த்திரு நாட்டிடைப்
புனிதர் ஊர்புக

நினைத்திலிர், அறநெறி
நினைக்கி லாதவர்

இனத்திடை வைகினிர் !

என்செய் தீர் !’ என்றாள்.

௩௦௮

39. அரக்காக்கள் பழி பாவததுக்கு அஞ்சாதவர்கள் தீயவர்கள் எனநெலலாம வெளிப்படையாய்ச் சொல்லி விட்டாள் சீதை. தன்னுடைய செலவம்

38. வனத்திடை மாதவர் மருங்கு வைகலிர் - வனத்தில வசிக்கிற ரிஷிகள் பக்கத்தில அல்லவா தாங்கள் தங்க வேண்டும், அப்படிச் செய்யவில்லையே. புனலத திரு நாட்டிடை - நீர்வளம் பொருந்திய வசதியான நாட்டில். புனிதர் ஊர் புக நினைக்கிலீர் - புனிதர்கள் வாழும் ஊரில் தங்க உமக்கு விருப்பமிருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அறநெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை - தாம் நெறி ஒன்று உண்டு என்று சிந்திக்கக்கூடச் செய்யாத கூட்டத்தாரா இடை. வைகினிர் - தங்கி விட்டீரே. என செயதீர் - அட்டர், என்ன செய்துவிட்டீர்.

குறிப்பு :—நீர்வளமுள்ள நாட்டில் ஆகார மிகுதியால் திருட்டு முதலிய செயல்கள் கிடையாது. நீர்வளமில்லாத நாட்டில்தான் கொள்ளை கொலை யெல்லாம் நிகழும் என்பது பொதுப்படையான உண்மை.

பராக்கிரமம் ஒன்றையும் அவன் பாராட்ட மாட்டான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டான் ராவணன். உடனே, சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட வேண்டியது என்று எண்ணி விட்டான். ஆனாலும், முன் ஏற்பட்ட சாபத்தால் அவளைத் தொடக் கூடாதே என்றும் சிந்தித்தான். அதன்பேரில், அவளிருந்த இடத்துக்குக் கீழேயுள்ள பூமியை வெகு ஆழமாகத் தோண்டினான்.

சந்தம்

தான தன

தன்னன தன்னன தன்

ஆண்டு ஆயிடைத்

தியவன் ஆயிழை யைத்

திண்டான், அயன்

முன்னுரை சிந்தைசெய் வான்,

தூண்தான் என -

லாம்உயர் தோள்வலி யால்க்

கிண்டான் நிலம்,

யோசனை கிழுற வே !

௩௦௯

39. ஆண்டு ஆயிடை - அந்தத்தருணத்தில், தியவன் ஆயிழையைத் திண்டான் - ராவணன் சீதையைத் திண்ட வில்லை. (திண்டான் - திண்டாதவனாய்.) அயன் முன்னுரை சிந்தை செய்வான் - பிரமன் முன்னமேயே கொடுத்த சாபத்தைச் சிந்தனை பண்ணினான். அப்படிச் சிந்தனை

40. சீதையைப் பூமியோடு தூக்கித் தேர்த்தட்டின்மேல வைத்துவிட்டான் ராவணன். தேர்ப்பாகனைப் பார்த்துத் தேரை விடு என்றும் சொல்லிவிட்டான். அப்பாவி சீதை என்ன செய்வாள்?

பண்ணினதால் ஒரு வேலை செய்யத் தொடங்கினான். தூண்தான் எனலாம் உயாதோள வலியால் - பெரிய தூண என்று சொல்லும்படியான தன தோள பலத்தைக் கொண்டு. கீண்டான நிலம் யோசனை கீழ்உறவே - ஒரு யோசனை தூரம் என்று அதிசயித்துச் சொல்லும்படியாக அவ்வளவு ஆழமாய்க் கீழ்நோக்கிப் பூமியைத் தோண்டினான்.

குறிப்பு:—பூவமான இதிகாசத்தின் பாததிரங்கள் கட்டங்கள் கட்டுக கோப்புகள் இவைகளுக்கு, நெடுநாளப்பட்ட உறுதியொன்று அமைந்திருக்கிறது. அவைகளை, ஏதோ காலதேச வாததமானவர்களுக்குத் தக்கவாறாகப் பிறகாலத்தவா கையாளுமபோது, மாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. அதுதான் இதிகாசமுறை, காவிய முறை. அதற்காக அசாதாரண சம்பவங்களையும், ஊடே சோத்துக் கொள்ளுவது பரம்பரையான வழக்கம்.

கம்பரும், அவா காலத்து இலக்கிய நாகரிகத்துக்குத் தக்கவாறாக, விஷயத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றுகிறார். சீதையைத் தொடக்கூடாது என்ற ஒரு அம்சத்தை வருவித்துக் கொள்கிறார். அதோடு, அசாதாரண அம்சம் ஒன்றையும் சோத்துக்கொள்கிறார். பூமியைத் தோண்டி அந்தத் தரையுடனே தூக்கிக்கொண்டு போகிறான் என்கிற அம்சந்தான் அது.

‘ விடுதேர் ’ என,

வெங்கனல் வெந்தழி யும்

கொடிபோல் புரள் -

வாள், குலை வாள், அயர் வாள்,

துடியா விழு -

வாள், சுருள் வாள், எழு வாள், -

‘ கடிதா அற -

னேஇது கா ’ எனு மால்.

நக0

41. தேர் போகிற வேகத்தில் காட்டிலுள்ள மலைகளையும் மரங்களையும் பிராணிகளையும் பார்த்தாள். (மனுஷ்யர்களைக் காணமுடியாது தானே!) சோகவெறியில் அலறுகிறாள்.

40. விடு தோ என - தேரை விடு என்று ராவணன் சொன்ன மாததிரத்தில். வெங்கனல் வெந்து அழியும் கொடிபோல புரளவாள் - வெங்கனலில் வெந்து வதங்கும பூங்கொடிபோலத் தோத் தட்டினமேல அப்படியும் இப்படியும் புரள்கிறாள். குலைவாள் - உறுப்புகள எல்லாம் குலைந்தமாதிரி சோருகிறாள். அயாவாள் - உணர்ச்சியற்றாக கிடக்கிறாள். துடியா விழுவாள் - உட்காராதிருந்தவள் தேகம் துடிதுடித்து அப்படியே விழுகிறாள். சுருளவாள் - கைகாலகளை மடக்கிச் சுருண்டு கிடக்கிறாள். எழுவாள் - திடீர் என்று எழுந்து நிற்கிறாள். கடிதா அறனே இது கா எனுமால் - தர்ம தேவதையே! சீக்கிரமாக வந்து, இந்த செயலைத் தடுக்க வேண்டும என்று அலறுகிறாள்.

‘ மலையே, மர -

னே,மயி லே,குயி லே !

கலையே, பிணை -

யே,களி நே,பிடி யே !

நிலையா உயி -

ரேன்,நிலை தேறினிர் போய்

உலையா வலி -

யார்உழை நீர்உரை யீர் ! ’ ங்கக

42. “ அரக்கர்கள் என்ன, அவுணர்கள் என்ன, எல்லாரும் வந்து தாக்கினார்களே. அவர்கள் ஒருவரும் மிஞ்சாதபடி சரமாரியைத் தொடுத்தீர்களே. இப்போது இங்கே வரக்கூடாதா, ராமனே ! லக்ஷ்மணனே ! பரதனே ! சத்துருக்களே ! ”

‘ நிருதா தியர்

வேர்அற, நீள்முகில் போல்

சரதா ரைகள்

வீசினிர் சார்கிவி ரோ !

41. மரனே - மரமே. கலையே - ஆண் மானே. பிணையே - பெண் மானே. களிநே பிடியே - ஆண் யானையே பெண் யானையே. நிலையா உயிரேன் நிலை தேறினிர் போய் - என்னுடைய உயிர் நிலைகுலையப் போகிறது, இந்த என் நிலையைப் பார்த்துக் கொண்டீர்கள், நீங்கள் போய். உலையா வலியார் உழை நீர் உரையீர் - எது காரணமாகவும் அசையாத வீரம் படைத்த என் நாயகரிடம் போய்ச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்குத் தான் என் நிலை தெரியுமே.

42. நிருதாதியர் வேர்அற - அரக்கர் முதலானவர் குலம் வேர்அற. நீள் முகில்போல் - பெரிய மழை மேகம்

வரதா ! இளை

யோய்,மறு ஏதுமி லாப்

பரதா ! இளை

யோய்,பழி பூணுதி ரோ ?'

நகஉ

43. தேர்த் தட்டின்மேல் இவ்வாறாகச் சீதை துடித்துக்கொண்டும் அலறிக்கொண்டும் இருக்கிறாள். ஆகாயத்தின் வழியாக வேகமாகப் போகிறது தேர். தேரையும் சீதையையும் ராவணனையும் பார்த்துக் கொண்டான் சடாயு.

சீதையைப் பார்த்து, “ பயப்பட வேண்டாம், அம்மா” என்று ஆறுதல் சொன்னான். பிறகு யோசனை பண்ணினான். சரி. இவளைத் தீண்டவில்லை இவன் என்று அறிந்துகொண்டான். உள்ளிருந்து மூண்டு எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, சமாதான முறையில் பேச ஆரம்பிக்கிறான், ராவணனைப் பார்த்து.

போல. சர தாரைகள் வீசினிர் - சரமாரி கொட்டினிர் களே. சார்கிலிரோ - இப்போது ஏன் இங்கு வரவில்லை. வரதா இளையோய் - என் செல்வனே, லக்ஷ்மணனே. மறு ஏதும் இலாப் பரதா இளையோய் - குற்றம் ஏதும் இல்லாத பரதனே, சத்துருக்களே. பழி பூணுதிரோ - என்னைக் காப்பாற்றா விட்டால், எத்தகைய பழி உங்க னைச் சாரும் தெரியுமா !

ஆண்டுற் றஅ -

ணங்கினை 'அஞ்சல்'எ னு,

திண்டுற் றிலன்

என்றுணர் சிந்தையி னான்,

மூண்டுற் றெழு

வெங்கதம் முற்றில னாய்,

மீண்டுற் றுரை -

யாடலை மேயின னால்.

௩௧௩

44. ராவணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்
சடாயு :

‘ பேதாய் ! பிழை

செய்தனை : பேர்உல கின்

மாதா அனை -

யானை,ம னக்கொடு நீ

43. ஆண்டு உற்ற அணங்கினை - அங்கே சந்திக்க
நேர்ந்த சீதையை. அஞ்சல் எனு - பயப்பட வேண்டாம்
என்று சொல்லிவிட்டு. திண்டுற்றிலன் என்று உணர்
சிந்தையினான் - ராவணன் சீதையைத் திண்டவில்லை
என்று எண்ணிய காரணத்தால், சமாதானம் ஏற்பட்டது
சடாயுவுக்கு. மூண்டு உற்று எழு வெங்கதம் முற்றிலனாய் -
கோபத்தை மேலே போகாமல் அடக்கிக்கொண்டவனாய்.
மீண்டு உற்று உரையாடலை மேயினனால் - ராவணனிடம்
வந்து பேச ஆரம்பிக்கிறான்.

44. மனக்கொடு-மனப்பூர்வமாக விஷயம் தெரிந்து
இருந்தும்.

யாதா கநி -

னைத்தனை : எண்ணமி லாய்!

ஆதா ரம்நி -

னக்கினி யார்உள ரோ ?'

நகச

45. " உன்னுடைய மரபினரான கரன் முதலிய வர்கள் யார்க்கும் தோற்றவர் இல்லை. அவர்களில் ஒருவர் பிழைக்காதபடி மாண்டுபோன காரியம் உனக்குத் தெரியும். "

' உய்யா மல்ம -

லைந்(து)உமர் ஆருயி ரை,

மெய்யா கஇ -

ராமன்வி ருந்திட வே

கையா ரமு -

கந்துகொ(டு) அந்தக னார்

ஐயா ! புதி(து)

உண்ட(து)அ றிந்திலை யோ? '

நகரு

44. ஆதாரம் நினக்கு இனி யார் உளரோ - இப் பேர்ப்பட்ட தெய்வத்தை (சீதையைத்) தவிர்த்து உன்னுடைய வாழ்க்கைக்காக வழிபடக்கூடிய வேறு தெய்வம் உண்டா ?

45. உய்யாமல் மலைந்து உமர் ஆருயிரை - ஒருவர் கூடப் பிழைக்காமல் போர் செய்யும் காரணமாக, கரன் முதலான உனது இனத்தார் உயிரை. மெய்யாக இராமன் விருந்திடவே - நான் பார்க்கும்படி உண்மையாகவே ராமன் விருந்திட்டான். கையார முகந்து கொடு - அந்த உயிர்களைக் கையால் எடுத்து எடுத்து. அந்தகனார் - எமனார். ஐயா புதிது உண்டது - அட்டா, புது விருந்து உண்டதை, - அறிந்திலையோ.

46. எதற்காக ராவணன் இந்தத் தொழில் செய்தான் என்று சடாயுவுக்கு விளங்கவில்லை. “ இந்தப் பிறப்பில் உறவினரோடு இறந்து நிர்மூலமாக வேண்டுமானால், அதற்கு இந்தத் தொழில் மாதிரிப் பாதகத் தொழில் வேறு ஏதும் கிடையாது. ”

‘ இம்மைக்கு உற -

வோடும்இ றந்தொழி யும்

வெம்மைத் தொழில்

இங்(கு)இதன் மேனிலை யால் ;

அம்மைக்கு அரு

மாநர கந்தரு மால் ;

எம்மைக்கு இத -

மாகஇ(து) எண்ணினை நீ ? ’

நகசு

47. தனியான வீரம்படப் பேசுகிறான் சடாயு : “ சிவபெருமானுடைய வரம் இருக்கிறது உனக்கு. மற்றும் எத்தனையோ வித்தைகள் உன்னிடத்தி் விருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஏதோ வலியுண்டென்று சொல்லலாம். எதுவரை வலியுண்டு தெரியுமா ? ”

46. இம்மைக்கு - இப்பிறப்பில். உறவோடு - உறவினரோடு. அம்மைக்கு - பிறவிக்கு அப்பாலோ. அருமா நரகந் தந்துவிடும் - பெரிய நரகத்தைத் தந்துவிடும். உண்மை இப்படியிருப்பதால், எம்மைக்கு - எந்தப் பிறவிக்குப் பிரயோசனம் என்று, அப்பா, - இப்படித் தொழில் செய்ய எண்ணினை.

‘ புரம்பற் றிய

போர்விடை யோன் அரு ளால்,

வரம்பெற் றவும்,

மற்றுள விஞ்சைக ளும்,

உரம்பெற் றன

ஆவன, - உண்மையன் னான்

சரம்பற் றிய

சாபம்வி டுந்தனை யே. ’

நுகள

48. கடைசியாக ராவணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் சடாயு : “ என்னுடைய ஆப்த நண்பன் வானுலகம் சேர்ந்து விட்டான். அவனுடைய அருமைப் புதல்வன் ராமன் இருக்கிறான். வில்லை வளைத்துக்கொண்டு அவன் இங்கே வந்துவிட்டால், யாராலும் தடுக்க முடியாது. ”

47. புரம் பற்றிய போர் - திரிபுரம் அழியும் படியாகப் போர்செய்த. விடையோன் அருளால் - ரிஷப வாகனத்திலுள்ள சிவபெருமான் தந்த. வரம் பெற்றவும் - வரமாகப் பெற்றவைகளும். மற்றுள விஞ்சைகளும் - மற்றக் கலைகள் கைவந்ததனால் ஏற்பட்ட சக்தியும். உரம் பெற்றன ஆவன - ஆம், உறுதி கொண்டுள்ளவை தான். எதுவரை? உண்மையன்னான் - சத்தியத்தையே போல உறுதியான வீரம் படைத்த ராமனுடைய. சரம்-அம்பை. பற்றிய சாபம் விடுந்தனையே - பற்றியுள்ள வில் எய்து விடும் வரையுமே.

‘வானாள் பவன்

மைந்தன்வ னைத்தவி லான்,

தானே வரின்

நின்றுத டுப்பரி தால் ; -

நானே அவண்

உய்ப்பென்இந் நல்நுத லை ;

போநீ கடி(து) ’

என்றுபு கன்றிட லும்.

நகஅ

49. சடாயு சொன்ன வார்த்தைகள் ராவணனுக்கு ஏற்கவில்லை. அதன்பேரில் இருவருக்கும், யுத்தம் நடந்தது. சடாயு எவ்வளவோ எதிர்த்துப் போர் செய்தான். கடைசியில், ராவணன் தன் கையிலுள்ள வாளைக்கொண்டு சடாயுவின் இரண்டு இறக்கைகளை யும் வெட்டிவிட்டான். அப்படியே, மூர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்தான் சடாயு.

இவ்வளவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சீதையின் பாடு என்ன ஆகும்? புலம்புகிறாள் அவள் :

48. வான் ஆளபவன் மைந்தன்-காலஞ்சென்ற தசரதன் புதலவனான ராமன். வளைத்த விலலான - வளைத்த விலலைக் கையில் ஏந்தியவனாய். தானே வரின் - அவனே வந்து விட்டால. நின்று தடுப்பரிதால் - எதிரின்று சமாளிக்க முடியாது. அதனால் ஒரு காரியம் செய்கிறேன். நானே அவன் உய்ப்பென் இந் நலநுதலை-இந்தச் சீதையைக் கொண்டுபோய் ராமனிடம் நானே ஒப்பித்து விடுகிறேன். போ நீ கடிது - இப்படியே நீ தப்பிப் போய் விடு. என்று புகன்றிடலும் - என்று சடாயு சொன்ன மாத்திரத்தில்.

சீந்தம்

தானன தானன

தான தன்னன

‘வன்துணை உளன்ன

வந்த மன்னனும்

பொன்றினன் : எனக்கினிப்

புகல்என்’ என்கின்றான் ; -

இன்துணை பிரிந்(து)இரிந்(து)

இன்னல் எய்திய

அன்றில் அம் பெடைஎன

அரற்றி னுள்அரோ.

நகக

50. சீதை புலம்புகிறாள் : “லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தையை மறுத்தேன். அவனைக் கடுமையான வார்த்தை பேசி, இருந்த இடத்தை விட்டுப் போகச் சொன்னேன். இது போதாதா! சடாயுவின் சிறகு அறும்படியாகவும் நான் இங்கே வந்தேன். ”

49. வன் துணை உளன் என வந்த மன்னனும் - வலிமைகொண்ட துணையாக வந்த சடாயு. பொன்றினன் - இறந்து போய் விட்டான். எனக்கு இனிப் புகல் என்? - எனக்குப் புகலிடம் வேறே என்ன இருக்கிறது! இன் துணை பிரிந்து இரிந்து இன்னல் எய்திய - ஆண் அன்றி லைப் பிரிந்து நீங்கி வருத்தமுற்ற. அன்றில் அம் பெடை என - பெண் அன்றில்ப் பறவைபோல.

‘ பின்னவன் உரையினை
 மறுத்துப், பேதையேன்
 அன்னவன் தனைக்கடிந்(து)
 அகற்றி னேன் ;பொரு
 மன்னவன் சிறையற
 வந்து னேன் ;விதி
 இன்னமும் எவ்வினை
 இயற்று மோ ? ’ எனா.

ந.உ.0

51. “ கஷ்டத்துக்கு உள்ளான என்னை அஞ்ச
 வேண்டாம் என்று ஆறுதல் சொல்லிய இந்தத் தர்ம
 வான் தோற்கிறதா ? அந்தப் பாவி வெல்வதா ? ”

‘ அல்லல் உற் றேனைவந்(து)
 அஞ்சல் என்றஇந்
 நல்லவன் தோற்பதோ !
 நரகன் வெல்வதோ !

50. பின்னவன் - லக்ஷ்மணன். அன்னவன் தனை -
 அந்த லக்ஷ்மணனை. கடிந்து அகற்றினேன் - கடுமை
 யாகப் பேசி அகற்றினேன். பொரும் மன்னவன் சிறை
 அற வந்துளேன் - போர்செய்த சடாயுவின் சிறகு அறும்
 படியாய் இங்கே வந்து சோந்தேன், ரொம்ப நன்றாக
 இருக்கிறது. விதி இன்னமும் எவ்வினை இயற்றுமோ -
 விதி இன்னும் என்ன என்ன காரியத்தைச் செய்யுமோ
 தெரியவில்லையே. எனா - என்று அரற்றினவளாய்.

51. அல்லல் உற்றேனை - துன்பத்துக்கு உள்ளான
 வளான என்னை. அஞ்சல் என்ற - பயப்படவேண்டாம்
 என்ற. இந்நல்லவன் தோற்பதோ - இந்தத் தர்மவான்
 யுத்தத்தில் தோற்பதோ. நரகன் வெல்வதோ - நரகத்
 துக்கு உரியவனான ராவணன் வெல்வதோ.

வெல்வதும் பாவமோ !

வேதம் பொய்க்குமோ !

இல்லையோ அறம்? 'என

இரங்கி ஏங்கினாள்.

ந.உ.க

52. மேலும் சீதை புலம்புகிறாள் : “ ராம லக்ஷ்மணர்களே ! தர்மவான்களுக்கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டாக உள்ள சடாயுவை, உங்கள் தந்தைக்கு உற்ற நண்பனை, பார்க்க வாருங்கள் ! என்ன நிலையிலிருக்கிறான் என்று பார்க்க வாருங்கள். ”

‘ நாணிலேன் உரைகொடு

நடந்த நம்பிமீர் !

நீள்நிலை அறநெறி

நின்று னோர்க்கெலாம்

ஆணியை, உந்தையர்க்கு)

அமைந்த அன்பனை,

காணிய வம் ! 'எனக்

கலங்கி விம்மினாள்.

ந.உ.உ

52. நாணிலேன் உரை கொடு நடந்த நம்பிமீர் - பெண்களுக்குரிய நாணம் என்பது எனக்கு இல்லையே. அப்படியிருந்தால் உங்களை இப்படியெல்லாம் பேசியிருப்பேனா? அப்படி நாணமில்லாது பேசிய காரணத்தினால் அல்லவா நீங்கள் பர்ணசாலையை விட்டுப் போனீர்கள். ஓ வீரர்களே ! நீள் நிலை அறநெறி - உறுதியோடு நிற்கும் தர்மநெறியில். நின்றுனோர்க்கெலாம் - இருப்பவர்களுக்கெல்லாம். ஆணியை - எடுத்துக் காட்டாய் இருப்பவனை. உந்தையர்க்கு அமைந்த அன்பனை - உங்கள் தந்தை தசரதனுக்கு உற்ற நண்பனாகிய சடாயுவை. காணிய வம் - காண இங்கே வாருங்கள்.

53. இப்படி யெல்லாம் ஏக்கமுற்றிருந்த சீதையின் தன்மையையும் சடாயுவின் தன்மையையும் பார்த்தான் ராவணன். இனிமேலும் தேரில்ப் போனால் இடையூறு வரலாம் என்று எண்ணிச் சீதையை அவள் இருந்த பூமியோடு தேரைவிட்டு வெளியே எடுத்தான்.

ஏங்குவாள் தன்மையும்,
இற(கு)இ முந்தவன்
ஆங்குறு தன்மையும்,
அரக்கன் நோக்கினான் ; -
வாங்கினன் தேரின்நின்று
அவளை ; மண்ணெடும்
வீங்குதோள் மீக்கொடு
விண்ணின் ஏகினான்.

ந.உ.ந.

54. ஆகாயத்தில் ராவணன் போன வேகங் காரணமாகச் சீதைக்குக் கண்ணும் மனமும் சுழன்றுவிட்டன. உணர்வெல்லாம் அழிந்து போய்விட்டது. ஒன்றும் தெரியவில்லை அவளுக்கு.

விண்ணிடை வெய்யவன்
ஏகும் வேகத்தால்
கண்ணெடு மனம்அது
சுழன்ற சுற்பினாள்,

53. வாங்கினன் தேரின்நின்று அவளை மண்ணெடும் - தேரிவிருந்து சீதையை அவளிருந்த பூமியோடு அகற்றியவனாய். வீங்குதோள் மீக்கொடு விண்ணின் ஏகினான் - விசாலமான தோளில் வைத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தின் வழியே, - சென்றான்.

உள்நிறை உணர்வழிந்(து)

ஒன்றும் ஓர்ந்திலள்,

மண்ணிடைத் தன்னையும்

மறந்து சாம்பினாள்.

ந.உச

55. சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு அரக்கன் போகிறான். அநத நிலையில், சடாயு கொஞ்சம மனத்துயர் ஓய்ந்தவனாய், ஆகாயத்தை எட்டிப் பார்த்தான்.

ஏகினன் அரக்கனும்,

எருவை வேந்தனும்

மோகவெந் துயர்சிறி(து)

ஆறி மூசுற,

மாகமேல் நோக்கினன், -

வஞ்சன் வல்லையில்

போகுதல் கண்(டு)அகம்

புலர்ந்து சொல்லுவான்.

ந.உரு

54. உள நிறை உணர்வு அழிந்தது - உளளத்திலுள்ள நிலையான உணர்ச்சி அழிந்தது. ஒன்றும் ஓர்ந்திலள் : ஒன்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. மண்ணிடைத் தன்னையும் மறந்து சாம்பினாள் - ராவணன் தூக்கிக்கொண்டு போனபோது தான் இருந்த ஆசிரமத்துத் தளத்திலேயே கிடக்கிறோம் என்ற நினைவுகூட இல்லாமல் கிடந்தாள்.

55. ஏகினன் அரக்கன் - அரக்கன் ஆகாயத்திலே போகிறான். எருவை வேந்தனும் - கழுகு வேந்தனும் சடாயுவும். மோக வெந்துயர் சிறிது ஆறி மூசுற - மூர்ச்சிததுப் போம்படியான கொடும் துயரத்தை விட்டுச் சிறிது ஓய்ந்தது, சுவாசம் கொஞ்சம் வந்தது. சுவாசம்

56. " அரக்கனைப் பின்தொடர இறகில்லையே. அட்டா, நம் அருமை மக்கள் இங்கில்லையே. நம் முடைய மருமகளுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நீக்கினேன் என்னும புகழ் இல்லாமலல்லவா போகிறது எனக்கு ! தர்மத்துக்கு வேலியாய் இருக்கும் பாதுகாப்பை விதி தொலைக்கிறதே ! "

‘ வந்திலர் மைந்தர் ; நம்

மருகிக்கு எய்திய

வெந்துயர் துடைத்துளேன்

என்னும் மெய்ப்புகழ்

தந்திலர் ; விதியினர்

தரும வேலியைச்

சிற்தினர் ; மேல்இனிச்

செயல்என் னாங்கொலோ ? ’

ந.உசு

வரவும், மாகமேல நோக்கினன - ஆகாயத்தினமீது பாவையைச் செலுத்தினான். வருசன வலலையில போகுதல கண்டு - ராவணன் வேகமாகப் போவது கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. அகம புலாநது சொல்லுவான் - மனம் வெநதவனாய்ச சொல்லுகிறான்.

56. வந்திலா மைந்தா - ராமலக்ஷ்மணா இங்கில லையே. இங்கிருந்தால ராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டு விடலாமே. நம மருகிகு எய்திய வெந்துயா துடைத்துளேன் எனனும மெய்ப்புகழ் தந்திலா - நம முடைய மருமகள சீதைக்கு ஏறப்பட்ட துயா என்னுல் நீங்கியது என்று அவாகள சொல்லுவார்களே, அது இல்லாமலப் போயவிட்டதே எனக்கு. விதியினா தரும வேலியைச் சிற்தினா-தருமததுக்காக ஏறப்பட்ட வேலியை அல்லவா விதி சிதைக்கிறது.

57. சடாயு யோசனை பண்ணுகிறான் : “ சீதை பக்கத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருந்திருந்தால இந்தக் காரியம் நடந்தா இருக்கும் ? ”

‘ வெற்றியர் உளர்எனின்
மின்னின் நுண்ணிடைப்

பொற்றொடிக்(கு) இந்நிலை
புகுதற் பாலதோ ?

உற்றதை இன்னதென்(று)
உணர கிற்றிலேன் ; -

சிறற்றவை வஞ்சனை
முடியச் செய்ததோ ! ”

ந.உள

58. “ ராமன் சாமானியப்பட்டவனா. அவனது சக்திதான் என்ன ! ஆதிசேஷ சயனத்திலப பள்ளி கொண்ட திருமால் அல்லவா ! இந்த அரக்கன ராமனை வெல்லுகிறது என்று உண்டா ? ”

57. வெற்றியர் உளர் எனின் - ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஆகிய வீரர்கள் பக்கத்திலிருந்திருந்தால. மின்னின் நுண்ணிடைப் பொற்றொடிக்(கு)-மின போலும் இடையுடைய சீதைக்கு. (பொற்றொடி - பொன் வளையம் தோளில் அணிந்த பெண.) இந்நிலை புகுதற் பாலதோ - இந்த ஆபத்து வந்திருக்குமா? ஒருக்காலும் வந்திராது. உற்றதை இன்னது என்று உணரகிற்றிலேன் - இன்ன விதம் இது நோந்தது எனபது என் யோசனைக்கு எட்டவில்லையே. சிறற்றவை வஞ்சனை முடியச் செய்ததோ - கைகேசியே உளவாய் இருந்து இதைச் சாதிக்கச் செய்தாளோ ! வேறுவிதத்தில் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே !

‘ பஞ்சணை பாம்பணை -
 யாகப் பள்ளிசேர்
 அஞ்சன வண்ணனே
 இராமன் ஆதலால்,
 வெஞ்சின அரக்கனால்
 வெல்லற் பாலனோ,
 வஞ்சனை இழைத்தனன்
 கள்ள மாயையால். ’

ந.உஅ

59. இப்படி யெல்லாம் சடாயு புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, அறுபட்ட இறக்கைகளிலிருந்து இரத்தம் மிகுதியாக வழிந்து உடல் மிக்க சோர்வு அடைந்துவிட்டது. அதோடு, சீதையை மீட்கவில்லையே என்கிற அவமானமும், ராம லக்ஷ்மணர்கள் என்ன பாடு பாடுவார்கள் என்ற பரிவும் சேர்ந்து அவன் இதயத்தைத் தாக்கின. அப்பாவி சடாயு என்ன செய்வான்?

அஞ்சிறைக் குருதியால்
 அழிந்து சோர்வுற,
 வஞ்சியை மீட்கிலேன்
 என்னும் மானமும்,

58. பஞ்ச அணை பாம்பணையாக - பஞ்ச மெத்தை ஆதிசேஷ சயனமேயாக. பள்ளி சேர் - பள்ளி கொண்டுள்ள. அஞ்சன வண்ணனே இராமன் ஆதலால் - கருநிற வண்ணனான திருமாலே ராமனாதலால்.

59. அஞ்சிறைக் குருதியால் - அழகான இறக்கையின் அடிகளிலிருந்து வடிந்த இரத்தப் பெருக்கால்.

செஞ்செவே மக்கள்பால்ச்

சென்ற காதலும்,

நெஞ்சுறத், துயின்றனன்

உணர்வு நீங்கலான்.

கஉக

60. ராவணன் சீதையை அவளிருந்த தளத் தோடு தூக்கிக்கொண்டு போகிறான். அவளுடைய தூய்மையான மேனியைத் தீண்ட அஞ்சுகிறான். இவங்கைக்குக் கொண்டுபோய் அரக்கியர்களைக் காவல் காக்கும்படியாக அமைத்து, அசோக வனத்திடைச் சிறை வைத்து விடுகிறான்.

வஞ்சியை அரக்கனும்

வல்லை கொண்டுபோய்ச்,

செஞ்செவே திருவுருத்

தீண்ட அஞ்சுவான்,

அழிந்து சோர்வுற - உடல் வலியிழந்து சோர்வுற. வஞ்சியை - சீதையை. செஞ்செவே மக்கள்பால்ச் சென்ற காதலும்-மிகச் செம்மையான குணம் வாய்ந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைக் குறித்துச் சென்ற பரிவும். நெஞ்சு உற - இதயத்தைத் தாக்க. துயின்றனன் - உறங்கி விட்டான் : உணர்வு நீங்கிவிட்ட காரணத்தால்.

குறிப்பு :—உணர்ச்சி நீங்கிக் கிடக்கிறான், சடாயு என்பதாக விஷயத்தை முடித்துக் கொள்கிறார் கவிஞர். இனி வேறு விஷயம்.

60. வஞ்சியை அரக்கனும் வல்லை கொண்டுபோய் - சீதையை அரக்கன் வேகமாகக் கொண்டுபோய். செஞ்செவே திருவுருத் தீண்ட அஞ்சுவான் - தூய்மையான சீதையின் மேனியைத் தீண்ட அஞ்சுவான்.

நஞ்சியல் அரக்கியர்
 நடுவண் ஆயிடைச்,
 சிஞ்சுப வனத்திடைச்
 சிறைவைத் தான்அரோ.

ந.ந.௦

61. ராவணன் செயலைச் சொல்லி முடித்தோம்.
 இனி, ராமனைத் தேடிப் போன லக்ஷ்மணனது நிலை
 எப்படி யிருக்கிறது பார்ப்போம்.

இந்நிலை இனையவன்
 செயல்இ யம்பினும் ;
 ‘ பொன்னியல் மானின்பின்
 தொடர்ந்து போகிய
 மன்நிலை அறி’கென
 மங்கை ஏவிய
 பின்னவன் தன்நிலை
 பேசு வாம்அரோ.

ந.ந.க

60. நஞ்சியல் அரக்கியர் நடுவண் - நஞ்சைப்
 போன்ற கொடிய அரக்கியர் மத்தியில். ஆயிடை-வாயப்
 பான இடத்தில். சிஞ்சுப வனத்திடை - சிஞ்சுப மரங்கள்
 அடர்ந்த அசோக வனத்தின் ஒரு பக்கத்தில். சிறை
 வைத்தான் அரோ - சிறை வைத்து விட்டான்.

61. இந்நிலை இனையவன் செயல் இயம்பினும் -
 இந்த விதமாக ராவணன் செயலைச் சொன்னோம். பொன்
 இயல் மானின் பின் தொடர்ந்து போகிய - பொன்
 மயமான மானின் பின் தொடர்ந்து போன. மன்நிலை
 அறிக என - ராமனது நிலைமையை அறிவாயாக என்று.
 மங்கை ஏவிய - சீதை ஏவிய. பின்னவன் தன் நிலை பேசு
 வாம் அரோ - லக்ஷ்மணனது நிலையைப்பற்றி இனிமேல்
 சொல்லுவோம்.

62. கடலில்ப் பாய் கட்டிய மரக்கலம் போவது போல, லக்ஷ்மணன் விரைவாய்ப் போகிறான். ராமனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்திருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அவன் உள்ளத்திலில்லாமவில்லை. இந்த நிலையில், ராமன் எதிரே வருவதைக் கண்டு கொண்டான்.

தெண்திரைக் கலம்என
விரைவில்ச் செல்கின்றான்,

புண்டரீ கத்தடங்
காடு பூத்தொரு

கொண்டல்வந்(து) இழிந்தன்ன
கோலத் தான்தனைக்

கண்டனன், மனம்எனக்

களிக்கும் கண்ணினான்.

ந.க.உ

63. ராமனுக்கோ, மனசு ஒரு நிலையிலில்லாமல் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது : மாரீசன் கூக்குரலைக்

62. தெண்திரைக் கலம் என - அலைகளோடு கூடிய கடலில் பாயும் மரக்கலம் என. புண்டரீகத் தடங் காடு பூத்து - செந்தாமரை மலர்களை நிறையப் பூத்த. ஒரு கொண்டல் - ஒரு நீல மேகம். வந்து இழிந்தன்ன - குன்றிலிருந்து கீழே இறங்கியதுபோலும். கோலத்தான் தனைக் கண்டனன் - அழகு மயமான ராமனைக் கண்டு கொண்டான். மனம் எனக் களிக்கும் கண்ணினான் - லக்ஷ்மணனுக்கு உள்ளத்தில் ஆனந்த வெறியுண்டாயது. இந்த ஆனந்த வெறி இரண்டு கண்ணுக்குள்ளும் போய் இன்பத்தை ஊட்டியது.

ஆ. 23

கேட்டு, விஷயம் தெரியாமல் வேண்டாத மயக்கத்துக்
கெல்லாம் உள்ளாகிச் சோர்ந்து கிடப்பாளே சீதை
என்ற எண்ணத்தினால்.

‘ துண் எனும் அவ்வுரை

தொடரத் தோகையும்

பெண் எனும் பேதைமை

மயக்கப் பெற்றியால்

உள் நிறை சோரும்’ என்று, -

ஊசல் ஆடும் அக்

கண்ணனும், இளவலைக்

கண்ணுற் ருன் அரோ.

ந.ந.ந.

64. தம்பியைக் கண்டு கொண்டதில் ஒரு ஆறு
தல்தான். ஆனாலும், அவனிடத்தில் கருத்துச் செல்லாத
வனாய், அப்படியே ஓடி வந்தான் பர்ணசாலைக்கு.

63. துண் எனும் அவ்வுரை தொடர - அச்சத்தை
விளைவிக்கத் தக்க மாரீசனது கூக்குரல் எட்டவும்.
தோகையும்-சீதையும். பெண் எனும் பேதைமை மயக்கப்
பெற்றியால் - பெண்ணாய் இருப்பதால் ஒன்றும் தெரியா
மல் மயக்கத்துக்கு உள்ளானவளாய். உள் நிறை சோரும்
என்று - அவளுக்கு இயல்பாயுள்ள மனத்திட்பம் போய்
விடத்தானே செய்யும் என்று. ஊசலாடும் அக்கண்ண
னும் - மனசு உலைந்துள்ள ராமனும். இளவலைக் கண்
னுற்ருன் - தம்பியைக் கண்டு கொண்டான்.

சந்தம்

தான தன்ன

தான தான

தான

ஓடி வந்தனன் ;

சாலையில் சோலைதான்

உதவும்

தோடு இவ்ந்தபூஞ்

. சுரிசுழ லாள்தனைக்

காணன் ; -

கூடு தன்னையே

பிரிந்துள ஆருயிர்

குறியா,

நேடி வந்தது

கண்டில தாம்என

நின் றுன்.

ந.ந.ச

64. சோலைதான் உதவும் தோடு இவ்ந்த பூஞ் சுரிசுழ லாள்தனை - அங்குள்ள சோலையில் பூத்த புஷ்பங்களைக் கொய்து அலங்காரமாக அணிந்துள்ள சுருண்ட கூந்தலாளான சீதையை. காணன் - காணாதவனாய். பிரிந்துள ஆருயிர் - உடலை விட்டுப் பிரிந்து, உயிரானது எங்கெங்கெல்லாமோ போகும், மறுபடியும் அந்த உடலையே தேடி வந்து அதற்குள் புகுந்து கொள்ளும், என்பதாக ஒரு சித்தாந்தம். அப்படிப் பிரிந்த உயிரானது. கூடு தன்னையே குறியா நேடி வந்தது - தன் உடலைக் குறித்துத் தேடி வந்தது ; ஆனால். கண்டிலதாம் - உடலைக் காணவில்லை. (அழிந்து போய்விட்டது உடல.) அப்போது, அந்த உயிரின் நிலை எப்படி யிருக்கும் ? அந்த நிலையில் நின்றான் ராமன். உணர்ச்சியை அபூர்வமாய் வெளிப்படுத்துகிறது உவமானம் !

65. ஒன்றும் உணராதவனாய், ராமன் ஏதோ அங்கே போய்ப் பார்த்தான் ; இங்கே போய்ப் பார்த்தான். தென்படவில்லை சீதை. அப்போது லக்ஷ்மணன் சொல்லுகிறான், தேர்த்தடம் ஒன்று இருப்பதாக. தேர்த்தடத்தைப் பற்றியே, தள்ளாடித் தள்ளாடிப் போகிறார்கள் ராம லக்ஷ்மணர்கள். லக்ஷ்மணன் என்ன எல்லாமோ சொல்லிக்கொண்டு வருகிறான். ஒன்றும் ராமன் காதில் விழுந்தபாடாக இல்லை. கடைசியாக, காட்சி ஒன்று, ராமன் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. கண்ணிலிருந்து, தீப்பொறி பறக்க, விரைந்து செல்லுகிறான் அவன்.

மடலுள் நாட்டிய

தார்இளை யோன்தனை

மதி யான் ;

மிடல்உண் நாட்டங்கள்

தியுக நோக்கினன்

விரை வான், -

உடலுள் நாட்டிய

குருதிஅப் பரவையின்,

உம் பர்க்

கடலுள் நாட்டிய

வரைஎனத் தாதையைக்

கண் டான்.

ந.ந.நு

65. மடல் உள் நாட்டிய - புஷ்பங்களை உள்ளே திணித்துக் கட்டிய. தார் இளையோன் தனை மதியான் - மாலையைச் சூடிய தம்பி சொல்லுகிற வார்த்தைகள் காதில் விழாதவனாய். மிடல் உண் நாட்டங்கள் - திட

66. சடாயுவைக் காணவும், கண்ணிலிருந்து
கண்ணீர் குபுகுபு என்று சொரிகிறது ராமனுக்கு.

துள்ளி யோங்கிச்சொ -

ரிந்திட நயனநீர்,

சொல் லைத்

தள்ளி ஓங்கிய

அமலன், தன் தனி உயிர்த்

தந் தை

வள்ளி யோன்றிரு

மேனியில்த், - தழல்நிற

வண் ணன்

வெள்ளி ஓங்கலில்,

அஞ்சன மலையென

வீழ்ந் தான்.

௩௩௬

முள்ள அழகான கண்கள். தீ உக நோக்கினன் விரை
வான் - நெருப்புச் சிந்தும்படியாக நோக்கி முன்னேறி
நடக்கிறான். உடலுள் நாட்டிய குருதி அம் பரவை -
உடலுள் நிறைத்து வைத்துள்ள இரத்தமானது சிந்திக்
கடல்போல் பெருகி நிற்க, அதற்குள். தாதையைக் கண்
டான் - சடாயு தோய்ந்து கிடக்கக் கண்டான். உம்பர்க்
கடலுள் நாட்டிய வரை என - தேவர்கள் பாற்கடலுள்
நாட்டிய மந்தர கிரியைப்போல.

குறிப்பு :—எல்லாம் எதிர்பாராதபடி நடந்த கார
ணத்தால் லக்ஷ்மணனது அலங்காரம் (மாலை சூடியது)
அப்படியே தான் இருக்கிறது.

66. சொல்லைத் தள்ளி ஓங்கிய அமலன் - புகழ் வார்த்
தையையெல்லாம் கடந்துசெல்லும் குணக்குன்றாகிய

67. சடாயுவின்மேல் விழுந்த ராமனுக்குச் சுவாசமே நின்றுவிட்டது. உணர்ச்சியும் இல்லைதான். லக்ஷ்மணன் பார்த்தான். பக்கத்திலிருந்த அருவியிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து முகத்தில் தெளித்தான்.

உயிர்த்தி லன் ஒரு

நாழிகை : உணர்விலன்

கொல் என்(று)

அயிர்த்த தம்பி,புக்(கு)

அங்கையின் எடுத்தனன்

அரு விப்

புயல்க்க லந்தநீர்

தெளித்தலும் புண்டரீ

கக் கண்

வியத்துப், பைப்பைய

அயர்வுதீர்ந்(து) இனையன

விளம் பும்.

ந.ந.எ

ராமன். அமலன் - யாதொரு குற்றமும்மில்லாத குணவான். தன் தனி உயிர்த்தந்தை வள்ளியோன் திருமேனியில-தன் உயிர்க்கு உயிரான தந்தையாயும் வள்ளலாயும் உள்ள சடாயுவின்மீது. (சடாயுவினுடைய கழுத்துக்கு மேற்பட்ட பாகம் எல்லாம் ஒரே வெண்மையாய் இருந்தது.) வீழ்ந்தான் - நீல மேக வண்ணனான ராமன் வீழ்ந்தான். அது எதுபோலிருந்தது? தழல் நிற வண்ணன் வெள்ளி ஓங்கலில-அக்கினி சொருபமான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் வெள்ளியங்கிரிமீது. அஞ்சனமலை என வீழ்ந்தான் - மைபோன்ற கருமலை வீழ்ந்தது போல் வீழ்ந்தான்.

67. உயிர்த்திலன் ஒரு நாழிகை - ராமனுக்கு ஒரு நாழிகை நேரம் சுவாசமே இல்லையென்று சொல்லும்படி

68. “தங்கள் தந்தையர்களைக் கொலைசெய்த மக்
களும் உலகத்திலுண்டா? அவர்களைப்பற்றிக் கேட்
டிருக்கிறோமா?”

சந்தம்

தானான தனான
தனான தன்னான

‘தம்தா தையரைத்
தனயர் கொலைநேர்ந்தார்
முந்தாரே உள்ளார்!
முடிந்தான் முனைஒருவன் :

யாக இருந்தது. அவ்வளவு தளாச்சி உணாவிலை
கொல என்று தமபி - இன்னும் உணாவு வரவில்லையே
என்று கிலேசங் கொண்ட லக்ஷ்மணன். புகு அங்கை
யின் எடுத்தனன் - பக்கத்தில் விழுந்தது கொண்டிருந்த
அருவி அண்டைபோய்த் தன இரண்டு கைகளில் தண
ணீரை ஏந்திக் கொண்டுவந்தது. அருவிப்புயல் கலந்த நீர்
தெளித்தலும் - வெண்ணுரை கலந்த அந்த அருவி நீரை
முகத்தில் தெளித்தலும். புண்டரீகக் கண வியதது -
தாமரை போன்ற கண சிறிது விரிந்தது. பைபபைய
அயாவு தீர்ந்தது - சிறிது சிறிதாக மயக்கமும் தீர்ந்தது.
இனையன் விளம்பும் - இந்த விதமாக அலறினான் ராமன்.

68. தம தாதையரை - தங்கள் தந்தையரை.
தனயர் கொலை நோந்தார் - கொலை செய்தவர்களான
பிள்ளைகள். (தனயர் - பிள்ளைகள்.) முந்தாரே உள்ளார் -
முன்னமே யாராவது உண்டா. ஆனால் இப்போது
பாருங்கள். முடிந்தான் முனையொருவன் - நானே காரண
மாக முன்னொரு தந்தை இறந்தான்.

எந்தாய், ஓ ! எற்காக

நீயும் இறந்தனையே !

அந்தோ! வினையேன்

அருங்கூற்றம் ஆனேனே !'

ந.ந.அ

69. “ என்னுடைய மனைவியை ஒருவன் பற்றி நீ எதிர்த்தாய். உன்னுடைய தியாகத்தை என்ன என்று சொல்ல ? உன்னைக் கொன்றவனும் ஒரு இடத்தில் உயிரோடு நிற்கத்தானே செய்கிறான். நீயோ கொலையுண்டு கிடக்கிறாயே, அடடா ! ”

‘ என் தாரம் பற்றுண்ண,

ஏன்றாயைச், சான்றேயைக்

கொன்றானும் நின்றான் ;

கொலையுண்டு நீகிடந்தாய் :

வன்தாளச் சிலைஏந்தி

வாளிக் கடல்குமந்து

நின்றேனும் நின்றேன்,

நெடுமரம்போல் நின்றேனே ! ’

ந.ந.சு

68. எந்தாய் ஓ - என் அப்பனாகிய சடாயுவே. எற்காக நீயும் இறந்தனையோ - எனக்காக நீயும் இறந்தனையோ. அந்தோ வினையேன் - அடடா, தீவினை யெல்லாம் பூர்வத்தில் செய்துள்ள நான். அருங்கூற்றம் ஆனேனே - எமனுக்கும் எமனாய் வாய்த்து விட்டேனே.

69. என் தாரம் பற்றுண்ண - என்னுடைய மனைவியை எவனோ ஒருவன் பற்றிக் கொண்டு போக. ஏன்றாயை - எதிர்த்த உன்னை. சான்றேயை - உயர்ந்த தியாக குணமுள்ள உன்னை. கொன்றானும் நின்றான் - கொன்ற

70. மேலே சொன்னவிதமாக என்னவெல்லாமோ சொல்லி அழுதான், அயர்ந்தான், ராமன். லக்ஷ்மணனும் அப்படியே அழுது புலம்பினான். ஒன்றும் விளங்காதவர்களாய் இருவரும் யோசனையிலிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் ராமன் தன்மீது விழுந்த காரணத்தினாலும் லக்ஷ்மணன் கொண்டுவந்த தண்ணீர் பட்ட காரணத்தினாலும், சடாயுவுக்குக் கொஞ்சம் உள்ளே உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அன்னு பலபலவும்

பன்னி, அழும்மயங்கும்

தன்னேர் இலாதானும் ;

தம்பியும்அத் தன்மையனாய்

உன்னு : உணர்வுசிறி

துள்முளைப்பப் புள்ளரசும்

இன்னு உயிர்ப்பான்

இருவரையும் தோக்கினான்.

ந.சு0

வனும் ஒரு இடத்தில் நிற்கத்தானே செய்கிறான். வன் தாள்ச் சிலை ஏந்தி - வலிமை பொருந்திய வில் ஒன்றை ஏந்திக் கொண்டு. அதோடு ; வாளிக்கடல் சுமந்து - வற்றாத அம்பருத் தூணியையும் சுமந்து கொண்டு.

70. அன்னு பல பலவும் பன்னி - மேலே சொன்ன விதமாக, பல பல விஷயங்களை யுஞ் சொல்லிச் சொல்லி. அழும் மயங்கும் - அழுவான் மயங்குவான். தன்னேர் இலாதான் - தனக்குச் சமானமில்லை, கடவுள் அம்சந்தான், என்று சொல்லக் கூடிய ராமனும். தம்பியும் அத் தன்மையனாய் - லக்ஷ்மணனும் அதே மாதிரி அழுது அயர்ந்து, உன்னு - யோசனை வந்தவர்களாய் நிற்க. புள்

71. ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கண் எடுத்துப் பார்த்தான், ஆனாலும், ஒன்றும் விளங்கவில்லை சடாயுவுக்கு. உயிரே போய்விடுமோ என்று சொல்லும்படி பெருமூச்சு எறிகிறான். சிறிது நேரங் கழித்து ராமனை இனங் கண்டு கொள்ளுகிறான்.

உற்ற(து) உணரா(து)

உயிர்உலைய வெய்துயிர்ப்பான் ;

கொற்றவனைக் கண்டான், தன்

உள்ளங் குளிர்ப்புற்றான் ;.

‘ இற்ற இருசிறகும்

இன்உயிரும் ஏழுலகும்

பெற்றனனே ஒத்தேன்

பெயர்த்தேன் பழி ’ என்றான்.

நசக

அரசும் - சடாயுவும் உணர்வு சிறிது உள் முளைப்ப - உணர்ச்சி சிறிது உள்ளே உண்டாகி. இன்ன உயிர்ப்பான் - கஷ்டப்பட்டுச் சுவாசம் வந்தவனாய். இருவரையும் நோக்கினான் - கண்ணை விழித்து ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்தான்.

71. உள்ளங் குளிர்ப்புற்றான் - மனசுக்குச் சமாதானம் ஏற்பட்டுச் சொல்லுகிறான். இற்ற இரு சிறகும் - அறுந்து போன இரண்டு சிறகுகளையும். இன்னுயிரும் - நழுவுகிற உயிரையும். ஏழ் உலகும் - திக்குவிசயஞ் செய்து, ஏழு உலகங்களையும். பெற்றனனே ஒத்தேன் - பெற்றது போலவே ஆகிவிட்டேன். பெயர்த்தேன் பழி என்றான் - உங்களுக்கு நேர்வதான பழியையும் தீர்த்து விட்டேன்.

72. மேலும் சொல்லுகிறான் சடாயு : “நான் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி பாருங்கள். ஒன்றுக்கும் உதவாத பழிச்சமையாகி என் உடம்பை எவ்வளவு நல்ல காரியத்தின் பொருட்டுப் போக்கும்படியாகக் கிடைத்திருக்கிறது. உங்களைப் பார்க்கக் கிடைத்து விட்டதல்லவா எனக்கு ! இங்கே வாருங்கள், கிட்ட வாருங்கள் ” என்று சொல்லுகிறான்.

‘ பாக்கியத்தால், இன்றென்

பயனில் பழியாக்கை

போக்குகின்றேன் : கண்ணுற்றேன்,

புண்ணியரே வம்மின் 'என்று ;

தாக்கி அரக்கன்

மகுடத் தலைதுமித்த

மூக்கினால் உச்சி

முறைமுறையே மோக்கின்றான். நசுஉ

72. கண்ணுற்றேன் - பார்த்துக் கொண்டேன் உங்களை. புண்ணியரே வம்மின் என்று - புண்ணியரே வாருங்கள் என்று சொல்லி. தாக்கி அரக்கன் மகுடத்தலை துமித்த - அரக்கனது கிரீடந்தரித்த தலையைத் தாக்கிச் சிதற அடித்த. மூக்கினால் - அத்தகைய வலிமை பொருந்திய மூக்கினால். உச்சி முறை முறையே மோக்கின்றான் - ராம லக்ஷ்மணர்களை ஒருவர் மாற்றி ஒருவராய்த் திரும்பத் திரும்ப உச்சி மோந்தான்.

குறிப்பு :—சடாயுவின் மூக்கு அபாரமாகக் கடினம் கொண்டது. ஆனாலும் உச்சி மோப்பதில் எவ்வளவு இதம் காண்கிறது !

73. சடாயு ரொம்ப ஆயாசத்தோடு மேலும் சொல்லுகிறான் :

‘ வஞ்சனையால் வந்த
வரவென்ப(து) என்னுடைய
நெஞ்சகமே முன்னே
நினைவித்த தானாலும்,
அஞ்சொல் மயிலை
அருந்ததியை நீங்கினிரோ,
எஞ்சலிலா ஆற்றல்
இருவீரும் ’ என்றுரைத்தான். நடசுந

74. “ சீதையைத் தனித்திருக்கும் படியாகச் செய்துவிட்டார்களோ ” என்று சடாயு கேட்டதற்கு, லக்ஷ்மணன் பதில் சொல்லுகிறான்.

73. வஞ்சனையால் வந்த வரவு என்பது - ஏதோ வஞ்சனையால் நேர்ந்த காரியம் என்பதை. என்னுடைய நெஞ்சகமே முன்னே நினைவித்தது - என்னுடைய மனம் முன்னமேயே எனக்கு ஒருவகையாய் எடுத்துக் காட்டியது. ஆனாலும் விஷயம் எனக்குத் தெளிவில்லை. நீங்கினிரோ - சீதையைத் தனித்திருக்கும்படியாக விட்டு விட்டு எங்கேயாவது அகன்றீர்களோ. எஞ்சல் இலா ஆற்றல் இருவீரும் - யார்க்கும் அடங்காத சக்திவாய்ந்த நீங்கள் இருவரும்.

குறிப்பு :— ‘ அஞ்சொல் மயிலை அருந்ததியை ’ என்பதில் அருமை பாவம் நன்றாய் வெளியாகிறது : சடாயுவின் இதயம் பேசுகிற பேச்சு இது.

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

என்றவன் இயம்பலும்
இனைய கோமகன்,

ஒன்றும்ஆண்டு உறுபொருள்
ஒழிவு ருவகை,

வன்திறல் மாயமான்
வந்(து)அவ் ஆயிடை

நின்றதும் நிகழ்ந்ததும்
நிரப்பி னுன்அரோ.

நசச

75. லக்ஷ்மணன் எல்லா விஷயங்களையும் திறமை
யோடு எடுத்துச் சொன்னான். சடாயு மிக்க ஆதர
வோடு கேட்டு விஷயத்தை மனசில் வாங்கிக்
கொண்டான்.

74. என்றவன் இயம்பலும் - மேலே சொன்னபடி
சடாயு கேட்கவும். இனைய கோமகன் : லக்ஷ்மணன்.
ஒன்றும் ஆண்டு உறு பொருள் ஒழிவுராவகை - ஆங்கு
நடந்த விஷயம் ஒன்றையும் விட்டு விடாமல். வன்திறல்
மாய மான் வந்து அவ் ஆயிடை. நின்றதும் - அந்தப்
பொல்லாத மாயமான் வந்து அங்கே நின்றதும். நிகழ்ந்
ததும் - அதன் பின் நிகழ்ந்த காரியங்களையும். நிரப்பி
னுன் அரோ - சொல்லி முடித்தான் !

ஆற்றலோன் அவ்வுரை
 அறைய, ஆசையால்
 ஏற்றுணர்ந்த(து) எண்ணிஅவ்
 எருவை வேந்தனும்,
 மாற்றரும் துயர்அவர்
 மனக்கொ ளாவகை,
 தேற்றுதல் நன்றென
 இணைய செப்புவான்.

நட்சு

76. “ அற்புதம் எதையாவது ஒருவன் இந்த உலகத்தில் செய்துவிட முடியுமா, முடியாது. நம் முடைய பிறவியைப் பற்றி அவ்வளவாகப் புகழவும் முடியாது. இந்தப் பிறவியில் இன்ப துன்பங்கள் எத்தனையோ வந்து நேருகின்றன. அந்த இன்ப துன்பங்கள் எல்லாம், விதி ஏற்படுத்தியதே யொழிய வேறு யாரும் ஏற்படுத்தியதல்ல என்பது உண்மை. இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுவது நமது கடமை. ”

75. ஆற்றலோன் அவ்வுரை அறைய-பேசுந்திறமை வாய்ந்த அந்த லக்ஷ்மணன் அப்படிச் சொல்ல. ஆசையால் ஏற்றுணர்ந்து எண்ணி - மிக்க ஆர்வத்தோடு யோசனை செய்து மனதில் வாங்கி. அவ் எருவை வேந்தனும் - அந்தச் சடாயுவும். மாற்றரும் துயர் - மாற்ற முடியாத மிகுந்த துயரம். அவர் மனக் கொளாவகை - ராம லக்ஷ்மணர்கள் மனசில் ஏறிவிடாதபடி, மனசு புண்பட்டுப் போகாதபடி. தேற்றுதல் நன்றென - தேற்றுதல் நல்லது என்று. இணைய செப்புவான் - பின்வருவன வற்றைச் சொல்லுகிறான்.

‘ அதிசயம் ஒருவரால்
அமைக்க லாகுமோ ?

துதி அறு பிறவியின்
இன்ப துன்பந்தான்,

விதிவயம் என்பதை
மேற்கொ ளல்கடன் ; -

மதியினால் விதி அதை
வெல்ல வல்லமோ. ’

நட்சு

77. “ யார்க்கும், கெட்ட காலம் வருவது இயல்பு தான். சூரியனையே விழுங்கிவிட்டுப் போகவில்லையா ஒரு பாம்பு ? ”

‘பொங்குவெங் கோள் அரா,
விசம்பு பூத்தன்ன
வெங்கதிர்ச் செல்வனை
விழுங்கி நீங்குமால் :

76. அதிசயம் - காரண காரிய நியதிப்படி சகல காரியங்களும் நடக்க, அதை மீறிச் செய்வதாகச் சொல்லும் அற்புதச் செயல். துதி அறு பிறவியின் - பாராட்டுக்கு உரியது அல்லாத இந்தப் பிறவியின். மேற்கொள்ள கடன் - மனசில் பதிய வைத்தல் கடன். மதியினால் விதியதை வெல்ல வல்லமோ - எவ்வளவு யோசனையிருந்தாலும் விதியை வெல்ல முடியுமா நமக்கு ; முடியாது.

77. பொங்கு வெங்கோள் அரா - வாயைத் திறந்து வருகிற அந்தப் பொல்லாத பாம்பு. விசம்பு பூத்தென வெங்கதிர்ச் செல்வனும் - ஆகாயத்தில் செந்தாமரை பூத்தது போல் கிளம்பும் சூரியனை. விழுங்கி நீங்குமால் - விழுங்கி விட்டுப் போகவில்லையா.

அங்கண்மா ஞாலத்தை
விளக்கும் ஆய்கதிர்த்

திங்களும் ஒருமுறை
வளரும் தேயுமால்.'

நசள

78. “ வெகுதூரம் போவானேன் ? சம்பரன் என்ற அவுணனால் வச்சிராயுதம் ஏந்திய அந்த இந்திரனுக்கு அவமானம் வந்த காரியம் உனக்குத் தெரியுமே. அந்த அவமானத்தை நீக்க முடிந்தது, உன் தந்தையின் தோள்வலியால்த் தானே ? ”

‘ தடைக்கரும் பெருவளிச்
சம்ப ரப்பெயர்க்

கடைத்தொழில் அவுணனால்க்,
குலிசக் கையினான்

படைத்தனன் பழிஅது,
பகழி வில்வலாய் !

துடைத்தனன் உந்தை,தன்
குவவுத் தோளினால். ’

நசஅ

77. அங்கண் மா ஞாலத்தை விளக்கும் - இந்தப் பரந்த பூமியில் இருளை நீக்கி ஒளியைப் பரப்பும். ஆய்கதிர்த் திங்களும் - தெளிந்த நிலவை வீசும் சந்திரனும். ஒரு முறை - நிச்சயமாக.

78. தடைக் கரும் பெருவளி - தடுக்கமுடியாத பெருஞ் சக்தி வாய்ந்த. சம்பரப்பெயர்க் கடைத்தொழில் அவுணனால் - சம்பரன் என்ற ஏதோ ஒரு பெயரோடு, கேடான தொழில் செய்து வந்த அரக்கனால். குலிசக் கையினான் படைத்தனன் பழி - வச்சிராயுதத்தையே

79. தான் கண்ட காட்சியை, அதாவது சீதையை ராவணன் தூக்கிக்கொண்டு போன காட்சியை, ராமனிடம் சொல்லச் சடாயுவுக்கு மனம் துணியவில்லை ; யாருக்குத்தான் சொல்ல முடியும் ! உள்ளம் ரொம்பத் தயங்குகிறது. எப்படியோ மனசைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, ஒரு சாய்வான போக்கில்ச் சொல்லுகிறான். “ சீதையைப் பிரியலுற்றதன் காரணம் தெரிகிறது எனக்கு. தர்மம் சிதைவுண்டு போய்விட்டது ; தேவர்கள் துயரத்துக்கு உள்ளாகி விட்டார்கள் ; பின்னே என்ன ? அந்த அறமும் தேவர்களது துயரமும் சேர்ந்துதான் இந்தத் துன்பத்தை விளைத்திருக்கின்றன. சரி, அரக்கர்களை உலகத்தை விட்டுக் களைய வேண்டியதுதான். அதன் பிறகு நல்ல வாழ்வு ஏற்படும். ”

ஏந்திய அந்த இந்திரன் அல்லவா அவமானத்துக்கு உள்ளானான். அந்த அவமானத்தை. பகழி வில்வலாய்-அம்பு எய்தலில் சிறந்த வில்த் தொழிலில் வல்ல ராமனே ! துடைத்தனன் உந்தை, தன் குவவுத் தோளினால் - உன் தந்தையாகிய தசரதன் தன் தோள் வலியால். நீக்கினான் - இந்திரனது அவமானத்தை.

குறிப்பு :—‘ யாருக்கும் அவமானம் ஏற்படக் கூடும். ஆனால் அதைத் துடைக்கவுங் கூடும். உன் தந்தை துடைக்க வில்லையா. ரொம்ப வருத்தத்துக்கு உள்ளாக வேண்டாம் ! ’ என்பது பாவம்.

சந்தம்

தானன தானன தன

தானன தானன தன

‘ பிள்ளைச்சொல்க் கிளிஅன்னு னைப்

பிரிவுறல் உற்றபெற்றி,

தள்ளுற்ற அறமும்தே வர்

துயரமும் தந்ததே யால் :

கள்ளப்போர் அரக்கர்என் னும்

களையினைக் களைந்துவாழ் தி !

புள்ளிற்கும் புலனில்பேய்க் கும்

தாயனன புலவுவே லோய் ! ’

நசுக

79. பிள்ளைச சொலக கிளி அனனானை - குழந்தை போலும் சொல்லுடைய கிளிபோலும் சீதையை. பிரிவுறல் உற்ற பெற்றி - பிரியும்படி நோந்த காரியம். தள்ளுற்ற அறமும் - புறக்கணிக்கப்பட்ட தாமதமும் தேவாதுயரமும் - அரக்கர்களால் தேவா படுகிற துன்பமும் சோந்தது. தந்ததேயால் - செயத காரியந்தான். கள்ளப்போர் அரக்கர் என்னும் - கள்ளத்தனமாகவே போர் செய்து வந்திருக்கிற அரக்கர் என்னும். களையினைக் களைந்து வாழ்தி - உலகத்துக்குக் களையாயிருக்கிற அவர்களைக் களைந்து வாழ்வாயாக. புள்ளிற்கும் புலனில்பேய்க்கும் - போரக்களத்தில் வந்து மொய்க்கும் பருந்து கழுகு முதலிய பறவைகளுக்கும் பகுத்தறிவிலலாத பேய்களுக்கும். தாயன்ன புலவு வேல் - தாய் ஊட்டுவது போலப் பிணங்களைக்கொண்டு ஊட்டும வேலாயுதம். வேலோய் : அததகைய வேலைக கையில் எந்திய வீரனே.

80. மேலே சொன்ன மாதிரி, திக்கித் திக்கி விஷயத்தைச் சொன்னான சடாயு. யாரோ ஒரு அரக்கன் தான் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டான். என்றும், சடாயுவின் சிறகை அறுத்தவன் அந்த அரக்கனே என்றும், ராமன் அறிந்துகொண்டான். கோபம் அபபடியே மூண்டுவிட்டது. குமுறுகிறான்.

‘ பெண்தனி ஒருத்திதன் னைப்

பேதைவாள் அரக்கன்பற் றிக்

கெண்டனன் ஏக, நீ இக்

கோளுறக், குலுங்கல்செய் யா

எண்திசை இறுதியா ன

உலகங்கள் இவற்றைஇன் னே,

கண்டவா னவர்களோ டும்,

களையுமா(று) இன்றுகாண் டி ’

நடு 0

80 பெண்தனி ஒருத்தி தனனை - தனியாக இருக்க நோந்த ஒரு பெண்ணை. பேதை வாள் அரக்கன் - மிகக்கீழானவனான வாள் ஏந்திய யாரோ ஒரு அரக்கன். பற்றிக் கொண்டனன் ஏக - எடுத்துக் கொண்டு போக. நீ இக் கோள உற - நீயும் இந்த மரணாவஸ்தைக்கு உள்ளாக. குலுங்கல் செய்யா, எண் திசை இறுதி யான - குலுங்கி நொறுங்கிப் போயிருக்க வேண டும் : அபபடிப் போகாத எட்டுத்திசைகளையும் முட்டி யுள்ள. உலகங்கள் இவற்றை - இதோ தெரிகிற உல கங்களே. இனனே - இந்தக் கண்ணமே. கண்ட வானவர் களோடும் - இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தேவர்கள், அவர்களையுஞ் சோதது. களையு மாறு இன்று காண்டி - இதோ களைந்து விடுகிறேன் பாரா, - அரக்கர்களை மாத்திரந்தானே நீ களையச் சொன்னாய் ! எல்லாம் ஜனனிக் கோளாறுதான் !

81. பார்த்தான் சடாயு : ‘ அட்டா, இந்த ராமனுக்குக் கோபவெறி எப்படி யுண்டாய் விட்டது ! மூளை கொதித்து விடும்போல் இருக்கிறதே ! இதை எப்படித் தணிக்கிறது ? ’ என்று திகைத்தவனாய் அப்படியே இருந்துவிட்டான். சிறிதுநேரங் கழித்து ஒரு யோசனை தென்பட்டுப் பேச ஆரம்பிக்கிறான் :

“ உலகத்தி லுள்ளவர்களுையோ தேவர்களுையோ யாரையோ குற்றஞ்சொல்ல என்ன இருக்கிறது ? நம்மைத்தான் நொந்துகொள்ள வேண்டும். ”

‘ வம்பிழை கொங்கைவஞ்சி

வனத்திடைத் தமிழள்வை கக்,

கொம்பிழை மானின்பின் போய்க்

குலப்பழி கூட்டிக்கொண் டர் !

அம்பிழை வரிவில்ச்செங் கை

ஐயன்மீர் ! ஆயுங்கா லை

உம்பிழை என்பதல் லால்,

உலகஞ்செய் பிழையுமுண் டோ ? ’ நடுக

81. வம் பிழை கொங்கை வஞ்சி - வார் அணிந்த கொங்கையோடு கூடிய பூங்கொடி போன்ற சீதை. வனத்திடைத் தமிழள் வைக-காட்டில் தனியாக இருக்க. கொம்பிழை மானின் பின் போய் - அழகாகக் கொம்பமைந்த மானின் பின் போய். குலப்பழி கூட்டிக் கொண் டர்-உங்கள் குலத்துக்கே பழியை உண்டாக்கிக் கொண் டீர்கள் நீங்கள் இருவரும். அம்பு இழை வரி வில்ச் செங்கை ஐயன்மீர் - அம்பு தொடுக்கும் வில் ஏந்திய வீரர்களே, அரசிளங் குமரர்களே ! ஆயுங்காலை - கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்த்தால். உம் பிழை என்பது

82. சடாயுவின் வார்த்தை ராமனது இதயத் தில்ப் போய்த் தைத்துவிட்டது. அதன் மூலமாகக் கோபவெறி இறங்குகிறது.

கோப வெறியைத் தணிப்பதற்காகவே சடாயு இவ்வாறு சொன்னான் என்று ராமனும் தெரிந்து கொண்டான். சடாயுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ராமன் :

“ ஐயனே ! உன் அருமை வாயால் கோபங் கொள்ளாதே என்று சொல்லுகிறாய் : அப்படியே செய்வது அல்லது எனக்கு மற்றொரு செயல் ஏதாவது இருக்கிறதா ? ”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, மெள்ளக் கேட்கிறான் ராமன் : கொஞ்சம் பயந்தே கேட்கிறான்.

அல்லால் - நீங்கள் செய்த பிழை என்று தானே ஆகும், அப்படிக்கு அல்லாமல் உலகத்தாரா பிழை செய்தார்கள் என்று ஏற்படுமா ?

குறிப்பு :—ராமனுடைய கோப வெறியைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு வழியில்லாமல் கடுமையான இந்த வார்த்தைகளைச் சடாயு உபயோகிக்கிறான். இந்த வார்த்தையால் ராமன் மனது புண்படும் என்பது தெரியும். தெரிந்தாலும், அது தான் கோப வெறிக்கு மருந்து என்று எண்ணிச் சொல்லுகிறான். மிக்க துணிவும் தந்திரமும் கலந்துள்ள பாவமிது. வார்த்தையிலுள்ள காரத்தை இதைப் படுத்துவதற்காக, ராமன் ஒருவனைப் பார்த்துச் சொல்லாமல் இருவரையும் பார்த்துப் பேசுகிறான். லக்ஷ்மணனையும் சோத்துச் சொன்னது ஒரு நல்ல உபாயம்.

ஆயபின் அமலன்தா னும்,

‘ ஐயநீ அமைதி என் ன

வாயிடை மொழிந்ததன் றி

மற்றொரு செயலும் உண் டோ !

போய(து)அவ் அரக்கன் எங் கே

புகல்’ எனப், - புள்ளின் வேந் தன்

ஓய்வினன் உணர்வுந்தே ய,

உரைத்திலன், உயிரும் தீர்ந் தான். ௩௫௨

83. விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று, அதாவது ராவணன் வந்து சீதையை இலங்கைத் தீவுக்கே எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான் என்று சொல்லச் சடாயு எண்ணியதில்க் குறைவில்லை. ஆனாலும், அதைச் சொல்ல மனசு துணியவில்லை. கோப வெறியிலிருந்த ராமனுடைய மனசை, தந்திரமாய்ப்

82. ஆயபின் - கோபத்தை விடப்பா என்று சடாயு சொல்லவும். அப்படியே ராமனுக்குக் கோபந்தணிந்த பின். அமலன் தானும்-ராமனும். ஐயநீ அமைதி என்ன-ஐயனே, என்னைப் பார்த்து நீ கோபங் கொள்ளாதே என்று. வாயிடை மொழிந்ததன்றி - வாய்திறந்து சிரமத்தோடு சொன்னதையல்லாமல். மற்றொரு செயலும் உண்டோ - செய்வதற்கு வேறொரு செயலும் உண்டா. போயது அவ் அரக்கன் எங்கே புகல் என - நீ சொன்ன அரக்கன் எங்கே போனான் என்பதைத் தயவு செய்து சொல்லவேண்டும் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில். என்ன நேர்ந்தது? புள்ளின் வேந்தன் ஓய்வினன் உணர்வும் தேய - சடாயு மிக்க அசதியுற்று உணர்வும் கழிந்தவனாய். உரைத்திலன் - பேசமுடியாமல்ப் போய்விட்டது. உயிரும் தீர்ந்தான் - உயிருமே போய்விட்டது.

பக்குவப் படுத்திக் கொண்டு மெள்ளச் சொல்லலாம் என்று எண்ணியிருந்தான். விதி எனன செய்தது? அப்படிச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவனது உயிரை வாங்கிவிட்டது. ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு, விஷயம் ஒன்றும் தெரியாமல் போய்விட்டது. விதியின் கொடுமையா, கேலியா இது!

சடாயு உயிர் நீங்கினான் எனபதை அறிந்தான் ராமன். அப்படியே மூச்சையாகி விழுந்தான். லக்ஷ்மணன் ஆறுதலான வாராததைகளைச் சொன்னான்: அதன்பேரில் ராமனுக்கு அயாவு நீங்கிற்று. பிறகு பேசுகிறான்:

“ இப்படியெல்லாம் நமமுடைய கஷ்டங்களை எண்ணித் துன்புறுவது, ஆம், சரியல்லதான் ” என்று சொல்லி, வடிநதுகொண்டிருந்த தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்ளுகிறான் அந்த ராமன்.

அவ்வழி இளவல்கூற,

அறிவனும் அயர்வுநீங்கி,

இவ்வழி இனையஎண்ணின்

ஏழமைப் பாலதெனனா,

வெவ்வழி பொழியுங்கண்ணீர்

விலக்கினன்; ‘விளிந்ததா தை

செவ்வழி உரிமையா வும்

திருத்துவம் சிறுவ!’ என் றான். ௩௩௩

83. அவ்வழி இளவல்கூற - ஆறுதலான வாராததைகளை லக்ஷ்மணன் சொன்னான், அதனால். அறிவனும் அயாவு நீங்கி - விஷயத்தை அறிந்தது கொள்கக்கூடிய

ராமனும் அயர்வு நீங்கி. இவ்வழி இனைய எண்ணின், ஏழமைப் பாலது-வாஸ்தவந்தான் அப்பா, இந்த மாதிரி யான காரியங்களை எண்ணிக் கொண்டே யிருந்தால்ப் பிசகுதான். எனனா - என்று சொல்லி. வெவ்வழி பொழி யுங் கண்ணீர் விலக்கினன் - மிக்க கொதிப்போடு பொழி யும் தன் கண்ணீரைத் துடைத்தவனாய் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து. விளிந்த தாதை செவ்வழி உரிமை யாவும் - இறந்த இந்தச் சடாயுவாகிய தந்தைக்கு முறைப்படி ஈமக்கடன்களை யெல்லாம். திருத்துவம் - செய்வோம். சிறுவ என்னுன் - தம்பியே என்று சொன்னான்.

குறிப்பு :—அப்படியே செய்தும் முடித்தார்கள். பறவையைப் பறவையாகக் கொள்ளாமல் மனுஷனிலும் மனுஷனாகச் செய்து காட்டும் கவிஞர் திறம் அதிசயிக்கத் தக்கது.

ஆரணிய காண்டம்

முற்றும்

அனுபந்தம் - 1. கதைக் குறிப்புக்கள்

ராமன் லக்ஷ்மணன் சீதை ஆகிய மூவரும் சித்திர கூட பர்வதத்தை விட்டு, நேராகத் தண்டகாரண்யத் துக்குப் போனார்கள் என்று சொன்னதில் கதைப் பொருத்தம் இருக்கிறது. வேறு கதைகளையும் விஷயங்களையும் புகுத்தி வின்னியாசப் படுத்துவது அவசியம் அல்லாத காரியம். அவை இதிகாசத்தின் கட்டுக்கோப்புக்குப் பலவீனத்தையே கொடுத்துவிடுகின்றன.

ஆரணிய காண்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு விராதன் வதைப் படலம், சரபங்கர் படலம் இவைகளைப் பார்த்தால் அது தெரியவரும்.

*

*

*

விராதன் வதை

ராமன் அத்திரி மகரிஷியின் ஆசிரமத்துக்கு முதலில் போகிறான். அங்கே மிக்க உபசாரம் நடக்கிறது. மகரிஷியின் மனைவி, அனுகூலம், சீதைக்கு ஆபரணங்கள் பூட்டி மாலை அணிந்து அலங்காரஞ் செய்கிறாள். மகரிஷியிடம் ராமன் சீதை லக்ஷ்மணன்

மூவரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வனத்தின் வழியாகச் செல்லுகிறார்கள். போகிற வழியில் பிரம்மாண்டமான உருவத்தோடு கூடிய விராதன் என்கிற அரக்கன் வருகிறான். அவன் பதினாறு யானைகளையும் முப்பத்திரண்டு சிங்கங்களையும் ஒரு கையில் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறான். அடுத்த கையில் ஆகாயத்தையே குத்துமபடியான குலம் ஒன்றைத் தாங்கி வருகிறான். வந்து என்ன செய்கிறான் ?

அப்படியே சீதையை ஒரு கையாலே தூக்கிக் கொண்டு ஆகாசத்தின்வழியாகப் போகிறான். சீதை 'ஓ' என்று அலறுகிறான். பார்த்தார்கள் ராம லக்ஷ்மணர்கள். பின் தொடர்ந்து ஓடிப்போய் ஒரே குதியாய்க் குதித்து விராதனது இரண்டு தோள்களிலும் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவர்களையும் தாங்கிக்கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகிறான் அரக்கன். ராமன் இதையெல்லாம் வேடிக்கையாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். என்ன வேடிக்கை என்று லக்ஷ்மணன் கண்டிப்பாகவும், ராமன் தன் கையிலுள்ள வாளால் அரக்கனது தோள்களை அறுத்தெறிந்தான். அரக்கனும் கீழே விழுந்தான். ஆனால், தோள்கள் ராம லக்ஷ்மணர்களைத் தொடர்ந்தன. இதையெல்லாம் பார்த்து, அரக்கனை வெட்டிப் புதைத்தாலொழியக் காரியம் சாயாது என்று எண்ணி, ஒரு பெரிய குழியை வெட்டச் சொன்னான் ராமன். லக்ஷ்மணன் அப்படியே வெட்டினான். அரக்கனது உடலைத் தன் பாதத்தால் உதைத்துக் குழியில் தள்ளினான்.

பாதம் பட்ட மாத்திரத்தில் விராதனுக்குப் பூர்வமான உருவம் வந்தது. வந்ததும், ராமனைத் துதித்து

விட்டுத் தான் ஆதியில் தேவலோகத்தில் வீணை வாசிக்கும் தும்புருவாய் இருந்ததாகவும், அரம்பை நிமித்தமாகத் தேவேந்திரன் இப்படி அரக்கனாகும்படி சபித்ததாகவும் அந்தச் சாபம் ராமன் பாதம் பட்டுத் தீர்ந்து விட்டதாகவும் சொல்லுகிறான்.

சரபங்கள்

ராமன் முதலிய சூழலும் மாலை நேரத்தில் சரபங்க முனிவருடைய ஆசிரமத்துக்குப் போய்ச் சேருகிறார்கள். அன்று காலைலேயே, சரபங்கரிடம் தேவேந்திரனை வந்திருக்கிறான். பிருமமாவே அனுப்பி வந்திருக்கிறான். மேனகை முதலான தெய்வ மகளிரும் மற்றப் பரிவரங்களும வெகு ஆடம்பரமாகச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். முனிவரைப் பார்த்துத் தேவேந்திரன் கூறுகிறான். “நீர் செய்துவருகிற தவமோ யாராலும் அளக்க முடியாதது. உம்முடைய தவத்தை மெச்சி, பிருமமாதம் உலகத்துக்கு உம்மை அழைத்து வர என்னை அனுப்பியிருக்கிறார். நீர் அங்கே வந்தால் பிருமமாவே எதிர்கொண்டு வரவேற்பார். தயவு செய்து புறப்படவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ராமன் முனிவரது ஆசிரமத்துக்குப் போய்ச் சேருகிறான். தேவேந்திரன் ராமனைக் கண்டு, தேவாதிதேவன் என்று புகழ்ந்து, கிடையாப் பேறு கிடைத்தது என்று சொல்லித் தன்னுடைய உலகத்துக்குத் திரும்பிப் போகிறான், முனிவரை அங்கேயே விட்டுவிட்டு.

ராம லக்ஷ்மணர் சீதை மூவரும் முனிவரைப்போய் வணங்குகிறார்கள்.

முனிவர் ராமனைப் பார்த்து, “நீ எனக்கு ஷ்டை தரவேண்டும்” என்று சொல்லிப் பெருந்தீயை வளர்க்க ஆரம்பித்தார். ராமன், “ஏன் தீயை வளர்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான். “நான் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யப் போகிறேன்” என்றார் முனிவர். “நான் வந்த சமயம் பார்த்து அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வது என்ன” என்று ராமன் கேட்க, “நீ இங்கே வந்த காரணத்தினால் எனக்கு நல்வினை தீவினையாகிய இரண்டும் நீங்கிவிட்டன. மேலான பதவியை அடையப் போகிறேன் நான்” என்று சொல்லித் தான் வளர்த்த பெருந்தீயில் தானும் பத்தினியுமாக விழுந்து பரமபதமடைந்தார்கள்.

அனுபந்தம் - 2. திருத்தங்கள்

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
உ	2	முனிவரும் என
ச	2	வாய்வர
	3	விட்டு
சு	1	ஒடினர்
எ	3	பின்னர்த் தாபதா
க	2	உளர் பலர்
	4	துறையின நீங்கினேம்
க சு	1	அமைந்துள
க எ	1	ஆசியின்
	2	கூறி முனிவரா நினறிட
உ உ	2	ஒரும்
	3	உணர்வினை
உ எ	1	கூற
உ அ	2	விருந்தவண் ; இருந்தான்
உ க	3	பெற்றிலர் யான்
ந ந	4	கின் அருள் என்
ந ச	1	சொற்றனை நீ
	4	குழுவு நிறை
ந சு	1	கழை ஒங்கி மலை ஒங்கி

செய்யுள்
எண்

அடி

திருத்தம்

நக	3	தூயதொரு சூழல்
நள	1	இனி(து) அவ்வயின்
நக	2	சந்திரனோடு ஒளி
சௌ	1	தூய்மைய
சக	1	கூற்றினுக்கு
சந	4	பலப் பல
சஅ	4	வருகிலன்
சுள	3	பொலன்கழல்
சஅ	3,4	தூன்பின் வரம்பெலாம் ஓத ஓத ஒழிந்த உணர்வினான்
எந	4	இனிது புக்கு
எள		முதலடியை மூன்றாவது அடியாக மாற்றி யிருக்கிறது.
	3	மேவி உண்மையின்
எஅ	4	காணுவாள்
அக	3	உரம்களி உயர்திசை
அடு	3	செய்யவாய்
அள	1	வானின்
	2	வெறியூட்டும்
	3	தேனின் இதழ் பெற்றொளிரும் முதது
அஅ	2	பொன்
	3	செய்கின்ற
கக	1	தனில் ஆழ்ந்துடைய
	2	முகத்தண்ணல் அடி
கஉ	1	இவண்
கந	3	தாங்கும்
கச	1	என்பதொன்று

செய்யுள்
எண்

அடி

திருத்தம்

கச	2	வருத்துக் கூறும்
கக	2	அன்றோ
கௌ	1	உம்பர்
கக	4	என்னில்
கஃ	2	வாழ்வுடையன்
கஃ	1	நங்காய் தன்னை
கஃ	1	அன்னம் அன்றாள்
கஃ	4	நங்காய்
கஃ	1	இன்னும்
கக	3	வான்மதி வீசிய
கக	1	கதித்துள
கக	1	அழல் கான்றிட
கஃ	1	ஆண்டு
	3	அவள்க் கரந்திவண்
கஃ	4	வல்வயிற்று ; வாளினை உருவி
கஃ	3	ஆர்சொல்
கஃ	1	நோக்குறில்
	3	பேதையேன்
	4	நோக்கிய சொல்லருந்
கக	2	நம்பும் எம்
கக	1	அன்றான்
கக	1	குலைந்து
கக	1	தானேகுழ்
கக	1	கார்அனான்
கஃ	2	வெங்கதம் இழந்திலன்
கஃ	3	பரியா
கஃ	3	உரைப்பதொன் றுண்டு

செய்யுள்
எண்

அடி

திருத்தம்

கஎக	4	ஆருயிர்க் குறுதுணை
கஅஉ	2	கொழுவடித்து
கஅந	1	சேனையை இணக்கி
	3	தேர்வர
	4	இராமனுக்கு எதிர்சொலி
கஅச	3	பகர்ந்தனன் நகைததான்
	4	பகழி ஒன்று
கஅரு	2	அக்கணை சிதைத்தான்
	4	தடிந்தான்
கஅஅ	4	கையின் மடங்கலை
கக௦	3	வனம் ஆகி அவண் நின்றதனை அம்பாம்
	4	கொண்டு கடிதிற்
ககஅ	3	வாளிபால்ப் பண்பினில்
	4	வில்லையே தம்பி
ககக	2	வலங்கொள்
உ௦௦	1	எடுத்து அதை
உ௦ந	3	இலக்கு வந்துறுமுன் அதை ஏந்தலும்
உ௦ச	1	வெங்கதை இற்றபின்
	2	அனையவன்
உக௦	1	இங்கிவ் வாறென நின்றது
உகஉ	3	சூறையின் வல்நெடும்
உகந	3	பெயருஞ்
உகச	1	முந்தினர்
	2	திறையின்
	3	திசை திசை நின்று
உகசு	3	அங்கமும் ; ஆண்டகை
	4	திகழ்

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
உக௭	1	செற்று அவ் ஈசனும்
உகஅ	2	பண்ணுடை
உஉரு-உந௦		வரிசை மாற்றி அமைத்திருக்கிறது
உந௦	ச	பொலன்கழல்
உநந	3	என்னோ
உநச	3	வேறும் என
உந௭	2	மற்றிதுகொல் ஒங்கிசை இழந்தேன்
	4	பொழுதத்தும் அது வந்துறுதல் ஆமோ
உநஅ	1	ஊழும் ; உறுத்தார்
	2	அன்னவர்தம்
	3	நாளுமுள கால விடம் உண்ட இறைநல்கு
	4	வாளுமுள
உசஉ-உசந		வரிசை மாற்றி அமைத்திருக்கிறது
உசச	3	மிளிரும் மின்னே
	4	வாகை
உசசு	1	மடியின் ; உலகொடிம்பர்
	2	வயிறு தந்தாளே அல்லள்
உசஅ	3	ஒங்குயர் வரையாம் தோள்கள்
	4	இனியே
உசக	3	கின்பால்
உருந	2	விளங்குற ஓர்
உருசு	1	அடுத்தன
உருக	1	முன்னவன்
உசு௦	1	கொள்ளா
உசுக	2	உரத்தில்க் கூட்டி
	4	கதியும்
உ௭க	3	வீழ்ந்ததேசர் கொள்கையாள்

செய்யுள்
எண்

அடி

திருத்தம்

உஎஉ	2	வாழ்(வு) என்று மொய்யழல்
உஎச	1	ஏற்றமாம்
உஎஅ	4	துறப்பல்
ந௦நு	4	சிரசினன் குணத்தின் குன்றான்
ந௦க	4	கீழுறவே
நக௦	3	சுருள்வான்
நகந	3	முற்றிலறாய்
நகக	1	இறந்தொழியும்
நகஎ	3	உண்மையன்றான்
நஉ௦	2	தனைக்கடிந்து
	3	வந்துளேன்
நஉந	3	தேரின் மின்று அவனை
நஉச	2	மனம் அது
நஉநு	2	மூசுற
நஉசு	2	துடைத்துளேன்
நநக	2	பொன்னியல்
	4	பின்னவன்தன்
நநந	2	பெற்றியால்
நநநு	1	மதியான்
நநசு	1	ஓங்கிச் சொரிந்திட நயனரீர் சொல்லை
நநஎ	4	வியத்து
நநஅ	3	இறந்தனையே
நசச	3	வந்துஅவ் ஆயிடை
நசநு	1	ஆசையால்
நசக	3	மேற்கொளல் கடன்
	4	மதியினால் விதி அதை
நநு௦	2	செய்யா.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

முந்திய காண்டங்கள் போலவே இக்காண்டத்து
முதற் குறிப்பகராதியும் எதுகை வரிசையில் அமைத்
திருக்கிறது.

[எண் - பக்க எண்]

க்		ங்		சை	
அக்கணத்தினி	291	அங்கரக்கர்	177	திசையுறு	241
புக்கபின்	132	இங்கிவ்	233	நசையாலே	156
ஆக்கினேன்	234	செங்கண்ளரி	218	ஆசைநீளத்	293
ணக்கி	152	தங்கையும்	244	ஞ்	
பாக்கியத்	363	பங்கயச்	107	அஞ்சிய	129
வாக்கிற்	161	பொங்குவெங்	367	அஞ்சிறை	350
க		மங்கையர்	240	துஞ்சுவதென்	306
கைகளால்	140	ஏங்குவாள்	346	பஞ்சனை	350
புகல்பு	19	ஒங்குமரன்	50	வஞ்சனைக்	145
வைகலும்	96	ஒங்குயர்	59	வஞ்சனையால்	364
ஆகக்கொங்கை	143	தாங்கிநின்ற	227	வஞ்சியை	351
பாகத்தில்	269	தூங்கலின்	316	வெஞ்சுற்றம்	277
யோகம்உறு	29	வாங்கி	175	ட்	
கி		ச்		நெட்டிசைச்	292
ஏகிஇனிது	51	கச்சம்வாரும்	200	கேட்டனன்உ	166
ஏகினன்	347	வச்சையாம்	204	கேட்டனென்	323
போகின்றேன்	307	ச		வீட்டிவாள்	56
கை		சன்	327	ட	
தோகையும்	315	மூசரவு	32	அடங்கலில்	215

நடந்தனர்	53	மண்டிஒடினர்	202	தி	
மடலுள்	356	மண்ணில்	164	அதிசயம்	367
தாடகைக்	135	விண்ணருள	110	மிதித்தது	287
டி		விண்ணிடை	346	ஓதிமம்	92
பிடித்துநல்	298	விண்ணில்நீங்கி	232	தீதில்வர	114
மடித்தபில	254	விண்ணினில்	34	பேதியாதுநிமிர்	4
முடிப்பென்	222	ஆண்டவன்	77	வேதியர்கள்	41
விடியல்	147	ஆண்டாயிடை	333	தை	
ஓடிவந்	355	ஆண்டுற்ற	338	உதைத்தவாளி	294
டு		ஆண்டையான்	330	தாதைகூறலும்	86
அடுத்தனஎண்	281	ஆண்டையின்	320	ந்	
கொடுத்த	225	ஆண்டகையர்	24	அந்தகனும	214
கடுங்கரன்	217	ஈண்டுறைதி	45	இந்திரற்கு	326
விடுதேர்என	335	ஊண்இலஞம்	311	இந்திரன	16
காடுதுன்றி	180	ணி		இந்திரனமேல	246
டை		நாணிலேன்	345	இந்நிலை	352
இடைந்து	300	னு		உந்தைஉண்மை	86
தடைக்கரும்	368	சேனுயர்	243	எந்திரத	226
முடையுடை	245	த		ஐந்தும்	22
ண்		அத்தலைத	189	சின்தையின்	99
எண்தகும்	98	புத்துறவு	263	தந்தாயரை	359
எண்மையார்	299	ஏத்தினள்	321	மந்திராத்து	286
கண்டனன்	39	ஏத்துவாய்மை	174	முந்தொரு	54
கண்டுஒருகை	28	முத்தம்ஒன்றி	232	வந்ததுசேனை	183
கண்டுநின்று	224	த		வந்திலர்	348
கண்டுநோக்கி	165	மாதவத்து	16	வந்துகார்	141
தண்டக	44	வேதமும்	331	வந்துநோக்	148
துண்ணும்	354	தா		காந்தர்ப்பம்	117
தென்திரை	353	பேதாய்	338	நாந்தக	251
பண்டயன்	7			வேந்தன்விண்	84
பண்டவுணர்	27			வேந்தன்வீய	20
பண்புற	122				
பெண்தனி	371				

ப்	ய	ஆரவாழ்க்கை	207
இப்புவனம் 49	தயரதன் 323	மாரர்உள 259	
செப்புறற்கு 247	ஆயகுழல் 90	வீரன்மேனி 142	
பூப்பொதி 312	ஆயபின் 374	ரா	
பு	யி	தராவலய 259	
நூபுரமும் 109	உயிர்த்திலன் 358	விராவருங் 228	
ம்	எயிறலைத்து 297	ரி	
இம்மைக்கு 340	எயிறுடை 106	திரிசிரா 199	
செம்புகாட்டிய 206	தயிர்உடைக்கும் 73	தெரிஞ்சுற 11	
தம்பிதலை 213	ஆயிடைஅமு 128	பெரிதும்நன் 89	
வம்பிழை 372	ஆயிடைஅன் 282	பேரியோசை 179	
வெம்புவேலைக் 170	சேயிதழ் 317	ரு	
ம	தாயின்நீங்கும் 82	அருணன் தன் 76	
காமன் என் 64	ர்	இருந்தமாக்கர 159	
தாமரைக்கண் 313	ஆர்த்தெழுந்த 230	இருந்தவன் 322	
தாமரைவன 305	தேர்அழிந்து 192	இருப்பனேல் 308	
தோமறு 314	தேர்தந்த 270	இருவர் 162	
மி	பேர்உழைய 112	உருளுடை 18	
துமிலப் 172	போர்ப்பெரும் 179	ஒருபகல் 304	
ய்	வார்ப்பொற் 91	கருமலை 65	
உய்ந்தனர் 37	ர	செருக்கடை 47	
உய்யாமல் 339	இரக்கமென் 15	தருவதுவிதி 273	
உய்விடத்து 81	உரம்நெறிந்து 155	நிருதர்தம் 119	
எய்தகாலமும் 211	கரணையும் 275	நிருதாதியர் 336	
எய்திய 14	தரங்களின் 101	பொருக்கென 246	
செய்தனர்கள் 256	பரக்களன் 302	பொருதிறத் 124	
பொய்யாம் 279	பரவல் 71	பொருந்த 42	
வெய்யவன் 292	புரந்தரன் 63	மருவினிய 79	
ஆய்வரும் 9	புரம்பற்றிய 341	வருகதேர் 168	
ஆய்வரும்பெ 236	மரங்கள் 176	வரும்இவள் 126	
னய்மைய 55	மரன்படர் 184	ரை	
	வரம்அரக்கன் 229	இரைத்தமறை 36	
		உரைத்தலும் 68	
		கரைஅறு 249	

ல்		வி		கள்ளுடை	252
அல்லல்உற்	344	கவியோ	145	துள்ளியோம்	357
அல்லித்தாமரை	87	தாவியசுர	190	பிள்ளைச்சொ	370
கல்லீரும்	158	பூவிலோன்	115	பிள்ளைபோ	270
கில்அடி	151	வெ		ஆள்இரண்டு	196
வில்லிடல்	95	பூவெலாம்	139	கோள்இரு	57
வில்லிழந்தனன்	194	ழ		மாள்வதே	296
வில்லுக்கும்	267	ழ		ன	
ல		முழுவினி	249	மீளருஞ்	186
அலங்கல்	235	ழி		ளி	
உலகொரு	65	அழிந்த	134	அளிக்கும்	141
வலக்கை	228	வழியும்	23	ஒளிறுவேன்	176
துலம்வாள்	169	ஊழியெரி	220	வளின்வனம்	216
லை		ஊழிவெரு	144	ளு	
அலைக்கும்	138	ழு		நாளுடை	329
அலைவுறு	319	அழுங்குநாள்	160	ளை	
கலைஉவா	136	எழுந்தனர்	12	இளையவன்	310
தலையின்	182	எழுந்துகின்ரு	167	உளைவுறு	319
மலையே	336	எழுஎன	250	வளைவயிற்	130
வ்		எழுவதோர்	75	தோளையே	268
அவ்வயின்	113	தழுவினா	70	ற்	
அவ்வழிஅ	325	விழுமியது	48	அற்றதாளொடு	197
அவ்வழிஇள	375	ஊழும்உள	263	உற்றது	362
வ		வாழும்மறை	46	உற்றுமிக்க	154
எவன்செய	103	ழை		எற்றுவாம்	173
தேவர்ஆர்த்தெ	212	அழை	178	ஒற்றும்	153
தேவர் தான	85	உழைத்த	294	கற்றையஞ்	100
தேவரும்	318	குழையுறு	188	குற்றம்வீந்த	298
பூவராவு	205	ள்		கொற்றம்அ	261
போவதுபிரிவ	309	ஒள்ளி துன்	127	சொற்பறகம்	58
மூவகை	237	கள்ள அமர்	221	கிற்பவர்	328
				நெற்றிப்பிறை	280

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி 391

பற்றுவான்	290	என்றசொல்	83	ஊன்சுட	121
வெற்பிடை	316	என்றமுனி	48	மீன்கொண்டு	272
வெற்றியர்	349	என்றவன்இய	365	வான்தனில்	104
ஆற்றலோன்	366	என்றவன்இய	302	ஊ	
ஊற்று	154	என்றனன்	187	அனகமா	324
ஏற்றிநாண்	225	என்றினைய	253	எனப்பல	66
ஏற்றியறுதலி	193	என்றுதானும்	209	வனத்திடை	332
மாற்றத்தின்	295	என்றுரைச்செ	264	வினவிய	67
ற		என்றுரைத்த	80	காணம்அதின்	157
மறக்கமுற்	69	என்னனோடும்	171	போனவன்	284
றி		என்னும்	223	ஹ	
தறியின்	181	என்னையே	248	மேனாள்	276
று		ஒன்று	163	வானாள்	342
இறுதியை	61	குன்றிடை	288	இனியதோர்	13
செறுததுஇறு	219	சென்றதேரை	210	தனிஇருந்	149
ஆறுபுலன்	258	தன்மானம்	278	முனிவர்வந்து	231
ன்		தன்வெறும்	131	முனிவரோடு	118
அன்றியும்	191	நன்றுசொல்லி	170	காணிடை	255
அன்னது	21	நின்றவனே	40	வானின்உயர்	108
அன்றாபல	361	நின்றனன்	105	னை	
இன்னபோது	239	நின்றிலன்	133	அனையர்ஆகிய	203
இன்னவள்	274	பின்னரும்	88	எனப்பல	66
என்தாரம்	360	பின்னவன்	344	கனைவரு	8
என்வயின்	265	பொன்னைப்	125	வனைகழல்	62
		முன்னவன்	285		
		வனதுணை	343		
		ஆன்றகாதன்	146		

பிழை திருத்தம்

பக்கம் வர்	பிழை	திருத்தம்
20 3	ஏந்தல் எம்பி -	ஏந்தல் எம்பி
7	போந்த(து) -	போந்த(து), -
24 1	தொலைவில்	தொலையில்
24 20	(நாகம்)	(நாகம் என)
33 18	வஸ்துவின்	வஸ்து
34 7	இருக்கினில், இ	இருக்கினில், இ --
19	அறிவு	அறிவு அப்படி
41 14	நின்(று)ள ழில்க	நின்(று),ள ழில்க -
42 14	இல்	இல்,
115 16	காமர்	காம
175 7	தாங்கித்	தாங்கித்,
183 16	மானம்	மாளப்
216 14	ஆகி அவன்	ஆகி அவண்
240 6	ஆண்தகை	ஆண்தகைச்
259 16	தரா லய	தரா வலய
272 5	ஏத் த்,	ஏத் தத்,

